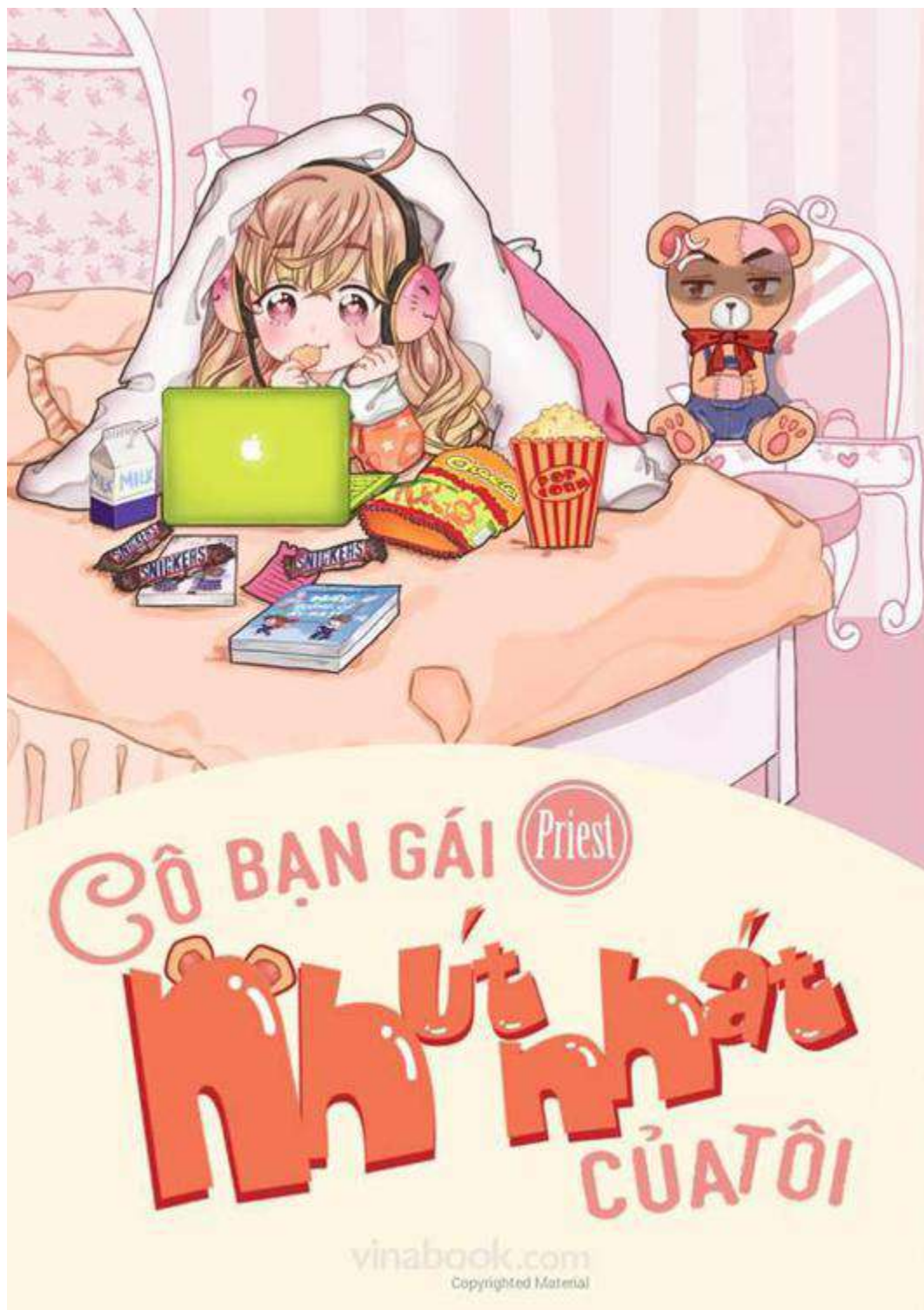

CÔ BẠN GÁI Priest
Như nhất
CỦA TÔI

Cô bạn gái nhút nhát của tôi

Cô bạn gái nhút nhát của tôi

Tác giả: Priest

Người dịch: Vũ Thu Hà

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 460

Ngày xuất bản: 25/10/2016

Giá bìa: 119.000 đ

Công ty phát hành: Nanubooks

Nhà xuất bản: NXB Dân Trí

Chụp pic: Fanpage Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

Type

Chu Sinh Thân: 1-4

Mèo Mốc: 5-7

Chỉ Dính: 8-10

Thư Nguyễn: 11-13

Đặng Linh Đang: 14-hết

Beta: Sturin Sun

Làm ebook: saral

Nguồn ebook: <https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi/>

Ebook Ngon Tinh
Miền Phi

Giới thiệu

Diệp Tử Lộ là một cô gái 24 tuổi, không hoài bão, không một thành tựu trong tay, là một kẻ ăn bám bố mẹ điển hình. Cô có một công việc nhàm chán với những đồng nghiệp hoặc thích bắt bẻ hoặc giả tạo, đồng lương thì còm cõi. Một ngày của cô luôn trôi qua một cách tẻ nhạt với việc thức dậy, đi làm, mua đồ hộp bên ngoài ăn, lên mạng xem phim, đọc tiểu thuyết, lang thang các trang mạng xã hội và diễn đàn. Quan trọng hơn cả, Diệp Tử Lộ còn có một căn bệnh thâm căn cố đế - bệnh lè mề. Cô luôn để dành tất cả mọi công việc đến phút chót mới bắt đầu động tay vào làm.

Sống cùng một thành phố nhưng Nhan Kha lại khác Diệp Tử Lộ một trời một vực. Nhan Kha là một anh chàng cao to, đẹp trai, giàu có. Từ khi còn ngồi trên giảng đường đại học, Nhan Kha đã tự thành lập công ty quảng cáo và giờ đây công ty của anh đang gặt hái được những thành công rực rỡ. Tuy nhiên, Nhan Kha lại có cái miệng độc địa, sở thích của anh là mỉa mai người khác, không kiêng nể bất kỳ ai. Thế rồi tai họa đã đến với Nhan Kha. Một vụ tai nạn ô tô đã khiến Nhan Kha trở thành người thực vật, thân xác anh nằm trong bệnh viện còn linh hồn anh lại nhập vào... con gấu bông của Diệp Tử Lộ - một con gấu béo, lùn, xấu xí, rách nát.

Từ sau khi Nhan Kha xuất hiện, hàng loạt biến cố đã xảy ra với Diệp Tử Lộ. Cô bị thất nghiệp, bố cô qua đời, ... Đã đến lúc Diệp Tử Lộ trở thành trụ cột của gia đình, tự làm chủ cuộc đời cô. Từ hai người xa lạ, định mệnh đã khiến Nhan Kha trở thành người bạn đồng hành bất đắc dĩ của Diệp Tử Lộ trong cuộc chiến đánh bại căn bệnh lè mề của cô, giúp cô trưởng thành.

Liệu Diệp Tử Lộ có chiến thắng được căn bệnh lè mề không? Liệu Nhan Kha có trở về thân xác của mình được không? Tất cả sẽ được hé lộ.

Mục lục

[Chương 1: Cô gái à, em là ai?](#)

[Chương 2: Gấu thành tình rồi](#)

[Chương 3: Kẻ tầm thường hay có chí lớn](#)

[Chương 4: Sông có khúc, người có lúc](#)

[Chương 5: Chàng trai trong bệnh viện](#)

[Chương 6: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ](#)

[Chương 7: Sự bóc lột tàn khốc](#)

[Chương 8: Thoát chết trong gang tấc](#)

[Chương 9: Ung thư tinh thần](#)

[Chương 10: Sau khi biệt ly](#)

[Chương 11: Tam biệt](#)

[Chương 12: Thời cơ đã đến](#)

[Chương 13: Lột xác](#)

[Chương 14: Rơi](#)

[Chương 15: Thung lũng](#)

[Chương 16: Thời thế thay đổi](#)

[Chương 17: Thời khắc đẹp nhất của chúng ta](#)

Chương 1: Cô gái à, em là ai?

Trước khi ngủ, Diệp Tử Lộ không cẩn thận làm rơi vỡ chiếc khung ảnh pha lê đặt trên tủ cạnh đầu giường, nhưng cô nàng mắc bệnh lề mề này không hề có ý định dọn dẹp mà chỉ lấy dép lê gạt mảnh vỡ, vun thành một đống rồi lại nằm bò trên giường. Cô nhặt bức ảnh lên, bật đèn đầu giường rồi chăm chú nhìn.

Đó là ảnh tốt nghiệp trung học của cô. Lúc ấy cô vẫn còn là “gái quê” chính hiệu, mặc bộ đồng phục rộng hơn size của mình hai cỡ, tóc buộc cao để lộ hai nốt sẹo thủy đậu bé xinh trên vầng trán đẹp đẽ, mắt thì híp tịt lại rồi nhìn ống kính cười toe.

Ai nhìn bức ảnh này cũng phải cảm thấy không thể yêu thương nổi, Diệp Tử Lộ có chút tiếc nuối khi vật còn đây mà người đã không thể quay trở lại. Thế là cô rầu rĩ nhét bức ảnh xuống dưới móng con gấu bông nhỏ trên tủ, trở mình một cái rồi chìm vào giấc ngủ.

Thế rồi cô mơ thấy mình quay lại thời học cấp ba.

Còn nhớ năm ấy, Tín Đức là trường cấp ba trọng điểm của vùng, là ngôi trường trong mơ mà nhiều bậc phụ huynh trong thành phố muốn con thi đỗ. Mỗi mùa tuyển sinh đến, hàng loạt các cô cậu học sinh lại ra sức dùi mài kinh sử, phấn đấu trở thành quán quân trong cuộc đua nước rút vào được cánh cổng trường Tín Đức.

Cô thấy mình đang mặc đồng phục trường Tín Đức, đứng mua bánh rán ở cổng trường, lại còn được bác bán hàng ưu tiên quét nhiều nước tương.

Diệp Tử Lộ cũng đã có một thời huy hoàng. Hồi còn học ở trường Tín Đức, thành tích học tập của cô hiếm khi nằm ngoài top 10, danh hiệu đứng đầu lớp cũng khó ai có thể tranh được. Lần thi thử hồi lớp 12, Tử Lộ đã đạt điểm rất cao, xếp thứ 5 toàn thành phố, còn được mời phát biểu khích lệ các em lớp 11 học tập. Khi ấy mẹ Tử Lộ đã hướng cô thi vào Đại học Thanh Hoa.

Nhưng đúng vào thời điểm quyết định là đợt thi đại học thì cô lại không may thi trượt.

Cuối cùng thì Diệp Tử Lộ đã vào trường... Ôi biết nói sao đây... tuy cũng được coi là trọng điểm đấy nhưng điểm chuẩn lại chỉ gần như mức điểm của các trường trọng điểm khác, nói tên trường ra thì chẳng mấy ai ở vùng đấy biết đến.

Tuy trường cô không lọt danh sách trường trọng điểm thuộc “Công trình 985” nhưng cũng xếp hạng gần cuối của các trường thuộc “Công trình 211”. Đối với nhiều người, việc đỗ vào trường đại học trọng điểm như vậy cũng là giỏi rồi. Nhưng mục tiêu của mỗi người một khác, đối với người nung nấu quyết tâm đỗ Thanh Hoa như Diệp Tử Lộ mà nói thì kết quả này như một gáo nước lạnh bất ngờ dội thẳng vào mặt cô.

Thất bại này đã khiến cô thành “kẻ ngốc” luôn.

Ầy... Đúng thế, từ lúc đó, Diệp Tử Lộ dần dần thành một kẻ ngốc từ trong ra ngoài.

Trong suốt ba năm cấp ba, cứ mỗi dịp lễ tết đi gặp người thân họ hàng, bảng thành tích học tập của Diệp Tử Lộ luôn là đề tài chính được mọi người bàn tán. Lúc nào cô cũng được khen, nào là “Con bé này đỗ Thanh Hoa chắc rồi”, “Có không vào được Thanh Hoa, Bắc Đại thì cũng vào trường top 5 là cái chắc”, “Xem con nhà người ta kìa”, rồi thì “Nó đạt điểm

cao dễ như bẫng ấy, đúng là thông minh vốn sẵn tính trời!”. Những lời khen như thế không phải là ít.

Cái này người ta gọi là “Khen quá thành lố”.

Ôi... Việc đã qua thì đừng nhắc đến, cuộc đời bao nỗi gian truân...

Đã sau năm năm kể từ hồi lớp 12 đến giờ, trong những buổi gặp họ hàng, bạn bè, Diệp Tử Lộ từ tấm gương được mọi người khen ngợi giờ lại trở thành đối tượng bị mọi người phê phán.

Cũng có một vài người như bố mẹ cô luôn ôm ấp hy vọng, chuẩn bị sẵn tinh thần nhìn Diệp Tử Lộ bật lên ở đại học, nhưng rồi sau đó lại thất vọng hoàn toàn với kết quả thi để học tiếp cao học của cô.

Trong kỳ thi cao học, Diệp tử Lộ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của một “mẫu số”^[1], điểm cô thấp thậm tệ, đến hạng bét bảng trúng tuyển cũng chẳng với tới được. Thế là cô hoan hỉ cầm bằng tốt nghiệp đại học, gia nhập hàng ngũ những người vừa tốt nghiệp liền thất nghiệp luôn.

[1] Mẫu số càng lớn thì số càng nhỏ, ý nói điểm thi rất thấp.

Bốn năm học đại học, chưa từng được nhận một đồng học bổng, chưa được sờ vào một góc của tờ giấy khen. Cô đã nối tiếp truyền thống vẻ vang “Một ngày học mười tám tiếng, một kỳ đi học một tuần”. Cầm tờ kết quả thi cuối kỳ, cứ mỗi ô điểm lại thấy một con số thấp lệt đệt, bảng điểm thì be bét.

Việc trước hạn một hôm mới cuống cuồng viết luận văn với cô là chuyện như cơm bữa. Ngay cả việc nộp phí thi cao học, Diệp tử Lộ cứ lề mề mãi, suýt nữa thì quá hạn nộp.

Đã vô số lần cô chạy lên tàu trước giờ xuất phát chỉ vài giây, vô số lần chạy như điên trên đường để kịp đến phỏng vấn xin việc.

Diệp Tử Lộ có vẻ giống một người bận bịu việc gì, cả ngày lúc nào cũng thấy mệt mỏi nhưng nghĩ kỹ lại thì cả ngày cũng có làm việc gì đâu. Phần lớn thời gian cô toàn ngồi chờ đợi, dạo phố, lướt web, hoặc không thì đọc tiểu thuyết trên mạng cho qua ngày.

Chính những thứ này đã làm nên tuổi thanh xuân ảm đạm của cô.

Khi còn học ở Tín Đức, Diệp Tử Lộ cứ nghĩ rằng sau này mình sẽ trở thành một cô gái cực kỳ giỏi giang, trở thành chuyên gia trong một lĩnh vực nào đó hoặc không thì cũng kiếm được cực nhiều tiền. Cô cứ thấp thỏm mong chờ món quà trời ban ấy nhưng rồi giờ mở hộp quà ra thì phát hiện trong hộp chẳng có gì, đã thế ông trời còn nói: “Thôi, con đừng có nằm mơ nữa!”

Diệp Tử Lộ không trở thành một chuyên gia, cho dù là “chuyên gia ném đá” trên mạng. Tốt nghiệp xong, sau nửa năm thất nghiệp ngồi nhà, cô đã trở thành chuyên viên tài chính tại một công ty nhỏ gần nhà. Nhà và công ty đều nằm trong một thành phố, mỗi tháng cô được 3000 tệ tiền lương thì đã phải tiêu 2000 tệ trả tiền thuê nhà. Cô ở ghép, một nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, giả vờ là mình có thể sống độc lập. Nếu như không phải vì chủ nhà trọ là bố cô thì cô giả vờ vô cùng giống thật đấy.

Diệp Tử Lộ ban đầu cũng chẳng biết gì về quản lý tài chính, tiền gửi ngân hàng như mây khói, tiền mỗi tháng kiếm được toàn tiêu sạch, có lúc thậm chí còn xin bố mẹ mấy trăm, mấy nghìn tệ tiêu vặt. Cái này giang hồ gọi là “Ăn bám bố mẹ”.

Tỉnh dậy đã là nửa đêm, Diệp Tử Lộ tỉnh táo lại rồi phát hiện ra mình đã hoàn toàn bị giấc mơ kia làm mất ngủ. Trong mơ, người khác đều sùng bái gọi cô là “Diệp Tử tỷ” rồi xếp hàng dài đợi được hỏi cô những câu hỏi trong bài thi.

Cô ôm chăn ngồi chờ dần trên giường rồi nhìn đồng hồ dưới đất, nghĩ bụng, “Chắc phải dọn rồi nhỉ?”.

Rồi một giây sau, Diệp Tử Lộ lại nghĩ mình bị thần kinh chắc, đêm hôm không ngủ đi mà lại đi quét quét dọn dọn cái gì chứ.

Thế là cô ngồi ôm lấy chân, cuộn tròn lại, rồi lật cái điện thoại di động trên đầu giường lên, phát hiện có một tin nhắn chưa đọc.

“Anh luôn nghĩ một cô gái thông minh như em chắc đã hiểu ý của anh. Anh đã đợi em nghĩ lại hoặc tự nói lời chia tay, nhưng anh đợi suốt hai tháng mà em cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Anh hiểu rồi, trong lòng em căn bản không hề có anh. Anh thấy chúng ta nên ai đi đường nấy thôi. Diệp Tử à, chúc em hạnh phúc.”

Tin nhắn này quá dài, lại còn nhắn thành hai tin để nói rõ, Diệp Tử Lộ đọc đi đọc lại vài lần. Số điện thoại gửi tin nhắn này là số lạ vì cô đã xóa số của tên ấy ra khỏi danh bạ rồi.

Diệp Tử Lộ mặt không biểu cảm cầm điện thoại, cũng không rõ trong lòng mình có cảm xúc gì. Thế rồi theo thói quen, cô vào mạng, lướt Weibo một lượt, lên renren.com xem một lúc, vào douban đọc một chút rồi lại lướt qua mấy diễn đàn hay vào. Đã là 3 giờ sáng rồi, trên diễn đàn ngoài mấy người ở nước ngoài đang online ra thì mọi người đều đi ngủ hết rồi, chẳng náo nhiệt gì cả.

Làm xong một lượt mấy chuyện lật vặt, Diệp Tử Lộ lại chui vào chăn nằm rồi cảm thấy buồn.

Không phải buồn vì chia tay với người yêu. Cô sớm đã biết anh ta chẳng có tình cảm gì với mình, kể cả đứa ngốc hơn còn nhận ra người khác thích mình hay không. Anh ta đợi cô nói chia tay trước là còn lịch sự chán rồi. Thực ra cô không cố ý để người ta tốn thời gian với mình, chỉ là vì cái tính hay chần chừ của bản thân.

Diệp Tử Lộ buồn vì tự nhiên thấy mình chẳng làm được việc gì.

Chỉ có lúc đêm thanh cảnh vắng, Diệp Tử Lộ mới ngẫm “Sao mình lại trở thành một người tầm thường thế này?”. Cô không có lý tưởng, phương hướng, cũng chẳng có tương lai.

Ngày nào cũng như ngày nào, sự nghiệp chẳng có, cũng chẳng quen biết nhiều người, đã hơn hai mươi tuổi rồi mà suốt ngày bị người khác chê không biết đối nhân xử thế, không biết ăn nói. Vừa rồi lại còn bị người yêu đá, cuộc sống và tiền đồ sao mà u ám.

“Cuộc đời mình không thể tiếp tục thế này được.” – Diệp Tử Lộ nghĩ bụng, rồi lấy góc chăn lau nước mắt – “Ngày mai mình sẽ phải thay đổi, bắt đầu từ ngày mai!”.

Diệp Tử Lộ, hai mươi tư tuổi, dân thành phố, là con một, gia cảnh bình thường.

Thân hình không cao không thấp, ngoại hình như đã nói không đến mức xinh đẹp nhưng dù sao cũng biết chăm chút, sẽ không làm ô uế bộ mặt thành phố. Thu nhập hơi thấp, mỗi ngày ở trong nhà, thích lên mạng.

Điểm nổi trội: Tóc.

Thành tựu: Không.

Tuy cuộc sống trong cùng một thành phố nhưng Nhan Kha lại khác hẳn Diệp Tử Lộ.

Nhan Kha cực kỳ xuất sắc. Từ khi học đại học, Nhan Kha đã không còn ngửa tay xin tiền bố mẹ, lại còn tự mở một công ty quảng cáo nhỏ. Không ngờ chỉ sau một thời gian, Nhan Kha trở nên rất có tiếng trong ngành, công ty quảng cáo mới nổi của anh còn nhận được rất nhiều hợp đồng với các doanh nghiệp lớn, thậm chí còn hợp tác với những người mẫu nổi tiếng.

Thu nhập của Nhan Kha không hề thấp, đúng là một người vừa tài năng vừa đẹp trai. Hình tượng tốt, xuất thân gia thế... nhưng “nhân vô thập toàn”. Không thể không thừa nhận, những người thế này tính cách thường hơi biến thái.

Đúng là danh bất hư truyền.

Hôm Nhan Kha đi xã giao, trước khi ra khỏi cửa liền va vào nữ diễn viên quảng cáo mới. Đây là một cô ca sĩ vào nghề chưa lâu, mới ra được một bài hát. Giọng hát thì cũng bình thường, đại khái là không đến nỗi hát sai nhịp nhưng cũng chẳng xuất sắc. May mà hình tượng “ngọc nữ thanh cao” của cô ta rất bắt kịp xu hướng nên công ty giải trí muốn cô ta đóng quảng cáo để lăng xê tên tuổi.

Cô ca sĩ vừa nhìn thấy Nhan Kha thì hai mắt liền trở nên long lanh nói: “Chào Nhan tổng”.

Nhan Kha đúng là đồ xấu xa. Vừa nhìn thấy người ta thì anh đã lùi lại, mỗi tế bào trên mặt đều viết hai chữ “ngạo mạn”, vừa khoác chiếc áo vừa nãy trợ lý cầm hộ lên người, vừa bắt bẻ nói: “Stylist làm ăn kiểu gì thế? Ai lại đi chải kiểu đầu như nữ hoàng Ai Cập thế này! Chê mặt chưa đủ tròn như cái đĩa chắc?”.

Mặt cô ca sĩ và stylist bỗng chốc đều xanh lét.

Cái tên Nhan Kha này, trời sinh tính hay hận đời, lúc nào cũng thấy mình là tốt nhất nên thường không hài lòng về người khác, luôn ghen ghét những người đẹp trai và xinh gái.

Nói xong, anh không thèm nhìn cô ca sĩ kia mà xoay người định ra ngoài. Đúng lúc đó, một anh chàng ngồi trong góc mặc đồ đơn giản đặt cuốn tạp chí trên tay xuống, ngẩng đầu lên, chống tay vào lưng ghế rồi nói: “Này, mẹ tôi mời cậu đến nhà ăn bữa cơm đấy.”

Đó là Lương Kiêu. Anh ấy là một thiếu gia trẻ tuổi, đang làm việc ở công ty của chính bố mình. Lương Kiêu là khách hàng và cũng là bạn từ thời ấu thơ của Nhan Kha. Anh ấy được xếp vào hàng những người tự nghĩ rằng mình rất đẹp trai, khiến người khác thấy ghét. Nhan Kha không chút khách khí với anh ấy, lạnh nhạt nheo mắt nói: “Để hôm khác đi, tối nay phải đi xã giao rồi”.

Lương Kiêu nói: “Nhan tổng, tôi mới là người có quyền quyết định chứ.”

Nhan Kha đáp lại: “Thế nhé Lương tổng, tạm biệt”.

Lương Kiêu: “...”.

Lương Kiêu chỉ biết chửi thầm, đột nhiên không biết phải nói gì.

Có lẽ nỗi oán hận của Lương tổng đã khiến trời xanh cảm động... à không, là kinh động. Hôm nay thực sự là một ngày đen đủi của Nhan Kha.

Nhan Kha đang ngồi ghế sau chợp mắt một lát, rồi mơ mơ màng màng ngủ. Bỗng nhiên cả người đổ mạnh về phía trước, Nhan Kha chưa tỉnh ngủ đã cảm thấy một cơn đau ập đến. Giờ thì tỉnh hẳn luôn.

Một người đã lái xe trong tình trạng say rượu, rồi đâm vào xe Nhan Kha tại ngã tư.

Chương 2: Gấu thành tinh rồi

Nhan Kha dần dần hồi phục được ý thức rồi lập tức hoảng hốt nhận ra tứ chi đã không còn cảm giác gì nữa. Tim anh bỗng chốc trật một nhịp còn trong đầu thì toàn là cảm giác sợ hãi. Nhan Kha cố mở mắt, muốn biết rốt cuộc mình đã chết hay là tàn phế rồi.

Sự việc xảy ra sau đó còn khiến Nhan Kha kinh sợ gấp đôi. Anh chỉ nghe thấy một hồi chuông điện thoại đình tai nhức óc vang lên bên cạnh, rồi một cái chân mò tới đầu anh, cố với xuống để ấn.

Anh nhìn thấy một cái điện thoại to đùng, không phải kiểu điện thoại di động kiểu cục gạch mười lăm năm trước thịnh hành mà là một cái điện thoại... to bằng cả nửa người của anh!

Nhan Kha nhìn phía trước một lúc, rồi dờ dẫm nhìn lên trên, thấy một bàn tay đang ấn đầu của mình.

Có thể nhận ra đây là tay của phụ nữ, nhưng lại có thể dễ dàng ôm cả đầu của anh, lúc ấn xuống tưởng như “một tay che trời” vậy.

Đây chắc chắn là vì đầu bị đập nên sinh ra ảo giác rồi!

Tiếng chuông điện thoại ngày càng to, bàn tay khổng lồ chần chừ mãi, cuối cùng chủ nhân của nó mới lăm bầm chửi, mò trúng cái điện thoại, lập tức tắt chuông.

Từ góc này, Nhan Kha đã nhìn rõ “Nữ Titan^[1]” này.

[1] Nhân vật trong bộ truyện tranh “Đại chiến Titan” của tác giả Isayama Hajime, là một người khổng lồ.

Nhìn qua thì đường kính đầu cô ta ước chừng phải một mét trở lên, hơi thở mạnh ngang gió cấp bốn cấp năm, “lông” trên đầu lờm chờm như cỏ, cả nửa mặt thì úp xuống gối, đang ngủ khò khò.

Đau mắt quá! Nhan Kha đau đốn nghĩ bụng, kể cả là “Nữ Titan” đi chăng nữa thì cũng đau mắt quá!

Anh đang muốn quay đầu thì chợt phát hiện ra toàn thân không thể động dậy được.

“Nữ Titan” ấy nằm lì trên giường 5 phút, đợi một hồi chuông khác vang lên. Trong suốt quá trình ấy, “Nữ Titan” hoàn toàn giống một người mắc bệnh lười gian đoạn cuối, mặt không biến sắc tắt chuông báo thức rồi xoay người ngủ tiếp.

Nhan Kha bên cạnh thầm đếm, 5 phút một hồi chuông báo thức, cô ta ấn tắt sáu lần rồi mới lè mề ngồi dậy, mắt lơ đờ, mặt mũi mơ màng. Sau đó cô

lại ngã vật người xuống, nhắm mắt lại rồi tiếp tục ngủ...

Mặc dù Nhan Kha định ninh rằng đầu mình bị thương nên tất cả những gì trước mắt là ảo giác hết, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này liền không nhận được mà nói: “Nếu cô phải đi làm thì tôi thấy bây giờ sắp muộn rồi đấy”.

Diệp Tử Lộ thấy mình vẫn chưa tỉnh, định chớp mắt ngủ thêm năm phút nữa thì nghe thấy giọng của một người đàn ông trong chính phòng của mình, đã thế nội dung còn rất thức thời, nói cô sắp muộn làm rồi.

Diệp Tử Lộ vẫn chưa tỉnh táo hẳn, chỉ ngẩn ra trong hai giây, còn hỏi lại một câu theo phản xạ: “Sao? Mấy giờ rồi?”

Nhan Kha thấy ảo giác này sao mà thật ghê, lại còn có người trả lời. Anh còn tốt bụng nhìn đồng hồ báo thức rồi đáp: “Tám rưỡi rồi”.

“Ày.” Diệp Tử Lộ ngồi bên thành giường, vừa ngáp vừa khua chân trần trên đất tìm giày. Mới ngáp được một nửa thì đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, cả người cô bỗng chốc cứng đờ, mắt mở to, một tiếng “ầm” vang lên trong đầu, quay đầu giường mắt nhìn con gấu bằng vải xấu xấu, có cái tai lệch mà cô đặt trên đầu giường.

Hóa ra... cô vừa nghe thấy đồ chơi nói chuyện sao?

Không những biết nói, mà còn biết xem giờ?

Diệp Tử Lộ dường như thấy một tia sáng trong đôi mắt nhựa của con gấu vải. Cô run rẩy hỏi: “Là... Là cậu nói sao?”.

Nhan Kha lãnh đạm đáp: “Không thì ai vào đây?”.

Ôi mẹ ời!

Nói xong, Nhan Kha liền thấy “Nữ Titan” giật bắn người, vẻ mặt như nhìn thấy ma giữa ban ngày. Anh tự nhiên thấy có gì đó sai sai, sao ảo giác mà lại chi tiết thế nhỉ, biểu cảm của cô ta giống người thật như đúc.

Theo sau đó là một tiếng thét kinh thiên động địa xuyên thủng màng nhĩ của Nhan Kha. Diệp Tử Lộ dạn lòng phải bình tĩnh, đúng lúc đó chân trần giẫm vào đồng mảnh vỡ dưới đất hôm qua chưa dọn, máu chảy thành sông.

Tiếng thét ấy làm Vương Lao Lạp – người bạn ở phòng ngủ bên cạnh giật bắn mình. Lao Lạp tiểu thư đang dán lông mi, tay bỗng run một cái, suýt chút nữa thì chọc vào mắt. Cô ấy chạy vội sang hỏi: “Sao thế? Sao thế?”

Diệp Tử Lộ ôm bàn chân đang chảy máu, lăn vào giường, khổ sở nói: “Gấu, gấu thành tinh rồi...”.

Vương Lao Lạp nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chân, cái chân của tôi!” – Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng nói đúng trọng điểm.

Tiểu thư Vương Lao Lạp nhìn xuống bàn chân oanh liệt của Diệp Tử Lộ. Sáng sớm ra vốn huyết áp thấp, lại nhìn thấy cảnh tượng máu me đầm đìa này, cô ấy hít một hơi rồi bỗng thấy choáng váng.

Vương Lao Lạp phải dựa vào tường, mặt trắng bệch hỏi: “Mày mày mày làm sao thế? Có có có cần tao gọi cấp cứu không?”.

Diệp Tử Lộ không còn hơi sức trả lời, vẻ mặt méo mó, nằm trên giường hét: “Ôi giờ ời”.

Lúc này Vương Lao Lạp mới phát hiện ra thủ phạm ở dưới đất, nghĩ một lúc, nguyên nhân kết quả đã rõ. Cô ấy nhất thời không biết phải nói gì với Diệp tử Lộ, vừa thấy thương vừa thấy đây là “tự làm tự chịu”.

Vương Lao Lạp thở dài, âm thầm đi lấy chổi quét đồng mảnh vỡ dưới đất.

Nhân lúc bạn cùng nhà đi đổ rác, Diệp Tử Lộ mới bình tĩnh trở lại, nhớ lại việc kinh hồn lúc này. Cô đưa đôi mắt đầy sát khí và gí mắt đến chỗ con gấu vải tai lệch trên đầu giường, tỏ vẻ oai phong tra hỏi: “Khai mau! Người là yêu quái phương nào?”.

Nhan Kha thấy mọi thứ cứ nhốn nha nhốn nháo.

Vừa nhìn thấy Vương Lao Lạp, anh liền thấy người này trông quen quen. Trong lúc đầu óc hỗn loạn, Nhan Kha xâu chuỗi các hình ảnh trong đầu, cuối cùng nhớ ra đây là trợ lý của công ty Lương Kiêu, đã từng đến công ty quảng cáo của anh gửi hợp đồng!

Thật sự là có gì đó sai sai.

Đây là ảo giác sao? Là mơ sao?

Sao lại thật thế nhỉ? Kể cả là mơ thì cũng phải mơ thấy người tình trong mộng, mơ thấy bạn bè người thân chứ? Sao lại mơ thấy người qua đường không chút ấn tượng được?

“Trừ phi mình vừa nhìn đã yêu, vừa gặp đã thích... Mình thích thầm cô ta sao?” – Nhan Kha tự hỏi lòng mình.

Nhưng có trời đất chứng giám, không hề!

Nhan Kha bình tĩnh lại, khổ sở nói với Diệp Tử Lộ: “Có thể phiền cô... đưa cho tôi một chiếc gương được không?”.

Diệp Tử Lộ mở hộp kính áp tròng trên tủ đầu giường, lôi một cái gương nhỏ ra. Nhưng đối với Nhan Kha lúc này thì cái bé thế thôi cũng đủ dùng rồi.

Nhan Kha thấy trong gương là diện mạo của một con gấu, suýt nữa thì không thở nổi.

Một con gấu đồ chơi sao? Đã thế lại còn xấu xí, bẩn thỉu, xem ra là một con gấu rẻ tiền! Mắt nổ mắt xẹt còn đỡ, đã thế đến tai còn bị lệch... Nỗi kinh hoàng này đã khiến Nhan Kha phút chốc phát huy siêu năng lực, làm chủ thân thể của con gấu bông thành công, ngã về sau một cái, rơi xuống tủ đầu giường của Diệp Tử Lộ, cái lưng mềm mại còn bị lăn vài vòng nữa.

Diệp Tử Lộ dần tỉnh táo lại, phát hiện ra mình không sợ hãi lắm, mà lại hơi kích động. Con gấu bông này là phần thưởng thi chung kết học sinh giỏi vật lý hồi cấp ba mà bố tặng cho cô. Cô để nó trên tủ đầu giường suốt bao nhiêu năm, bên trên còn bám một lớp bụi. Diệp Tử Lộ suy đoán, nhìn dáng vẻ sợ sệt của con gấu, dù thực sự là luyện thành tinh đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm. Thế là cô càng chẳng sợ hãi mà nhìn chăm chăm nó... Nó đây rồi.

Nhưng cô chưa nhìn được bao lâu thì rất nhanh sau đó, Vương Lao Lạp liền trở về, còn mang theo băng y tế và khăn ướt không biết lấy ở đâu ra.

Diệp Tử Lộ lập tức im lặng, tỏ vẻ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Làm sao bây giờ?” – Vương Lạp Lạp cầm đồ sơ cứu lên hỏi – “Tao thấy mày trước hết nên gọi điện thoại cho sếp xin phép đi đã, mày thấy dùng băng y tế này được không? Hay là đi bệnh viện đi!”.

Diệp Tử Lộ cắn răng gấp mảnh vớ ở dưới chân ra, một chân đi vào dép lê nói: “Không sao, dìu tao đứng lên với... điện thoại lát nữa tao gọi”.

Vương Lao Lạp xiêu xiêu vẹo vẹo đỡ tay Diệp tử Lộ, vừa dìu cô đi khắp khênh vào nhà vệ sinh, vừa trách vừa mắng: “Lát nữa cái gì! Gọi ngay, đến lúc muộn làm rồi mới gọi điện thoại thì sắp mày sẽ nghĩ gì? Chắc chắn ông ấy sẽ nghĩ mày ngủ dậy muộn nên giả vờ ốm để nghỉ”.

Diệp Tử Lộ đáp “ừ ừ” cho có lệ.

Chân của cô không bị thương nặng lắm, đi đi lại lại không còn chảy máu nữa, lại còn dán cả băng y tế rồi. Vương Lao Lạp thấy không sao mới vội vàng vàng khoác áo: “Vậy tao đi đây, sắp muộn làm rồi”.

Diệp Tử Lộ tay giơ như mèo thần tài^[2] nói: “Bye bye”.

[2] Loại tượng phổ biến ở Nhật, được cho là mang lại may mắn. Đó là hình tượng một chú mèo đang vẫy gọi bằng một chân trước.

Vương Lao Lạp đi đôi giày cao gót vào rồi lại sải bước quay lại, nhét điện thoại vào tay Diệp Tử Lộ: “Mau gọi điện thoại cho sắp mày đi, tao phải giám sát!”.

“Vẫn chưa đến giờ...”

“Đừng có nhiều lời nữa, mau gọi đi!” Vương Lao Lạp hung hăng đáp. Ở cùng hơn nửa năm, cô ấy biết thừa bạn cùng nhà mình là cái thể loại gì rồi, chuyện lớn chuyện bé gì cũng lè mề. Diệp Tử Lộ bị ép buộc, không còn cách nào khác đành phải gọi điện thoại xin nghỉ trước mặt Vương Lao Lạp.

Xong việc, Vương Lao Lạp chạy như bay đến cơ quan. Diệp Tử Lộ ném điện thoại sang một bên, ngồi bên thành giường, cuối cùng cũng có cơ hội ở riêng một mình với con gấu “thành tinh” này rồi.

“Có phải là trong lúc tao không biết, mày đã vụng trộm luyện thành tinh rồi đúng không?” – Diệp Tử Lộ nói – “Ngộ nhờ vào ngày mày chuyển kiếp, Thiên Lô đến đánh sét vào nhà tao thì sao? Mày có chịu trách nhiệm cho tính mạng của biết bao sinh mạng, sự an toàn của biết bao tài sản được không? Tiền chuyên cần tháng này của tao coi như đi tong rồi, tất cả là do mày, tại mày hết”.

Nhan Kha không biết nói sao, uất ức không nói được thành lời.

Diệp Tử Lộ: “Mày đã thành tinh rồi, vậy có biết đi xuyên tường không? Biết hay không? Biết biến đá thành vàng hay không? Hay là... biến thành một soái ca cho tao xem?”.

“Cô có thể lau gỉ mắt đi được không?” – Nhan Kha cuối cùng không chịu nổi đành phải nói ra những lời kiểm chế này giờ, cuối cùng cũng được hả hê.

“...” – Diệp Tử Lộ im lặng một lúc, giơ tay dụi dụi mắt.

Nhan Kha dịch chuyển tầm mắt, ngẩng đầu nhìn trần nhà, nghĩ mọi chuyện cứ lộn tùng phèo cả lên, quả thực anh chẳng biết phải nói gì. Im lặng một lúc lâu, anh mới bộc bạch: “Đừng nhìn nữa, tôi thực ra là con người”.

Diệp Tử Lộ chớp chớp mắt.

“Tôi thực sự là người” – Nhan Kha nói – “Tối qua tôi bị tai nạn xe, vừa tỉnh lại đã thấy mình ở đây, tôi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa”.

Diệp Tử Lộ hoài nghi chớp chớp mắt rồi quan sát con gấu nhỏ mà anh ta đang sống nhờ.

“Tôi là Nhan Kha, nam, nhà ở khu Thủy Nguyên gần vịnh đại hai. Không tin cô cứ đi kiểm tra, tôi lừa cô làm gì!” – Nhan Kha nói – “Có cần tôi nói số chứng minh thư không?”.

Anh ta nói cứ như thật. Đến cả chuyện con gấu sau một đêm bỗng biết nói chuyện còn có, chắc chẳng còn gì ly kỳ hơn.

Diệp Tử Lộ nghĩ một lúc, lôi chiếc bàn ra đặt trên giường mở máy tính, tra thử trên mạng tên Nhan Kha, liền thấy ngay tin tức liên quan đến vụ tai nạn.

“Á!” – Diệp Tử Lộ cảm thán – “Hóa ra là thật sao?”.

Vốn cứ tưởng là truyện thể loại tu tiên^[3], hóa ra lại là truyện ly hồn^[4] à!

[3] Truyện có yếu tố phép thuật, kỳ ảo.

[4] Truyện mà linh hồn của người này nhập vào người/vật khác.

Diệp Tử Lộ xem tin tức xong, sau khi cảm thán... à, không có sau đó nữa. Cô lãnh đạm đóng trang web lại, mặc kệ chuyện thiên hạ, rồi bắt đầu lên mạng. Cô đăng nhập QQ xem một lượt, thấy chẳng có hứng thú gì mấy với những chủ đề mà mọi người đang nói. Thế là cô tắt cửa sổ, rồi vào kiểm tra những tiểu thuyết cô đã đánh dấu theo dõi đã được cập nhật chưa.

Nhan Kha không ngờ mình lại bị bỏ quên như vậy, anh nghi ngờ không biết cô gái này đầu óc có vấn đề gì không.

Người bình thường chẳng phải đều cảm thấy kinh ngạc sao? Cứ coi như tính cô ta lãnh đạm, lẽ nào lại không muốn tìm hiểu chút nào sao? Cứ coi như cô ta không quan tâm đến giới học thuật, lẽ nào một người bình thường lại không bối rối trước chuyện kỳ lạ như thế này sao?

Điều quan trọng nhất là, một người đàn ông không quen biết không hiểu tại sao lại xuất hiện trong phòng ngủ của một cô gái, người bình thường đáng lẽ phải tra hỏi kỹ càng, rồi ném anh ra ngoài chứ?

Thế mà Diệp Tử Lộ lại chẳng thêm để tâm. Trước mặt một người đàn ông không quen biết vô tư mặc đồ ngủ, rằng không thêm chải, mặt thì không thêm rửa, cứ như không mà ngồi lên mạng.

Nhan Kha muốn hét lên! Cô ta không để ý nhưng anh để ý!

Hai mươi phút sau, Nhan Kha thấy Diệp Tử Lộ không có phản ứng gì với mình liền không thể nhẫn nại thêm được nữa.

Nhan Kha đầu sao cũng là một người thức thời. Nhận thấy mình đang không hề chiếm thế thượng phong, anh tự dặn lòng năm lần bảy lượt rằng “Phải bình tĩnh”. Anh hỏi Diệp Tử Lộ bằng một giọng nói cực kỳ ăm áp và hòa nhã: “Thật ngại quá, cô gái à, tôi có thể biết tên cô không?”.

Diệp Tử Lộ mắt không rời màn hình máy tính, tùy tiện đáp: “Diệp Tử Lộ”.

Một cái tên tao nhã biết bao, mang một khí chất trẻ trung mà đầy nho nhã... mà sao lại đặt cho cái đầu heo ngu ngốc đấy được?

“À... Cô Diệp” – Nhan Kha vắt óc suy nghĩ chủ đề để tiếp tục nói chuyện – “Tôi muốn hỏi một chút, hiện tôi đang ở nơi nào vậy?”.

Diệp Tử Lộ không nhìn màn hình máy tính nữa mà lôi một tấm thiệp ra viết. Cô đành nhìn sang phía Nhan Kha, nghĩ cũng thấy thương nên đưa địa chỉ nhà cho anh ta: “Anh muốn tìm những người thân trước đây để đón anh về không?”.

Nhan Kha im lặng suy nghĩ về tính khả thi của đề nghị này.

Ngay sau đó, Diệp Tử Lộ lạnh lùng ngắt ngang dòng suy tưởng của anh: “Vô dụng thôi, họ sẽ không tin anh đâu”.

Nhan Kha: “...”.

Một lúc sau, anh ừ ừ nói: “Tôi muốn thoát ra khỏi thân thể con gấu này”.

“Ừ” – Diệp Tử Lộ gật gật đầu, bày tỏ sự tán đồng.

Nhan Kha nhú nhú mày, nhưng rồi phát hiện ra động tác đơn giản thế này mà muốn làm cũng chẳng dễ dàng gì. Thân thể của đồ chơi có lông thì ra không hề linh hoạt: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô Diệp, tôi muốn cô giúp tôi, chúng ta hãy nghĩ cách trước đã”.

“Được” – Diệp Tử Lộ đóng một cuốn tiểu thuyết lại, rồi theo thứ tự mở cuốn tiếp theo trong số truyện cô đã đánh dấu đọc – “Anh cứ nghĩ cho kỹ rồi nói với tôi một tiếng nhé”.

Nhan Kha: “...”.

“Cô gái à”, một lúc sau, Nhan Kha đổi sang kiểu xưng hô thân thiết hơn, cố rút ngắn khoảng cách với đối phương, “Cô xem này, tôi là một người đàn ông, trước kia không quen biết cô. Tuy rằng giờ tôi đã là một con...

Được rồi, việc này thật khó mà tưởng tượng được, nhưng việc trong nhà có một người lạ mặt ngó nghiêng cô không khiến cô sợ hãi sao?”.

Diệp Tử Lộ nhìn anh với đôi mắt mơ màng chưa kịp đeo kính, nghĩ một lúc mới chậm chậm gật đầu: “Ừ, cũng có lý”.

Rốt cuộc cô cũng có chút phản ứng của người bình thường, Nhan Kha thở phào: “Thế nên...”.

“Thế nên lát nữa tôi sẽ đặt anh ở phòng khách” – Diệp Tử Lộ nhanh chóng nghĩ ra một biện pháp đơn giản – “Tôi ở cùng nhà với một người bạn, cậu ấy hơi nhát. Buổi tối cậu ấy đi làm về, anh đừng có đột nhiên nói chuyện đấy, tôi sợ cậu ấy sợ chết khiếp”.

Nhan Kha im bặt, thực sự muốn lạy cô luôn.

... Nhưng đáng tiếc, tay cũng chẳng có mà lạy.

Một người một gấu im lặng không nói gì với nhau trong suốt mười phút. Nhan Kha cuối cùng không thể chịu đựng nổi việc bị giam trong bốn bức tường với cô gái thần kinh kia, hít một hơi thật sâu rồi gào lên: “Thả tôi ra!”.

Diệp Tử Lộ bị tiếng hét của anh dọa đến nỗi tay chuệch choạc, chuột máy tính không biết bấm nhầm vào đâu mà trên màn hình hiện lên dòng chữ “Trò chơi lúc vợ không có nhà”, tiếng lách cách vang lên không ngừng.

Nhan Kha lại hét lên: “Thả tôi ra!”.

Diệp Tử Lộ bị mất tập trung, liền quay đầu lại, nhìn con gấu nhỏ trên giường với ánh mắt u ám.

Nhan Kha nhìn ánh mắt của cô, mở rộng thanh quản tiếp tục hét: “MAU THẢ TÔI RA... AAAAA...”.

Một khuôn mặt chưa rửa, bóng nhầy dầu, còn có cả quầng mắt to đùng đen thui bất chợt tiến đến trước mặt anh. Diệp Tử Lộ nghiêng răng nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, tôi nhét anh vào đây chắc!”.

“Tôi biết tôi biết” – Nhan Kha vội vàng hạ giọng – “Nhưng hiện tại chỉ có cô có thể giúp tôi, cô gái à, cô cứu tôi với. Xin cô ban phát từ bi, nghĩ cách giúp tôi thoát ra đi mà”.

Diệp Tử Lộ im lặng không nói.

“Vừa nhìn đã biết cô là một cô gái vô cùng lương thiện” – thường những cô gái xấu xí sẽ có ưu điểm duy nhất là lương thiện – “Tôi biết cô chắc chắn là người thích giúp đỡ người khác, chắc chắn cực kỳ đồng cảm với những số phận đau thương mà!”.

Nhan Kha: “Hãy nghĩ cách thả tôi ra đi, một người đàn ông to lớn sao có thể bị nhốt trong một con gấu bông để trên đầu giường của một cô gái được? Thật chẳng hợp lý chút nào!”.

Ày, cả câu trừ hai chữ “cô gái” ra, tất cả đều là những lời từ đáy lòng.

Diệp Tử Lộ bị anh làm phiền đến mức không chịu nổi, khoanh chân ngồi trên giường, nhìn anh một lúc rồi cầm con gấu nhỏ lên: “Đằng sau con gấu này có một cái phéc mơ tuya, có thể cởi ra. Hay là tôi cởi ra xem có thả được anh ra ngoài không”.

Cô còn chưa kịp kéo thì tiếng kêu bi thảm của Nhan Kha đã vang lên: “Không! Không! Tráng sĩ, đừng!”.

Đúng lúc tay Diệp Tử Lộ chạm vào khóa kéo, Nhan Kha lập tức có cảm giác như bị phanh thây. Anh không biết rằng việc mình đòi hỏi như vậy sẽ mang đến hậu quả như thế nào, tiếng hét dữ dội của anh đã khiến Diệp tử Lộ hành hình thân thể bằng vải bông của anh.

Diệp Tử Lộ đặt con gấu nhỏ lại vị trí cũ, nhú mày suy tư một lúc rồi kết luận: “Xem ra thân thể của anh bị liên vào thân con gấu rồi, dùng phương pháp vật lý có vẻ không ổn”.

Nhan Kha: “... Cô định tạt axit vào người tôi sao? Mặc dù bề ngoài tôi là một con gấu nhưng bản chất vẫn là người, cũng có nhân quyền”.

Diệp Tử Lộ quyết định cầu cứu Internet, lên Baidu gõ “Linh hồn nhập vào vật thì phải làm gì” thì kết quả hiện lên một đồng tiểu thuyết huyền huyền, có đề các cách nào là thu phục yêu mà, gọi hồn, đuổi tà... Cô liền hỏi: “Này tôi bảo, anh đã chết chưa?”.

Trái tim Nhan Kha tràn ngập nổi thê lương: “Không biết nữa”.

Diệp Tử Lộ: “Đến mình sống hay chết anh còn chẳng biết thì tôi biết làm thế quái nào để giúp anh hả?”.

“...” Nhan Kha im lặng một hồi – “Con gái con đũa như cô sao có thể mở miệng nói những lời tục tĩu như vậy?”.

Diệp Tử Lộ không thèm nhìn cái người mà mình sống hay chết còn không biết nữa. Cô tiếp tục tra cứu rồi mở một web có câu trả lời về việc “Ly hồn phải làm thế nào”, câu trả lời là phải đưa cho người bị ly hồn đọc “Địa tạng kinh”.

Diệp Tử Lộ vừa tìm bản gốc “Địa tạng kinh”, vừa hỏi Nhan Kha: “Anh có tin Phật không?”.

Nhan Kha có chút xấu hổ: “Chưa từng nghiên cứu qua...”.

“Thế nghĩa là không tin rồi” – Diệp Tử Lộ gãi gãi đầu, “xì” một tiếng – “Vậy phải làm sao, tôi cũng không tin. Anh nói xem chúng ta đều là dạng bình thường không có việc gì thì không lên điện Tam bảo, có việc mới đi cầu bái, đến giỏ hoa quả còn không đem theo thì Phật Tổ liệu có quan tâm không?”.

Nhan Kha buồn rầu: “Không biết, nếu tôi mà là Phật Tổ chắc chắn chỉ cần nhìn thấy mặt cô là đuổi thẳng cổ rồi”.

“Tìm thấy rồi” – Diệp Tử Lộ - “Tôi đọc cho anh nghe nhé, thôi thì ngựa chết gặp đúng thầy cũng thành sống”.

Nhan ngựa chết: “...”.

Nha đầu này hình như không biết nói tiếng người.

Chỉ thấy Diệp Tử Lộ đang lấy giọng, nhìn đoạn kinh trên màn hình, hai mắt như dính vào nhau, dùng tay chỉ theo chữ, đọc từng chữ từng chữ một: “Như thị ngã văn, nhất thời Phật tại... tại... tại... tại gì gì lợi thiên nhĩ, ôi, chữ này tôi không biết!”.

Nhan Kha thấy tia hy vọng le lói ở cuối con đường bỗng phụt tắt.

Diệp Tử Lộ di chuột xuống dưới: “Tôi không đọc được cho anh đâu, quá nhiều chữ tôi không biết. Bảo sao bây giờ phải có những người chuyên nghiên cứu mấy cái cổ văn này, làm sao bây giờ?”.

Nhan Kha chậm chậm nói: “Trên mạng có bản đọc niệm kinh sẵn mà”.

Năm phút sau, máy tính bắt đầu phát ra tiếng niệm kinh Phật. Nhan Kha hồi hộp cảm nhận những thay đổi trên cơ thể. Diệp Tử Lộ thì lại mừng rỡ bấm vào các chủ đề trong một diễn đàn khác. Nội dung cô đọc toàn là về “Cuộc chiến mẹ chồng nàng dâu”, “Đánh kẻ thứ ba”, chiến chú, chiến dì, chiến mẹ vợ... chiến chiều đến nổi máu phun đầy màn hình như mưa.

Nhan Kha phẫn nộ: “Vẫn đang tụng kinh Phật đấy, cô thành tâm một chút không được à?”.

Nghe tiếng kinh Phật ngân vang, Nhan Kha dần dần tỉnh tâm lại. Nhưng đáng tiếc, linh hồn vẫn cứ nhập vào con gấu bông không tách rời, chẳng có dấu hiệu gì sẽ quay về thân thể cũ.

Tại sao lại xảy ra chuyện này được? Nhan Kha cảm giác như mình vẫn đang mơ, nhưng sao giấc mơ lại chân thật thế này được.

Nếu như trên đời này thật sự có linh hồn, mà linh hồn của anh hiện ở nơi này thì thân xác kia sẽ ra sao? Hồn mê sao? Biến thành người thực vật sao? Hay là... Anh nghĩ bụng, hay là mình đã chết thật rồi?

Là một con người của thời đại mới, anh luôn nghĩ cách để mình ngày một thành công hơn, chứ không hề nghĩ đến việc một ngày sẽ chết.

Thành công của anh mới chớm nở, sao tự nhiên lại chết được?

Còn bố mẹ anh nữa... Anh là con trai độc nhất, nhờ có xảy ra việc gì, bố mẹ già rồi thì phải làm sao?

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh... Sớm biết chuyện sẽ thế này, đáng lẽ bố mẹ năm ấy thà không sinh ra anh còn hơn.

Từ trước đến nay, Nhan Kha luôn nghĩ mình là người chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, đến lúc này bỗng thấy sợ hãi. Anh còn có cả một cuộc đời tươi đẹp phía trước, còn có biết bao người thân, bạn bè, còn biết bao việc chưa hoàn thành, còn chưa kết hôn... Thậm chí anh đang hối hận, tại sao không dành nhiều thời gian ở bên bố mẹ hơn.

Nếu sau này không còn được ở bên bố mẹ nữa thì sẽ biết phải làm sao?

Nhan Kha nghĩ mà buồn, cổ họng cứ nghẹn lại. Đúng lúc anh định nhờ Diệp Tử Lộ giúp mình lên mạng tìm tin tức liên quan đến “Nhan Kha”, dù chỉ là đôi ba dòng thôi cũng được thì khi ngẩng đầu lên đã phát hiện ra cô nương Diệp Tử Lộ dưới ánh sáng của Phật soi rọi, đã quăn chặn nằm ngủ bên giường rồi.

Nhan Kha: “...”.

Cô gái này thật sự quên mất anh đang ở ngay bên cạnh, không hề để tâm chút nào sao?

Sao trên đời lại có người vô tư đến thế chứ!

Vì sơ ý bị thương, tiền chuyên cần tháng này của Diệp Tử Lộ coi như đi tong. Đối với những người bình thường, đây chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì. Nhưng Diệp Tử Lộ rõ ràng không phải người bình thường, cô chẳng bị ảnh hưởng gì bởi việc này.

Diệp Tử Lộ giống như một cô bé tiểu học. Buổi sáng tỉnh giấc phát hiện mình bị ốm, phản ứng đầu tiên là vô cùng sung sướng, lập tức bảo bố mẹ gọi điện xin cô giáo cho nghỉ học, có cảm giác “tự nhiên được nghỉ học”. Cô yên tâm mở máy tính lên, dưới ánh sáng của Phật soi rọi, nằm ngủ thoải mái.

Đợi Diệp Tử Lộ ngủ dậy thì đã đến trưa rồi. Con gấu bông thành tinh trên tủ đang nhìn cô chăm chăm.

Diệp Tử Lộ khua khua tay trước mặt anh: “Đã về được chưa?”.

Nhan Kha: “Chưa”.

Diệp Tử Lộ không chút thành ý thở dài: “Vậy phải làm sao?”.

Nhan Kha ngồi ở góc phòng ngủ tối tăm, toàn thân bất toại ngồi suy ngẫm về cuộc đời cả buổi sáng. Lúc này anh lại bình tĩnh nói: “Thật ra... Tôi muốn nhờ cô chuyện này, không biết có phải phép không?”.

Những lời này khiến Diệp Tử Lộ bừng tỉnh. Cuối cùng cô cũng ý thức được, việc nhỏ nhặt đối với mọi người mà cô lại thấy phiền không chịu được.

Không biết có phải vì cả ngày ở nhà, trừ đi làm ra thì không ra khỏi cửa giao lưu bạn bè hay không mà Diệp Tử Lộ luôn chỉ sống trong thế giới của riêng mình. Dần dà, cô trở thành một người không hiểu nhân tình thế thái, thậm chí còn có chút vô cảm. Vì không giỏi giao tiếp nên Diệp Tử Lộ từ trước đến nay không thích làm phiền người khác mà toàn tự giải quyết mọi việc, không giải quyết được thì cứ chần chừ mãi... mà cũng đâu có chết người được đâu.

Đồng thời, cô đương nhiên cũng không thích người khác làm phiền mình.

“Người khác sẽ không tin chuyện này đâu” – Nhan Kha hiểu rõ, giờ anh chỉ còn có thể cầu cứu cô gái trông không giống người bình thường lắm này – “Xin cô hãy giúp tôi, sau này nhất định tôi sẽ báo đáp, thật đấy!”.

Tuy rằng mọi khi, miệng lưỡi của Nhan Kha có thể khiến người khác tức đến nổi chết đi sống lại. Nhưng rốt cuộc lăn lộn bao năm nay, tiếp xúc với nhiều loại người nên anh cũng biết nhìn người và phân biệt đúng sai. Anh đã hạ thấp giọng nhất có thể để nói ra lời khẩn cầu này. Đã thế giọng nói còn vang lên từ con gấu bông mắt mũi xộc xệch nên trông có chút đáng thương.

Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng mềm lòng: “Giúp thế nào?”.

Nhan Kha nói: “Bạn cùng nhà với cô là nhân viên của một khách hàng của tôi. Tôi trước tiên phải biết được thân xác mình xảy ra chuyện gì. Ngày mai cô có thể nghĩ cách khiến cô ấy bỏ tôi vào túi xách được không? Tôi muốn thăm dò một chút, biết đâu có thể biết chút chuyện”.

Diệp Tử Lộ không nể nang gì nói thẳng: “Anh muốn con nhỏ điệu đà ấy để anh trong cái túi đẹp đẽ của nó á? Đừng có mơ”.

Nhan Kha im lặng một lúc, không biết nói gì trước những lời thẳng thắn của cô. Thế là cuối cùng thốt ra những lời tự giễu mình kinh điển trong lời thoại của phim TVB: “Bộ dạng tôi thế này thì có ai muốn cơ chứ”.

Diệp Tử Lộ thực sự để tâm tới chuyện này.

Tối hôm ấy, Vương Lao Lạp vừa về đến nhà đã nhìn thấy trên bàn vứt lăn lóc một túi đựng vỏ hộp đồ ăn sẵn đã ăn hết. Là một người ưa sạch sẽ, cô ấy tức điên lên, hét to: “Diệp Tử Lộ!”.

Diệp Tử Lộ: “Thần có mặt!”.

Vương Lao Lạp chỉ đồng rác, nhìn cô bằng ánh mắt như muốn hỏi tội.

Diệp Tử Lộ bỏ xuống ngay trước cửa phòng ngủ, giơ cái chân bị thương lên, giọng đứt quãng nói: “Thần tuổi đã cao, nay lâm trọng bệnh, sợ không thể hầu hạ chủ công, xin chủ công lấy xã tắc làm trọng, vạn không thể...”.

Vương Lao Lạp bỏ túi xuống, chưa kịp thay giày mà đã lao đến: “Tao sợ mày thật đấy, thôi xem như hôm nay mày bị thương, tao lệnh cho mày dọn dẹp hết cái đồng này đi, nghe rõ chưa!”.

Diệp Tử Lộ nâng tay áo lau đôi mắt không có tí nước mắt nào: “Đại ân đại đức nhất định phải báo đáp, thần xin kết cỏ ngậm vành, làm trâu làm ngựa...”.

Tiếng nói gắt gỏng của Vương Lao Lạp từ hành lang truyền đến: “Mày lại xem cái loại tiểu thuyết vớ vẩn gì rồi!”.

Lúc ăn tối, Diệp Tử Lộ nhớ đến lời thỉnh cầu của Nhan Kha, liền giả thần giả quỷ nói với Vương Lao Lạp: “Này, mỹ nhân à, tao thấy sắc mặt mày không được tốt lắm, đuôi mắt còn có nếp nhăn nữa. Hôm nay ra ngoài gặp chuyện phiền phức gì à?”.

“Là do đạo này trời khô, độ ẩm thấp, liên quan gì đến chuyện phiền phức chứ?” – Mặc dù nói vậy nhưng Vương Lao Lạp không hề do dự mà bỏ đĩa xuống, rút từ túi quần ra một chiếc gương nhỏ, lo lắng nhìn kĩ đuôi mắt.

Vương Lao Lạp vốn tên là Vương Tiểu Hoa nhưng sau này thấy tên quê quá nên đổi tên khác. Cô ấy từng tốt nghiệp cao đẳng ở quê hương nhưng sau đó không ngừng cố gắng thi cử nên học lên được đại học. Thế rồi cô ấy vào làm ở một doanh nghiệp tư nhân, giờ cũng trở thành một viên chức thành phố rồi. Nhờ chăm chỉ mà hiện tại cô ấy cũng có tiền đồ.

Vương Tiểu Hoa... Ấy, không, Vương Lao Lạp cao 1 mét 68, gương mặt xinh đẹp không nói nên lời, thân hình chuẩn. Bình thường cũng không có

sở thích nào khác ngoài thích khoe khoang và thích thăng quan tiến chức.

Diệp Tử Lộ bắt được một tử huyết khác của cô ấy, tiếp tục hỏi: “Sách có nói, người mà đuôi mắt có nếp nhăn là đào hoa lắm đấy...”.

Vương Lao Lạp vội vàng: “Đã nói với mày rồi, là do độ ẩm thấp, có mà mày có nếp nhăn ấy!”.

“Rồi rồi, là do độ ẩm thấp, lúc độ ẩm thấp thì người ta dễ vướng số đào hoa. Tao nói cho mày nghe nhé Lao Lạp, chuyện vướng số đào hoa này không phải chuyện đùa đâu. Gặp người mình không thích rồi từ chối xong thì thôi. Nhưng nhớ gặp một tên biến thái, một tên điên, một tên hoang tưởng, tưởng mày định tình trong như đã mặt ngoài còn e thì sao? Rồi lại liên tục làm phiền mày thì có phải là mệt không?”

Nhan Kha ở phòng bên cạnh, nghe cô bịa chuyện, anh lạc quan nghĩ: “Nha đầu này nhờ có ngày tiền không đủ ăn thì ra ngoài nhất định đi lừa đảo kiếm tiền được đấy”.

Vương Lao Lạp mặt biến sắc, nửa tin nửa ngờ nhìn Diệp Tử Lộ: “Thật không?”.

Diệp Tử Lộ gật đầu đắc ý, ngậm đũa nói: “Tin ắt linh, không tin ắt không linh”.

“Tao nói chuyện nghiêm túc với mày đấy, đừng có mà nói linh tinh” – Vương Lao Lạp nghĩ nghĩ, đặt gương xuống, cầm đũa giấy lên gầy gầy hai hột cơm rồi lại bỏ xuống. Cô ấy nói một cách đầy bản khoăn: “Nếu như mày nói đúng thì đúng là người lần trước tao kể cho mày rồi đấy... người họ Tống ấy”.

“À à!” – Diệp Tử Lộ tò mò – “Chính là cái anh đại gia phố núi đấy á!”.

“Tối nào lúc tan làm anh ta cũng đỗ xe trước cổng công ty chặn đường tao” – Vương Lao Lạp nhíu đôi mày lá liễu – “Cứ thế này có khi tao phải báo công an mất!”.

Diệp Tử Lộ đập bàn một cái: “Giữa thanh thiên bạch nhật, hắn ta dám làm gì cơ chứ? Lần sau không phải trốn. Tao ủng hộ mày, phải đánh cho hắn một trận. Cái đồ già rồi còn mất nết, có vài đồng tiền rách mà cũng đi khoe mẽ. Có vợ ở nhà rồi còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt...”.

“Ấy, cái này thì không phải.” Vương Lao Lạp nói, “Nghe nói anh ta còn chưa kết hôn”.

Diệp Tử Lộ nhìn không buông lời mắng mỏ, cô chớp chớp mắt, giọng cao lên quăng tám: “Chưa kết hôn? Chưa kết hôn... thì có sao đâu, vừa thích mày, lại còn giàu...”.

Vương Lao Lạp nghe mấy câu không có căn cứ của cô, liền vô cùng phẫn nộ: “Mày đi mà yêu!”.

Diệp Tử Lộ: “Người ta có thích tao đâu”.

Vương Lao Lạp phẫn nộ chỉ vào nhà vệ sinh nói: “Đợi đến khi mày giặt hết cái đồng quần áo trong chậu của mày đi thì ắt có người thích mày! Mày vào mà ngủ, bốc mùi hết cả lên rồi!”.

Diệp Tử Lộ ấp a ấp úng nói: “Bây nào, ngày nào tao chả vào thay nước”.

Xin hỏi có tiện thể thả hai con cá vào nuôi không?

Nhan Kha ở trong phòng cuối cùng cũng không thể nghe tiếp được nữa. Xem ra những lời cô nói đều lạc đề hết cả rồi. Anh cố động dậy cơ thể

không biết nghe lời này, nhưng lại ngã bổ nhào vào cái di động Diệp Tử Lộ để trên đầu giường. “Bộp” một tiếng, điện thoại rơi xuống đất.

Diệp Tử Lộ bỗng giật mình.

Vương Lao Lạp nhanh nhạy hỏi: “Cái gì thế?”.

Diệp Tử Lộ cười ngốc nghếch giấu giếm: “À à, không sao đâu, chắc là sách tao để trên đầu giường bị rơi thôi, ăn xong rồi tao vào nhặt”.

Tiếp đó, để đánh lạc hướng chú ý của Vương Lao Lạp, cô liền ho một cái, ngồi thẳng lên rồi nói: “Về việc vương số đào hoa, thực ra tao có một cách giải quyết chuyện này”.

Vương Lao Lạp sốt sắng đợi cô nói.

Diệp Tử Lộ: “Đầu tiên, mày phải xóa nếp nhăn...”.

Vương Lao Lạp: “Cút!”.

“Không không, phải tăng độ ẩm” – Diệp Tử Lộ vội vàng đổi giọng – “Tiếp đó, mày phải mang theo một đồ vật gì đó có năm màu, cái này gọi là “ngũ sắc đối vận”. Đạo giáo đã nói, Kim – mộc – thủy – hỏa – thổ tương đương với năm màu đỏ - vàng – lam – lục – đen, một màu cũng không được thiếu”.

Vương Lao Lạp nhú mày: “Ý mày là, ngày mai tao phải khoác năm cái vòng tròn Olympic lên người á?”.

“Không cần phải đến mức ấy, mày chỉ cần mang bừa một đồ gì đó có năm màu là được rồi. Ví dụ như mang theo linh vật của Olympic cũng được.”

Một đứa con gái thời thượng như Vương Lao Lạp thì đồ đạc lấy đâu ra một thứ xanh xanh đỏ đỏ cơ chứ.

Quả nhiên, Vương Lao Lạp nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Hình như tao không có”.

“À, đợi một lát, để tao tìm cho mày” – Diệp Tử Lộ nói, rồi cà nhắc đi vào phòng ngủ. hí ha hí hửng nghĩ cá đã mắc câu rồi.

Cô giả vờ tìm một lúc lâu rồi mới cầm Nhan Kha lên đưa cho Vương Lao Lạp: “Mày thấy cái này thế nào?”.

Cả khuôn mặt Vương Lao Lạp lập tức hiện lên vẻ miễn cưỡng, chần chừ mãi không đưa tay ra nhận.

“Lẽ nào mày tiếp tục muốn vương mệnh đào hoa sao?”

Vương Lao Lạp nghĩ ngợi một lúc, thà có còn hơn không, thế là chậm chậm nhận lấy.

“Nhớ phải giấu kĩ trong túi nhé, nhất định không được để người khác nhìn thấy!” – Diệp Tử Lộ dặn dò.

Không cần cô nhắc thêm câu cuối này thì Vương Lao Lạp cũng tuyệt đối không để người khác nhìn thấy...

Cả ngày vốn tưởng chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn lại xảy ra toàn chuyện kinh thiên động địa. Nghĩ đến việc mình đã thành công đẩy Nhan Kha đi thì Diệp Tử Lộ thấy mình cũng có chút thành tựu. Thế là cả buổi tối yên tâm lên mạng vào các diễn đàn, chơi trò chơi và đọc tiểu thuyết.

Lúc Vương Lao Lạp đi vứt rác về, thấy bộ dạng không chút ý chí phấn đấu của cô, liền không nhìn được mà nhắc một câu: “Tiểu Diệp Tử, chẳng phải mày phải thi công chức với tao sao? Quên rồi à? Còn không đến ba tuần nữa là thi rồi, mày đã mở sách ra ôn chưa đấy?”.

“Mai tao bắt đầu xem, hôm nay mệt lắm”. Diệp Tử Lộ lao lực cả ngày, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính rồi thuận miệng nói: “Thực ra tao chỉ đăng ký với mày thôi, chứ đến lúc đấy có biết bao nhiêu người giỏi, trượt là cái chắc, có ôn cũng vô dụng”.

Vương Lao Lạp chán nản, nói thăm một câu “Không thể hiểu nổi” rồi đi.

Đúng vậy, ai mà hiểu được cơ chứ? Cô vốn không hề có ý định thi đỗ, vậy mà còn tốn tiền đăng ký thi với mua sách làm gì?

Dù sao đã ở cùng nhà hơn nửa năm, cũng có chơi với nhau, Vương Lao Lạp vẫn không biết phải khuyên bảo cô thế nào. Vương Lao Lạp vội vàng đi tắm rồi về phòng cầm đầu vào đọc sách.

Vương Lao Lạp thực sự rất bận rộn. Cô ấy không chỉ đăng ký thi công chức mà còn đăng ký hơn một tháng sau thi năng lực ngoại ngữ, hai tháng nữa thi nghiên cứu sinh toàn quốc.

Cô ấy à một cô gái có tính toán, biết phấn đấu. Cô ấy luôn biết học lực của mình không tốt nên tranh thủ lúc còn trẻ cố gắng hết mình tích lũy ít vốn cho bản thân, là một người sống rất có kế hoạch.

... Tuy nhiên, trong mắt Diệp Tử Lộ, Vương Lao Lạp thực sự là một người quá tính toán, luôn muốn biến mình thành siêu nhân.

Có ý chí của một siêu nhân, nhưng liệu sẽ có sức mạnh của siêu nhân không?

Chương 3: Kẻ tầm thường hay có chí lớn

Sang ngày hôm sau, Diệp Tử Lộ không thể chỉ vì vết thương nhỏ trên chân mà tiếp tục nghỉ làm được. Cô nhanh chóng từ giả ngày nghỉ phép tuyệt vời hôm qua để đối diện với hiện thực tàn khốc.

Hồi bé lúc nào cũng nghĩ người lớn được tự do tự tại, muốn nghỉ làm lúc nào cũng được, đi vệ sinh cũng chẳng cần xin phép cô giáo, vô tổ chức vô kỷ luật. Lúc ấy đứa bé nào cũng mơ sau một đêm trở thành người lớn. Nhưng đến khi thực sự trở thành người lớn mới biết có những thứ phiền phức mà mình phải để tâm ví như “Nội quy chuyên cần”, “sắc mặt của người khác” và “không để bị đuổi việc”.

Vì hôm qua cô nghỉ làm nên không biết các bà cô ở văn phòng sẽ trưng ra vẻ mặt gì đây. Diệp Tử Lộ nghĩ đến đó liền mắc chứng bệnh sợ đi làm.

Nhưng ai cũng phải sống. Dù Diệp Tử Lộ là đồ ăn hại, ăn bám bố mẹ nhưng từ đáy lòng, cô cũng muốn tự thân vận động một chút, bớt ăn bám một chút. Đương nhiên, ý nghĩ ấy không khiến cô khá khẩm hơn là bao.

Tối qua, Diệp Tử Lộ sợ sáng hôm sau chân mình sẽ đi lại bất tiện nên còn đặt chuông báo thức sớm lên nửa tiếng.

Kết quả chuông báo thức sớm nửa tiếng không khiến buổi sáng của cô bớt rối ren đi là bao. Lúc Diệp Tử Lộ rời giường đã muộn hơn mười phút so với những ngày bình thường rồi.

Mười phút chỉ bằng nửa thời lượng một tập phim hoạt hình, nhưng vào sáng sớm thì mười phút ấy thật đáng quý biết chừng nào.

Nhan Kha đã chứng kiến buổi sáng vội vàng như chó đại của Diệp Tử Lộ. Cô càn quét khắp xó xỉnh trong nhà, vừa chạy qua chạy lại vừa đánh răng rửa mặt, rồi lại chạy ù ra khỏi nhà, cửa bị cô đẩy rầm một cái. Nhan Kha chưa kịp bình tĩnh lại đã thấy Diệp Tử Lộ càn nhấc chạy về nhà.

Chỉ thấy cô lật một quyển tạp chí thời trang ra, miệng lầm bầm: “Tuần này, màu may mắn của cung Cự Giải là màu xanh da trời, đá may mắn là đá mặt trăng...”.

Đọc đến đó, cô mở tủ quần áo ra, lấy từ đồng quần áo đầu thừa đuôi theo ra một cái khăn quàng cổ màu xanh da trời nhẵn nhúm, rồi lại dùng một chân kéo mạnh ngăn kéo ra, đổ cả đồng “phế liệu” ra giường.

Diệp Tử Lộ nói: “Đá mặt trăng của mình đâu rồi? Đá mặt trăng...”.

Nửa phút sau, cô cũng tìm được chiếc vòng đá mặt trăng như ý nguyện, miệng lầm bầm rồi một tay quàng khăn, một tay xách túi chạy đi.

Nhan Kha không biết nói gì, chỉ biết ngẩn người nhìn hành vi mê tín và bộ dạng như chó hoang tuột xích của Diệp Tử Lộ.

Rồi sau đó, trong nỗi kinh hoàng, anh được giấu kỹ vào trong túi Vương Lao Lạp, ôm nỗi lo lắng bất an khi đi cùng cô ấy.

Đối với người ngày nào cũng đuổi sau xe bus, chạy đến bến sau mới miễn cưỡng đuổi kịp như Diệp Tử Lộ thì muộn mười phút coi như tiêu đời.

Diệp Tử Lộ quyết định, lần này phải xa xỉ một chút, cô sẽ bắt taxi!

Nhưng đến khi cô ngồi trên taxi rồi, nhìn mọi người vừa chen chúc trên xe bus gặm bữa sáng, cô không những cảm thấy hơn người mà trái lại còn thấy ghét chính mình.

Sáng sớm là lúc cơ thể hay bịt tịt huyết áp, hạ đường huyết... Cứ nghĩ đến việc đi làm là cô lại thấy suy sụp và cáu kỉnh, chẳng còn chút hy vọng gì với một ngày mới nữa.

Ngồi trên taxi, Diệp Tử Lộ chợt nghĩ: “Mình sắp thi rồi, cả ngày hôm qua ở nhà, sao không tranh thủ thời gian đọc sách nhỉ? Phí cả một ngày?”.

Chẳng phải cô ghét làm việc ở công ty tư nhân nhỏ, chục năm như một làm việc lật vật cho người ta nên mới nghĩ đến tìm một công việc tiền đồ rộng mở sao?

Tối qua lúc Vương Lao Lạp khuyên cô đọc sách, Diệp Tử Lộ còn từ chối thẳng thừng. Có lẽ trong con mắt của Vương Lao Lạp, cô cũng khiến người khác phải ngưỡng mộ. Gia cảnh dù không quá cao sang nhưng còn hơn một cô gái ngoại tỉnh như Vương Lao Lạp; ăn bám nên không phải lo miếng cơm manh áo, mỗi ngày đều được an nhàn.

Nhưng thực ra cô không hề an nhàn.

Mỗi sáng trên xe bus, Diệp tử Lộ một mình đeo tai nghe, nhìn các tòa nhà của thành phố, nhìn mọi người đi lại trên đường, cô đều cảm thấy rất buồn, như thể có ai đó đang đốt lửa trong lòng cô.

Chẳng ai nhận ra sự nôn nóng đằng sau cô gái trông có vẻ ngốc nghếch này.

Thành phố rộng lớn như vậy, nhưng mọi người chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, ai có thể hiểu suy nghĩ của người khác chứ?

Đó là cảm giác nôn nóng không nói thành lời khi đứng giữa hiện thực và mơ mộng. Để dễ hình dung ra thì nó tựa như một đứa trẻ tám chín tuổi bắt đầu hứng thú với khoa học tự nhiên, mới hiểu được thế nào là sinh tử, luôn suy nghĩ mãi những câu hỏi như “Tại sao lại là mình?”, “Ngoài vũ trụ có những gì?” hay “Chết là gì, nếu mình chết thì sẽ ra sao?” ... Vì không biết đáp án nên những câu hỏi cứ lớn vồn trong đầu, trong lòng ngập tràn nỗi lo lắng và nôn nóng rất đổi ngây thơ.

Có những lúc nghĩ mà muốn khóc.

Diệp Tử Lộ đã hơn hai mươi tư tuổi rồi nên không dám khóc trước mặt người khác. Chỉ sau những giây phút mơ mộng ngẩn ngui, cô mới bắt đầu nghĩ lan man về những điều không có thật để đánh lạc hướng chú ý. Ví dụ như tưởng tượng sau khi tỉnh dậy liền thấy mình trở về thời cấp ba hoặc tỉnh dậy thấy mình vẫn là đứa trẻ hai tuổi, đi còn chưa vững, vẫn là bảo bối nhỏ cần được bao bọc. Thế thì cô nhất định nhanh chóng trở thành một thần đồng bẩm sinh, cái gì cũng biết, lòng danh thiên hạ, trở thành một người khiến cả thế giới phải ngưỡng mộ.

Nhưng khi mơ mộng qua đi, quay đầu lại, cô phát hiện mình vẫn là mình, vẫn là người lớn, một kẻ thất bại tầm thường. Lúc đó Diệp Tử Lộ lại thấy lòng mình trống trải, tâm trạng nhứt nhối không yên. Thấy gương mặt bình tĩnh của mình phản chiếu trên cửa sổ xe, cô cảm thấy bản thân như một đứa thần kinh.

Có những lúc cô suy nghĩ quá nhập tâm, không biết rằng mình đã đến công ty. Diệp Tử Lộ có chút oán hận, sao đoạn đường này lại ngắn vậy, cô vẫn chưa suy nghĩ xong mà.

Nhưng kể cả có oán hận nữa thì cô cũng chỉ có thể trở lại với hiện thực đầy đau khổ, ngáp một cái rồi bước vào văn phòng, miễn cưỡng nói với bản

thân rằng: Không sao, mình chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vẫn còn trẻ mà, bây giờ bắt đầu cố gắng cũng chưa muộn.

Thế rồi thời thanh xuân của cô cũng trôi qua... Nhưng không ai biết rằng cô cũng từng đấu tranh tư tưởng rất nhiều, cũng có những ước mơ, cùng từng dám mơ mộng mình sẽ trở thành một người kiệt xuất.

Người khác không nhìn thấu thế giới nội tâm phức tạp và đầy phong phú của cô. Trong mắt mọi người, cô chỉ là một đứa trẻ không biết phấn đấu, không nỗ lực, không biết lo lắng lại còn lười nhác.

Nhưng cô lại chưa từng biến suy nghĩ thành hành động.

Các bạn thiếu niên thường dễ bị từ ‘linh hồn’ trong tiểu thuyết thu hút, dường như chỉ có “linh hồn” mới là nội hàm còn “thân xác” chỉ là thứ tầm thường thô tục mà thôi.

Mỗi người bọn họ đều tự cho rằng mình có một linh hồn độc nhất trên đời. Nhưng trưởng thành rồi mới nhận ra linh hồn tỏa sáng lấp lánh của mình cuối cùng lại bị giam cầm trong thân thể thô tục, dần dần trở nên tê liệt, sau đó... mà cũng không có sau đó nữa.

Diệp Tử Lộ đau đớn trả tiền xe, vừa cà nhắc đi vào văn phòng, vừa nhẩm tính hành động đi taxi đầy xa xỉ này có tiêu hết tiền lương ngày hôm nay không.

Đến công ty, đúng là không ngoài dự liệu, bà cô trong văn phòng lại bắt đầu châm chọc cô rằng gần đây công ty phải thành lập một thương hội, công văn giấy tờ chất đống, các phòng bên hành chính phải hợp tác nhập nhằng với nhau, phải làm rất nhiều việc lật vật. Mọi người thì bận tối mắt tối mũi còn Diệp Tử Lộ lại trốn làm những một ngày.

Bà cô cho rằng cô khôn lỏi lánh nặng tìm nhẹ, lúc nhiều việc thì cố tình xin nghỉ nên vừa nhìn thấy liền nói mát cô.

“Ôi chao” – bà cô tíu tít nói – “Đề cô xem nào, quẹt thẻ thật rồi à?”.

“Thật ạ” – Diệp Tử Lộ cố tính kéo dài giọng ra. Bà cô nghe thấy vậy chỉ tay vào mặt cô nói: “Cả phòng toàn nữ, cháu giả vờ yếu đuối cho ai xem?”.

Diệp Tử Lộ và bà ta vốn không hợp nhau, nghe thấy vậy liền cười như không cười nhìn bà ta: “Không phải đâu, cháu bị giẫm vào mảnh thủy tinh. Cũng may cháu là thanh niên khỏe mạnh, cùng lắm chỉ què quặt hai ngày chứ không có giống như cô Lâm đây, tính toán mưu mô mệt đến chết”.

Bà cô hung hăng: “Diệp Tử Lộ, cô có biết nói tiếng người không hả?”.

Diệp Tử Lộ cố tỏ vẻ kinh ngạc: “Ôi cái mồm của cháu, chết thật, nói mà chả thèm nghĩ. Tính cháu vốn thẳng như ruột ngựa, xin cô lượng thứ”.

Hai người còn lại của phòng hành chính ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, không có vẻ gì là ngạc nhiên, rồi lại cúi xuống làm tiếp công việc của mình.

Hóa ra việc “hợp tác nhịp nhàng” chỉ do một mình bà cô phụ trách. Mỗi ngày đều thấy bà ta nện đôi giày cao gót cồm cộp trên hành lang đi tới, vênh mặt hất hàm giục mọi người trong phòng nộp báo cáo tuần, sau đó cứ tự xem mình là nhân vật quan trọng. Mỗi tháng tới công ty phát có một ít tiền, mà bà ta nhận về mình công lớn. Thực sự không thể chấp nhận được! Lại còn để trong ngăn kéo của mình một lọ thuốc trợ tim, ra cái vẻ than thở tim yếu, thực tế là vừa rồi còn đánh nhau với người ta để tranh giành chai nước tương được giảm giá ở siêu thị, sức chiến đấu tuyệt đối không phải là dạng vừa.

Nhưng bất luận là người khác tin hay không tin thì lãnh đạo vẫn tin bà ta, chỉ sợ khiến bà ta mệt mỏi nên bộ phận Nhân sự liền đăng thông báo tuyển dụng. Chưa đến một tuần liền phân Diệp Tử Lộ về đó.

Đừng nói là được tăng lương, công việc mà bị chia sẻ thì tiền cũng phải chia.

Thế nên bà cô luôn cho rằng sự xuất hiện của Diệp Tử Lộ đã cướp đi miếng cơm của bà ta.

Hai người họ, một người lớn tuổi chua ngoa ngày nào cũng đi bắt lỗi, một người thì bụng dạ thẳng thắn, tức giận cái gì liền nói ra hết. Mỗi ngày đều diễn cảnh “tàn sát khốc liệt” ở văn phòng, cơ bản chưa hề có dấu hiệu kết thúc.

Diệp Tử Lộ cười lạnh lướt qua bà cô, vừa mở máy tính xem lịch làm việc, vừa nghĩ bụng: “Tối nay về nhà, lão nương sẽ chăm chỉ đọc sách, ba tuần nữa quyết tâm đổ công chức, có chết cũng không muốn ở cái nơi rách nát này ăn cục tức nữa”.

Thế này thì kiếm cả đồng tiền cũng không đủ bồi thường phí tổn tinh thần.

Lúc ấy, cơn tức giận bộc phát của Diệp Tử Lộ đã ảnh hưởng đến Tiểu Trương ở bên cạnh. Tiểu Trương liếc nhanh một cái, phát hiện bà cô đã không chú ý gì nữa thì gõ nhẹ Diệp Tử Lộ, lấy ra từ ngăn kéo một phần điểm tâm đưa cho cô, nhỏ giọng nói: “Hôm qua em mang từ nhà đi nhưng chị không đến nên em giữ riêng lại một phần cho chị đấy, ngon lắm”.

Sau đó cô ấy liếc về phía bà cô, nháy mắt với Diệp Tử Lộ: “Mới sáng ngày ra, không nên tức giận”.

Diệp Tử Lộ cười nhận lấy, nhưng nổi bực dọc trong lòng chẳng vơi đi chút nào. Dù cô có hơi khờ nhưng không ngốc. Lúc nào Tiểu Trương cũng ở đằng sau an ủi cô, ban ân huệ cho cô. Lúc nào cũng ngầm ra hiệu rằng mông của cô ấy và mình trên cùng một chiếc ghế, chỉ là mông cô ấy chiếm quá nhiều diện tích. Cô ấy đối với ai cũng như vậy, lúc người khác xích mích nhau, cô ấy luôn là người ngoài cuộc đứng xem trò vui.

“Tiểu nhân” – Diệp Tử Lộ nghĩ bụng, rồi vô tư ăn phần điểm tâm “tiểu nhân” đưa, vỗ về cái dạ dày chưa kịp ăn sáng.

“Rồi sẽ có một ngày, Diệp Tử Lộ sẽ trở nên xuất sắc, được thoát khỏi đám tiểu nhân chanh chua các người!” – Diệp Tử Lộ hùng hực khí thế nghĩ.

Cô biết mình là người nóng tính. Những lúc thế này, Diệp Tử Lộ thấy mình nên học theo Hàn Tín chịu “nổi nhục dưới háng”, nhẫn nhịn thì mới làm nên chuyện lớn, rồi tích góp năng lượng đợi bộc phát.

Rồi sau đó không biết tại sao, nguồn năng lượng này chưa kịp bộc phát mà đã chậm chậm tỏa ra, mỗi ngày một ít rồi dần dần cạn kiệt.

Buổi tối lúc về nhà, chưa gì Diệp Tử Lộ đã quên bém mất ý định chịu “nổi nhục dưới háng”. Cô mỗi như người, vào phòng ngủ nằm ườn ra rồi bắt đầu lướt Weibo, xem renren.com, vào douban, lên tianya.cn... Cô lại suy nghĩ xem tối nay mình nên xem phim hay đọc tiểu thuyết, thế rồi quyết định đọc một cuốn tiểu thuyết trên mạng dài năm sáu nghìn chữ, thế là hết một buổi tối.

Còn về tập tài liệu ôn thi công chức... thì vẫn nằm bám bụi ở góc tường.

“Đi làm cả một ngày, mệt chết đi được, để mai đọc đi” – Diệp Tử Lộ tự an ủi mình – “Có mỗi một buổi tối thì ôn chẳng được bao nhiêu”.

Lúc cô đang say mê đọc tiểu thuyết thì Vương Lao Lạp đi vào, vứt con gấu bông lên bàn của cô tiện thể ném cho cô một câu: “Tao đúng là con ngu mới đi tin mấy cái lời nói bậy của mày!”.

Diệp Tử Lộ lúc này mới nhớ ra trong nhà vẫn còn một quả trứng xui xẻo.

Quả trứng xui xẻo Nhan Kha và Lương Kiêu không chỉ là bạn hợp tác làm ăn mà còn là bạn với nhau từ hồi bé. Mặc dù sau này lớn lên, người thì trở nên biến thái còn người kia trở nên thích khoe mẽ nhưng hai người vẫn không đánh mất tình hữu nghị của những kẻ ngu tầm ngu, mã tầm mã.

Bình thường lúc không bận việc gì thì hai người họ vẫn thích gặp gỡ nhau nên trong mắt Lương Kiêu, Nhan Kha cũng tạm được coi là người quen. Vì thế nên anh đã mặt dày trốn trong túi của Vương Lao Lạp. Sau cả một ngày ngồi nghe trộm các cô các cậu buôn dưa lê thì đã biết được chút tin tức về mình.

[Ebook Ngôn Tình Miễn Phí](#)

Anh thực sự đã xảy ra chuyện rồi, đã thế xem ra còn rất nghiêm trọng, Lương Kiêu đã đến bệnh viện, mấy ngày nay không thấy mặt ở công ty.

Nhưng tin tốt lành là anh vẫn chưa chết.

Còn những tin quan trọng khác thì những nhân viên bình thường như họ không biết.

Nhan Kha cảm thấy chỉ số hạnh phúc hiện tại của anh cực kỳ thấp, chỉ mong sao mình không chết còn các việc khác thì để sau. Biết tin này, anh

bỗng thấy cuộc đời đã thêm chút hy vọng, dù sao hiện giờ mình cũng không phải là cô hồn không nơi nương tựa.

Sau đó tâm trạng anh lại vui vẻ trở lại, nghĩ bụng sẽ phải nhờ vả Diệp Tử Lộ nhiều việc.

Nhan Kha nghĩ, để cô ta chịu giúp đỡ, không phải chỉ mỗi chuyện cho con gấu vào túi đem đến văn phòng, còn phải biết kiềm chế miệng lưỡi ngoa ngoắt này một chút, tranh thủ tạo quan hệ với cô gái “ăn bám bố mẹ” này thì mới tiện nhờ vả cô.

Nhan Kha nghĩ vậy, vừa kể vắn tắt cho Diệp Tử Lộ nghe tình hình anh nghe ngóng được, vừa ra sức đánh giá phòng của Diệp cô nương, từ những manh mối thu được phán đoán xem cô ta là người như thế nào để tìm cách trị.

Là phòng của con gái nhưng căn phòng này lại cực kỳ bừa bộn. Diệp Tử Lộ nằm một mình trên chiếc giường đôi bị lấp kín bởi đống đồ lộn xộn. Chăn cả ngày không gấp đã đành, trên giường còn có đủ các loại đồ, nào là quần áo chưa giặt, quyển tạp chí đang xem dở thì bị vứt sang một bên, nào là bàn để giường, đồ ăn vặt, giấy gói đồ ăn vặt, sạc pin, máy tính... cái gì cũng có, cái giường không khác gì siêu thị Walmart phiên bản mini. Cả cái giường đôi của cô chỉ còn trống một chỗ đủ một người nằm vì bị đống đồ kia chiếm hết diện tích, như là cái ổ của cô vậy.

Trên tủ đầu giường thì đặt một chiếc đèn bàn bám đầy bụi, cả một quyển lịch nữa. Nhan Kha nhìn một lúc, chỉ thấy trên lịch toàn vết mực xanh xanh đỏ đỏ đánh dấu, sắp xếp các kế hoạch. Nếu chỉ nhìn cái lịch này thì còn tưởng chủ nhân của nó là một cô gái tràn đầy niềm say mê học tập, trừ khi...

Nhan Kha ngờ vực hỏi: “Cái lịch này của cô sao vẫn để nguyên tháng trước vậy?”

Diệp Tử Lộ đang trong lúc bận trăm công nghìn việc ngẩng đầu lên nhìn: “Không phải tháng này vừa mới bắt đầu sao? Để mấy hôm rồi lật”.

Tháng này trôi qua được mười hai ngày rồi cô nương ạ...

Nhan Kha nhìn thấy trên lịch có ghi “Kế hoạch ôn thi công chức cấp tốc” liền vu vơ: “Cô mà cũng phải thi công chức à, sắp rồi sao?”.

Sao cứ phải nhắc đến chuyện riêng của người ta thế nhỉ? Diệp Tử Lộ khó chịu đáp: “Ờ”.

Nhan Kha hòa nhã hỏi xã giao: “Ôn đến đâu rồi, chắc chắn sẽ đỗ nhỉ?”.

Chắc chắn là trượt. Nếu đầy tớ của nhân dân toàn đi ăn đút lót thì quần chúng nhân dân còn biết trông chờ vào cái gì?

Diệp Tử Lộ không thể chịu nổi nữa liền tóm lấy con gấu bông, quay người Nhan Kha lại. Tầm nhìn của Nhan Kha bị chuyển sang góc khác, thấy cả đồng sách tham khảo còn chưa tháo bọc ra xếp ở chân tường, bên trên phủ một lớp bụi dày.

Nhan Kha biết rằng mình nên cười một cái, nói những lời khách sáo như “Thế này chắc đỗ rồi” nhưng lời thoát ra khỏi miệng lại chuyển thành “Đến sách còn chẳng thèm đọc mà đòi đi thi, cô coi thi cứ là trò đùa đấy à?”.

Diệp Tử Lộ liền than vãn, trong lời tự trào có chút vênh váo: “Tôi vốn dĩ cũng muốn ôn nhưng kéo dài tới giờ. Anh không thấy trên mạng người ta nói à, AIDS với ung thư là bệnh nan y với một số người, còn bệnh lẽ mề là bệnh nan y của toàn nhân loại. Tôi mắc bệnh lẽ mề giai đoạn cuối rồi”.

“Bệnh gì cơ?” – Nhan Kha chưa từng nghe nói đến bệnh này.

“Bệnh lề mề, tức là chuyện gì cũng đợi đến phút chót mới làm. Giống như tôi này, còn ba ngày nữa là đến hạn nộp luận văn tốt nghiệp tôi mới bắt đầu làm. Bình thường lên lớp không nghe giảng về nhà không làm bài tập, đến buổi tối trước khi thi mới đọc cuốn giáo trình tiếng Anh hơn 600 trang. Nào ngờ đến ngày thứ hai tôi đã làm xong rồi” – Diệp Tử Lộ dương dương tự đắc – “Hồi năm thứ tư đại học, tôi để đến ngày cuối cùng mới nộp phí thi cao học, suýt nữa thì quên mất. Lúc đó tôi đang đi chơi thì bạn cùng phòng gọi điện nhắc, tôi mới đạp xe như điên về, đi nửa thành phố trong vòng nửa tiếng. Đúng lúc hệ thống sắp đóng thì tôi kịp về phòng lên mạng nộp tiền”.

Nhan Kha cười một tiếng: “Ha ha, gay cấn thật đấy, tư chất của cô chắc chắn không tồi chút nào đâu”.

“Ha ha” – hai chữ này khiến Diệp Tử Lộ chú ý. Cô nhìn bộ mặt gấu của Nhan Kha, nghi ngờ hỏi: “Sao tôi cứ cảm thấy như anh đang khinh thường tôi thế nhỉ?”

Nhan Kha vui vẻ. Đúng thế, anh đúng là có ý đó.

Đối với một thanh niên vừa tài năng vừa tuần tú như Nhan Kha, khó mà có một buổi tối thanh thoi không phải tăng ca, không phải đi xã giao. Một thanh niên của thời đại mới phải biết tận dụng tất cả thời gian để tôi luyện bản thân, nếu không thì không thể thành công. Còn phải biết cân nhắc những kế hoạch và phương hướng cho tương lai.

Trước giờ Nhan Kha không ngờ rằng, một người trẻ tuổi như vậy buổi tối sau khi đi làm về lại có thể rảnh rỗi cả sáu bảy tiếng đồng hồ. Đã vậy cô ta lại còn yên tâm thoải mái lãng phí thời gian, không thấy hối hận mà trái lại còn tự hào.

Bốn chữ “ăn bám bố mẹ” chưa đủ để miêu tả cái nhìn của Nhan Kha về cô. Anh cực kỳ coi thường Diệp Tử Lộ, còn người bị coi thường lại đang vừa đọc tiểu thuyết vừa cười hi hi.

Nhan Kha không chịu được nói: “Không đọc sách, không làm đề thì sao mà đỗ được, không phải cái gì cũng dễ dàng đạt được đâu. Ví như cô đã đỗ cao học chưa?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cô cảm thấy như bị xát muối vào tim.

Nhan Kha tiếp tục nói: “Cô thấy không, vậy nên, trên trời dù có rơi xuống một miếng bánh, nhặt được bánh cũng phải là những người dành

thời gian công sức ngãng cổ chờ đợi. Giống như khi cô đi đường mà không mở mắt thì tỉ lệ giảm phải phân chó cũng cao hơn ấy”.

Diệp Tử lộ thầm oán trách, dù đang bận trăm công nghìn việc nhưng nghe thấy vậy cô liền quay đầu nhìn anh với vẻ mặt không được vui vẻ gì cho cam.

Nhan Kha giương đôi mắt nhựa đen bóng nhìn cô: “Sự thực là như vậy đó, nhìn bộ dạng cô thế này tôi nghĩ cô trượt chắc rồi, đừng có đi thi nữa, đỡ tốn tiền đi lại”.

Diệp Tử Lộ lạnh lùng hỏi: “Đồ đáng ghét, anh cung Xử Nữ đấy à?”.

Nhan Kha nho nhã đáp: “Xin lỗi đi, tôi cung Bọ Cạp”.

Dường như những lời ấy đã khích lệ Diệp Tử Lộ. Cô im lặng hồi lâu, rồi đứng lên, nhảy lò cò đến chân tường, tháo bọc sách, lôi bút highlight ra, đặt sách lên bàn, nghiêm túc ngồi bên bàn học, mang theo cả con gấu bông Nhan Kha, quyết tâm học tập chăm chỉ.

Nhan Kha nhìn cô, trong lòng cũng có chút thỏa mãn, như thể mình vừa cứu vớt một thiếu nữ sa ngã.

Thậm chí anh bắt đầu tưởng tượng: “Với sự đốc thúc của mình, nhờ may cô ta thi đỗ thì chẳng phải mình sẽ là ân nhân của cô ta sao? Đến lúc ấy cô ta nguyện làm nô tì của mình thì có sao? Kể cả nhận mình làm bố cũng không vấn đề!”

Song lý tưởng thì đẹp đẽ, hiện thực lại nghiệt ngã.

Rất nhanh sau đó, Nhan Kha phát hiện ra, “thiếu nữ sa ngã” này không dễ cứu vớt chút nào.

Diệp Tử Lộ cũng nhận ra chuyên tâm học hành là thử thách lớn nhất đời người.

Cứ nghĩ đến việc tối nay không phải là buổi tối cuối cùng trước ngày thi, quyết tâm cháy bỏng lúc này chưa kịp bộc phát đã hết sạch.

Nhan Kha trừng trừng nhìn cô ngồi học chưa đầy năm phút đã vò đầu bứt tai, quay ngang quay ngửa rồi chạy đi lấy một hộp sữa với một túi đồ ăn vặt.

Được rồi, cứ coi như là bổ sung năng lượng để lát nữa thức đêm học vậy.

Sau đó, chưa đến mười lăm phút sau, Diệp Tử Lộ lại lôi máy tính ra, đóng mấy trang web cô không quan tâm rồi lại lên “Tứ đại bảo bối” – Weibo, renren, tianya xem một lượt, tốn mất mười lăm phút. Làm xong những việc vô ích này, cô lại cầm mặt vào sách, cầm bút lên, viết hai chữ, rồi lại đặt bút xuống, đại khái là thấy mình không tập trung lắm. Thế là cô quyết định nghỉ ngơi một chút, rồi lại lập lại những động tác bên trên, lại vào “tứ đại bảo bối” ... Nhưng thật không may, trong lúc lên mạng cô lại tìm thấy hai cuốn truyện rất hay, vào đọc thử một lúc mà đã tốn hơn bốn mươi phút.

Say mê đọc hết, Diệp Tử Lộ còn không khỏi tán thưởng. Lúc này cô mới nhớ ra mình đang ôn bài, thế là lại cực lực tập trung đọc sách.

Lần này, thời gian ôn bài của cô có dài hơn mấy lần trước đôi chút, đại khái là vì cô đã lên mạng đủ rồi. Cô đọc sách được khoảng mười phút, đọc xong được phần lời nói đầu của quyển sách. Sau đó, mắt cô dần dần díp lại, cuối cùng bút viết lăn mấy vòng trên giấy... Cô ngủ mất rồi.

Bút từ tay rơi xuống, Diệp Tử Lộ chớp mắt một cái, giật mình tỉnh giấc, vặn mình một cái, ngẩng đầu lên, cô nhận ra từ lúc mở sách ra đến bây giờ đã mất hai tiếng đồng hồ. Diệp Tử Lộ kinh ngạc vì mình đã “học hành” lâu đến như vậy, cảm thấy sự nỗ lực cả buổi tối của mình đáng được khen ngợi. Thế là cô mãn nguyện bỏ sách xuống, vui vẻ đi tắm, cho đầu óc nghỉ ngơi, lên mạng chút rồi đi ngủ.

Nhan Kha chứng kiến chuyện này xong thì không biết phải nói gì.

Diệp Tử Lộ đi tắm về, chui vào chăn, ôm máy tính đọc mấy bộ tiểu thuyết chưa đọc xong. Nhan Kha run rẩy hỏi: “Thế là... thế là cô học xong rồi ư?”.

Diệp tử Lộ vô tư nói: “Xong rồi”.

Nhan Kha đau lòng nói: “Rốt cuộc cô đọc được mấy chữ hả cô nương? Đã đủ đếm trên đầu ngón tay chưa?”

Diệp Tử Lộ khoát tay: “Ép mình căng thẳng như vậy để làm gì? Tôi cũng không nhất thiết phải đỗ mà, chỉ phiên phiên thôi. Chăm chỉ năm phần thôi, năm phần còn lại là nhờ may mắn”.

Cái gì? Cô đã chăm chỉ được năm phần sao! Có mà chăm chỉ được mấy phần nghìn ấy!

Nhan Kha không thể chịu được nữa, hỏi cô một câu y hệt Vương Lao Lạp từng hỏi: “Thế thì cô đăng ký thi làm gì?”

Diệp Tử Lộ: “Tôi không thích công việc hiện tại”.

Nhan Kha cứ tưởng rằng mình đã tìm được trọng điểm, liền nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Vì không thích công việc hiện tại nên cô càng phải chăm chỉ

học tập chứ. Lẽ nào cô muốn thi trượt để lại phải tiếp tục làm công việc mà cô không thích sao?”.

Diệp Tử Lộ chỉ dùng một câu nói cũng đủ hạ gục Nhan tiên sinh. Cô lãnh đạm nói: “Thế thì cố gắng chịu đựng vậy!”

Nhan Kha: “...”

Diệp Tử Lộ thậm chí còn dốc lòng an ủi anh: “Tôi biết bây giờ anh rất khó chịu, ai gặp tình cảnh này cũng không chịu nổi. Tôi nghĩ anh ấy à, nên nghĩ thoáng một chút giống tôi này. Anh nghĩ xem, sống trên thân xác người cũng được mà thân gấu cũng được chứ làm sao?”.

Nhan Kha thần thờ nhìn cô, cảm thấy mình cũng tạm gọi là có chút kiến thức nhưng từ xưa đến nay anh không hề biết đến có người lại vô tư đến vậy.

Nhưng người xưa có câu: Muốn quang minh chính đại đứng trước mặt người khác thì mình phải chịu cực khổ.

Quả nhiên chí lý.

Tối hôm ấy, Diệp Tử Lộ cũng tạm coi là đã ra vẻ “hiển vinh” trước mặt Nhan Kha khiến anh phải á khẩu, thế nhưng không được bao lâu, cô đã phải “chịu sự trừng phạt”.

Lúc đó cô mới hiểu, có đôi khi, không phải bạn cứ muốn sống chấp vá là được sống chấp vá.

Chương 4: Sông có khúc, người có lúc

Tháng trước, công ty Diệp Tử Lộ phát một bản đánh giá mới kiểm tra thành tích và hiệu quả làm việc của nhân viên, đích thân Diệp Tử Lộ đi photocopy rồi phát cho từng văn phòng. Mặc dù Ban quản lý yêu cầu mọi người “Ngâm cứu kĩ càng” nhưng chẳng ai thèm đọc cái thứ này... đến Diệp Tử Lộ còn chưa đọc.

Trong mắt Diệp Tử Lộ, trừ lúc vào mùa tuyển dụng ra thì cả năm cái phòng hành chính này chỉ toàn “vô công rồi nghề”, bôi ra mấy cái việc không cần thiết.

Nhưng trong nội dung của bản đánh giá có một mục “Nhận xét về đồng nghiệp”, cái mục này khiến Diệp Tử Lộ vô cùng thích thú. Cuối cùng cơ hội nói xấu bà cô đã đến rồi đây.

Mặc dù Diệp Tử Lộ cũng biết thừa rằng nhất định bà ta cũng sẽ nói xấu cô.

Thế rồi chuyện ấy cũng xảy ra.

Ngày hôm sau, lúc Diệp Tử Lộ ngáp ngán ngáp dài bước vào công ty thì được biết một tin động trời – các phòng sẽ được hợp nhất lại, công ty tiến hành cải tổ.

Mọi người xôn xao ồn lên cái gì mà “Phòng thị trường và phòng tiêu thụ hợp làm một”, “Phòng kế hoạch được tách ra riêng”, “Các phòng hậu cần, phòng tài vụ, phòng hành chính... cắt giảm nhân sự”. Cả buổi sáng chẳng ai có tâm trí mà làm việc, ai ai cũng bàn tán sôi nổi. Diệp Tử Lộ ngồi một chỗ vừa chơi domino, vừa nghe ngóng xung quanh, không hiểu tại sao mắt cứ giật giật.

Giờ nghỉ trưa, cô bạn thân Hồ Thiên gọi điện rủ Diệp Tử Lộ cuối tuần đi chơi thì bị cô từ chối.

Hồ Thiên là bạn học hồi cấp ba của Diệp Tử Lộ. Cả hai đều học giỏi nên tự nhiên dần trở nên thân thiết. Nhưng khi đi thi đại học cô ấy không xui xẻo như Diệp Tiểu Lộ mà điểm cao hơn nhiều, tốt nghiệp xong thì đi làm hai năm ở công ty lớn, hiện giờ đang chuẩn bị thi Tiếng Anh, nghe nói định xin học bổng đi học ở một học viện đào tạo ngành kinh tế nổi tiếng ở Mỹ.

Hai năm tưởng như ngăn ngùi nhưng cũng đủ khiến hai người tách biệt hoàn toàn. Dù hai người không còn ở tầng lớp giống nhau nữa nhưng vẫn duy trì tình bạn từ thời cấp ba.

Diệp Tử Lộ bắt đầu ngồi ca thán về mấy chuyện đen đủi của mình rồi kể về trực giác lúc linh nghiệm lúc không của cô: “Thần tiên tử tử à, tao nói mà nghe này, bây giờ tao đang có linh cảm tao sắp bị người khác cướp mất căn cứ rồi”.

Hồ Thiên nói: “Mất thì mất, mày nên bỏ cái công việc tạm bợ ấy từ sớm rồi mới phải”.

Diệp Tử Lộ nổi giận đùng đùng: “Cái gì mà công việc tạm bợ? Sao lại tạm bợ được? Việc này tao... tao khó khăn lắm mới tìm được đấy!”.

Hồ Thiên thờ ơ: “Rồi rồi”.

Diệp Tử Lộ gào khóc một trận: “Tao mà thất nghiệp thì làm sao bây giờ?”.

“Không sao” – Hồ Thiên hào khí ngất trời nói – “Tao nuôi mày”.

Đúng là đồng cam cộng khổ có nhau!

Diệp Tử Lộ chưa kịp rơi lệ vì cảm động thì Hồ Thiên nói tiếp: “Nuôi heo béo rồi đem mày đi bán, thế là thu lại vốn được rồi”.

“Hồ ái khanh, trăm thực sự đã nhìn nhầm nàng rồi!” – Diệp Tử Lộ nghiêng răng.

“Ôi, sao lại như vậy? Hoàng thượng, người định giải thiếp ra Ngọ môn xử trảm trước mặt dân chúng sao?” – Hồ Thiên cười hô hô – “Được rồi, chiều nay tao phải ra ngoài có việc, xong việc sẽ qua nhà mày xem mày than khổ cái gì nào”.

Diệp Tử Lộ cười hi hi ha ha rồi cúp máy. Dường như cô đã quá vô tư, trong khi mọi người xung quanh đang hoang mang lo lắng thì cô vẫn còn tâm trạng đùa đùa với bạn. Nhưng cúp máy xong, Diệp Tử Lộ phát hiện nỗi phiền muộn trong lòng chẳng vơi đi chút nào. Hình như khi dự cảm được một điều gì đó thì cô lại không dám nghĩ tiếp mà cả ngày chỉ tự dối lòng mình rằng: Giá như tối qua đọc vài trang sách thì có phải là tốt không.

Dù cô và Hồ Thiên thực sự là những người bạn tốt, mà tính Diệp Tử Lộ lại không bao giờ ghen tị với bạn bè nhưng... nếu cứ thế này thì sau này chắc cô không thể đi chơi với Hồ Thiên được nữa.

Hiện giờ Diệp Tử Lộ tiền đồ mù mịt, sắp thất nghiệp, không có tương lai, không có phương hướng, đến mơ ước cũng chẳng có.

Còn Hồ Thiên thì... Cô ấy tốt nghiệp trường đào tạo khoa học công nghệ nổi tiếng, có kinh nghiệm làm việc hai năm tại doanh nghiệp lớn, trình độ tiếng Anh khá, sơ yếu lý lịch đẹp, gần như chắc chắn xin học được ở trường

tốt. Đợi hai năm nữa, cô lại có thêm bằng thạc sĩ, trở thành “rùa biển”^[1], thực sự quá xuất chúng.

[1] Rùa biển: chỉ những người đi nước ngoài một thời gian rồi trở về nước.

Dù hai đứa rất thân nhau nhưng sẽ có một ngày dần dần xa nhau vì cách biệt tầng lớp xã hội. Những thứ người ta nói cô không hiểu, những thứ cô biết thì người ta không hứng thú. Khi ấy tình bạn sẽ chẳng còn sợi dây gắn kết nào nữa mà chỉ còn là những lần tình cờ gặp gỡ hoặc thi thoảng nhớ về một thời thanh xuân khó quên.

Không thể không công nhận, việc duy trì tình yêu hay tình bạn đều phải dựa trên cơ sở hiện thực nhất định. Điều này nghe thì có vẻ hơi toan tính nhưng thực tế là vậy, có cách nào khác cơ chứ?

Diệp Tử Lộ nghĩ, lẽ nào việc thi đại học lại là việc hệ trọng cả đời, lẽ nào trong cái xã hội bây giờ, một kỳ thi có thể quyết định cả cuộc đời, đến cơ hội để làm lại cuộc đời cũng không có?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu, Diệp Tử Lộ không khỏi cảm thấy oán hận, nhưng cũng may tính cô vô tư nên một lúc sau quên ngay. Thế nhưng sẽ luôn có người nhắc cô quay trở về với hiện thực khốc liệt. Lúc sắp tan làm, Diệp Tử Lộ và bà cô lần lượt bị gọi đến phòng sếp lớn.

Bình thường sếp lớn thâm sâu khó lường nay lại ra cái vẻ vui vẻ hòa nhã, lúc đầu tỏ ra thân thiết, sau đó trao đổi ý kiến, nói chung đi đến kết luận là: “Đồng chí à, thật ngại quá, anh thuộc diện giảm biên chế”.

Thị trường năm nay ảm đạm, rất nhiều doanh nghiệp đều phải giảm biên chế nhưng Diệp Tử Lộ không thể ngờ đã đến lượt mình. Cô muốn ra sức bảo vệ quyền lợi của mình nhưng hợp đồng lao động và điều lệ công ty đã

quy định rõ ràng: Công ty có quyền sa thải nhân viên không đạt kỳ kiểm tra đánh giá thành tích và hiệu quả công việc.

Kết quả đánh giá đã nằm trong tay Diệp Tử Lộ, trên đó toàn là lời phê bình của bà cô, các chi tiêu khác cũng được viết rất rõ ràng. Nếu như cô còn cố cãi thì thật mất mặt, cô đành ngoan ngoãn không nói một lời. Sếp lớn còn nói dù không còn làm việc với nhau nhưng vẫn sẽ giữ liên lạc, còn đưa chút tiền trợ cấp thôi việc.

Diệp Tử Lộ rời văn phòng sếp lớn, sau lưng truyền tới tiếng nói ồn ào của bà cô. Cô chờ người ra nghỉ, cuối cùng cũng không cần phải chiến đấu với bà ta nữa rồi.

Hôm nghỉ làm vì bị thương ở chân, Diệp Tử Lộ còn sung sướng vì không phải đi làm, nào ngờ bây giờ thì thật sự không cần phải đi nữa.

Diệp Tử Lộ cũng có chút cảm giác như được giải thoát. Lúc ôm đồ đạc của mình đi trên hành lang, cô cảm tưởng như mình đang nằm mơ vậy

Thế là thất nghiệp rồi à?

Thế là gia nhập đội ngũ vô công rồi nghề rồi à?

Thế thì... về sau cô phải làm gì?

Diệp Tử Lộ đi được nửa đường thì gọi điện cho bố mẹ báo cáo chuyện cô vừa thất nghiệp, nhưng cô không nói mình bị đuổi việc mà chỉ nói môi trường công ty không tốt, đồng nghiệp quá xấu tính nên cô tự xin thôi việc.

Nói dối xong, cô coi như mình “không cùng một giuộc với đám người ô hợp trần tục”, giả vờ như những gì mình nói là thật, ôm ấp cảm giác mình thật cao siêu một cách mù quáng, rồi đi về nhà như người mất hồn.

Lúc này đương nhiên là Vương Lao Lạp không có nhà, Hồ Thiên thì tối mới đến, thế là Diệp Tử Lộ chẳng có việc gì làm liền đi vào nhà bếp, lấy một cái bánh pudding từ tủ lạnh ra rồi về phòng mình, vừa ngồi máy tính vừa ăn. Nhưng không biết tại sao, rõ ràng là thứ bình thường rất thích ăn nhưng giờ đây lại không thể nuốt nổi, những trang web vốn rất thích nhưng giờ đây một chữ cũng chẳng thèm đọc. Bao nhiêu năm nay, mỗi khi gặp chuyện cần phải giải quyết thì cô lại trốn tránh, cố coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Dần dà, những vấn đề chất đọng thành đống rác, bốc mùi hôi thối.

Vì thế nên cô chưa từng nghĩ đến hiện thực, chỉ có mùi hôi thối của đống rác đi theo cô như hình với bóng. Không biết tại sao, cũng không biết phải làm thế nào.

Cả một tiếng đồng hồ, Diệp Tử Lộ ngồi trầm ngâm ở đó, làm mấy việc linh tinh. Đúng lúc đó thì bố mẹ cô đến.

Diệp Tử Lộ vừa mở cửa đã bị hai túi đồ siêu thị to đùng đập vào mặt. Hai cái túi chứa đầy đồ, nào là thức ăn, gia vị, đồ ăn vặt... còn có cả giấy vệ sinh nữa.

Mẹ cô không nói không rằng đi thẳng vào nhà bếp, thấy phòng bếp gọn gàng là biết ngay bình thường hai đứa không bao giờ nấu cơm, thế là bà liền mắng Diệp Tử Lộ vì vụ bếp núc. Sau đó bà lại vào phòng của Diệp Tử Lộ, thùng rác thì đầy ụ, quần áo bẩn rải đầy trên giường dưới đất. Mẹ Diệp nhìn thấy cảnh này thì giận sôi máu, lên án kịch liệt tác phong ăn ở của Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ và bố cô đi theo sau mẹ cô bị quay như chong chóng. Bố cô không nhịn được đành nói nhỏ: “Sao lại nói bỏ việc liền bỏ việc này? Bọn thanh niên các con chỉ biết nghĩ đến mình thôi, tùy hứng thật đấy”.

Diệp Tử Lộ bị động vào nỗi đau, dặn lòng không được nói ra sự thật, chỉ sợ lỡ miệng, thế là cô cố tình nói dối: “con sợ bị lây bệnh não tàn”.

Bố cô thở mạnh một hơi: “Nghe con nói kìa, con nói gì thế? Con tưởng mình còn bé lắm à? Chẳng hiểu chuyện gì cả, có những lúc đừng có tự cao quá, phải biết nhận nhận”.

Diệp Tử Lộ không nói gì, sống dở chết dở đi ra ghế sofa ngồi ngồi, lôi một thanh chocolate ra ăn, cố kiềm chế không nói gì, ra cái vẻ của một đứa nghịch tử không biết nghe lời.

Bố cô rất hiền, từ lúc bé đã không có cách trị cô. Thấy cô không nghe lời thì nhìn quanh, dám chắc mẹ cô đang dọn dẹp đồng quần áo bốc mùi trong phòng cô, thì mới cẩn thận rút từ túi ra một cái thẻ ngân hàng, dầm dúi đưa cho Diệp Tử Lộ, thấp giọng nói: “Mười ngàn này là tiền cho thuê nhà bố tích góp mãi mới được, mẹ con không biết đâu. Mật mã là ngày sinh của con, lấy tạm mà tiêu đi, nếu hết rồi thì xin mẹ. Con biết rồi đấy, thời buổi này có dễ kiếm việc đâu”.

Diệp Tử Lộ thấy vậy thì nhú mày lại, không nhận.

Bố cô giấu thẻ vào túi để trên sofa: “Được rồi, thế bố để ở đây, đừng có nói với mẹ con đấy. Hôm nay thích ăn gì để bố nấu cho. Tìm việc thì đừng vội vàng, cũng đừng nản chí, rồi sẽ ổn thôi”.

Diệp Tử Lộ rõ ràng biết rằng mình không nên nhận nhưng cũng chẳng từ chối vì cô biết chắc rằng rất khó xin việc. Trong phút chốc, cô cảm thấy thật bối rối, cái thẻ ngân hàng kia như một cái bặt nấp chai sắc nhọn, mở trái tim của cô ra.

Diệp Tử Lộ không nhận được gọi một tiếng: “Bố”.

Bố Diệp: “Ơi”.

Diệp Tử Lộ cúi đầu: “Bố bảo đừng vội vàng, cũng đừng nản chí, thế có khác gì không có ý chí, an phận thủ thường đâu”.

Bố Diệp đứng bên cạnh cô một lúc, xoa xoa đầu cô: “Nếu con thấy không hồ thẹn với bản thân thì con là người chiến thắng, nếu thấy có lỗi với bản thân thì con là người thua cuộc”.

Diệp Tử Lộ không dám ngẩng đầu lên, cố không để nước mắt trào ra. Cô nhịn không khóc cho đến khi ăn hết cơm, khi bố mẹ đi về, lúc này thì không thể nhịn nổi nữa. Tiễn bố mẹ về xong, cô quay về phòng mình rồi bật khóc rưng rức.

Rõ ràng Diệp Tử Lộ đã quên rằng trong phòng mình còn có một “người” nữa. Nhan Kha bất chợt lên tiếng khiến cô giật mình thon thót.

Nhan Kha: “Cô sao thế?”,

Diệp Tử Lộ có chút giật mình, hoảng hốt gạt nước mắt: “Anh... Anh vẫn còn chưa đi sao?”.

Nhan Kha cảm thấy linh hồn mình như đang bị ngâm trong nồi canh rau, nếu cái mặt gấu này có thể biểu cảm thì mặt anh nhất định sẽ xanh lét như rau: “Tôi cũng muốn lắm chứ!”.

Sau đó, Nhan Kha cố gắng để kiềm chế giọng mình nhẹ nhàng tình cảm hơn một chút, hỏi lại cô một lần nữa: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?”,

Diệp Tử Lộ lau nước mũi, giọng nghẹn lại: “Tôi thất nghiệp rồi...”.

Nhan Kha ở bên cạnh thở dài, đối với anh lúc này “trừ khi là việc sống chết thì tất cả những việc còn lại đều là chuyện nhỏ”. Mấy cái chuyện thất nghiệp, mất tiền đều là chuyện vặt vãnh. Anh đang định khuyên cô nên lạc quan hơn một chút nhưng chưa kịp mở miệng. Diệp Tử Lộ bất chợt gào lên khóc.

Khác hẳn với hình tượng cô gái trưởng thành gạt đi nước mắt lúc này, lần này cô khóc thét lên như bị tâm thần. Khóc thì to, biểu cảm thì còn nhập tâm hơn cả người đi khóc đám ma. Cảnh tượng này khiến Nhan Kha phải nuốt lại những lời định nói.

Diệp Tử Lộ cũng không hiểu tại sao mình lại khóc, lại còn thương tâm đến vậy. Cô tự nhận thấy mình cũng không oan ức gì. Đi làm lâu như vậy mà cô làm việc chẳng chuyên tâm, quan hệ với đồng nghiệp cũng chỉ ở mức độ xã giao, trong giờ thì hay làm việc riêng, đã thế còn bị bắt mấy lần, thành tích cũng chẳng có, lại còn hay gây rắc rối.

Cô là cái thể loại làm cái gì cũng không xong, lại còn thích đòi hỏi. Không sa thải cô thì còn sa thải ai nữa?

Khóc cái gì mà khóc chứ? Nhưng vẫn không thể ngừng khóc được.

Từ trước đến nay Nhan Kha chưa bao giờ thấy một cô gái trưởng thành nào khóc như thế này. Mặt cô đỏ ửng lên, thở hồng hộc, cứ như là xảy ra chuyện gì kinh khủng lắm. Anh hay thấy mấy cô diễn viên trên phim khóc ngất đi, rồi sẽ có người đến giúp bấm huyết nhân trung, bấm chỗ nọ chỗ kia. Anh nhất thời lo lắng, nhớ Diệp Tử Lộ khóc nhiều quá mà bị làm sao, đừng nói đến bấm huyết cho cô tỉnh lại mà ngay cả gọi cấp cứu anh còn chẳng làm được.

“Này, tôi bảo, thôi kệ đi, nếu cô thấy mình đen đui thì hãy nhìn tôi đây này” – Nhan Kha thử an ủi cô – “Tôi nói thật đấy, cô đừng khóc nữa. Cô

nói xem tôi không hề uống rượu, không hề lái xe, chỉ có ngồi ghế sau thôi mà cũng bị đâm. Tôi có đặc tội với ai đâu cơ chứ? Đã thế vừa tỉnh lại đã phát hiện bộ dạng mình thế này, tôi phải bắt ai đền bây giờ? Cô bị mất việc thôi thì có gì ghê gớm chứ, có nghiêm trọng bằng tôi không? Nhìn tôi này, cô thấy đỡ hơn chút nào chưa?”.

Diệp Tử Lộ nghe xong không hề đỡ hơn chút nào mà lại còn thấy buồn hơn.

Cô nước nở nói gì đó mà mãi Nhan Kha mới nghe thấy. Cô nói: “Đời này tôi chẳng làm được việc gì cả, thà chết còn hơn”.

“Không phải vậy chứ?” – Nhan Kha thấy cô nói cũng đúng – “Nhưng cô vẫn có ưu điểm mà, ví dụ như cô biết đánh giá rất đúng về mình”.

“Tôi thấy mình thật thất bại...” – Diệp Tử lộ nước nở - “Tôi là đồ ngu, chẳng có cái gì, đến cả công việc cũng chẳng có... tôi là đồ vô dụng... sao tôi lại trở nên thế này cơ chứ?”.

Cô cứ ngồi kêu ca mãi không thôi, tiếng khóc nghe mà thắt ruột gan.

Nhan Kha thấy cô khóc cũng thấy buồn theo, lòng anh chùng xuống, im lặng một lúc.

Nửa tiếng sau, Nhan Kha lấy lại tinh thần, phát hiện Diệp Tử Lộ đã khóc hết hơi, cô nằm bò trên giường, úp mặt vào gối, nằm im bất động.

Nhan Kha hoảng sợ: “Này, cô không sao chứ?”.

Diệp Tử Lộ không quan tâm đến anh ta, chỉ nằm thở hực hơi.

Nhan Kha: “Cô còn sống không? Cô...”

Đã không còn bị lạc giọng nữa, Diệp Tử Lộ ngồi bật dậy như xác chết sống lại, trong đôi mắt đỏ ngầu ánh lên một tia sáng.

“Từ giờ trở đi, tôi sẽ thay đổi!” – Cô hùng hồn tuyên bố.

Trong nỗi bi hận không nguôi, Diệp Tử Lộ chăm chỉ đọc sách nửa tiếng đồng hồ.

Đôi khi không thể ước đoán khối lượng công việc được, chỉ có bắt tay vào làm việc thì mới biết được nhiệm vụ của mình gian khổ biết chừng nào.

Diệp Tử Lộ miệt mài đọc hơn ba mươi trang sách, nuốt từng câu từng chữ trong sách đến nỗi nghẹn chết đi sống lại, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn đồng sách tham khảo, sách bài tập, bộ đề thi còn chưa kịp tháo bọc. Trong lúc hoa mắt chóng mặt này cô mới thấy tương lai thật mù mịt. Bất chợt cô thấy vô cùng nóng ruột, giống như cảm thấy khi đi thi phát hiện ra chưa biết cách làm câu cuối cùng, chỉ biết nôn nóng nhìn thời gian trôi qua.

Diệp Tử Lộ nản lòng, nhìn lên giường với đôi mắt vô hồn, nói với Nhan Kha: “Tôi thấy có khi phải từ bỏ thôi, không ôn xong được đâu, đợi năm sau rồi tôi thi vậy”.

Nhan Kha lạnh lùng nhìn cô, lãnh đạm đoán: “Năm sau cô lại nói thế này cho mà xem”.

“Bây giờ có ôn cũng chẳng tác dụng gì, đằng nào cũng có ôn hết đâu” – Diệp Tử Lộ cố cãi đến cùng – “Con người ta không thể lãng phí thời gian làm mấy chuyện vô nghĩa được”.

Nhan Kha chán nản nói: “Đương nhiên là cô không làm mấy chuyện vô nghĩa rồi, cô chỉ không làm gì thôi”.

Diệp Tử Lộ im lặng rồi trừng mắt nhìn Nhan Kha với đôi mắt đỏ như mắt thỏ: “Tôi biết rồi, chắc chắn anh là người hay bị mọi người ghét”.

Giờ thì Nhan Kha đã biết cô là loại người thế nào rồi, nổi khinh bỉ cứ thế dâng lên trong anh, anh không thể giả vờ nho nhã nữa mà thẳng thắn nói: “Tôi là sếp, từ xưa đến nay chỉ có người ta quý tôi thôi”.

Từ “sếp” đã nhắc nhở Diệp Tử Lộ, cô bỗng nhiên nhớ ra đã đọc được một mẫu tin về Nhan Kha trên mạng, đừng nhìn khuôn mặt gấu này mà xem thường, thực ra anh ta cũng là một thiếu gia nổi tiếng. Cô trở mình dậy, đổi sang bộ mặt nịnh hót: “Thế thì... sếp à, chúc sếp sớm hồi phục, đến lúc đó sếp nhớ nể mối nghịệp duyên của chúng ta mà sắp xếp cho tôi một công việc nha? Tôi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, bảo đảm chăm chỉ tuyệt đối”.

• Page: Eb00kngôntrìnhmiễnphí

Nhan Kha nhìn cô với vẻ khó tin, suýt nữa thì tưởng tai mình có vấn đề: “Chăm chỉ tuyệt đối? Cô á?”.

Diệp Tử Lộ: “...”

Nhan Kha nhìn cô, thành khẩn nói: “Cô nương à, tuyển cô thì tôi thà soi gương sau đó tự làm việc còn hơn. Còn có thời gian mà mơ mộng hão huyền thì sao không làm việc đi?”.

Cô bị nói trúng tim đen. Tâm trạng Diệp Tử Lộ bỗng nhiên chùng xuống. Bốn chữ “mơ mộng hão huyền” như một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt cô.

“Nếu cả đời này tôi chỉ là một đứa đần độn, cả thế giới không ai biết đến, làm một công việc đơn giản mà bất kì lúc nào cũng có người thay thế, thế rồi cuộc đời tôi sẽ đi theo quỹ đạo như sau: Cưới một người đàn ông bình thường, cưới nhau lâu rồi mỗi buổi tối khi về nhà chẳng ai nói với nhau câu gì, một người xem bóng đá, một người xem phim, làm lãng phí thời gian của nhau. Tôi... tôi sẽ trở thành một người phụ nữ bình thường” – Diệp Tử Lộ giải bày.

“Bình thường với tầm thường khác nhau đấy nhé” – Nhan Kha dè bủ.

Diệp Tử Lộ lại chẳng nghe thấy anh nói gì, cô đã bị tương lai mà chính mình tự vẽ ra dọa.

Mặc dù rất nhiều người nói chỉ cần tự mình thấy vui vẻ là được nhưng cuộc sống tầm thường ấy có thực sự đem đến cho cô niềm vui hay chỉ là sự vô cảm?

Cô nghĩ, ngộ nhờ nhà xảy ra chuyện, cần nhiều tiền hoặc có quan hệ mới giải quyết được, có khi nào cô không nghĩ ra cách mà phải vái tứ phương xin giúp đỡ, trở thành kẻ hèn mọn đến nỗi chẳng ai thèm quan tâm không?

Ngộ nhờ con cô sau này trưởng thành cũng muốn đi du học nước ngoài như Hồ Thiên, thậm chí còn được trường bên đấy nhận, có khi nào lúc đó cô mới nhận ra mình nghèo rớt mồng tơi, không thể chu cấp nổi không?

Cô mới hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể chấp nhận sống những tháng ngày dài đằng đẳng như vậy?

Diệp Tử Lộ nhất thời ngẩn người ra, cô hoang mang tìm lối thoát cho chính mình nhưng đáng tiếc chỉ vì bị đắm chìm trong phim ảnh, tiểu thuyết, thường sống với thế giới của nhân vật trong đó, dần dà, cô quên đi thế giới thực tại, quên đi con đường mình định đi.

Cô không xuất thân hiển hách, chẳng có ai tranh quyền đoạt vị với cô, cô cũng chẳng có nhiều tiền khiến người ta lóa mắt, tự Diệp Tử Lộ cũng biết bề ngoài của cô cùng lắm chỉ ở mức thanh tú. Ông trời không ban cho cô vẻ ngoài sắc nước hương trời để kiếm sống, cô lại càng không phải thiên tài bẩm sinh, cũng chẳng quen biết nhân vật tai to mặt lớn nào...

Đúc kết kinh nghiệm bao nhiêu năm đọc tiểu thuyết đem lại, chỉ còn một con đường “Lộ lem tình cờ gặp được hoàng tử”.

Thế mà chuyện này lại có thật. Cô thực đã tình cờ gặp được một hoàng tử một cách ly kỳ... nhưng đáng tiếc tên đó chỉ biết chế giễu cô là đồ vô dụng, đã thế còn nghĩ trăm phương ngàn kế để được quay trở về thân thể của mình.

Kết cục này cũng dễ hiểu thôi, nam thần hiếm có như vậy, làm sao có thể nào tàn hết được?

“Mình phải làm gì bây giờ?”

Năm ấy khi có kết quả thi đại học, lúc Diệp Tử Lộ biết mình thi trượt, cô cũng từng hỏi chính mình như vậy.

Tốt nghiệp đại học xong không tìm được việc làm, lúc ở nhà chờ việc, cô cũng hỏi mình như vậy.

Đây là lần thứ ba cô hỏi chính mình, cũng vẫn chẳng có ai cho cô câu trả lời.

Hai chữ “đời người” như một tảng đá đè nặng lên tâm hồn cô. Diệp Tử Lộ nghĩ thầm, có những thứ ngày nào cũng xuất hiện, ăn dần ăn mòn cuộc sống của cô, hủy hoại cô.

Đó là ước mơ, cuộc sống và cuối cùng là chính cô.

Gần sát giờ hẹn Hồ Thiên có việc nên không thể đến, thế là Diệp Tử Lộ nhốt mình trong phòng, chăm chỉ ngồi viết thời gian biểu theo tuần rồi dán vào dưới mũi Nhan Kha.

Diệp Tử Lộ nói với người duy nhất ở bên có thể giúp cô: “Này, xem giúp tôi với. Anh thấy thế này được không?”.

Nhan Kha thừa cơ tỏ ra thân thiết với cô: “Cô xem, cô thất nghiệp, tôi “thất” thân. Hai chúng ta coi như là bạn bè hoạn nạn có nhau đúng không? Cô muốn thăng quan tiến chức thì tôi đương nhiên sẽ giúp đỡ. Tôi sẽ giúp cô lập kế hoạch, giám sát cô ôn tập, nhưng...”.

Diệp Tử Lộ: “Sao?”

Nhan Kha: “Tôi muốn đến bệnh viện xem tình hình tôi như nào rồi, nếu cô không phiền thì có thể giúp tôi không?”.

Câu nói “Anh tự đi bệnh viện đi” nghe cũng chẳng có vẻ gì là kì lạ, nhưng nhìn thân xác hiện giờ của Nhan Kha, cô lại thấy vừa kì lạ vừa đáng thương. Diệp Tử Lộ nghĩ đi nghĩ lại, dù sao mình cũng chẳng có việc gì làm nên liền đồng ý.

Nhan Kha đã đạt được mục đích, lúc này mới nhìn thời gian biểu của Diệp Tử Lộ. Mới nhìn qua thì thời gian biểu của cô cực kỳ tỉ mỉ và nghiêm ngặt. Từ 7 giờ 30 sáng đến 11 giờ tối, mọi kế hoạch được sắp xếp chi tiết đến từng phút.

Nhan Kha vừa nhìn qua đã thấy không ổn: “Cái này chẳng có tác dụng gì, cô không thể thực hiện được đâu. Cái gì mà “Từ 7 giờ 30 đến 7 giờ 40

phút sáng: đánh răng rửa mặt, 7 giờ 40 đến 7 giờ 45 đi vệ sinh. Đến mấy cái việc vớ vẩn thế này mà cũng ghi nào, cơ bản là không khoa học. Ngộ nhờ cô bị táo bón thì cả ngày không hoàn thành nhiệm vụ được hay sao?”.

Dựa vào thỏa thuận miệng vừa rồi giữa hai người, Nhan Kha giữ thái độ “dĩ hòa vi quý” của một thương nhân, vẫn nhẫn nại nói với Diệp Tử Lộ: “Ngay cả quân đội cũng không sắp xếp thời gian căng thế này. Khi làm kế hoạch, đặc biệt là đối với những kế hoạch khi mới bắt đầu thì phải dựa vào tình hình thực tế của cô...”

Diệp Tử Lộ ngắt lời anh: “Dựa vào tình hình thực tế của tôi thì còn lập kế hoạch làm gì? Cứ bê nguyên ‘11 giờ 30 sáng ngủ dậy, ăn cơm, lên mạng, đi ngủ’ vào là xong”.

Nhan Kha còn đang định phát biểu thêm ý kiến thì Diệp Tử Lộ giật lại tờ thời gian biểu chỉ chút chữ như phao thi lại, kẹp vào cuốn lịch trên đầu giường: “Thôi, không cần anh nhận xét nữa, mai cứ giám sát tôi theo thời gian biểu này là được”.

Nhan Kha hỏi: “Thế có quy định phạt không?”.

“Quy định phạt?” – Diệp Tử Lộ sững sờ, nhìn lại thân hình gầy gò chưa tới ba tấc của anh – “Kể cả có thì anh làm được cái gì? Thôi kệ đi, tôi tin mình có kỷ luật mà”.

Cứ vậy đi, Nhan Kha cảm thấy có chút cảm giác mới mẻ khi được trở thành một huấn luyện viên đặc biệt.

Nhưng huấn luyện viên ngày đầu xuất chinh đã nhận ra mình gặp phải một trường hợp hết thuốc chữa.

Diệp Tử Lộ dự định dậy lúc 7 giờ 30 nhưng chuông báo thức của cô kêu từ 6 giờ 30, lúc mới đầu mười phút kêu một lần, về sau thì 5 phút kêu một lần. Trong suốt một tiếng đồng hồ chuông kêu không biết bao nhiêu lần. Nhan Kha chứng kiến cảnh cô lồm cồm bò dậy, rồi lại nằm xuống, rồi lại bò dậy, rồi lại nằm xuống... vô số lần. Cả quá trình ấy khổ sở như là bị lột da rút gân, khiến cho người bên cạnh không dám nhìn.

Cuối cùng, đại khái vì hôm nay là ngày đầu tiên, Diệp Tử Lộ vẫn còn bừng bừng nhiệt huyết nên cuối cùng cô vẫn quyết định kiên cường bước xuống giường.

Chỉ có điều biểu cảm không giống như đang ngủ dậy, mà giống như đang chịu cực hình.

Huấn luyện viên Nhan cười trộm nhưng vẫn rất tận tụy, anh bấm tay bấm tính thời gian. Quả nhiên Diệp Tử Lộ quên bằng thời gian đánh răng, rửa mặt, đi vệ sinh chỉ được trong vòng mười lăm phút. Đợi đến khi cô bước từ nhà vệ sinh ra đã là 8 giờ kém 5 rồi.

Huấn luyện viên Nhan tận tụy với công việc nhắc: “Cô nhanh lên, sắp hết giờ ăn sáng rồi đấy”.

Diệp Tử Lộ hoảng hồn, vội vàng chạy bước nhỏ đến nhà bếp, lấy một gói bánh mì và một hộp sữa từ tủ lạnh ra, còn chưa kịp hâm nóng đã vừa nhét cả miếng to dùng vào miệng, vừa mở máy tính theo thói quen.

“E hèm!” – Huấn luyện viên Nhan quay đầu nhìn thời gian biểu – “Buổi sáng không có mục lên mạng, trước 8 giờ sáng cô phải làm đề luyện tập trong ba mươi phút, đánh dấu ít nhất một đề thi thật, nửa tiếng còn lại kiểm tra đáp án”.

Huấn luyện viên Nhan đoán, cô ta mà làm xong thì đúng là chuyện lạ.

Diệp Tử Lộ vì ăn phải bánh mỳ khô và sữa lạnh nên nghẹn đến tức ngực. Với tốc độ của siêu nhân, trong vòng 5 phút cô đã giải quyết xong vấn đề ăn uống. Thế rồi cô đầy khí thế ngồi xuống, lôi tập đề luyện ra, gạch mực “Đánh răng rửa mặt và ăn sáng” trên thời gian biểu đi, bắt đầu làm đề.

Diệp Tử Lộ biết cô rất dễ bị mất tập trung nên chọn buổi sáng ngồi làm đề bởi trong khoảng thời gian này, làm đề sẽ hiệu quả hơn là ngồi đọc sách.

Thế nhưng Diệp Tử Lộ không biết rằng đã từ rất lâu cô không dậy trước 8 giờ sáng rồi, lại còn chưa chuẩn bị gì nên rất nhiều câu không biết làm. Cô đọc đề, nhìn hàng đáp án, chữ mờ dần đi, chữ nghiêng hết bên này bên kia...

Nhan Kha trừng mắt nhìn mắt Diệp Tử Lộ dần díp lại, đầu cô gục xuống như chim thấy thóc, trong suốt hai phút cứ lung lay sắp đổ, rồi ầm một cái, cả người gục xuống.

Huấn luyện viên Nhan nhìn mặt trời đang dần mọc lên ngoài cửa sổ, nổi buồn khổ không nói nên lời.

Diệp Tử Lộ đã dùng “quy ước quốc tế” để báo với Nhan Kha rằng: Kế hoạch không kịp thay đổi.

Đợi đến khi cô tỉnh dậy, mặt chảy đầy nước dãi thì mới nhận ra thời gian làm đề đã hết. Diệp Tử Lộ nhìn đồng hồ thì thật trước mắt, phản ứng đầu tiên là vô cùng tức giận hỏi Nhan Kha: “Sao anh không gọi tôi dậy?”.

Nhan Kha đang luyện kiểm soát thân thể mềm mại bằng vải này, dờ dãn nhìn Diệp Tử Lộ: “Cô vẫn chưa trang bị micro cho tôi, tôi gọi kiểu gì?”.

Diệp Tử Lộ bỗng thấy chột dạ.

“Thôi thấy cô cũng đừng ôn tập nữa” – Nhan Kha tiếp tục luyện tập, cố gắng hết sức vận cái cổ ngăn ngùn. Anh nhận ra mình và cơ thể gấu bông càng ngày càng hợp nhau, ví như các động tác của anh giờ đã linh hoạt hơn nhiều rồi, dù vậy anh vẫn khó mà biết được sự thay đổi này là tốt hay xấu.

Đương nhiên, Nhan Kha vẫn không quên tranh thủ chế nhạo Diệp Tử Lộ: “Thôi cô đừng đọc sách nữa, kiểu dạng cô mà thi đỗ thì lợn cũng biết trèo cây”.

Diệp Tử Lộ: “Này nhé hồi học cấp ba tôi toàn đứng đầu lớp đấy! IQ của tôi rất cao!”.

“Đứng đầu?” – Nhan Kha thở dài, coi cô là đồ vô dụng – “Hóa ra cô theo học trung tâm giáo dục cho học sinh cá biệt”.

Diệp Tử Lộ cái gì cũng chịu được, chỉ có không chịu được khi người khác mỉa mai trí tuệ của cô, cô lập tức cãi cố: “Chỉ vì lúc thi đại học tôi thấy không bị áp lực nên không có động lực cố gắng, chỉ đến lúc sát kì thi, vì áp lực nên tất cả tiềm năng của tôi mới bùng phát!”.

“Tôi vẫn nhớ là tối qua cô bảo thời gian không đủ” – Nhan Kha nói – “Đến hôm nay thì lại không có áp lực, cuối cùng tôi cũng tìm ra một điểm tính cách giống con gái của cô, đó là thay đổi như chong chóng”.

“Tôi...” – Diệp Tử Lộ đang định phản bác thì điện thoại báo có tin nhắn đến. Cố cầm điện thoại lên đọc, là thông báo về tài khoản ngân hàng của cô, có người gửi cho cô tám nghìn tệ. Ngay sau đó có tin nhắn của mẹ, hỏi xem cô đã nhận được tiền chưa rồi an ủi cô, nói cứ từ từ tìm việc, tiêu tạm số tiền này trước, nếu thiếu thì xin bố mẹ.

Diệp Tử Lộ đáng lẽ phải cười đến rách miệng vì vui mừng nhưng bỗng nhiên cô lại cảm thấy như mình bị phủ một lớp bụi, nơi mềm yếu nhất của trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, mang đến cho cô một nỗi đau đầy chua xót.

“Lại làm sao vậy?” – Nhan Kha thấy cô có vẻ không ổn.

“Bố mẹ tôi gửi cho tôi tiền sinh hoạt” – Diệp Tử Lộ buồn bã nói.

Hôm qua cô gọi điện báo thất nghiệp, hôm nay liền được gửi tiền sinh hoạt, cứ như muộn một ngày là cô sẽ chết đói ấy.

Nhan Kha không chút nể nang mở miệng chế nhạo, giả bộ “chúc mừng” nói: “Thế mới là bố mẹ ruột chứ, ai như tôi, lên đến đại học là phải tự kiếm tiền học tiền ăn rồi”.

“Anh đã gây ra tội tình gì vậy?” – Diệp Tử Lộ đang buồn nên không nghe ra ý khoe khoang của anh, tiện miệng hỏi – “Mà đến nỗi bị bố mẹ cắt trợ cấp?”.

“Tôi để dành tiền bố mẹ cho, tốt nghiệp đại học thì lấy tiền đấy ra làm vốn để lập nghiệp” – Nhan Kha nói xong, nhìn Diệp Tử Lộ rồi thở dài – “Tôi vốn cho rằng, núi cao còn có núi cao hơn, mình cũng chẳng bằng ai... Nhưng so với cô thì ít ra tôi còn có đóng góp cho đất nước và xã hội”.

Diệp Tử Lộ không biết phải nói gì.

Tâm trạng của cô lúc này vô cùng phức tạp. Cả lời châm chọc của Nhan Kha và cả việc mình thất nghiệp ăn bám bố mẹ đều khiến cô cảm thấy rất buồn. Cô đã tốt nghiệp đại học được một năm rưỡi, người ta thì đã độc lập tài chính từ lâu, còn cô thì vẫn phải dựa vào bố mẹ, thật đáng xấu hổ.

Mặt khác... Diệp Tử Lộ nhìn tình hình tài chính hiện giờ của mình thì cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Cô vừa có tiền, lại vừa có một khoảng thời gian vô lo vô nghĩ không phải làm gì, gánh nặng thất nghiệp và áp lực kỳ thi sắp tới cũng giảm đi đôi chút. Cô như một đứa trẻ lớn, cảm thấy mình đã có chỗ dựa rồi.

Trong tâm trạng đầy phức tạp, Diệp Tử Lộ bắt đầu làm một việc đó là sửa thời gian biểu của cô.

Cô gạch đi những mục vớ vẩn nhỏ nhất, bỏ bớt một số mục, dành thời gian nhiều hơn cho mỗi công việc, rồi đưa cho Nhan Kha xem qua.

Nhan Kha cảm thấy kế hoạch với cô cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh xem qua loa, nói lấy lệ: “Ừ, cũng được rồi đấy”.

Đáng tiếc, hai chữ “cũng được” dùng để đánh giá người bình thường. Từ góc độ nào đó, Diệp Tử Lộ không được coi là một người bình thường cho lắm, cô bị bệnh lề mề vô cùng nặng.

Thời gian dư dả hơn không khiến cô chuyên tâm hơn, từng bước hoàn thành kế hoạch mà khiến cô có thêm thời gian mở máy tính, lên “tứ đại bảo bối”.

Thế là tình cảnh khi cô thực hiện thời gian biểu mới là thế này:

Nhan Khê không thể chịu được nữa: “Không phải chứ, sao cô lại lên mạng rồi, không phải vừa nói làm đề sao?”

Diệp Tử Lộ: “Thời gian làm đề tôi để ba tiếng cơ mà. Bình thường hai tiếng là tôi làm xong rồi, thêm mười lăm phút nữa để kiểm tra đáp án cũng vẫn đủ thời gian, ngồi nghỉ ngơi chút đã”.

Nhan Kha dở khóc dở cười: “Sao cô biết là hai tiếng thì cô sẽ làm xong? Ngộ nhờ cô ngủ gật thì sao? Mà cô không thể làm xong rồi hăng nghi sao?”

Làm đề trước hay nghỉ ngơi trước? Đây là nguyên nhân gây bất đồng quan điểm giữa một người bị bệnh lề mề và một người không bị.

Cuối cùng, huấn luyện viên Nhan toàn thân bất toại cảm thấy bất lực trước học trò không có thuốc chữa Diệp Tử Lộ, đành nhìn cô lẳng phí nửa tiếng đồng hồ lên mạng làm mấy chuyện vớ vẩn. Không may cô tình cờ thấy một bộ phim cô thích, xem giờ thấy bộ phim chỉ dài có hơn nửa tiếng, thế là cô không nói không rằng sửa thời gian biểu, tất cả mục công việc bị đẩy thêm nửa tiếng. Thế là cô yên tâm ngồi xem phim.

Đến đây, Nhan Kha không nói thêm gì nữa vì cô đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.

Cuối cùng có thể khẳng định, số phận của thời gian biểu mới này sẽ y hệt như cái trước, đều bị vo tròn lại rồi ném vào sọt rác.

Diệp Tử Lộ cứ thế trải qua ngày thất nghiệp đầu tiên: Không thành quả, chỉ toàn nuôi tiếc.

Cô nuôi tiếc thực sự, lo lắng thực sự, nhưng sự lo lắng và nuôi tiếc ấy chỉ được bộc phát lúc nửa đêm. Lúc ấy Diệp Tử Lộ mới ý thức được, lịch được lật sáng một trang mới, đây là lúc thêm một ngày mãi mãi qua đi.

Lần này cô bật khóc, nhưng Nhan Kha không thèm an ủi cô. Anh vốn có chút đồng cảm với cô, cũng đã cố gắng gọt giũa cô rồi. Nhan Kha cảm thấy mọi chuyện nên cơ sự này hoàn toàn là do Diệp Tử Lộ tự mình chuốc lấy. Anh quyết định bỏ mặc con người luôn miệng nói sẽ thay đổi nhưng chẳng có chút quyết tâm nào này.

Nếu một người thực sự muốn làm việc gì đó thì dù gặp khó khăn trắc trở vẫn sẽ dốc hết tâm sức nghĩ cách giải quyết. Nhan Kha lại không hề thấy niềm tin muốn thay đổi thực sự của Diệp Tử Lộ... Hoàn toàn không thấy một chút “niềm tin” nào ở cô.

Sau một ngày luyện tập hoạt số động cơ thể, Nhan Kha đã có thể làm một số động tác hay chân đơn giản, ví dụ như đi một vòng trên tủ đầu giường của Diệp Tử Lộ. Dù luyện tập rất mệt nhưng xem ra cũng có hiệu quả. Nhan Kha cảm thấy khó có thể dựa dẫm vào Diệp Tử Lộ nên phải tự chuẩn bị cho mình lui, nếu thực sự không được thì anh còn có thể nghĩ cách “đi bộ” đến bệnh viện!

Lúc Diệp Tử Lộ lang thang trên mạng, không biết ấn nhầm vào cái gì mà trên màn hình vô tình hiện lên kết quả tìm kiếm cụm từ “Bệnh lề mề”, hiện ra một cái video clip liên quan đến bệnh lề mề.

“Bệnh lề mề chính là trốn tránh một số việc, mãi không bắt tay vào làm...”

Video dài hơn bốn phút, Diệp Tử Lộ xem đến đoạn quan tài đóng “ầm” một cái, giống như cả đời người từ khi sinh ra đến khi chết đi trôi qua một cách ngờ ngàng. Nhân vật trong đoạn phim lúc nào cũng lập ra kế hoạch nhưng lại liên tục sửa kế hoạch, thế mà cuối cùng vẫn chẳng làm được việc gì. Lách tách lách tách... Nước mắt cô cứ thế rơi xuống.

Diệp Tử Lộ nhận ra, cảm giác này không thể bày tỏ với người khác.

Giống như có ai đó đang bóp cổ cô, chặn họng cô, thắt khí quản của cô lại.

Cả người cô như đang chìm trong bùn lầy, thứ chất lỏng đặc sệt ấy khiến cô không thể hít thở, cũng không thể thoát khỏi, càng vùng vẫy thì càng lún

sâu.

Cô không thể miêu tả cảm giác ấy, cũng không thể khiến người khác tin tưởng.

Chẳng ai tin tưởng, ví như Nhan Kha.

Diệp Tử Lộ nhận ra Nhan Kha đã bỏ mặc cô, đại khái là trong mắt anh, cô là một người ham ăn biếng làm, một đứa cặn bã ngu si.

Diệp Tử Lộ có thể tưởng tượng ra người khác bàn tán gì sau lưng cô.

Kẻ thất bại, kẻ ăn bám, không tiền đồ, không lối thoát... Cho dù sau này cô chó ngáp phải ruồi cưới được đại gia thì sẽ luôn có người ganh ghét tính xem bao giờ cô bị người ta đá.

Rất lâu trước đây, Diệp Tử Lộ đã nghe nói đến cụm từ “bệnh lề mề”, tra trên mạng thì thấy rất nhiều bạn bè mắc căn bệnh này. Ngày nào cũng có người lên Weibo kêu ca mình không có tâm trạng, bị mắc bệnh lề mề, những việc nên làm thì không làm. Đây dường như chỉ là sự phàn nàn thường thấy, mặc dù người nói chưa đến mức thấy điều nhục nhã này là thứ gì đó đáng tự hào nhưng chắc chắn họ cảm thấy điều đó không quan trọng, có thể thì người ta mới thoải mái mà tự giễu mình như vậy chứ.

Diệp Tử Lộ không rõ người khác và cô không giống nhau. Bề ngoài, cô cũng nói với người khác một cách nhẹ nhõm rằng cô bị bệnh lề mề, lại còn kể việc mình hay đợi đến phút cuối cùng mới làm việc, lại còn làm xong việc với tốc độ của siêu nhân, cứ như đây là chuyện vẽ vang lăm.

Nhưng lòng cô hiểu rất rõ, “người bạn” luôn bên cạnh cô, thỉnh thoảng hay gây chuyện nhưng không làm hại đến cô ấy không biết từ lúc nào đã dần trở thành một con quái vật hung ác, nhe nanh múa vuốt với cô...

Nhưng đáng buồn là, nếu không phải nhờ nhàn thất nghiệp thì Diệp Tử Lộ cũng không hề ý thức được điều đó.

Nhan Kha vẫn đang luyện phối hợp tay chân, cố dùng “tay” con gấu để cầm đồ vật lên nhưng đáng tiếc cái “tay” này quá mềm nên toàn làm rơi. Anh đã thử rất nhiều lần nhưng vẫn chưa tìm được bí quyết. Nhan Kha có chút chán nản nhưng vẫn không chịu khuất phục. Đến khi anh rút cuộc cũng thấy mệt, định nghỉ ngơi một lúc rồi mai tiếp tục thì mới nhận ra giờ đã là 1 giờ đêm.

Anh kinh ngạc nhận ra Diệp Tử Lộ vẫn đang ngồi trên giường như cô hồn, mắt trợn lên, hai mắt vô hồn, không biết đã im lặng ngồi đó khóc được bao lâu rồi.

Nhan Kha thấy Diệp Tử Lộ như người bị thần kinh, chỉ số tình cảm không ổn định, đêm hôm vẫn còn ngồi xem chương trình nghệ thuật tổng hợp vớ vẩn, cười ngật nghẻo, sau đó không được bao lâu thì lại buồn khổ đứt ruột đứt gan.

Hình như trong lòng cô không phân biệt được chuyện nào là chuyện lớn, chuyện nào là chuyện nhỏ. Bất chấp bao nhiêu áp lực đổ dồn lên đầu mà cô chỉ chú ý đến mấy chuyện vặt vãnh. Nhưng chắc chắn cô không phải là người phóng khoáng thoải mái vì cô chỉ tạm quên đi những áp lực đó thôi, sau đó lại chìm trong áp lực.

Chứng lờ mờ đã trở thành thói quen thâm căn cố đế, lúc người ta nảy sinh cảm giác lo lắng thậm chí tuyệt vọng vì nó thì cũng là lúc nó không còn chỉ là một thói quen đơn thuần nữa... mà nó đã trở thành một chứng bệnh tâm lý.

Màn đêm chìm vào yên lặng, mặc dù Nhan Kha không thể bình tĩnh được nữa nhưng sợ khiến Diệp Tử Lộ bị kích động rồi xảy ra chuyện nên nhẹ giọng đi một chút: “Rốt cuộc cô sao vậy?”.

Rốt cuộc làm sao à? Diệp Tử Lộ không thể nói ra.

Cô chỉ cảm thấy cuộc sống của mình chỉ bó hẹp trong một chiếc vòng kỳ quái. Cô chỉ cảm thấy an toàn khi ở trong khu vực cái giường của mình, cô bị vây hãm trong một vòng tròn nhỏ bé, dù rất muốn chạy ra ngoài nhưng lại không dám dù chỉ một bước.

Diệp Tử Lộ không nói gì, ôm gối ngồi dựa vào đầu giường hai mắt đờ đẫn, mặt tái xanh, đèn chiếu vào mái tóc rối bù xù, cổ áo lộ ra một khoảng xương quai xanh gồ lên, trông như một ma nữ gầy trơ xương.

Nhan Kha không cẩn thận để chân trái vấp vào chân phải, cả người bị rơi xuống tủ đầu giường, vì lưng quá tròn nên lại lăn thêm mấy vòng nữa. Anh cố leo mãi mà vẫn không lên được, chỉ nằm bò trên tủ đầu giường, thở hồng hộc nói: “Tôi bảo, thực ra cô không cần quá để tâm đến kết quả, phải thực hiện từ những kế hoạch đơn giản nhất. Ví dụ như quy định mỗi sáng sau khi thức dậy phải làm xong một đề, sau đó muốn chơi gì thì chơi. Mỗi sáng thức dậy phải có ý chí, chẳng lẽ đến điều này mà cô cũng không làm được hay sao?”.

Diệp Tử Lộ chậm chậm ngẩng đầu lên, mắt cô vốn đã to hơn mọi người một chút, giờ đây khi vừa khóc xong, mắt không những đỏ mà còn sưng lên, nhìn trông trẻ hơn vài tuổi, trông như một con thú nhỏ yếu ớt.

Có gì mà phải buồn thế chứ? Buồn rầu cũng chỉ tốn phí thời gian, thật là... thanh niên bây giờ toàn thế này à?

Sự nghiêm khắc đối với người khác cũng như với mình của Nhan Kha giờ đây bất chợt giảm đi một chút. Anh tiếp tục nói nhẹ nhàng: “Đừng như thế này nữa, cô cứ thử làm trong một tuần trước đã xem sao. Đặt cạnh gối một quyển sổ nhật ký nhỏ, mỗi sáng thức dậy thì mở ra viết những điều cô phải làm trong buổi sáng, làm xong rồi thì gạch đi. Sau đó cô sẽ được tự do cả ngày, cô thấy thế được không? Ày, khóc lóc làm gì, dần dần mọi việc sẽ ổn thôi”.

Thực ra Diệp Tử Lộ sau khi khóc lóc một hồi đã cảm thấy ổn hơn nhiều, bình thường cảm xúc của cô đến nhanh mà đi cũng nhanh. Sau khi đã suy nghĩ kỹ, cô thấy Nhan Kha nói cũng đúng, thế là ngoan ngoãn gật đầu, lại còn tốt bụng đỡ con gấu cổ lật người mãi không được lên, tay vuốt vuốt long con gấu, không biết vô tình hay cố ý than vãn một câu: “Hồi xưa những lúc không vui tôi toàn ôm con gấu này đi ngủ...”.

Nhan Kha vừa nghe xong thì tóc gáy dựng hết cả lên.

Dù cách một lớp vải bông nhưng vẫn cảm thấy được cả người anh cứng đờ lại.

“Phì... căng thẳng cái gì, chắc là anh vẫn còn trong trắng, yên tâm đi” – Diệp Tử Lộ cười chế nhạo một cái, rồi lại nhanh chóng lấy lại được tâm trạng vô tư vui vẻ, tắt đèn đi ngủ.

Cô rất được voi đòi tiên, người khác vừa nói với cô đôi ba câu thì cô đã tiện thể đòi hỏi, quên sạch những áp lực đang phải chịu.

Chỉ còn lại một mình... à không là một con gấu lặng lẽ ngồi trong bóng tối, không nói năng gì.

Nhan Kha đã trở thành một con gấu bông nên cũng không có nhu cầu sinh lý nào, dường như cũng không cần phải ngủ. Anh bỗng nhớ lại rất

nhiều chuyện, từ khi tốt nghiệp cấp ba đến bây giờ, anh lúc nào cũng bận rộn.

Ông ngoại của Nhan Kha từng là thị trưởng của thành phố anh ở, nhưng đến đời bố mẹ anh, dần dần từ chỗ dựa vào quan hệ của bố mẹ, anh đã tự đi trên chính đôi chân của mình, tự lập nghiệp. Còn ông ngoại của anh từ “Thị trưởng” đã trở thành “Bố vợ của Nhan Tịnh Minh”. Còn Nhan Kha từ bé đến lớn luôn bị mọi người ngầm biết: “Đây là con trai của Nhan tiên sinh”.

Hồi anh còn bé cũng từng rất vênh váo. Hồi lớp 1 có lần anh đánh nhau với bạn, người bạn kia lại là một đứa nhát gan, đánh thua thì khóc khóc meo meo nói: “Về nhà tố mách bố, bảo bố tố đến đánh cậu!”.

Nhan Kha còn bé nên chưa hiểu chuyện, vốn từ anh thu lượm được hoàn toàn từ phim truyền hình và quảng cáo, chỉ hiểu lơ mơ số từ ngữ ấy. Không hiểu sao anh liền mở miệng nói: “Mách bố thì có ích gì? Bố cậu không phải là đồ con buôn thối tha sao?”.

Đã “đồ con buôn” lại còn “thối tha” ... Vào thời bấy giờ, dường như mọi người chưa kịp thoát khỏi lối mòn tư duy kinh tế kế hoạch hóa, vẫn giữ thái độ cảnh giác và coi thường tiểu thương và hộ kinh doanh cá thể. Trẻ con không hiểu những thứ sâu xa như vậy nhưng hay nghe người khác nói chuyện với nhau nên cũng có chút khái niệm giai cấp. Ví dụ như bé Nhan Kha biết đồ dùng học tập của mình đắt hơn của bạn khác, riêng cái cặp sách của mình đã bằng tiền lương cả tháng của bố mẹ các bạn.

“Người khác không có thì mình phải có” – Đó chính là mục tiêu đầu tiên trên con đường tìm địa vị cho mình của những bạn nhỏ còn chưa hiểu chuyện ấy.

Không may, vụ đánh nhau ấy đã đến tai cô giáo, đồng thời được báo cho phụ huynh của bạn nhỏ Nhan Kha.

Lần ấy Nhan Kha đã phải chịu một hình phạt đáng sợ nhất từ khi sinh ra, đó là không phải nghe bất kì lời giáo huấn nào. Nhưng bố mẹ dứt khoát chiến tranh lạnh với anh cả một tuần, coi Nhan Kha như không khí, một chữ cũng không nói với anh, ngay cả mẹ Nhan Kha bình thường cực kỳ dễ tính giờ cũng không thèm quan tâm đến anh.

Mẹ nói với cậu bé Nhan Kha chưa đầy 7 tuổi một câu, bà nói: “Những thứ con khoe khoang với bạn liên quan gì đến con? Đó là những thứ của bố con làm ra, con làm ra được cái gì? Con còn chẳng bằng con buôn”.

Đó là lần bị mắng đầu tiên kể từ khi sinh ra, lần đầu tiên bị chiến tranh lạnh, ấn tượng về lần đó trong lòng Nhan Kha sâu đậm hơn ai hết. Từ đó anh bắt đầu tiến hành cải tạo tuy hơi quá đà, thậm chí từ khi mới có hơn mười tuổi, mới vào trung học anh đã không bao giờ chủ động mở miệng xin tiền tiêu vặt.

Càng lớn thì anh bắt đầu càng cảm thấy phản cảm khi người khác cứ liên tục nhắc đến bố anh. Anh nghĩ, rõ ràng tên mình chỉ có hai chữ mà sao người ta cứ vất vả gọi tên anh dài ra thành “con trai của Nhan tiên sinh” chứ?

Bạc phụ huynh dần dần trở thành gánh nặng của anh, trở thành cái bóng che lấp anh, bắt anh phải tiến về phía trước.

Khi đêm thanh cảnh vắng, Nhan Kha mới nhận ra mấy năm nay anh như cái dây cót đồng hồ, không ngừng chạy một giây nào.

Mỗi ngày anh đều nghĩ đến những vấn đề thực tế, đến mức có lúc dừng lại để suy nghĩ, chợt phát hiện ra cứ nhắm mắt anh lại nhớ đến khuôn mặt khi mẹ còn trẻ, có chút nghiêm túc, có chút lạnh nhạt, thậm chí còn có chút

đáng sợ, như một vị thẩm phán ở trên cao đưa ra những phán xét vô tình...
“Đó là những thứ của bố con làm ra. Con còn chẳng bằng con buôn”.

Nhan Kha trở thành một người theo chủ nghĩa duy mỹ. Anh bỏ ra gần mười lăm năm dường như để chứng minh rằng anh có thể làm những việc còn cao siêu hơn một con buôn. Nhưng đáng tiếc mẹ anh đã quên những lời giáo huấn năm xưa nói với con trai bé bỏng rồi.

Hiện giờ, thân xác và linh hồn của anh bị phân tách, Nhan Kha thực ra còn bối rối hơn cả Diệp Tử Lộ. Anh thấy Diệp Tử Lộ đang đứng yên tại bước ngoặt của cuộc đời, còn anh thì đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết.

Có một số người gặp phải thất bại lớn, có người gặp thất bại nhỏ nhưng đôi khi thất bại không phân lớn bé mà chỉ có hai kiểu “vượt qua được” và “không vượt qua được” mà thôi.

Nhan Kha cảm thấy hình như mình bị lây bệnh của Diệp Tử Lộ, cũng bị mắc bệnh “lề mề” – căn bệnh kỳ lạ mà trước kia anh chưa từng nghe qua. Rõ ràng phải nói với cô rằng mình muốn đến bệnh viện xem sao, thân xác và linh hồn chắc chắn sẽ hút nhau. Rõ ràng anh tin rằng chỉ cần có cơ hội lại gần thân xác thì anh chắc chắn sẽ trở về được, tỉnh dậy và khỏe mạnh trở lại.

Thế nhưng anh lại đang làm gì vậy?

Ở tạm trong thân xác con gấu ngu ngốc, tập đi lại cộng thêm việc dành cả ngày trời chế giễu một cô gái ý chí không kiên định sao?

“Cô ta chỉ là một cô gái trẻ tuổi” – Nhan Kha tự hỏi chính mình với giọng điệu hà khắc như mọi khi – “Còn mày thì sao? Có hơn gì cô ta cơ chứ?”

Nhan Kha sợ mình sẽ chết hoặc mãi mãi không thể tỉnh lại. Anh vẫn còn cả một tương lai tươi đẹp và tiền đồ rộng mở phía trước, sao có thể cam tâm chấp nhận kết cục ấy?

Bỗng nhiên, trong đêm tối, dòng suy nghĩ của anh lại rõ ràng một cách đáng kinh ngạc. Bao nhiêu năm trời anh luôn sống vất vả như vậy nên luôn đau đầu trong lòng mình ý muốn trốn tránh, luôn tự dặn lòng mình rằng Diệp Tử Lộ không đáng để dựa dẫm, tự mình phải chuẩn bị tốt mọi thứ, thậm chí còn tập đi để tự vác cái chân cao 5 cm này đến bệnh viện...

Đợi đến khi anh luyện tập thành công, thì không biết lúc đấy đã là năm nào tháng nào, có khi người tên là “Nhan Kha” ấy cũng đã chết mục xương rồi.

Hồi còn bé lúc đọc bài, trong “Lan Đình tập tự” có một câu mà cho đến bây giờ anh vẫn nhớ: “Cổ nhân nói: Tử sinh đều là việc lớn, há chẳng đau lòng thay!”.

Cậu bé hồi ấy cảm thấy câu nói này rất hay nhưng bây giờ ngẫm lại mới thấy nếu chưa từng chết thì làm sao biết được ý nghĩa của cuộc sống?

Nếu chưa từng chiến đấu giữa ranh giới sự sống và cái chết thì sao có thể nói “Tử sinh” không phải việc lớn?

Nhan Kha mượn chút ánh sáng le lói ngoài cửa sổ chiếu vào, thấy Diệp Tử Lộ đã ngủ say, anh nghĩ: Nếu sáng mai cô ta làm được theo kế hoạch đã viết thì dù thế nào mình cũng phải đi bệnh viện.

Sáng hôm sau, quả nhiên Diệp Tử Lộ nghe theo lời khuyên của Nhan Kha, viết lên thời gian biểu: Phải làm một đề.

“Cứ làm đề thôi, một ngày chỉ cần làm một việc là được” – Nhan Kha cổ vũ cô – “Cô nghĩ mà xem, làm xong rồi thì cô muốn làm gì cũng được, làm xong càng sớm càng được giải thoát sớm. Cô cứ coi như nó là thuốc ấy, tuy hơi đắng nhưng uống xong rồi thì cả ngày cô sẽ được giải thoát, tối không phải lo lắng, cũng chẳng phải ôm chăn khóc. Cô cứ thử mà xem, chắc chắn hiệu nghiệm”.

Thời gian Diệp Tử Lộ làm xong đề quá thời gian cho phép nửa tiếng đồng hồ, trong lúc làm bị ngắt quãng vài lần, mấy lần đều muốn bỏ bút xuống để lên mạng nhưng toàn bị Nhan Kha cắt ngang. Người đàn ông này nhắc nhở cô với giọng nhẹ nhàng: “Còn nửa bát thuốc nữa thôi, uống nốt đi, không uống hết là không có tác dụng đâu”.

11 giờ kém 15, Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng làm xong đề. Bả vai cô cứng đờ lại, đã thế lại còn làm sai hơn một nửa. Nhưng kết quả đau thương này không khiến cô cảm thấy không vui, cứ như là uống hết một bát thuốc thật, cô cảm thấy thật nhẹ nhõm.

“Làm xong việc” và “Cả ngày hôm nay không có kế hoạch gì khác” – hai điều này khiến cô vui ngất ngây. Niềm vui ấy không hề giống với việc lên mạng kiểm chuyện vui, lúc đó tuy cô cười nhưng có thứ gì đó cứ đè nặng trong lòng, cô biết mình không muốn nghĩ đến một số chuyện vì cứ nghĩ đến thì sẽ không muốn tỉnh lại nữa, như có một tảng đá đè nặng trong tâm hồn.

Còn hiện tại, tảng đá ấy đã không còn nữa.

Lúc này, cuối cùng Diệp Tử Lộ coi như đã thực hiện được bước đầu tiên trong chiến dịch chữa bệnh lề mề.

Chương 5: Chàng trai trong bệnh viện

Đến đồ bỏ đi như Diệp Tử Lộ còn hoàn thành được hai nhiệm vụ “dậy sớm” và “thực hiện đúng theo kế hoạch” thì người ngoài cuộc như Nhan Kha hình như cũng cảm nhận được chút khích lệ. Cuối cùng anh đã có đủ dũng khí thực hiện những lời quyết tâm ngày hôm qua, đó là nói với Diệp Tử Lộ rằng anh muốn đi bệnh viện.

Diệp Tử Lộ nghe xong thì sững sờ một lúc, lúc này cô mới chợt nghĩ, cái đồ vật biết nói chuyện, biết mắng người, biết tự vấp chân ngã này không phải đã ở bên cô nhiều năm, không phải là con rối lúc không vui có thể tùy ý chà đạp, bởi bên trong là một con người thực sự.

Thực ra có nhiều khi, Diệp Tử Lộ khó mà coi Nhan Kha là một con người... Đương nhiên cô không có ý chửi rủa nhưng với dáng vẻ hiện tại của Nhan Kha thì dù cho trí tưởng tượng của cô có phong phú cỡ nào cũng không thể hoàn toàn coi thứ đồ vật này là người.

Đưa “Nhan Kha” đi bệnh viện thăm “Nhan Kha”, sao cứ thấy câu này có chút vi diệu thế nhỉ?

“Cũng không phải... là không được” – Diệp Tử Lộ ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh mát mẻ bên ngoài, cô vẫn còn chìm trong tâm trạng vui vẻ nhẹ nhõm khi hoàn thành được công việc của ngày hôm nay – “Nhưng mà anh biết anh đang nằm ở viện nào không?”.

Nhan Kha lập tức nói tên một bệnh viện – bệnh viện đó có người quen của bố mẹ anh, với cả từ những gì anh nghe ngóng được từ cuộc buôn dưa lê của mấy người ở văn phòng Vương Lao Lạp, anh gần như chắc chắn sẽ là bệnh viện đó.

Thực ra trong lòng Nhan Kha, anh sớm đã đoán ra được mình đang ở bệnh viện nào, phải tìm bác sĩ điều trị nào, chỉ cần anh thực sự quyết định đi thì sẽ tìm được.

Cũng may nhà Diệp Tử Lộ cách bệnh viện đó không xa lắm, chỉ cần đi bộ mười phút là đến nơi. Cô mặc áo khoác có mũ, đặt Nhan Kha vào trong mũ của mình, đi vào bệnh viện, tìm được phòng bệnh theo lời chỉ huy be bé của anh.

“Tôi không nhận ra anh, lúc đi vào liệu người khác có tưởng tôi là trộm cắp không?” – Diệp Tử Lộ nhỏ giọng hỏi.

Nhan Kha nói: “Không sao đâu, cô cứ bảo cô là bạn của tôi là được rồi, chẳng nào bố mẹ tôi cũng không quen bạn tôi mà. À mà này, phiền cô tỏ ra bình thường một chút được không? Đi đứng tử tế đi”.

Lúc nói chuyện với anh, Diệp Tử Lộ cúi đầu thấp xuống, lại còn giấu đầu hờ đuôi kéo cổ áo lên che miệng, thò đầu ra nhìn, trông lén la lén lút, lại còn quay đầu liên tục.

Diệp Tử Lộ: “Tôi tôi tôi tôi tôi hồi hộp... Anh bảo liệu như này có ổn không?”.

Cả người Nhan Kha trong mũ cũng nảy lên theo nhịp bước chân của Diệp Tử Lộ, nắm nhào trên vai cô, nhỏ giọng nói: “Hồi hộp cái gì chứ? Ánh mắt cô chân thành một chút, biểu cảm đau buồn một chút, động tác đừng có thô tục như thế này, ngẩng cao đầu lên!”.

Diệp Tử Lộ trông non hơn những người cùng tuổi, lúc mặc đồ đi chơi trông như học sinh cấp ba, rất dễ khiến người khác hiểu nhầm. Lúc đi tàu điện ngầm, mọi người ai cũng phải kiểm tra an ninh, chỉ có Diệp Tử Lộ ôm

túi đi qua. Nhân viên an ninh từ trước đến nay toàn nhìn qua liễn cho cô đi, đại khái vì tưởng cô là trẻ vị thành niên.

Cô nghe theo lời chỉ đạo của Nhan Kha, đứng ngoài phòng bệnh ngó ngó nghiêng nghiêng, bất chợt nghe thấy một tiếng nói đằng sau: “Cô gái à, cô là...”.

Diệp Tử Lộ quay đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên cao lớn nhưng sắc mặt xanh xao tiều tụy, đoán tuổi thì có lẽ đây là bố của Nhan Kha. Trông ông thật nho nhã lễ độ, ông lấy lại giọng, hơi cúi đầu: “Cô tìm ai?”.

Nhìn thấy người như vậy, Diệp Tử Lộ không biết tại sao mình lại không hề hoang mang như lúc trước vốn nghĩ, một lúc sau, cô thậm chí còn tự tin hơn, buột miệng nói: “Cháu tìm Nhan Kha ạ, cháu là... đồng nghiệp của anh ấy ạ”.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Nhan Kha thực sự.

Người nằm trên giường đang nhắm mắt, vẫn còn đang hôn mê, tuy hốc hác nhưng vẫn nhìn ra được đích thị đây là một người tài sắc vẹn toàn. Diệp Tử Lộ nhìn dáng vẻ đẹp trai của anh mà cảm thấy có chút tiếc thương. Cô bỏ con gấu nhỏ từ mũ ra ôm trên tay, để lại gần thân xác của anh ta.

Nếu như không phải lồng ngực vẫn đang nhấp nhô nhẹ nhàng thì trông Nhan Kha như một cái xác chết... Mà thực ra cũng không khác xác chết là mấy vì linh hồn của anh ta đã thoát ra ngoài rồi.

Bố mẹ Nhan Kha đang nói chuyện khe khẽ với nhau bên cạnh Diệp Tử Lộ. Mẹ của Nhan Kha là một người phụ nữ rất nhã nhặn, mặc dù bà đang cố gắng che giấu nhưng trên khuôn mặt vẫn còn đọng lại một ít nước mắt. Không khí trong phòng bệnh vô cùng nặng nề.

Diệp Tử Lộ nghĩ ngợi lung tung, cô duỗi tay vân vê con gấu bông nhưng anh chẳng có chút phản ứng gì. Cô không biết anh có nhân cơ hội này quay về thân xác của mình hay không.

Mấy ngày hôm nay bỗng nhiên có một con gấu biết nói chuyện chứng kiến hết quãng thời gian đau khổ nhất của cô. Tuy anh nói năng rất thô lỗ nhưng cũng cho cô những lời khuyên rất đúng đắn, lại còn giúp đỡ cô. Diệp Tử Lộ cảm thấy nếu như con gấu này lại quay trở về đáng vẻ ngốc nghếch không biết nói chuyện như trước đây chắc cô cũng không nỡ.

Diệp Tử Lộ cũng không biết ăn nói cho lắm, lao tâm khổ tứ mãi mà không nghĩ ra lời an ủi nào. Cô bước ra khỏi phòng bệnh, phát hiện cổ con gấu bông đang quay về phía sau. Diệp Tử Lộ nghiêng người, thấy hai con mắt nhựa bóng loáng của nó vẫn đang nhìn về phía mẹ Nhan Kha. Mẹ Nhan Kha tiễn cô ra khỏi phòng bệnh, đồng thời cảm ơn cô, nhưng khi Diệp Tử Lộ vừa quay đi thì bà quay đầu lại nhìn con trai, tròng mắt lại đỏ lên.

Diệp Tử Lộ nghĩ, nếu gấu bông mà biết khóc thì chắc chắn anh sẽ không kìm lòng được.

Diệp Tử Lộ nén tiếng thở dài trong lòng, nghĩ bụng: “Thôi kệ đi, mất việc thì còn đi tìm tiếp được chứ mất đi cái mạng này thì tìm thế nào được.”

Trong phút chốc, Diệp Tử Lộ đã hiểu được cái gì gọi là “Ngoài việc sống chết ra thì mọi chuyện đều là chuyện nhỏ”, cô cảm thấy việc mình sa cơ lỡ vận cũng chẳng có gì đáng nói. Vì có chút áy náy nên cô muốn đối tốt với Nhan Kha một chút.

Diệp Tử Lộ xoa xoa đầu Nhan Kha còn anh thì đang cúi đầu im lặng, không nói câu gì. Diệp Tử Lộ bèn ôm luôn con gấu bông trên tay, cả đường

không cho con gấu vào mũ nữa. Cô cảm thấy anh chàng này thật đáng thương, đang là một thiếu gia cao ráo, giàu có, đẹp trai, va rầm một cái liền trở nên nghèo khổ, lùn tịt, xấu xí... Kể cả có nghèo, lùn, xấu thì còn đỡ, đây lại vừa nghèo, lùn, xấu vừa không phải là con người.

Vừa rồi, Nhan Kha phát hiện ra một điều cực kỳ quan trọng. Anh chỉ ở cách thân xác của mình có hai bước chân thôi nhưng đừng nói là quay trở lại thân xác mà anh còn không thể cảm nhận được một chút lực hút nào.

Điều gay go nhất là, trường hợp anh sợ nhất đã xảy ra.

Anh chết thật rồi sao? Anh biến thành người thực vật thật rồi sao.

Nhưng không biết tại sao, có lẽ từ sâu thẳm trong tâm hồn, Nhan Kha đã chuẩn bị tâm lý chấp nhận tình huống này, hoặc có thể là do Diệp Tử Lộ luôn ôm đầu anh nên Nhan Kha lại bình tĩnh một cách kỳ lạ. Sự việc đã thành ra thế này rồi, còn có thể tệ hơn nữa không? Anh nghĩ, chỉ cần trong một ngày anh không bị hồn bay phách lạc, không từ giã cõi đời này thì mọi việc rồi sẽ tốt lên thôi.

Có lẽ cả đời này Nhan Kha cũng không thể quên hơi ấm của bàn tay ôm lấy anh.

Trong lúc anh đang đứng trước ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, khi anh bị nhốt trong hình hài con gấu bông rách nát thì chỉ có mình Diệp Tử Lộ biết anh là ai. Rồi trong phút chốc, anh và cô gái thảm bại này sống nương tựa vào nhau.

Những tháng ngày dựa vào nhau mà sống này, cũng là lúc ngày thi công chức của Diệp Tử Lộ cận kề.

Trong khoảng thời gian này, vì phải chuẩn bị thi công chức nên Diệp Tử Lộ toàn ở nhà, không đi tìm việc. Mỗi ngày cô đều làm theo những gì Nhan Kha bảo, mỗi ngày đều kiên trì ngồi trên giường viết kế hoạch làm một việc, dần dần tăng thêm thành hai việc, dần dần thói quen thay đổi tự bao giờ. Đến đêm trước ngày thi, Diệp Tử Lộ mới nhớ lại, nhận ra một tuần này cô đã có thể tự sắp xếp lịch làm việc của cả ngày.

Hơn nửa tháng nay, cuộc sống của cô đã được nâng cao về chất lượng, đến nỗi Diệp Tử Lộ cứ ngỡ rằng bệnh lề mề của mình đã hoàn toàn được chữa khỏi... Nhưng rồi trước lúc thi, cô lại cảm thấy vô cùng bất an.

Cảm giác bất an y hệt như hồi cô thi đại học.

Kỳ thi gần kề, Vương Lao Lạp gần như phát điên lên.

Chú gấu bông Nhan Kha đã bị chứng bệnh lo lắng trước thi cử của cô ấy dọa cho hoảng hồn. Buổi tối trước ngày thi, Vương Lao Lạp đứng trước cửa phòng Diệp Tử Lộ lải nhải đến 11 giờ rưỡi đêm, nội dung cơ bản của cuộc đối thoại như sau:

Vương Lao Lạp: “Ôi, nhớ tao trượt thì phải làm sao?”.

Diệp Tử Lộ uể oải lật trang sách: “Không thể nào, không phải mày đã chuẩn bị hơn nửa năm trời rồi sao, phải tự tin lên chứ”.

Nghe xong, Vương Lao Lạp cũng có chút an ủi, thế là cô ấy gật đầu nhẹ: “Đúng vậy, trước khi thi phải có lòng tự tin, tâm lý mới tốt, mới không bị thất thường... Đúng rồi, tao nghĩ rồi, tao nhất định sẽ đỗ, chắc chắn sẽ đỗ”.

Sau đó cô ấy lại đứng bên cạnh lăm bầm “nhất định sẽ đỗ” rồi quay như chong chóng. Nhan Kha và Diệp Tử Lộ nhìn cô ấy mà cũng phải hoa mắt chóng mặt. Cô nương họ Vương lại khóc gào lên, giơ tay chọc chọc Diệp

Tử Lộ: “Nhưng mà tao không chỉ ôn thi mỗi cái này, tao còn ôn cả thi cao học, còn cả ngày ngồi học tiếng Anh để chuẩn bị thi Tiếng Anh thương mại vào tháng ba năm sau nữa. Nhỡ mà không đủ tập trung, thi trượt thì sao?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Diệp Tử Lộ không biết nên hòa theo hay nên khinh thường cái quan điểm thi cử “thành tâm ắt sẽ linh” này, cô nhất thời không biết phải nói gì. Thực ra Vương Lao Lạp chỉ muốn giải tỏa bớt phần nào tâm trạng lo lắng thôi chứ không có ý định nghe câu trả lời của Diệp Tử Lộ. Cô ấy tự trấn an mình: “Nhưng mà mình cũng đã rất cố gắng rồi, ôn cả mấy quyển sách rồi, học thuộc cả mấy quyển sách tham khảo rồi. Chắc chắn là không sao đâu! Đúng! Nhất định sẽ ổn thôi!”.

Diệp Tử Lộ dứt khoát không nói câu nào, để mặc cô ấy tự biên tự diễn.

Một lúc sau, Vương Lao Lạp tiếp tục quay một vòng nữa. Nhìn thấy cô ấy bình tĩnh gọt hoa quả, đổ sữa ra cho Diệp Tử Lộ uống, Diệp Tử Lộ và Nhan Kha cứ ngỡ cô ấy đã ổn định lại rồi. Nào ngờ mới gọt được nửa quả táo, cô ấy lại bắt đầu nghĩ ngợi, cắn nửa miếng táo, nuốt mãi không trôi rồi lại hỏi: “Diệp Tử à, mày nói xem nhỡ tao không đỗ thì phải làm sao...”.

Diệp Tử Lộ mệt chết vì Vương Lao Lạp rồi.

Trước kỳ thi công chức lần đầu tiên trong đời, Diệp Tử Lộ vốn nghĩ cuộc đời mình sẽ đi theo hai hướng.

Bệnh lề mề của cô đã trở nên thâm căn cố đế, lúc nào cũng nước đến chân mới nhảy nên tỉ lệ thành công và thất bại là 50:50. Vì thế nên cô đã tự đúc kết ra rằng việc này và trạng thái tâm sinh lý lúc sắp thi của cô có liên quan đến nhau.

Nếu trạng thái ổn định thì cô sẽ có thể phát huy tất cả những “tiềm năng” của bản thân và rồi thành công. Sau đó cô còn hả hê cho rằng người khác mất một hai tháng thậm chí nửa năm cố gắng trong khi cô chỉ mất một đêm không ngủ thôi, thế mà cuối cùng kết quả cô đạt được cũng chẳng kém người ta là bao. Chứng tỏ cô là thiên tài bẩm sinh chứ còn sao nữa?

Nhưng nếu trạng thái không ổn định thì kết quả cô đạt được sẽ vô cùng tệ hại. Đối với cô, thế cũng chẳng sao, có công mài sắt có ngày nên kim. Tuy Diệp Tử Lộ vẫn buồn nhưng cô vẫn cảm thấy kết quả ấy có thể chấp nhận được. Cô sẽ ảo tưởng rằng nếu lần sau mình chăm chỉ thì nhất định sẽ khiến mọi người mở rộng tầm mắt.

Trên mạng có một câu rất được ưa chuộng, đặc biệt trong kỳ thi cử được lưu truyền rất rộng rãi là “Thăng giời không bằng thăng liêu”. Câu nói này cũng đúng, nhiều khi thăng liêu lại ăn may.

Nhưng mọi việc trên đời này không tách biệt với nhau mà nối tiếp nhau.

Đời người không thể chỉ xảy ra hai trường hợp này.

Giống như việc cô thi công chức trượt, phải mười phút sau, cô mới nhận ra việc này có khả năng xảy ra – cô đã nỗ lực rất nhiều, nhưng vẫn không thể có được kết quả tốt.

Giống như hồi còn học cấp ba ở trường Tín Đức, Diệp Tử Lộ rất thương những bạn chăm chỉ nhưng thành tích không cao trong lớp. Không ngờ có một ngày mình lại giống họ, rõ ràng đã đầu tư công sức nhưng kết quả thì như công dã tràng.

Xét về lý trí, dù ai cũng biết chuyện đó có thể xảy ra nhưng từ sâu trong tiềm thức, Diệp Tử Lộ đã không chấp nhận kết quả này. Hình tượng của cô

trong suốt bao năm đã bị hủy hoại chỉ trong một đêm: Diệp Tử Lộ mà cũng thất bại, mà cũng tốn công dã tràng, cũng chẳng có gì hơn người khác.

Mỗi năm có cả hàng tá người thi trượt công chức, cũng giống như cô và Vương Lao Lạp ban ngày đi làm, tối về học tập vất vả, nhưng cũng chẳng thu được kết quả tốt đẹp gì. Thế nhưng điều này chẳng thể an ủi được Diệp Tử Lộ.

Lòng tự trọng được cô bảo vệ bấy lâu đã bị hiện thực tàn khốc đánh bại.

Nhan Kha lại thấy cô mà đổ thì đúng là chuyện lạ nhưng vẫn nhẹ nhàng “an ủi” cô: “Được rồi, không đổ thì tự mình kiểm điểm thôi, thế là cũng tạm tạm rồi. IQ cô không cao, EQ thì cũng bình thường, lẽ nào AQ^[1] của cô cũng thấp sao? Có mỗi chút thất bại này mà còn không chấp nhận được thì sau này còn làm nên trò trống gì nữa?”.

[1] AQ là viết tắt của Adversity Quotient – chỉ số biểu thị khả năng vượt qua nghịch cảnh, bất hạnh, ... gọi tắt là chỉ số vượt khó.

Diệp Tử Lộ không phản ứng gì, trên đỉnh đầu cô là một tầng mây u ám, cô ngồi thu lu ở chân tường, trông như một cây nấm.

Nhan Kha đang tập dùng tay điều khiển chuột máy tính, vụng về nghịch máy tính của Diệp Tử Lộ, vào trang tin tức tài chính, rồi lại tiếp tục nói: “Nói thật ra, từ đầu tôi đã biết cô sẽ thi trượt rồi, thôi thì thi cử cũng là để trải nghiệm. Mới đọc sách qua loa mà cô định đòi cạnh tranh với nhân tài cả nước à? Cô tưởng IQ trung bình của người Trung Quốc chỉ ngang con cá heo thôi à? Tôi nói cho cô nghe này, tôi có một người bạn cực kỳ thông minh, IQ cực cao, là đứa trâu bò nhất trong số những đứa trâu bò ở trường đại học. Cậu ấy coi thi công chức như thi chơi thôi thế mà cũng mất hai tháng trời ngồi làm đề, đã thế còn viết kín cả một quyển vở ghi chép. Đây

cô tiện tay làm hai đề mà còn đòi thi đỗ, cô tưởng cô là Hawking với Newton chắc?”.

Những gì Nhan Kha nói đã vô tình chọc vào nơi sâu kín nhất trong tâm hồn Diệp Tử Lộ. Lòng tự trọng đã bị tổn thương nhưng nay đã lành lại nhanh chóng một cách thần kỳ!

Đúng thế, tuy cô đã chăm chỉ hơn trước đây nhưng thực ra sự nỗ lực của cô vẫn chưa đủ. Vương Lao Lạp cày ngày cày đêm mà cũng chỉ giống cô đấy thôi?

Lời nói vô tư của Nhan Kha đã khiến Diệp Tử Lộ phải xem xét lại kiểu tư duy thường thấy của chính mình. Xem nào, sự nỗ lực của cô thực ra không phải vì kỳ thi công chức, lúc bắt đầu ôn tập cô đã biết rằng không kịp nữa rồi. Đọc sách, làm đề luyện thực ra cũng vì cô muốn chữa chứng bệnh lề mề của mình mà thôi.

Hiện giờ, bệnh lề mề của mình đã được khắc phục, lẽ nào tương lai phía trước của cô không rộng mở hay sao?

Cuối cùng cô cũng lấy lại được cảm giác an toàn. Chỉ trong một giây, Diệp Tử Lộ đã tự chữa lành vết thương của mình, đám mây u ám trên đỉnh đầu giờ đã tiêu tan, giờ cô đã từng bừng vui vẻ trở lại.

Diệp Tử Lộ vừa phấn chấn trở lại đã kịp lấy oán trả ơn, tóm lấy Nhan Kha đang ngồi trước máy tính ném sang một bên: “Tránh ra tránh ra, tôi còn phải đọc tiểu thuyết”.

Nhan Kha: “...”.

Thực ra ảo tưởng “đã chữa thành công” mới là căn nguyên của bệnh lề mề.

Nhan Kha thấy Diệp Tử Lộ nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau khi thuần thục vào “tứ đại bảo bối” đã lại háo hức vào mấy trang tiểu thuyết tìm truyện mới. Anh liền cảm thấy mình đã quá lo chuyện bao đồng, hận không thể tự cho mình một cái bạt tai. Này thì lắm mồm này! Này thì an ủi cô ta này!

Diệp Tử Lộ và Vương Lao Lạp có chung một kết quả thi nhưng lại có phản ứng khác nhau hoàn toàn.

Từ sau khi biết kết quả thi, Vương Lao Lạp đã bắt đầu rơi vào trạng thái điên khùng, thậm chí còn trịnh trọng tuyên bố với Diệp Tử Lộ: Từ nay trở đi, buổi tối bà đây sẽ tập trung ôn thi cao học, mỗi ngày đều phải đọc sách đến 12 giờ đêm, nếu không phải hỏa hoạn động đất xảy ra thì tuyệt đối đừng có làm phiền.

Còn Diệp Tử Lộ thì bước vào một cảnh giới mới. Thông thường, kỳ thi kết thúc rồi thì cuộc sống của cô nên đi vào nề nếp, nên tìm một công việc mới, thậm chí trong lúc đợi kết quả thi cô cũng nên cố gắng, làm một bản sơ yếu lý lịch. Thế rồi ngày hôm sau ngày có kết quả thi, Nhan Kha tròn mắt nhìn Diệp Tử Lộ sau khi dậy sớm đã ngồi viết lên lịch: “Hôm nay phải ngồi viết sơ yếu lý lịch, chuẩn bị đi phỏng vấn xin việc.”

Sau đó cả ngày từ sáng đến tối cô chẳng làm được việc gì, đến tối lúc sắp đi ngủ, Diệp Tử Lộ mới nhớ ra lịch làm việc của ngày hôm nay, nhưng đáng tiếc đã đến giờ nghỉ ngơi rồi, nên liền ghi vào mục kết quả làm việc của cả ngày là “Chưa hoàn thành”.

Ngày đầu tiên chưa hoàn thành, ngày thứ hai vẫn chưa, rồi cứ thế sang ngày thứ ba, thứ tư...

Nhan Kha nhận ra những cố gắng trước đây đã trở thành công cốc, và Diệp Tử Lộ cũng đã quay trở về với cuộc sống ăn không ngồi rồi trước đây.

“Cô cầm tinh con cóc đấy à?” – Đạo gần đây, Nhan Kha đã quen dần với Diệp Tử Lộ, càng ngày nói năng càng không khách khí với cô – “Nhảy một cái mà phải nghỉ ba bữa?”.

Diệp Tử Lộ quay lưng lại với anh, các mục tiêu cô phải đánh cứ xuất hiện liên tục, cô chơi trò chơi quá nhập tâm đến mức không cần nhìn bàn phím. Dưới bầu trời mây đen vần vũ, lửa đạn mịt mù, cô tung hoành ngang dọc chiến đấu với kẻ địch đầy nguy hiểm. Cô “ừ” lấy lệ rồi nói: “Đợi tôi giải lao đã”.

“Lúc nào cô cũng giải lao!” – Nhan Kha không thể kiên nhẫn nổi nữa – “Cô nương à, phiền cô soi gương cái đi! Nhìn cái bộ dạng của cô tóc thì bù xù, mặt thì nhếch nhác, ngời bụng phình cả ra. Mẹ cô cho cô tiền sinh hoạt mấy tháng rồi? Cô không có dây thần kinh xấu hổ à? Tôi thấy hay là cô xin tiền trợ cấp xã hội đi, xã hội có chế độ chăm sóc đặc biệt cho người khuyết tật đấy”.

“Anh mới khuyết tật ấy!” Diệp Tử Lộ đang chơi dở cũng phải quay đầu lườm Nhan Kha một cái.

“Đương nhiên tôi là người khuyết tật rồi, hiện giờ tôi đang bất động trên giường bệnh đấy thôi” – Nhan Kha chế nhạo cô – “Nhưng tôi với cô không giống nhau, tôi là thân tàn nhưng não không tàn, chứ ai như cô, từ đầu đến chân may ra có tóc với móng chân miễn cưỡng được coi là bình thường”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Nhan Kha bắt đầu thao thao bất tuyệt, trách mắng Diệp Tử Lộ như ông mắng cháu: “Vốn trong kết cấu xã hội của chúng ta hiện giờ, dân số đang già đi một cách nghiêm trọng, đã thế lại có thêm loại sâu mọt như cô thì tương lai đất nước sẽ đi về đâu hả đồng chí Diệp Tử Lộ! Cô nói xem loại người này chẳng làm nổi chuyện gì, ăn thì mãi chả đủ, đã thế cô còn không biết vội vàng, không biết xấu hổ, không biết sốt ruột, tâm trạng tốt gồm nhi? Ấy, với người khác thì đấy cũng được coi là ưu điểm đấy, quả nhiên ông trời công bằng”.

Diệp Tử Lộ đập chuột máy tính “bộp” một cái: “Tâm trạng tôi không tốt, như giãn vài ngày không được sao? Anh có thù từ kiếp trước với tôi đấy à? Nhìn tôi, anh ngứa mắt lắm chắc?”.

Nhan Kha sớm đã biết cô chỉ là một con hổ giấy, anh “hừm” lạnh một tiếng: “Tôi nghe nói, con gái nhà người ta cứ một tháng đến kỳ một lần, còn chu kỳ của cô sao mà dài thế? Ngoài kia cổ phiếu rớt giá rồi lại tăng giá, tăng giá rồi lại rớt giá cả rồi. Thế mà sao tính cô vẫn chẳng thay đổi gì vậy? Hay là Diệp Tử Lộ cô thực ra là sinh vật từ thời tiền sử? Ba nghìn năm mới tiến hóa, năm nghìn năm mới biết dịch chuyển 1 mm?”.

Diệp Tử Lộ bị anh làm phiền đến nỗi không còn tâm trạng mà chơi trò chơi nữa, cô bưng bưng giận dữ đóng trang web lại: “Ai bảo tôi không làm việc tử tế? Tôi chỉ nghỉ giải lao giữa giờ thôi, làm việc ngay đây!”.

Nhan Kha nghe cô nói vậy liền lập tức ngồi trên chiếc bàn nhỏ trên giường, đợi xem cô sẽ làm gì sau khi bị anh khích tướng, chắc sẽ chăm chỉ tìm việc làm... Kết quả là tay Diệp Tử Lộ run run, lại bắt đầu vào Weibo.

Nhan Kha: “...”.

Diệp Tử Lộ ngăn người ra: “Thói quen ấy mà, không phải tôi cố ý đâu”.

Miệng thì cô nói là không cố ý nhưng tay thì vẫn kéo kéo xuống để xem, thế là một dòng trạng thái của người khác đăng trên Weibo đã đập vào mắt Diệp Tử Lộ.

“Nội tâm đã lặng sóng, nay không còn rối ren. Bất luận sự đời có bao nhiêu thăng trầm, cũng không còn liên quan, không thể ỷ lại vào người khác nữa, cũng không còn hui quạnh. Ta phải tự sống cuộc sống của mình, bất luận người khác có gièm pha thế nào cũng kiên định đi con đường của mình. Cứ luyện dần dần, tự sống độc lập, không quan tâm đến sự đời. Thế mới là một cô gái mạnh mẽ và xinh đẹp như đoá hoa.”

Cái lời lẽ vớ vẩn này, hầu hết là lời nhạc của mấy bài hát trên mạng, người ta hay đăng lên Weibo để quảng cáo. Ai lại đi thích mấy cái loại nhạc sến sẩm này chứ?

Bình thường Diệp Tử Lộ cũng chẳng thèm đọc, nhưng hôm nay không hiểu tại sao những lời này lại khuấy động tâm trạng cô.

Có lẽ cô đã bất chợt tìm thấy lẽ sống của cuộc đời. Cô quay đầu lại, nhìn Nhan Kha một cách khinh bỉ: “Mà này, thế nào là việc tử tế, thế nào là không? Anh có định nghĩa nổi không? Thực ra anh chỉ bị dòng quan điểm đề cao giá trị làm cho u mê thôi. Chỉ cần tự trong tâm thấy mạnh mẽ bình tĩnh thì sống thế nào chẳng được? Con người chúng ta ấy à, quá dễ tâm đến cái nhìn của người khác về mình rồi, tầm thường”.

Nhan Kha không thể chịu nổi tính xấu của cô.

Diệp Tử Lộ ngay lập tức cảm thấy mình thật “độc lập, không màng sự đời” sau khi nói những lời này, như được mở ra một chân trời mới, một

cảnh giới không còn những tranh giành tầm thường của người phàm trần, cả tâm hồn như được thanh lọc.

Thế là sau đó, cô vung tay cập nhật trạng thái của mình thành “Thế sự cứ biến động, mình cứ không liên quan”.

Đến đây, Nhan Kha cuối cùng cũng cảm nhận được cô đã đạt đến cảnh giới không biết xấu hổ là gì nữa rồi.

“Cô ôm ấp thói lười biếng, ngày nào cũng rảnh rỗi vui chơi, ngay cả mấy trang mạng vô vị mà cô cũng xem đi xem lại suốt ngày, đến cả mấy câu nhảm nhí người ta viết bừa trên mạng mà cũng coi như vàng như ngọc... Ấy, chẳng có chút ý chí nào, chỉ biết ăn không ngồi rồi, thế gọi là ‘tâm hồn mạnh mẽ’ à?” – Nhan Kha chanh chua nói – “Ôi, mấy việc rẻ tiền như thế mà cô cũng muốn làm sao?”.

Cái gì mà tâm hồn mạnh mẽ? Con đường sáng tỏ trong tâm hồn ấy, ngoài ngọn đèn trên tay mình ra, những người khác, việc khác không thể cản trở bước đi của anh, anh sẽ không phải nghe tất cả mọi sự phản đối, nghi ngờ, châm chọc, anh có thể chống lại tất cả sự mê hoặc, có thể chịu đựng mọi nỗi khó khăn mà người khác không thể chịu được.

Thậm chí mười mấy năm như một, cho dù chỉ lùi thui độc bước nhưng anh tuyệt đối không quay đầu, tuyệt đối không hối hận.

Người không thể khống chế hành động lẫn suy nghĩ của mình mà còn định nâng mình lên cảnh giới “tâm hồn thanh cao” sao?

Vì vậy, Nhan Kha đã rút ra tổng kết: “Thế nên là, gỗ mục thì mãi mãi vẫn là gỗ mục mà thôi, nguyên nhân là bởi ngay cả bản thân mình mà còn không hiểu mình”.

Nhan Kha có một cái mồm vô cùng độc địa.

Đúng là người tính không bằng trời tính. Vị nhân tài trong ngành giáo dục này tuy tuổi đời vẫn còn trẻ nhưng đã có công lực thâm hậu, không biết đã có bao nhiêu thanh thiếu niên đã bị hạ gục trước những lời mắng mỏ của anh rồi.

Anh vừa bắt đầu xả giận, Diệp Tử Lộ đã bị anh mắng đến ngu người luôn rồi.

Nhan Kha vốn chỉ tức giận ba phần thôi nhưng nói qua nói lại, giờ thì tức đến mười phần rồi... Anh nhìn cô không thuận mắt, đại khái là không thuận mắt. Đã vô số lần, thời gian tự do mà anh vô cùng mong đợi đã bị Diệp Tử Lộ hoang phí, Nhan Kha đột nhiên quá khích, thế là không kiềm chế được mà thốt lên một câu: “Tôi không thể hiểu nổi, những người thích lãng phí thời gian như cô thì sống trên đời này làm gì?”.

Anh không quở trách một cách thiếu suy nghĩ, cũng không nói đùa, ngay cả Nhan Kha cũng phải giật mình khi nghe thấy giọng bức dọc của mình.

Lời cũng đã nói, cả hai đều sững sờ.

Nhan Kha ngay lập tức nhận ra mình đã hơi quá lời.

Thực ra trong suốt bao nhiêu ngày vừa qua, Nhan Kha bị giam trong hình hài một con gấu bông, Diệp Tử Lộ trở thành người duy nhất anh có thể trò chuyện. Anh trở thành đồng hồ báo thức tự động, thời gian biểu tự động, máy chữa bệnh lẽ mề tự động của cô. Đồng thời, không thể phủ định rằng Nhan Kha cũng phảng phất một chút tâm lý ỷ lại vào cô.

Trong tình huống kỳ lạ này, hai người ngày càng thân thiết, khiến trong lúc anh không để ý không kìm nén được lời nói.

Thực sự anh không có ý đó, chỉ là trong nhiều ngày gần đây, cơ thể gấu bông của anh rất khó cử động, áp lực của anh quá lớn nên trong lúc bỗng bột mới lỡ miệng nói ra những lời gây tổn thương ấy.

Anh muốn xin lỗi cô nhưng không hiểu sao không thể nói ra, cứ giữ lời xin lỗi ấy trong yết hầu. Anh nhìn Diệp Tử Lộ với tâm trạng rối bời, sau khi ngấn người ra một lúc, gương mặt cô bỗng lộ vẻ lạnh lùng. Cô không nói lại anh một câu nào, chỉ lạnh nhạt quay người đi.

Diệp Tử Lộ tuy dễ gần nhưng từ xưa đến nay cô là một người nóng tính, nếu không thì ở công ty đã chẳng cãi vã với đồng nghiệp như thế. Cô luôn cảm thấy mình rất đen đui, Nhan Kha cũng vậy, cả hai đều rất đáng thương. Đặc biệt cho dù Nhan Kha rất độc mồm độc miệng nhưng anh cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều, thậm chí Diệp Tử Lộ còn cho rằng sau này khi anh trở về hình hài cũ, biết đâu hai người sẽ trở thành bạn tốt sau quãng thời gian đồng cam cộng khổ này. Nhưng đến vừa rồi, Diệp Tử Lộ mới nhận ra, hóa ra trong mắt Nhan Kha thì cô chỉ là loại người không đáng sống trên đời.

Hóa ra trong mắt những người “nhân tài thành công trong xã hội” như Nhan Kha, những kẻ thất bại đáng lẽ không nên sống để đỡ tốn cơm tốn gạo, tốn không khí. Cô nên vui mừng, may mà kẻ “nhân tài thành công trong xã hội” này vẫn còn chưa có chức có quyền. May mà anh mới chỉ có mỗi tiền chứ chưa có quyền phát ngôn trên thế giới này.

Nhờ có một ngày anh trở thành nhân vật quan trọng, có khi nào sẽ ban bố một pháp lệnh giết hết những kẻ vô dụng không?

Diệp Tử Lộ cảm thấy mình như bị đâm một phát. Từ xưa đến nay cô không hề biết rằng trong mắt Nhan Kha mình lại chỉ là một phế vật tồi tệ... Điều khiến cô buồn nhất là, trong lúc cô muốn phản bác lại lời của anh theo

bản năng, định nghĩ ra chút ưu điểm của bản thân thì cô lại không thể nghĩ ra dù chỉ một cái.

Diệp Tử Lộ không muốn nhìn thấy Nhan Kha thêm một giây phút nào nữa. Cô khoác áo choàng, cầm ví tiền, chìa khóa, đi ra khỏi nhà.

Lúc đó trời đã tối rồi, Vương Lao Lạp đang có hẹn với ai đó nên không có nhà. Diệp Tử Lộ bỏ lại Nhan Kha ở nhà một mình, một mình đi trên phố một cách vô thức. Cả thành phố đang vội vã tan làm, mọi người xếp hàng dài ở bến xe buýt, những nhân viên công vụ đang túm năm tụm ba đi dạo phố, mỗi người xách theo một chiếc túi hàng hiệu sáng bóng.

Học sinh tan học về nhà, người đàn ông ở ngã tư đang cầm hoa đợi người yêu.

Mọi người ai cũng bận rộn, cuộc sống của mỗi người đều đang đi theo quỹ đạo ổn định, vừa theo quy luật lại vừa tự nhiên.

Chỉ trừ cô ra.

Diệp Tử Lộ bước đi trên vỉa hè rồi bỗng nhiên bước chân khựng lại, sau đó cô như một tên trộm, chạy như bay đến cửa kính trưng bày của một cửa hàng. Cô cẩn thận núp không cho ai nhìn thấy. Diệp Tử Lộ đứng ở đó hồi lâu rồi mới có đủ dũng khí ngẩng đầu lên, mặt không chút biểu cảm nhìn đôi nam nữ đang đứng cách cô không xa.

Cô gái mặc một chiếc váy liền đẹp đẽ, đang ngẩng mặt lên cười híp mắt, nói với chàng trai điều gì đó.

Chàng trai áo mũ chỉnh tề, giơ tay vuốt nhẹ tóc mai của cô gái, động tác tự nhiên mà thân mật. Anh ta giật bản mình khi nhìn thấy Diệp Tử Lộ... Đó là người yêu cũ của cô.

Cửa sổ phản chiếu bóng dáng Diệp Tử Lộ, Diệp Tử Lộ vừa nhìn thấy đã vội vàng cúi đầu xuống rồi quay người chạy đi như thể có quái thú đang đuổi phía sau.

Cứ thế, cô hoảng loạn chạy bừa vào một quán cà phê. Nhân viên phục vụ chào rồi hỏi cô muốn uống gì nhưng đầu óc Diệp Tử Lộ vẫn trống không.

“Thưa chị, thưa chị?” – Nhân viên phục vụ nhìn cô gái ngơ ngác chạy xồng xộc vào quán một cách kỳ quái.

Diệp Tử Lộ ngăn người nhìn cô phục vụ bàn.

“Xin hỏi chị muốn dùng gì ạ?”

Diệp Tử Lộ ngây ra một giây rồi nói bừa: “À... ờ... phiền cô cho tôi một mỳ xào thịt bò”.

Hai bên thái dương của cô phục vụ bàn giật một cái.

Mãi cho đến khi nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến trước mặt, Diệp Tử Lộ mới hoàn hồn. Cô nhìn thực đơn toàn món đắt đỏ kia, cắn răng cắn lợi gọi ba cốc kem ly.

Hồi bé khi tâm trạng không vui, cô thích ăn một ly kem nhưng những điều khiến cô phiền lòng hồi đó toàn mấy chuyện vặt vãnh, cơ bản là chẳng có gì không giải quyết được nên ăn đồ ngọt xong, đường huyết tăng lên, cô ngay lập tức sẽ vui vẻ trở lại.

Diệp Tử Lộ không biết rằng, giờ đây kem có còn khiến mình bình tĩnh trở lại không. Nếu như không thể bình tĩnh lại, cô biết phải đối mặt thế nào

với cuộc sống đầy ắp thất bại, cuộc sống của một cô gái thấp hèn... Đó mới chính là hiện thực của cô sao?

Lúc này là giờ ăn tối, xung quanh rất vắng vẻ. Diệp Tử Lộ ngồi dựa vào cửa sổ, ăn đến cốc thứ hai thì cô cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như đông cứng lại, quả nhiên là bình tĩnh trở lại rồi... Được rồi, thực ra đó chỉ là sự tê liệt tạm thời mà thôi.

Diệp Tử Lộ cầm điện thoại di động lên mạng theo thói quen, chậm chậm chìm đắm vào những câu chuyện trong thế giới ảo.

Bên tai là tiếng nhạc êm ái, hương vị của kem cũng đáng đồng tiền bát gạo, những thứ này khiến Diệp Tử Lộ có chút ảo giác rằng mình đang... hạnh phúc.

Kỹ năng viết của tác giả bộ tiểu thuyết mạng này khá ổn, độc giả dễ bị lôi cuốn theo mạch truyện, đề tài cũng khá thịnh hành. Chuyện kể về một người thất bại, gặp một tai nạn sau đó trở về thời niên thiếu của mình – quãng thời gian chỉ toàn niềm vui. Nhân vật chính dần dần thay đổi vận mệnh của chính mình, cuối cùng thì công thành danh toại.

Diệp Tử Lộ đọc xong liền bị cuốn theo câu chuyện, dù trước kia cô chưa từng đọc tiểu thuyết đề tài này nhưng từ trước đến nay chưa từng bị kích thích đến thế. Cô rất nhập tâm, sau khi ăn xong ba cốc kem ly, đọc được hơn nửa cuốn tiểu thuyết thì quả nhiên tâm trạng cũng tốt lên, cứ như những điều khiến cô buồn khi này chưa từng xuất hiện hay là đã không còn quan trọng nữa.

Diệp Tử Lộ vui vẻ thanh toán rồi về nhà. Ngồi trên xe buýt, sóng não của cô không biết đã bay đến nơi kỳ lạ nào, cô bắt đầu không kìm nén được mà tưởng tượng: Nếu cuộc đời mình có thể làm lại thì cô muốn quay trở về quãng thời gian nào nhất?

Thời cấp ba?

Đúng, vết nơ của cuộc đời cô bắt nguồn từ thời cấp ba, nếu được trở về thời điểm ấy, cô sẽ không đi lại vào vết xe đổ đó, cô sẽ thi vào trường đại học danh tiếng giống như Hồ Thiên, không để phí một giây một phút nào, giấy khen xếp thành đống, giấy chứng nhận được học bổng dán đầy phòng, rồi oai phong đi du học nước ngoài, có được một công việc mà ai ai cũng ngưỡng mộ.

Không... nếu được quay trở về thời cấp hai thì càng tốt. Nếu quay về cấp hai, toàn bộ sức lực của cô sẽ không chỉ dồn vào việc học trên trường, trong khi người khác lao vào học Toán thì cô sẽ tự học tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Pháp, tiếng Đức. Sau đó có thể vênh vác với người khác vì cô sẽ dễ dàng thi vào trường cấp ba trọng điểm, luyện thành kỹ năng chửi nhau với “Liên quân tám nước” được.

Hoặc nếu sớm hơn nữa, quay về thời cấp một. Trong lúc Trung Quốc đại lục mới xây dựng mạng Internet, cô sẽ tự học máy tính, rồi được nhảy lớp từ lớp 1 lên thẳng lớp 6. Cô sẽ viết sách, cô sẽ lấy những tác phẩm nổi tiếng mà thời đó chưa có rồi thêm thắt để thành tác phẩm của cô.

Nếu không thì... cứ nhắm mắt một cái, nhận ra mình mới được mẹ sinh ra cũng được.

Cô sẽ nhận ra mình còn rất nhiều thời gian để vẫy vùng khắp nơi, có thể nô đùa nghịch ngợm, còn có một tương lai tuyệt vời đang ở phía trước. Mỗi khi cô có biểu hiện khác những đứa trẻ con khác, mọi người sẽ khen ngợi cô, tưởng cô mới sinh ra mà đã có trí thông minh như của một thanh niên hai mươi lăm tuổi, nhất định sẽ là thần đồng bẩm sinh.

Diệp Tử Lộ càng suy nghĩ thì càng vui vẻ, nghĩ như đúng rồi, thiếu chút nữa là đủ viết thành “Bảng kế hoạch khi trọng sinh”. Cứ như là sau khi ngủ một giấc, sáng hôm sau sẽ trở thành một đứa trẻ con, làm lại từ đầu mọi thứ... Diệp Tử Lộ mãi nghĩ quá đến nỗi quên cả xuống bến, đến khi xe buýt đến bến cuối, nhân viên soát vé mới đến nhắc cô.

Diệp Tử Lộ như được tiếp thêm năng lượng, không chút mảy may buồn phiền, lâng lâng bước xuống xe, miệng còn cười mỉm. Cô cứ thế tự đi bộ về nhà qua sáu bến xe buýt, cô không ngờ rằng thể lực và tinh thần của mình lại mạnh mẽ đến vậy!

Đến cửa nhà, Diệp Tử Lộ đang lên kế hoạch tối nay sẽ ở nhà tìm đọc vài quyển tiểu thuyết thể loại ấy để đọc thì bắt gặp Vương Lao Lạp.

Vương Lao Lạp đang bị một gã đàn ông làm phiền.

Gã đó tầm ba bốn mươi tuổi, chiều cao chưa đến 1 mét 65, trông cũng cá tính, cười một cái là lộ ra hàm răng vàng khè, mặt mũi không được cân đối cho lắm, không hiểu sao anh ta khiến người khác có cảm giác là một tên đầu trâu mặt ngựa.

“Cái này anh đặc biệt mua tặng em, anh phải nhờ người ta mang từ nước ngoài về, em đừng có so sánh nó với cái đồ vớ vẩn hàng chợ năm mươi tệ của em, em biết cái này bao nhiêu tiền không?” Diệp Tử Lộ thấy người đàn ông vừa nói những lời này, vừa nhét một cái ví da vào tay Vương Lao Lạp. Đứng lại gần, Diệp Tử Lộ ngay lập tức hiểu ra, đó chính là tên nhà giàu mới nổi hay chặn đường Vương Lao Lạp ở cổng công ty cô ấy mỗi tối trong truyền thuyết. Đứng đó tặng túi nhưng thực ra là muốn khoe giàu trước mặt người ta.

“Lao Lạp nhà chúng tôi có tiền không tiêu hoang, nghèo hèn không biến chất. Cái túi rác rưởi mấy vạn tệ thì sao? Cô ấy không thèm cái túi xấu xí

ấy đấy” – Diệp Tử Lộ chậm chậm quay lại, dù bận tối mắt tối mũi nhưng vẫn đứng lại chửi thề.

Quả nhiên, Vương Lao Lạp cảm thấy như bị sỉ nhục, cô ấy tức giận nhét cái ví vào tay người đàn ông kia, gào lên: “Tổng Thành Lương! Tôi cảnh cáo anh, nếu còn làm phiền tôi nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát! Ai thêm cái ví rác rưởi của anh chứ?”.

Tổng Thành Lương ngăn người, người ta bảo rằng con gái ai cũng thích ví hàng hiệu, sao Vương Lao Lạp lại không thích nhỉ?

Anh ta không kìm được mà nói: “Này, em không biết phân biệt đồ tốt với đồ rởm à? Anh nói cho em biết nhé, giá của cái ví này bằng hai cái ô tô đấy, sao lại thành ‘rác rưởi’ được?”.

Những lời này khiến Vương Lao Lạp càng kích động hơn: “Ai thêm mấy đồng tiền thối của anh? Anh tưởng tôi muốn mà không tự mua được chắc?!”.

Tổng Thành Lương thẳng thắn nói thật lòng: “Em không mua nổi cái này đâu...”.

“Hừ!” – Vương Lao Lạp dùng giày cao gót giẫm lên bàn chân anh ta – “Cút!”.

Sau đó cô ấy bưng bưng tức giận đi lên nhà.

Tổng Thành Lương ù ù cạc cạc đứng dưới nhà, ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng của cô ấy, hình như vẫn chưa hiểu mình đã làm gì khiến cô ấy giận. Diệp Tử Lộ quan sát anh ta một lượt, thầm lắc đầu. Thật xin lỗi anh chàng thực tế này đi, đừng nói tặng ví, dù anh có tặng biệt thự nhà lầu thì cô gái theo chủ nghĩa lãng mạn Vương Lao Lạp cũng sẽ chẳng thèm nhìn anh đâu.

Một anh chàng đẹp trai gặp phải tình huống này người ta gọi là “ngây ngô đáng yêu”, còn với Tổng tiên sinh thì người ta gọi là dung tục. Đây là xã hội nhìn mặt mà bắt hình dong mà.

Cô chậm chậm bước qua Tổng Thành Lương để lên nhà, rồi lại nghĩ về người yêu cũ của cô.

Rồi lại tiếp tục giấc mộng “trọng sinh” hảo huyền.

Nếu được quay về ngày bé, chắc chắn tiền đồ của cô sẽ vô cùng rộng mở, sẽ không vào cái trường đại học vớ vẩn ấy. Cô cũng sẽ không gặp anh chàng kém cỏi ấy, cũng đúng mà, ánh hào quang của một thiên tài tỏa ra rực rỡ như vậy thì ai thềm quan tâm đến một nhân vật nhỏ bé như thế nữa? Thế giới của một vĩ nhân lạnh lùng vô tình như vậy đấy.

Bình thường Diệp Tử Lộ thích ở nhà, thất nghiệp xong lại càng thích, ngoài việc ra ngoài mua đồ ăn thức uống ra thì rất ít khi ra khỏi nhà. Nhan Kha không ngờ cô đi cả tối. Căn phòng nhỏ bé thiếu đi một người trong phút chốc trở nên trống trải. Nhan Kha đi quanh chiếc bàn để trên giường của Diệp Tử Lộ, nghĩ bụng sao cô mãi không về.

Anh giẫm giẫm lên bàn phím mấy cái, đến mở máy tính anh cũng chẳng còn hứng thú.

Cô ấy thực sự tức giận lắm sao...

Diệp Tử Lộ thường để quyển sổ ghi chép của cô ở bàn đặt trên giường. Cô lúc nào cũng thích cắm mặt vào máy vi tính kể cả lúc ăn uống nên trên bàn phím không chỉ có bụi mà còn có cả vụn thức ăn. Nhan Kha đang rất rảnh nên anh buông thông thân hình nhỏ bé nhưng béo múp múp, hì hục trèo lên tủ đầu giường, ngồi trên chiếc hộp đựng khăn giấy to đùng, gắng

hết sức kéo một tờ giấy ăn ra như nhổ củ cải, sau đó lại kéo theo chiếc khăn giấy hì hục leo lên bàn trên giường, miệt mài lau máy tính cho Diệp Tử Lộ.

Bẩn kinh, thế mà còn lên mặt giận dữ!

Nhan Kha tức giận bất bình nghĩ bụng. Lau xong bàn phím, anh lại tiếp tục lau màn hình, chuột máy tính, cuối cùng lau cả mặt bàn luôn cho cô.

Nửa tiếng sau, Nhan Kha đã lau xong bàn nhưng Diệp Tử Lộ vẫn chưa về. Anh thấy trời bên ngoài đã tối, thế là thấp thỏm không yên, lẩn đi lẩn lại khắp phòng. Cuối cùng, đến cả quần áo cô vứt bừa trên ghế, trên giường anh cũng quơ lại thành một đống.

Nhan Kha như cô ong chăm chỉ, anh đã xếp gọn lại đống đồ ngổn ngang trên giường cô. Sách xếp một bên, máy tính và bàn phím sang một bên, vỏ đồ ăn vặt cô đã ăn xong anh đổ vào thùng rác ở góc phòng, còn đống đồ chưa ăn thì để trên tủ đầu giường. Anh nhặt đống đồ linh tinh cuộn trong chăn cô ra, xếp thành hàng ở đầu giường...

Anh nhảy lên nhảy xuống như một siêu nhân gấu bông.

Cuối cùng... Nhan Kha không may vấp phải một cái áo ngực ẩn sâu trong chăn, ngã vồ về phía trước.

Tình cờ không cơ chứ, đúng lúc đó thì Diệp Tử Lộ đẩy cửa đi vào.

Nếu khuôn mặt đầy lông của Nhan Kha có thể đỏ lên thì chắc hẳn bây giờ mặt anh đã đỏ như gấc rồi.

Diệp Tử Lộ vừa đẩy cửa ra đã thấy bộ dạng thô tục bất thường của Nhan Kha, cô chuẩn bị bật ra từ “biến thái” cùng với một đống từ gần nghĩa với

từ biến thái. Lúc cô chuẩn bị mắng anh thì bỗng nhớ ra hai người đang chiến tranh lạnh nên cô không nói nữa, nuốt lại những lời định nói.

Cô thô lỗ xách gáy của Nhan Kha lên, ném anh lên tủ đầu giường, không nói không rằng nhặt nội y của mình lên, vứt vào cái chậu đầy bọt trong nhà vệ sinh, sau đó chuẩn bị quay về tổ của mình đọc nốt truyện.

Đến lúc này, Diệp Tử Lộ mới phát hiện ra cái tổ được xem là “Tập thể tiên tiến trong phong trào bắn thiu” nay đã thay đổi hoàn toàn!

Cô quay mạnh đầu, gấu bông Nhan Kha ngồi trên tủ đầu giường đang đỏ mắt chờ mong cô.

Chú gấu bông này có ngoại hình không được hoàn mỹ cho lắm, hai cánh tay ngắn ngủn, hai cái chân buông thõng xuống, cái bụng tròn vo lồi lên ẩn chứa tâm địa xấu xa chưa bị bung ra, sống trong cảnh linh hồn và thể xác phân lìa như Bạch Nương Tử và Hứa Tiên^[2], ngày ngày ôm nỗi tương tư mà không thể đến với nhau.

[2] Bạch Nương Tử và Hứa Tiên là hai nhân vật chính trong “Bạch xà truyện”, bị chia lìa hai mươi năm mới được đoàn tụ.

Mũi vẹo, mắt lác, tai thì lệch. Bộ dạng này khiến người ta khó mà tưởng tượng con gấu bông và người đàn ông tuy gầy gò nhưng anh tuấn đang nằm trên giường ở bệnh viện là một.

Nhan Kha vô cùng căng thẳng, anh đang đợi cô nói gì đó nhưng Diệp Tử Lộ không chút biểu cảm quay mặt đi. Cô mặc kệ anh, đúng là mặc kệ anh thật rồi!

Cô không nói không rằng lên mạng, chuyên tâm đọc nốt cuốn tiểu thuyết. Quả nhiên tác giả cho nhân vật chính một cái kết có hậu. Diệp Tử Lộ vẫn còn đắm chìm trong dư vị của tác phẩm, cô gõ từ khóa vào ô tìm kiếm, trong phút chốc ra kết quả hàng loạt tiểu thuyết cùng thể loại, đủ cho cô đọc suốt đêm rồi.

Nhan Kha không ngờ cô lại là bậc thầy chiến tranh lạnh, không hề có ý định muốn giảng hòa với anh, thế là anh ủ rũ đến nỗi vành tai cụp cả xuống. Người duy nhất nói chuyện với anh giờ cũng không lên tiếng, anh cảm thấy vô cùng buồn chán, Nhan Kha bình thường chỉ ngồi một chỗ, không ngủ cả đêm nhưng hôm nay lại nhảy lên tủ đầu giường Diệp Tử Lộ để ngủ.

Sau đó, Nhan Kha ngửi thấy phảng phất đâu đây mùi thuốc khử trùng vô cùng nhức mũi. Xung quanh có tiếng người đang nói chuyện nhưng âm thanh vô cùng nhỏ, không biết có phải vì thính lực của anh có vấn đề không mà nghe không rõ, cứ như đang bị ngăn cách một lớp.

Chợt có một người nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trán anh rồi thở dài một cái.

Nhan Kha liền nhận ra đó là bố anh. Anh giật thót tim, rất muốn trả lời gì đó nhưng cả thân thể anh đã không còn cảm giác. Anh không thể mở mắt, tay cũng không thể động đậy được.

“Bố! Bố! Con ở đây!” – Nhan Kha cố hết sức gào lên nhưng chẳng ai nghe thấy.

Tiếng khóc phụ nữ vang lên bên cạnh, Nhan Kha ngẩn người, đó là mẹ của anh.

Anh nghe thấy tiếng thở thê không dứt: “Sau này không được ép buộc thằng bé nữa, chúng ta không được dồn ép con. Nó muốn thế nào cũng được, dù cho nó có trở thành một đứa phá gia chi tử, cả ngày không lo làm ăn, đi khắp nơi trêu mèò ghẹo chó đi chẳng nữa thì cũng còn tốt hơn bây giờ...”.

Nhan Tịnh Minh không nói gì, chỉ biết thở dài.

Nhan Kha đã bắt đầu bình tĩnh lại, anh cảm thấy như linh hồn của mình đã trở lại thân xác nhưng có một tấm màng mỏng đang cuốn chặt lấy anh.

Thế là những ngày tháng bận bịu nhưng dài như mấy kiếp đã trôi qua. Nhan Kha nhớ lại lúc anh vừa tỉnh dậy trong thân xác con gấu bông, anh đã vô cùng sốt ruột, sợ rằng mình đã chết, thậm chí nửa đêm canh ba còn suy nghĩ hồ đồ, lo lắng cho bố mẹ, lo lắng cho công ty. Rồi dần dần, những nỗi lo ấy không còn nữa.

Đã có lúc anh còn có ảo giác, dường như hơn hai mươi năm cuộc đời chỉ là một giấc mơ, thực ra đó chỉ là ảo tưởng của một con gấu bông mà thôi.

Anh mơ hồ nghe thấy tiếng nói của bố mẹ, khi ý thức dần mờ đi thì anh lại bừng tỉnh, rồi lại nghe thấy cuộc nói chuyện của Vương Lao Lạp và Diệp Tử Lộ trong phòng khách.

Sáng sớm ngày ra, không hiểu Diệp Tử Lộ ăn phải cái gì mà lại dậy sớm, rồi kéo cô gái đang đánh răng rửa mặt, trang điểm – Vương Lao Lạp ra nói chuyện.

Vương Lao Lạp hỏi cô một câu hỏi về vi phân và tích phân nhưng đáng tiếc tất cả những gì cô học ở đại học đã chữ thầy trả thầy hết rồi, không biết làm.

Vương Lao Lạp liền thở dài: “Tao không biết phải làm sao nữa, thi công chức đã trượt rồi, nhờ lần này thi cao học mà trượt tiếp thì mất mặt lắm. Lại còn không tìm được người yêu, ế đến già mất... Ôi!”.

Diệp Tử Lộ nghe lấy lệ. Có những lúc cô cảm thấy cuộc đời Vương Lao Lạp thật hỗn loạn.

Một mặt, cô ấy chuẩn bị thi công chức, ra vẻ mình đang định phát triển sự nghiệp nhưng lại còn đăng ký thi cao học, đã thế còn định học cao học cả ngày ở trường để được học chuyên sâu. Dường như cô ấy không thỏa mãn sự nghiệp, cũng không thỏa mãn học vị của mình. Trong lúc bận rộn học tập làm việc lại còn muốn đi tìm người yêu, không phải chỉ để yêu đương mà là để xác định sau này sẽ cưới.

Theo như Diệp Tử Lộ biết thì cô ấy còn đến trung tâm môi giới hôn nhân đăng ký rồi.

Diệp Tử Lộ thực sự không hiểu Vương Lao Lạp rốt cuộc muốn gì. Theo những gì cô thấy thì Vương Lao Lạp vất vả như con bướm vậy, dừng ở bông hoa này mới được hai phút đã lại vội vã bay sang bông hoa khác. Cả đời lúc nào cũng chuyển động không ngừng, chẳng có một mục tiêu chính để theo đuổi.

Một người lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy?

Diệp Tử Lộ thuận miệng nói: “Mày vội cái gì? Xinh thế này, còn có mấy người tán mày còn gì?”.

“Lấy đâu ra mấy người?”- Vương Lao Lạp tròn tròn mắt – “Người tối qua á?”.

Diệp Tử Lộ trêu cô: “Đúng rồi, mà đừng có coi thường người khác, trong mấy cái chương trình ghép đôi trên truyền hình, mẫu đàn ông như thế được nhiều người theo đuổi lắm đấy”.

“Ai thích thì nhường chứ tao không thèm” – Vương Lao Lạp nhẹ nhàng thối móng tay vừa được sơn – “Xấu còn đỡ, vấn đề ở đây là tao với anh ta không có tiếng nói chung, vốn không phải là những người cùng thế giới. Tao nói mà nghe này Diệp Tử Lộ, muốn chọn một người để sau này không có ý định ly hôn thì phải là người vừa mắt ngay lần đầu tiên. Anh ta giàu nhưng tiền có thể mua được tất cả không? Cái loại đàn ông thối tha ấy chỉ biết bỏ tiền mua một cái ví da để tán gái thì sau này liệu có tốt với tao không?”.

Diệp Tử Lộ gật gật đầu, về phương diện tình cảm thì Vương Lao Lạp rất quyết đoán. Tuy cô ấy không giàu có nhưng tuyệt đối không vì tiền bán thân, lòng tự trọng của cô ấy mạnh mẽ hơn những hư vinh phù phiếm rất nhiều.

Diệp Tử Lộ: “Mày lúc nào cũng bắt người khác giới thiệu đối tượng nhưng chẳng bao giờ nói mày thích mẫu người như nào cả”.

“Yêu cầu của tao cũng không cao, chiều cao ở mức bình thường là được, không được kén ăn. Không cần phải giàu, biết quan tâm, đối xử tốt với tao là được. Có thể mà mãi chẳng tìm được” – Vương Lao Lạp buồn rầu nói.

Những lời này đã nhắc nhở Diệp Tử Lộ, cô bỗng nhớ ra: “Đúng rồi, còn ai vào đây nữa... Cái anh chàng hơn một năm trước ngày nào cũng đến nhà mình ấy, cái anh đầu húi cua, tên là cái gì ấy nhỉ?”.

“Triệu Chí Huy” – Vương Lao Lạp tụt hứng đáp.

“Đúng rồi, anh đấy sau đó thế nào ấy nhỉ?”

Vương Lao Lạp nhíu mày: “Anh đấy thì cũng được, không thông minh lắm, không gia trưởng nhưng đáng sợ nhất là không có chí cầu tiến, cả ngày chỉ biết chui trong bếp. Lấy người như thế thì thà tự kiếm tiền rồi thuê người giúp việc theo giờ cho xong”.

Diệp Tử Lộ nhất thời thấy kỳ lạ: “Nhưng tao thấy anh đấy cũng phù hợp với tiêu chuẩn của mày đấy chứ, trông cũng được, người còn cao hơn mức trung bình nhé, lại còn biết chiều chuộng. Lúc mày đau bụng đến kỳ, người ta sẽ thức cả đêm nấu canh cho mày, sợ nguội nên phải chạy ngay vào cho mày ăn”.

“Đàn ông mà không có chí cầu tiến thì vứt đi” – Vương Lao Lạp chậm chậm nói – “Cả đời bị trói buộc với loại đàn ông như thế thì may quá nhỉ?”.

Quả nhiên... Con gái gần như ai cũng bảo “yêu cầu không cao, chỉ cần tốt với mình là được”, toàn là lời sáo rỗng thôi.

Diệp Tử Lộ mặc áo khoác, nhận thấy quỹ đạo cuộc sống của Vương Lao Lạp với những tiêu chuẩn kén chồng của cô ấy thật hỗn loạn. Cô không còn hứng thú nói chuyện với cô bạn cùng phòng rắc rối ấy nữa, vội vàng chào Vương Lao Lạp rồi đi phỏng vấn xin việc. Dù Vương Lao Lạp thật rắc rối nhưng cô ấy vẫn luôn cố gắng không ngừng, còn cô thì sao?

Diệp Tử Lộ cảm thấy đời cô như một đồng tơ vò, đến đầu sợi tơ còn chẳng tìm thấy.

Nhưng hy vọng cô sẽ qua vòng phỏng vấn... nhất định sẽ qua, phải có lòng tự tin! Diệp Tử Lộ tự khích lệ mình.

Đến lúc này, cô đã hoàn toàn quên rằng cả tối qua cô cắm đầu vào đọc truyện nên chưa chuẩn bị một tẹo gì cho buổi phỏng vấn ngày hôm nay.

Chương 6: Bất ngờ nổi tiếp bất ngờ

Lúc phỏng vấn, nhà tuyển dụng nào cũng cho rằng mình giỏi hơn người khác, như thể mình đang thay giáo viên kiểm tra trình độ học sinh vậy. Mặc dù đều là người đi làm công nhưng trong thời điểm này, tôi mới là người tuyển dụng anh vào làm ở công ty. Vì vậy trong lúc phỏng vấn, họ không thích gặp những ứng viên hỏi gì cũng không biết, thậm chí công ty làm gì còn chẳng rõ, vừa nhìn đã biết ngay là gửi sơ yếu lý lịch cho hàng loạt công ty, công ty nào gọi đi phỏng vấn thì cứ đi bừa.

Cứ coi như là gửi bừa đi, nhưng mà trước khi đến sao không bỏ ra nửa tiếng để lên mạng vào trang chủ của công ty mà xem? Điều này khiến cho nhà tuyển dụng nghĩ họ bị coi thường.

Ví dụ như Diệp Tử Lộ.

Từ sau khi bước ra khỏi phòng phỏng vấn cô đã biết chắc rằng mình không có cửa nữa rồi vì theo như những gì cô quan sát được thì vừa rồi sắc mặt của nhà tuyển dụng đã xanh lét.

Sau khi phỏng vấn xong, Diệp Tử Lộ mặc bộ đồ công sở bó chặt bước xuống phố, tâm trạng suy sụp đến nỗi cả người lạnh toát. Sau đó cô đang suy nghĩ kỹ càng thì mới phát hiện ra một điều rất kỳ lạ, đó là hình như cô không thể đánh giá một cách khách quan và chính xác về mình. Trong phút chốc, Diệp Tử Lộ nhận ra cô gặp khó khăn trong việc miêu tả chính mình – rốt cuộc mình có xinh không? Có thông minh không? Sở trường là gì? Sở đoản là gì?

Lúc chưa bắt tay vào làm việc gì đó, Diệp Tử Lộ lúc nào cũng cho rằng mình sẽ làm được mọi thứ, một khi cô đã quyết tâm sẽ bắt tay vào làm thì sẽ gao xay ra cám, chỉ có thành công không có thất bại. Thế nhưng trong thực tế, cô sẽ chần chừ mãi đến khi không thể chần chừ được nữa, khi đối diện với kết quả của sự lười biếng của bản thân, Diệp Tử Lộ mới có thể ngay lập tức đưa ra đánh giá về mình – hình như cô là một phế vật chẳng biết làm gì, chẳng làm được gì nên hèn.

Lúc đợi tàu điện ngầm, Diệp Tử Lộ đeo tai nghe vào, âm thanh hỗn độn huyền ảo xung quanh dội vào tai cô. Cô đứng sát vạch kẻ màu vàng trên sân ga.

Dường như ánh hoàng hôn mờ dần và chiếc tàu điện ngầm xưa cũ đã khiến cho tâm trạng của cô trở nên u ám hơn. Diệp Tử Lộ nhìn vạch kẻ vàng, bất chợt nghĩ đại: “Nếu lúc tàu điện ngầm lao tới mình nhảy xuống thì liệu có chết luôn không?”.

Cô nghĩ có lẽ Nhan Kha đã đúng. Nếu trên đời này có thần thánh thì chắc thần đã mắc sai lầm, lấy đi thứ đáng lẽ nên thuộc về một người có ích đem cho một kẻ tầm thường vô dụng.

Diệp Tử Lộ tự nhiên nhớ lại cuốn tiểu thuyết cô đã thức cả đêm hôm qua để đọc, cái kết có hậu giống như muôn vàn câu truyện khác khiến người ta tê người. Cuối cùng, cô dần quên đi những ảo giác ấy, cô biết mình không thể trở thành nhân vật trong những câu truyện ấy. Một tiếng nói vang lên trong đầu cô: “Con người ta không thể quay trở về quá khứ”.

Không thể làm lại những gì đã xảy ra.

Cô sắp hai mươi lăm tuổi rồi mà vẫn chưa nuôi sống được bản thân, chưa có chỗ đứng trong chính thành phố nơi cô sinh ra và lớn lên, không mua nổi

nhà, không mua nổi xe, không có tài khoản tiết kiệm, cũng không có một sở trường gì.

Nếu không may cô ngã xuống đường ray tàu điện ngầm, ngoài bố mẹ cô ra sẽ chẳng ai thương tiếc cô.

Cũng chẳng có ai yêu cô.

Ai mà yêu nổi cô cơ chứ? Đến cô còn chẳng yêu thương chính bản thân mình.

Cho dù người yêu cũ không nói lời chia tay thì Diệp Tử Lộ cũng không nghĩ rằng hai người có thể yêu nhau lâu dài. Năm ấy hai người chỉ mới tốt nghiệp cấp ba, đã không còn bị bố mẹ cấm yêu sớm nữa. Cả hai đều đầy hiếu kỳ và ngây ngô khi đứng trước thế giới của người lớn, vội vàng đến với nhau thì làm sao mà có thể lâu dài được?

Đúng là chuyện vô lý.

Cơ bản là bọn họ không hợp nhau.

Diệp Tử Lộ thấy cửa sổ quảng cáo ở cửa hàng trên phố phản chiếu bóng dáng của chính mình. Đó là một cô gái nhỏ bé, đi thêm giày cao gót mới được 1 mét 60, nặng chưa đến 45 kilogram. Nếu như không phải cô đang mặc đồ công sở thì có lẽ trông cô chỉ như một cô gái chưa trưởng thành.

Nhưng thế thì sao chứ? Người khác không rõ nhưng cô nhớ rất rõ những năm tháng đã trôi qua ấy. Cô nhìn lại hình ảnh của mình khi ấy rồi cảm thấy vô cùng lo lắng, nhưng rồi lại nhận ra mình chỉ có thể để mặc cho năm tháng trôi qua một cách phí phạm. Từ đầu đến cuối, cô đều không đuổi kịp.

Có người nói, lúc ta hiểu rõ mình thực sự muốn làm gì thì có nghĩa quãng thời gian khó khăn nhất đã trôi qua rồi.

Từ hồi cô đỗ ngôi trường đại học mà cô không thích chút nào, Diệp Tử Lộ luôn bị mắc kẹt trong những giai đoạn khó khăn, cô không có phương hướng, không biết mình muốn làm gì, những gì có trong tay trông có vẻ là nhiều nhưng mỗi ngày cô đều chìm trong thời thanh xuân thảm hại. Diệp Tử Lộ vừa tự an ủi rằng mình còn thời gian, không phải vội, lại vừa lo lắng, rồi tự hành hạ trái tim của mình.

Đại khái đó là căn bệnh mà chục năm trở lại đây mới có nhiều người mắc phải chứ hồi mấy trăm mấy nghìn năm trước, lượng thông tin người ta trao đổi cả đời cũng chẳng nhiều bằng lượng tin tức trong một tháng của “thời đại thông tin” ngày nay. Ngày xưa bố mẹ đặt đâu con ngồi đó, đính ước nhờ bà mối, hằng ngày đàn ông cày ruộng, phụ nữ dệt vải, sống những tháng ngày đơn giản mà bình yên, vô lo vô nghĩ. Sống trên một mảnh đất chỉ rộng một mẫu ba phân của mình, như con ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao đất dày nhưng lại thanh thản và hạnh phúc.

Thời ấy nhịp độ cuộc sống chưa nhanh như bây giờ, người ta chẳng bước ra khỏi lũy tre làng, trái tim trong lồng ngực vẫn chưa biết vội vàng.

Lúc Diệp Tử Lộ mờ mịt nhất, cô đã đọc một cuốn cảm nhận về đời người của nhiều tác giả, trong đó có một câu: “Bạn cần ngồi lại đâu đó trong một hoặc hai tiếng đồng hồ, lấy một tờ giấy ra rồi viết những điều mình nghĩ tới, viết ra những thứ mà bạn muốn có. Cứ thế đến khi nào bạn phải bật khóc thì điều đó chính là ý nghĩa của cuộc đời bạn. Một hai tiếng đồng hồ này có thể thay đổi cuộc đời của bạn”.

Diệp Tử Lộ nghiêm túc làm theo đúng những gì tác giả nói nhưng nghĩ tới nghĩ lui mà cô vẫn không viết ra được điều gì.

Có thể thấy chỉ người khác mới có nhiều nỗi suy ngẫm về đời người chứ bảo kẻ lười biếng viết nên cuốn sách của cuộc đời thì đúng là mơ giữa ban ngày.

Cứ qua thêm một giây, trái tim của cô lại càng chùng xuống. Lúc cả người cô như bị một tầng mây u ám che phủ thì bỗng nhiên có một người chạy đến từ phía sau va mạnh vào cô, hình như có người giật tai nghe của cô. Chỉ trong nháy mắt, một bên tai nghe bị rơi xuống còn bên kia vẫn cắm trong tai cô, tiếng nhạc tắt phụt.

Tai nghe của Diệp Tử Lộ rõ ràng cắm trong điện thoại cơ mà nhỉ. Thế rồi ngay lập tức cô mới ý thức được cô đang bị trộm giật điện thoại!

Cô quay mạnh người lại, chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên mặc đồ xám đang cầm điện thoại của cô. Tên trộm thấy chiếc điện thoại không may đang được cầm tai nghe và cô gái trẻ sắc mặt giận dữ đang quay mạnh người lại, thời khắc ấy hắn ta ngay lập tức cảm thấy mình quá đen đui. Thế là hắn không chần chừ gì nữa, giật phắt lấy tai nghe, quay người chạy.

Diệp Tử Lộ nóng máu. Cô đã nhìn thấy hết cả rồi mà tên trộm kia còn dám chạy!

Giữa thanh thiên bạch nhật, thế mà dám ngang nhiên ăn cướp.

Vốn dĩ cô đang chuyên tâm ăn năn hối hận, tâm trạng bối rối chứa chan niềm bi thương, trái tim đầy nỗi chua xót, một nỗi niềm không thể nói thành lời khiến cô rất khó chịu. Thế rồi như có một kíp nổ bùng cháy, khiến cho adrenaline phun trào trong cơ thể cô.

Thời khắc đó, Diệp Tử Lộ không hề nghĩ đến những việc như “Mấy tên trộm này có đồng bọn”, “Thế lực của bọn chúng rất lớn, cảnh sát không bắt

được, đến mấy người bán hàng rong nhìn thấy cũng mặc kệ”, hay “Có những tên trộm trên người có dao, nghe nói có một quân nhân giải ngũ bắt được trộm, người bị mất đồ còn không dám nhận đó là đồ của mình”.

Tiểu vũ trụ trong tâm hồn Diệp Tử Lộ như bùng nổ, tên trộm chết tiệt dám ăn trộm điện thoại của mình!

Chết đi! Không nói nhiều, mà phải chết!

Mọi người xung quanh vốn đang buồn ngủ tự dưng nghe thấy một tiếng gào loạn lên: “Thằng khốn! Đứng lại cho bà!”.

Thế rồi cô gái nhỏ bé, trông có vẻ mong manh yếu đuối giờ như một quả pháo, sát khí bốc lên hùng hực. Có vẻ như tên trộm không ngờ cô lại dám đuổi theo, thế là chạy như điên về phía trước.

Diệp Tử Lộ vốn lười vận động nhưng giờ đây không hiểu tại sao tất cả tiềm năng vùi lấp bấy lâu nay như được bùng cháy trong nỗi phấn uất không nguôi. Cô đi giày cao gót nhưng vẫn chạy nhanh như chớp, mặt mũi phờ phạc, có thần thánh chặn đường thì cô cũng phải giết.

Lúc đó trong ga tàu có rất nhiều người, mọi người cứ đứng chần trước mặt, một người nhỏ bé dễ luồn lách như Diệp Tử Lộ rõ ràng có lợi thế hơn. Cô rất nhanh chóng đuổi kịp, tên trộm vội vàng ném điện thoại vào tay Diệp Tử Lộ, hét lên: “Thôi trả! Không thêm cái cục gạch của cô nữa, được chưa?”.

Diệp Tử Lộ truy sát này giờ, mắt đã đỏ ngầu lên, cô không thêm quan tâm chiếc điện thoại bình thường cô nâng niu, mà cúi người xuống cởi giày cao gót, chiếc giày cao gót nhọn hoắt giờ đã trở thành cái chùy để cô ném.

Bao nhiêu năm Diệp Tử Lộ sống với thân phận trạch nữ, công phu ném vỏ hoa quả vào thùng rác từ xa đã phát huy tác dụng, gót giày đập trúng vào gáy tên trộm, hất ta ngã kèn ra đất. Hắn tiếp tục ngã nhào xuống cầu thang, trên mặt máu lẫn nước mắt chảy đầm đìa vì mặt đập vào bậc cầu thang, hình như còn gãy một cái răng. Mọi người xung quanh né ra, trợn mắt nhìn cô gái vừa tức giận vừa dửng dưng cảm này.

Trận chiến đầy máu lửa này đã kinh động đến bảo vệ tàu điện ngầm và cảnh sát. Lúc cảnh sát lao đến thì tên trộm mới được cứu... à, không, mới bị bắt.

Chú cảnh sát nhặt chiếc giày cao gót lên: “Đây là giày của ai? À? Là giày của nữ anh hùng này sao?”.

Một anh chàng đầy dửng dưng cảm đứng bên cạnh nhặt điện thoại của Diệp Tử Lộ lên, bẽn lẽn chọc chọc vào người cô, nhẹ giọng, tận tụy nói: “Cô, cô gái à... điện... điện thoại của... của cô”.

Hôm đó, Diệp Tử Lộ lấy lại giày và điện thoại rồi đi viết bản tường trình theo đúng quy định. Cô ngẩng cao đầu bước đi trước ánh nhìn đầy ngưỡng mộ như đang nhìn một tráng sĩ anh dũng của các đồng chí công an.

Quả nhiên những gì tích tụ trong lòng cô đã được xả ra một cách thần kỳ như vậy.

Thậm chí cô còn quên khuấy rằng mình đang cãi nhau với Nhan Kha. Cô về nhà tóm lấy chú gấu bông nhỏ, giọng nhẹ nhàng kể lại cho Nhan Kha nghe truyền kỳ những điều cô đã trải qua ngày hôm nay.

Kể xong, Diệp Tử Lộ ngồi xuống, rót một cốc nước, tu hết sạch. Lúc này cô mới nhớ ra, thế là cô chớp chớp mắt rồi trợn mắt lên hỏi một câu: “Ồ,

hình như tôi đang chiến tranh lạnh với anh cơ mà, sao tự dừng lại đi nói chuyện nhỉ?”.

Nhan Kha: “...”.

Thế là lục đục nhỏ giữa hai người đã được xóa sạch.

Nhan Kha nhìn bộ dạng đầu bù tóc rối của cô, nghĩ lại mà thấy sợ rồi hỏi cô: “Nhỡ mà hắn ta có dao thì sao?”.

Diệp Tử Lộ nhìn anh với ánh mắt quyết liệt: “Tôi đâm chết hắn”.

Nhan Kha rung mình một cái, run rẩy hỏi: “Thế... nhỡ hắn có đồng bọn thì sao?”.

Vẻ mặt Diệp Tử Lộ u ám lạnh lùng, nói rành mạch từng chữ: “Tôi sẽ đâm cả lũ”.

Nhan Kha co người lại trên tủ đầu giường, chỉ sợ cô sẽ xé thịt phanh thây anh ra, không được yên tâm lắm nên lại hỏi: “Vậy... chúng ta coi như đã làm lành rồi nhỉ?”.

Diệp Tử Lộ: “Hừ”.

Nhan Kha lập tức xuống nước: “Tôi sai rồi, tôi thừa nhận đã ăn ốc nói mò, buột miệng nói linh tinh, tôi xin lỗi”.

Diệp Tử Lộ xua xua tay, lôi một quyển vở không biết từ đâu ra, xăn tay áo lên rồi ném quyển vở lên bàn, ngồi xuống một cách đầy khí thế: “Thực ra anh nói cũng đúng, đúng là tôi có chút tàn tạ. Không được, từ mai tôi sẽ phấn chấn, làm lại cuộc đời... Bà nó chứ, đến trộm bà đây còn đập cho một trận thì còn cái gì có thể khiến tôi sợ hãi được chứ!”.

Nhan Kha lén nép vào chân tường, giữ khoảng cách với cô.

Chỉ thấy Diệp Tử Lộ hai tay chống nạnh, nhìn trời hét lên: “Cứ cho mưa gió bão bùng mãnh liệt vào! Tôi chả sợ cái gì sất!”.

Chương trình ngữ văn cấp ba có bài “Tào Quệ luận chiến” trong tập “Tả truyện”.

Lão Tào nói: “Đánh trận phải có dũng khí, gõ trống lần thứ nhất có thể khơi dậy dũng khí trong lòng binh lính, gõ trống lần hai dũng khí của binh lính sẽ yếu đi, đến lần thứ ba thì dũng khí sẽ cạn sạch”.

Ý nói là, lần đầu tiên đánh trống, mọi người sẽ hít một bụng dũng khí, ai ai cũng giống như con ếch bụng thì to nhưng nhảy thì rất cao. Nhưng dũng khí ấy không giữ được lâu, đến lần thứ hai đánh trống thì bọn họ đã sức cùng lực kiệt, rất dễ bị đánh bại, yếu đi rồi. Đến lần thứ ba đánh trống, cơ bản là bụng đã chẳng còn gì, chỉ muốn ăn thôi.

Đó là quy luật tự cổ chí kim.

Có người nói: “Già không đọc ‘Tam quốc’, trẻ không xem ‘Thủy Hử’.

Đại khái là thanh niên dễ bị kích thích, con giun xéo mãi cũng phải quắn. Giống Diệp Tử Lộ đây bình thường cũng nhu nhược yếu đuối nhưng khi bị dồn vào bước đường cùng thì liền có thể biểu diễn một màn truy đuổi kịch tính trên phố, thậm chí còn dùng thủ đoạn độc ác khiến người ta máu chảy thành sông. Nhìn thấy cảnh tượng “giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha” như vậy, ai ai cũng phải lên tiếng “Được lắm!”, ai ai cũng phải giơ tay tán thưởng chuyện kinh thiên động địa này. Từ xưa đến nay người ta hay ca tụng chuyện tráng sĩ tự chặt tay mình, anh hùng không sợ cái chết, theo đuổi một cuộc sống ung dung tự tại, tự do, thế nhưng những người kể

chuyện thường không nói ra, thực ra điều thực sự khó khăn không phải là dũng khí và quyết định nhất thời mà là sự kiên trì bền bỉ, trước sau như một.

Kẻ địch lớn nhất của con người không phải là người khác mà là chính mình và thời gian.

Một giây không vương bận, một phút không vương bận, thậm chí một tiếng, một ngày, một tuần, một tháng... cũng sẽ không vương bận. Nhưng góp nhặt từng ngày, có công mài sắt có ngày nên kim, dần dần sẽ thay đổi hoàn toàn từ khi nào không hay.

Trên đời này còn có từ khiến người ta lạnh gáy hơn cả “thay đổi tự lúc nào không hay” hay sao?

Từ sau ngày hôm đó, Diệp Tử Lộ giữ khí thế hào hùng lúc truy sát tên trộm, cố gắng sống hăng hái mấy ngày hôm sau.

Ngày nào cô cũng dậy từ sáng sớm, cả ngày bận rộn, nào là đọc thông tin, học tiếng Anh, nào là đọc kinh nghiệm khi đi phỏng vấn, thậm chí còn đăng ký kỳ thi kiểm tra tư cách hành nghề. Cô thề son sắt sẽ đọc hết đồng sách tham khảo, dán kế hoạch làm việc lên tường rồi làm theo từng mục một, ngày ngày chìm đắm trong cảm giác thành công kỳ quái.

Có một lần trong lúc Nhan Kha đang sửa phát âm tiếng Anh cho Diệp Tử Lộ, cả hai đều quá hăng say nên không nghe thấy tiếng mở cửa, không may bị Vương Lao Lạp nghe thấy lúc vừa vào nhà, Vương Lao Lạp còn tưởng nhà có khách. Thế là Diệp Tử Lộ nhanh trí giải thích rằng đó là tiếng của “Phần mềm sửa phát âm tự động tao mới mua”.

May mà Lao Lạp tiểu thư là đứa mù công nghệ nên không biết sản phẩm công nghệ này mới chỉ tồn tại trong tưởng tượng của mọi người thôi.

Để bày tỏ lòng tử tế, những lúc không đọc tin tức hoặc tìm việc thì Diệp Tử Lộ nhường máy tính cho Nhan Kha, không lang thang trên mạng nữa mà để Nhan Kha đọc tin tức tài chính.

Thế là Diệp Tử Lộ ở nhà, ngày nào cũng nhìn thấy một con gấu tròn vo mập mập lăn qua lăn lại trước màn hình máy tính to đùng của cô, trông cũng vui mắt ra phết.

Nhan Kha mau chóng nhận ra việc dùng “tay” gõ bàn phím có vẻ không ổn nên anh luyện dần tuyệt kỹ dùng chân gõ bàn phím nhưng vẫn chưa luyện thành. Lúc anh đứng trên bàn phím, cái bụng tròn vo phình ra che mất tầm nhìn của anh nên anh toàn giẫm dựa vào cảm giác.

Màn hình điện thoại và máy tính của cô đồng loạt đổi sang ảnh cô tự photoshop, trên đó có câu danh ngôn rất nổi mấy năm nay “Thứ mỗi sáng gọi bạn thức dậy không phải đồng hồ báo thức mà là lý tưởng”. Cho dù lý tưởng của Diệp Tử Lộ có chút viễn vông nhưng cô không quan tâm, cô cảm thấy “trở thành một người tài giỏi hơn” là mục tiêu của cô trong giai đoạn hiện tại.

Tất cả có vẻ như đang đi đúng hướng.

... Có vẻ.

“Hồi trống đầu tiên” của Diệp Tử Lộ kéo dài được một tuần, nguyên nhân cho sự kết thúc này là do “bà dì” mỗi tháng kéo đến hành hạ cô.

Buổi sáng lúc gọi Diệp Tử Lộ dậy, Nhan Kha bỗng nhận ra sắc mặt cô rất kém, cô miễn cưỡng ngồi trên ghế một lúc, ôm ghì lấy bụng, một lúc sau thì ngồi không yên, cô ngồi cuồn tròn lại trên ghế.

Giọng của Diệp Tử Lộ bỗng nhỏ nhẹ hơn mọi ngày, thậm chí buổi sáng, đang đọc sách thì cô đứng bật dậy, xông vào nhà vệ sinh. Lúc đi ra, vừa đi vừa bám tường, mồ hôi lạnh chảy nhễ nhại, cô chui vào phòng, run rẩy chui vào trong chăn.

Nhan Kha hoảng sợ hỏi: “Sao thế? Ốm à?”.

Diệp Tử Lộ gật đầu khổ sở, cô rót một cốc nước nóng, lôi viên thuốc giảm đau ở đầu giường ra uống, nằm ôm túi chườm ấm.

Nhan Kha không đến nỗi ngốc nghếch, anh vừa nhìn tình cảnh này thì đã phần nào đoán ra được. Suy cho cùng anh cũng là đàn ông, sợ cô ngại nên anh cũng không cố hỏi tiếp mà chỉ lôi máy tính ra cho cô chơi gì đó để đánh lạc hướng chú ý.

Thế là kế hoạch ngày hôm nay của Diệp Tử Lộ đã công cốc vì bị “ốm”.

Chứng đau bụng kinh của Diệp Tử Lộ khá nghiêm trọng nhưng chỉ kéo dài trong nửa ngày đến một ngày, chỉ cần ngủ một giấc dậy là sẽ khỏi, chỉ là chưa lấy lại được tinh thần thôi. Diệp Tử Lộ quyết định yêu thương bản thân hơn một chút, cô kéo kế hoạch làm việc ngày hôm nay xuống. Hôm nay cô sẽ không viết kế hoạch gì cả, chỉ ở nhà nằm trong chăn xem phim thôi.

Sang ngày thứ ba, Diệp Tử Lộ đã hết ốm đau, đã không còn ngủ li bì và mệt mỏi nữa, sinh khí đã được hồi phục nhưng việc đầu tiên cô làm sau khi thức dậy không phải là lập thời gian biểu mà là mở máy tính.

Bệnh lẽ mề đích thực là một virus đáng sợ, tranh thủ mọi lúc mọi nơi, mới có một chút kẽ hở mà nó đã cố chen để chạy vào cơ thể, tàn sát không ngừng.

Nhan Kha nhìn cô vắt vẻo hai chân cắm đầu vào màn hình máy tính thì không nhin nổi cười, chẳng thực nữ gì cả. Anh nhắc nhở cô: “Không phải tuần sau cô đi phỏng vấn xin việc sao? Có khi công ty liên doanh đấy sẽ kiểm tra trình độ tiếng Anh của cô đấy, đã chuẩn bị chưa?”.

“Ờ...”- Mắt Diệp Tử Lộ vẫn không rời màn hình, quơ bừa bảng kế hoạch làm việc của cô, viết đại một dòng chữ - “Đợi tôi xem nốt cái này đã”.

Từ tuần trước Nhan Kha đã nghe câu nói quen quen này rồi, bất chợt anh có dự cảm không lành.

Quả nhiên, Diệp Tử Lộ đã chính thức bước vào giai đoạn “suy yếu”.

Lần đầu thím Tường Lâm^[1] kể với người ta con bị sói tha đi, nhiều người còn đồng cảm thương xót, thậm chí rơi nước mắt. Nhưng vài lần sau thì câu chuyện đã không còn khiến người ta rơi lệ nữa.

[1] Thím Tường Lâm là một nhân vật trong truyện “Lễ cầu phúc” của Lỗ Tấn, là một phụ nữ nông thôn chăm chỉ làm ăn, thật thà, lương thiện, chỉ mong bằng sức lao động của mình có thể đổi lấy quyền sống tối thiểu mà không được. Cuối cùng Tường Lâm bị hất ra lề đường sống kiếp ăn mày và chết một cách bi thảm.

Cảm xúc con người tuy nhạy cảm nhưng dễ thay đổi, đã vậy còn có một chức năng thần kỳ nữa – nó có thể dần tê liệt với một thứ gì đó.

Dù một câu nói hay một tác phẩm xúc động hơn nữa thì cũng chỉ có tác dụng trong vài ngày, giống như Diệp Tử Lộ chỉ kiên trì được một tuần, thế là đã cố gắng lắm rồi.

Nhan Kha hoàn toàn không hiểu “Bệnh lề mề” là thần thánh phương nào, sao tí lệ tái phát còn lớn hơn cả ung thư thế nhỉ?

Anh nghiêm mặt leo lên bàn, thử dùng cái đầu tròn vo của anh chặn trước màn hình máy tính của Diệp Tử Lộ, nghiêm giọng nói: “Tuần trước cô nói cái gì? Chỉ nghỉ một chút thôi? Siêng làm thì có, siêng học thì hay, có phải lễ Tết, đại họa, bệnh tật gì đâu mà cứ ngồi xem phim thế?”.

Nói xong, Nhan Kha khinh bỉ quay đi nhìn nữ chính trong bộ phim cô đang xem: “Cô xem con gái nhà người ta đây này, có khi sau này chỉ có cái loại đàn ông đầu bị kẹp vào cửa hoặc cái đồ dốt nát không biết phân biệt tròn méo mới yêu nổi cô”.

Diệp Tử Lộ vẫn chìm đắm trong câu chuyện tình yêu lãng mạn giữa cô bé lọ lem và hoàng tử, đặc ý nói: “Chuyện gì cũng có thể xảy ra, biết đâu được đấy”.

Nhan Kha: “Đúng, vậy sao cô còn chưa đi mua vé số đi?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cuối cùng, cô không thể xem tiếp được nữa vì bị Nhan Kha quấy rầy, thế là đành phải vừa uể oải vừa lèm bèm lôi bản kế hoạch của mình ra, gầy gầy móng tay, vừa ngậm bút vừa ngồi viết mấy kế hoạch vớ vẩn.

Nhan Kha ngồi bên cạnh tận tụy nhắc nhở cô: “Còn phải đọc một bài văn, học thuộc một trang từ mới, với cả chẳng phải tuần trước cô bảo sẽ đi đăng ký thi kiểm tra tư cách hành nghề sao? Đã đọc sách xong chương 1 chưa? Đã làm đề chưa?”.

Diệp Tử Lộ nhú mày nhìn anh: “Hôm nay tôi không muốn học tiếng Anh, cũng không muốn đọc sách”.

Nhan Kha điềm tĩnh hỏi: “Thế cô muốn làm gì?”.

Cô muốn...

Cô muốn xem phim, đọc tiểu thuyết, chơi trò chơi. Nhưng Diệp Tử Lộ chắc chắn nếu cô nói vậy thì Nhan Kha sẽ lòi IQ, EQ, các loại chỉ số của cô ra để mà công kích.

“Tôi mệt chết mất!” – Cuối cùng, Diệp Tử Lộ đành phải khuất phục thầy giáo Nhan để được bình yên.

Khuất phục thì khuất phục, nhưng kết quả của sự miễn cưỡng này là cả ngày cô chẳng làm được việc gì nên hồn.

Vụ học thuộc từ mới, Diệp Tử Lộ ngồi chép từ mới hơn hai chục lần, chép miệt mài nhưng chẳng vào đầu, chưa đầy 5 phút sau đã quên sạch. Còn vụ đọc sách tham khảo, cô tốn hơn một tiếng đồng hồ, đọc được ba trang nhưng chỉ cảm thấy như chữ trước mắt cứ bay loạn xạ, chẳng vào đầu được chữ nào.

Cuối cùng, Diệp Tử Lộ buồn bực không chịu nổi, thế là cô ném sách sang một bên, giận dỗi nói: “Hôm nay tâm trạng tôi không được tốt, đại khái là đang trong tình trạng bế tắc, cần phải điều chỉnh”.

Sắp có báo cáo về tình hình cổ phiếu buổi sáng hôm nay, Nhan Kha bắt đầu mở trang tin tức tài chính, anh thờ ơ nói: “Chỉnh đi chỉnh lại thì cô cũng chẳng biết phải làm gì đâu mà”.

Cơ sở của câu nói này được thiết lập trên kết quả quan sát Diệp Tử Lộ từ xưa đến nay, quả nhiên vô cùng chính xác.

Diệp Tử Lộ không phục: “Tôi đã chăm chỉ suốt cả một tuần rồi, có chần chừ việc gì đâu, chứng tỏ tôi đã chữa khỏi bệnh lờ mờ rồi, chỉ là muốn nghỉ

ngồi một lát thôi”.

Nhan Kha lạnh lùng nhìn cô: “Có vẻ như khả năng tự biết đánh giá bản thân của cô đã bị chó gặm rồi”.

Diệp Tử Lộ khiến anh chán đến mức không còn gì để nói. Cô cảm thấy bí bức khi ngồi mãi một chỗ, thế là gào lên: “Không được! Mấy ngày nay tôi chẳng được tự do gì cả! Trả lại máy tính cho tôi nhanh! Tôi phải xem phim!”.

Nhan Kha thờ ơ quay đầu lại, ngồi im như tượng trước máy tính, quyết không xê dịch nửa bước.

Diệp Tử Lộ quyết định dùng vũ lực, giơ tay tóm lấy Nhan Kha.

Nhan Kha đã điều khiển thuần thục cơ thể công kênh của mình, thậm chí còn khá linh hoạt. Anh nhẹ nhàng tránh ra, lại còn dùng vũ khí bí mật cắn một miếng vào tay cô.

Diệp Tử Lộ “Á” lên một tiếng, kinh hãi nhìn vết răng hằn trên tay mình, mắt cô trợn ngược lên: “Anh có răng từ bao giờ thế?”.

Nhan Kha đắc ý há miệng ra, chỉ thấy trong miệng của con gấu bông là một hàng nhựa bé tí xiên xiên vẹo vẹo dính vào nhau!

“Trong ngăn kéo của cô có một cái vòng tay bị rời ra” – Nhan Kha giải thích với cô – “Tôi nhặt mấy viên to đều đều nhau rồi tự dán vào, xem ra đối phó với cô bằng cái này cũng được đấy”.

Cái điên rồ gì thế này!

Diệp Tử Lộ đập giường bùm bụp, cô cảm giác như đây là lần đầu quen Nhan Kha.

Đúng lúc cô đang bối rối không biết phải làm sao thì Vương Lao Lạp gọi điện thoại đến cứu trợ cô.

Vương Lao Lạp: “Diệp Tử, chiều có việc gì không? Ừ... thế này, hôm nay là thứ sáu, chiều nay tao có chút việc, được mời thêm một người. Tao đang không biết mời ai, mày đi cùng tao nhé?”.

Diệp Tử Lộ chẳng biết việc này là việc gì nhưng đã đồng ý ngay. Cô dương dương tự đắc nhìn Nhan Kha nói: “Bà đây có việc phải ra ngoài, anh ở nhà tự chơi một mình đi nhé”.

Nói xong, không đợi Nhan Kha phản ứng cô đã lập tức sửa soạn để đi chơi.

Bất chợt, Diệp Tử Lộ cảm thấy mình như một phạm nhân bị Nhan Kha và cái bản kế hoạch kia cầm tù, bây giờ cuối cùng cũng được tự do rồi!

“Không được tự do thì thà chết còn hơn!” – Bước chân Diệp Tử Lộ nhẹ nhàng như bước trên mây, vừa đi vừa khẽ ngâm nga hát.

“Sống trên đời không phải chỉ để vui vẻ thôi sao?” – Diệp Tử Lộ vừa đi vừa ngâm nghĩ – “Sống đầy dọ thì còn có ý nghĩa gì nữa?”.

Cô và Nhan Kha nói chuyện với nhau cũng nhiều nên cô biết rất rõ về thân thế hiển hách của anh. Trở thành một người như Nhan Kha cũng được xem là chuẩn mực rồi. Anh có gia thế hiển hách, tự thân phấn đấu, sự nghiệp thành công, trẻ trung phơi phới, theo đánh giá chủ quan của Diệp Tử Lộ, anh còn trông rất đẹp trai nữa.

Nhưng anh tỏ vẻ cao siêu cái gì chứ? Có lẽ khoảng cách tạo nên vẻ đẹp hoàn mỹ, cho dù một người có hay khoe khoang đến đâu, một khi đã quen biết thì sẽ thấy ngay người đó chẳng có gì ghê gớm.

Ví dụ như Diệp Tử Lộ đã cảm nhận được một chút sự kiềm chế của Nhan Kha từ lời nói và hành động của anh.

Diệp Tử Lộ là thành phần vô công rồi nghề trong xã hội nên thời gian cô dành để suy nghĩ rất nhiều. Cô nghĩ, mỗi ngày có biết bao nhiêu người gặp tai nạn giao thông, có người chết, có người tỉnh lại được, vậy thì tại sao Nhan Kha lại là trường hợp đặc biệt, đã lâu như vậy rồi mà cứ sống dở chết dở, linh hồn lại nhập vào con gấu bông bên cạnh cô?

Cho dù Nhan Kha thiết tha mong muốn được quay trở về, ngày nào cũng nhớ nhung, lo lắng công ty, bố mẹ, bạn bè và nhân viên của anh nhưng sau khi quan sát, Diệp Tử Lộ cảm thấy sự lo lắng ấy không chân thành.

Trong lòng Nhan Kha cực kỳ mâu thuẫn, dường như anh vẫn đang sống theo quán tính của quá khứ. Anh vừa cảm thấy lo lắng và không quen khi mỗi ngày trôi qua một cách nhàn nhã, vừa ngầm chấp nhận cuộc sống này.

Mặc dù suy đoán này không có căn cứ nhưng Diệp Tử Lộ đã từng nghĩ, nếu như cô gặp phải tình huống như Nhan Kha thì cô sẽ làm thế nào? Có thể cô sẽ hoảng sợ, có thể sẽ khóc một trận nhưng tóm lại cô tuyệt đối sẽ không an phận ở lì trong nhà của một người lạ như thế này. Trước hết, cô sẽ nghĩ cách liên lạc với bố mẹ hoặc bạn bè. Cho dù chuyện này rất kỳ lạ, ban đầu mọi người sẽ không tin nhưng cô nhất định sẽ khiến mọi người tin.

Cứ nói những chuyện riêng tư chỉ mình cô biết là xong. Ngày sinh với những thông tin cá nhân khác như số tài khoản ngân hàng, mật khẩu có thể khiến mọi người tin tưởng cô. Ngay cả lần cuối cùng cô đãi dầm là bao giờ cô còn nói được với mẹ cô cơ mà.

Nhưng Nhan Kha lại không làm vậy, anh thà vụng trộm đi thăm thân xác của mình, nhờ vả cô, thậm chí còn trốn trong mũ của cô giả là một con gấu bông đồ chơi thực sự chứ nhất quyết không nói chuyện với bố mẹ anh.

Diệp Tử Lộ cảm thấy cho đến giây phút này, cô đã thực sự hiểu được tại sao Nhan Kha lại làm vậy.

Nhan Kha cũng đang trốn tránh. Khi đang hôn mê, anh có thể tránh xa mọi phiền não và áp lực, yên tâm ngồi một chỗ nhớ nhung mọi người.

Qua lời của anh, cô tưởng tượng xem cuộc sống ngày xưa của Nhan Kha thế nào, rồi lại so sánh với cảm giác của cô khi bị cái bản kế hoạch kia gò bó. Cuối cùng, cô đã tự mình rút ra một kết luận: Quá cầu tiến cũng không hẳn là tốt, Nhan Kha là một ví dụ điển hình.

Tại sao ai cũng phải tính toán nhiều đến vậy? Sao không học theo các vị hiền nhân đi trước “Bổng lộc cao với tôi cũng chẳng có nghĩa lý gì”? Diệp Tử Lộ không biết xấu hổ mà nghĩ vậy, vừa nghĩ mình thật anh minh sáng suốt, an nhiên tự tại, cô xúc động thở dài rồi lên xe taxi đến chỗ hẹn với Vương Lao Lạp.

Sau đó cô đã hiểu tại sao Vương Lao Lạp lại rủ cô đi, lại còn căng thẳng như vậy. Hóa ra chiều nay công ty cô ấy tổ chức hoạt động xem mặt tập thể cho các nam thanh nữ tú độc thân trong công ty.

Ai mà chẳng biết kiểu tổ chức xem mặt này có khả năng thành công nhưng rất thấp, trừ khi người đi xem mặt có số đào hoa chứ không thì rất khó mà sau một bữa cơm đã xác định được đối tượng ngay. Rất nhiều người muốn mở rộng mối quan hệ, quen biết thêm nhiều người, chỉ có mỗi Vương Lao Lạp muốn tỏ ra khác biệt, thật sự quyết tâm đi xem mặt.

“Nếu không phải vương vụ này thì tao đã về nhà đọc sách từ lâu rồi” – Vương Lao Lạp nói vậy, cô ấy kéo Diệp Tử Lộ vào nhà vệ sinh, chỉ viền mắt của mình nói: “Mày thấy quần thâm của tao có rõ lắm không? Tao trang điểm thế này có che được không? Hay là tao đánh thêm một lớp phấn nữa nhĩ?”.

“Đánh thêm nữa thì mày sẽ thành Geisha Nhật Bản, mặt trắng phớt như vôi” – Diệp Tử Lộ ngáp một cái. Cô chẳng có chút hứng thú nào với mấy cái kiểu xem mặt này, đại khái là vì ngày nào cô cũng chìm đắm trong thế giới của riêng mình, cô chắc chắn những thứ mình thích thì người ta thậm chí chưa từng nghe đến bao giờ, tính khép kín của cô chỉ sợ sẽ khiến người ta chán ghét nên càng không biết phải nói chuyện gì, nói chuyện thế nào với người khác.

Thế nên dù đã bước chân vào xã hội hai, ba năm trời nhưng Diệp Tử Lộ vẫn cứ như một cô bé học sinh ngu ngơ, cứ gặp người lạ là im thin thít, còn gặp người quen thì lại có thể nói tràng giang đại hải, lúc thì im như mèo, lúc thì nói như khiêu.

Vương Lao Lạp nghe thấy vậy thì chỉnh lại lớp trang điểm rồi trừng mắt nhìn Diệp Tử Lộ: “Mày thì biết cái gì? Người ta nói con gái lúc nào cũng phải xinh đẹp, mày không biết được chân mệnh thiên tử của mày sẽ xuất hiện lúc nào đâu”.

Diệp Tử Lộ lại ngáp dài một cái để trả lời cô ấy.

Như Vương Lao Lạp ngày nào cũng vất vả vì mấy việc con con, từ việc không đọc sách để làm phong phú đời sống tinh thần, cho đến việc coi mấy cái lời nhảm nhí ấy là vàng là ngọc, chẳng lẽ thế giới nội tâm của họ lại dễ dàng bị tác động như vậy sao? Tuy không nói ra nhưng Diệp Tử Lộ có lúc xem thường Vương Lao Lạp.

Vương Lao Lạp thấy cô không chú tâm nên rất tức giận: “Diệp Tử Lộ!”.

“Được rồi được rồi, ít nhất là xinh đến nỗi tao không nhận ra” – Diệp Tử Lộ thuận miệng nói – “Dạo này mày đọc sách đến mấy giờ? Tao nhớ hồi xưa mày đâu có quăng thâm mắt đâu”.

“Một hai giờ đêm, xong 6 giờ sáng hôm sau lại thức dậy học từ mới” – Vương Lao Lạp cáu kỉnh nói – “Mãi mà không nhớ nổi, kiến thức nền của tao không được tốt, giờ mới nhớ ra, chính là do cái trường cấp ba rách nát ấy hại tao”.

Lại bắt đầu rồi... Diệp Tử Lộ chỉ muốn tát cho mình một cái, cái mồm chết tiệt, tự dừng lại đi nhắc đến chủ đề nhạy cảm này.

Đương nhiên, thím Vương Tường Tâm lại bắt đầu tua đi tua lại bài than vãn muôn thuở: “Cái vùng quê bé tí tẹo nhà tao làm sao so sánh nổi với Long Thành, chất lượng dạy và học không phải bình thường đâu. Các thầy cô giáo được đào tạo tốt một chút thì lên thành phố hết cả, còn lại toàn giáo viên dạy theo kiểu nhồi vẹt, máy móc như thế mà còn thích tỏ vẻ. Chuyên môn kém, lên lớp lại giảng sai thì bọn tao biết phải làm sao? Đồ được cao đẳng như tao là coi như đã xuất sắc lắm rồi chứ đâu có như chỗ bọn mày, có bao nhiêu thành phố trọng điểm, lại còn phân khu trọng điểm nữa, thiếu nước chia người trọng điểm luôn... Trình độ giáo dục thì khỏi bàn, đã thế còn nhiều cơ hội hơn bọn tao, mỗi năm bao nhiêu trường tự tuyển sinh, tỉ lệ đỗ đại học của bọn mày là bao nhiêu?”.

Với IQ của Vương Lao Lạp thì kể cả tự tuyển sinh đi chẳng nữa cũng chẳng có trường nào mắt mù mà cho cô ấy trúng tuyển.

Vương Lao Lạp à, không có tật xấu gì, từ xưa đến nay không bao giờ chuốc lấy phiền phức. Mặc dù hai người ở cùng nhà nhưng chỉ cần đóng cửa phòng là coi như ai làm việc người nấy, nhưng nếu Vương Lao Lạp có

đi sớm về khuya hay mời khách về nhà thì sẽ báo trước cho Diệp Tử Lộ một tiếng. Cô ấy còn rất khéo chăm sóc người khác, ưa sạch sẽ, lại còn thích dọn nhà vệ sinh định kỳ. Nói chung, cô ấy là một người ở ghép vô cùng lý tưởng.

“Đầu thai cũng là cả một nghệ thuật.” Đây, nhìn xem, lần nào kết thúc bài ca của cô cũng là một câu chốt khiến người ta khó chịu.

Lời của cô ấy khiến Diệp Tử Lộ cảm thấy mình như một đứa không làm gì mà chỉ ngồi hưởng không vậy. Tuy cô là người thành phố nhưng nhà của cô cũng chẳng giàu có quyền lực gì cho cam, người như Hồ Thiên cũng bị Vương Lao Lạp xem thường vài bữa rồi. Nếu như không phải Diệp Tử Lộ quen Hồ Thiên từ thời cấp ba, biết được cô ấy là một cô gái vô cùng chăm chỉ thì chắc đã bị Vương Lao Lạp tẩy não rồi, cứ như thế ánh hào quang tỏa ra xung quanh Hồ Thiên là do ông bố giàu có của cô ấy mua vậy.

Đúng lúc này, có người gõ cửa nhà vệ sinh, một cô gái đứng ngoài gọi: “Vương Lao Lạp, em còn trong đấy không?”.

Vương Lao Lạp: “Ồi, có ạ!”.

“Có một anh họ Tổng đang đợi em bên ngoài đấy, lại còn tặng em một bó hoa nữa, đang bị mọi người vây xung quanh đây này, em ra nhanh đấy nhé!”

Cô gái kia nói một mạch xong liền bỏ đi.

Vương Lao Lạp ngăn người một lúc, sau đó hộp phấn trang điểm đang cầm trên tay rơi bộp xuống đất, mặt cô ấy tái xanh. Diệp Tử Lộ nhất thời hoảng sợ, nhanh chóng nhặt lên cho cô ấy, rút một tờ giấy ăn ra xót xa lau hộp phấn: “Làm gì thế hả, rơi ra hết rồi đây này. Nếu mày không thích anh

ta thì cứ nói thẳng ra, về sau khỏi phải trốn chui trốn lủi. Vì chuyện bé tí này mà tức giận thì chẳng đáng, thôi nào, đừng tức giận nữa”.

“Tao đã nói rõ rồi! Nói biết bao nhiêu lần, kể cả là người nước ngoài không hiểu tiếng Trung thì cũng phải hiểu ngôn ngữ cơ thể của tao chứ!” – giọng Vương Lao Lạp bắt đầu có chút tủi thân – “Tao nói mà nghe này Diệp Tử, tao ghét nhất cái loại nhà giàu mới nổi không biết trời cao đất dày như thế! Có tiền là hay lắm chắc? Có lần hần ta còn bỏ ra một trăm nghìn euro để mua một cái vé du thuyền đấy! Để dụ tao về làm vợ chắc? Sao hần mặt dày thế nhỉ? Dựa vào cái gì mà cho rằng chỉ cần hần thích tao thì tao phải quỳ dưới chân hần? Vì tao nghèo chắc? Vì điều kiện của tao không tốt? Tao không phải là người chắc?”.

Vương Lao Lạp nổi giận bừng bừng, mặt đỏ cả lên. Diệp Tử Lộ vội vàng nhẹ nhàng khuyên cô ấy, vừa đồng cảm sâu sắc với những lời đó, vừa không biết phải làm thế nào với cô bạn cùng nhà này. Thế đấy, Vương Lao Lạp coi thường những kẻ có tiền, coi thường những kẻ có quyền, coi thường người thành phố, coi thường những cô gái quê không biết cầu tiến, coi thường cả người nghèo. Bây giờ cô ấy còn quy cả những người giàu có do tự mình phấn đấu, đi lên từ bàn tay trắng vào diện bị coi thường.

Diệp Tử Lộ quan ngại sâu sắc cho hành trình đi tìm bạn đời của cô ấy vì tính ra thì chắc nhân dân cả nước này là kẻ thù của Vương Lao Lạp.

So với người lúc nào cũng tạo áp lực cho mình như Nhan Kha, so với người ôm mối hận đời như Vương Lao Lạp thì Diệp Tử Lộ cảm thấy mình chính là hình mẫu tiêu biểu cho những người thực sự phóng khoáng, rộng lượng.

Thế rồi... cô cũng chẳng rộng lượng được bao lâu.

Tối hôm ấy, Diệp Tử Lộ thực sự không muốn về nhà đối diện với đồng sách tiếng Anh chưa đọc và cái bản kế hoạch chưa thực hiện được nên dù cô thấy mấy buổi xem mặt này chán ngắt nhưng cô vẫn đến cùng Vương Lao Lạp, lúc sắp về thì có người gọi cô.

“Diệp Tử... là Diệp Tử phải không?”

Diệp Tử Lộ quay đầu lại nhìn, người gọi cô là một người đàn ông, thân hình to cao, lưng dài vai rộng đúng tiêu chuẩn, đeo kính, trông có vẻ nhã nhặn, mặt trông... quen quen. Cô nhìn anh ta một lúc: “À... anh là?”.

“Tôi là Lục Trình Niên” – Người đó nói rồi nở một nụ cười rất đổi quen thuộc với Diệp Tử Lộ - “Cậu không nhận ra tôi à?”.

Diệp Tử Lộ kinh ngạc: “Sao cơ? Cậu là... À! Xin lỗi, thực sự xin lỗi, cậu... cậu thay đổi nhiều quá, thực sự tôi không nhận ra”.

Lục Trình Niên là bạn hồi cấp ba của cô. Trong ấn tượng của Diệp Tử Lộ, anh ấy là một cậu béo ít nói, thành tích học tập cũng tầm tầm, vận động cũng không giỏi xuất sắc. Đã nhiều năm trôi qua, Diệp Tử Lộ không thể ngờ anh chàng đẹp trai này lại là cậu béo năm nào.

Cô nhất thời bối rối... Bởi vì, anh chàng đẹp trai này hồi xưa lúc chưa đẹp trai đã từng theo đuổi cô.

Đáng tiếc là cậu béo ít nói năm xưa đã bị “Công chúa Diệp Tử” kiêu ngạo đá.

Lục Trình Niên cười: “Còn cậu thì chẳng thay đổi gì, nhìn chẳng khác gì hồi mười lăm, mười sáu tuổi. Đúng rồi, lên đại học thì tôi rời thành phố, đã năm sáu năm nay chưa về rồi, gần đây mới quay về. Lâu rồi không gặp cậu, hiện giờ cậu thế nào rồi?”.

Thế nào...

Thực sự là chẳng ra làm sao cả.

Nếu như người bạn cũ này là người khác, Diệp Tử Lộ nhất định sẽ giữ người đó lại rồi kể hết một loạt nỗi khổ tâm, dù sao cũng chẳng đâu thân thiết bằng bạn cấp ba mà... Nhưng đây lại là Lục Trình Niên, người năm xưa đã từng lao tâm khổ tứ lấy lòng cô, lại còn bị bao nhiêu người chê cười là thằng béo “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga”.

Diệp Tử Lộ không thể để bị mất mặt được, cô chỉ cười rồi nói đôi ba câu: “Nói chung là cũng đủ đắng cay ngọt bùi”.

Lục Trình Niên còn tưởng cô đang khiêm tốn nên không nghĩ nhiều, anh ấy lấy danh thiếp ra đưa cho cô: “Đây là số của tôi, cho tôi danh thiếp của cậu đi, hai hôm trước tôi tình cờ gặp lớp trưởng lớp bọn mình, cậu ấy còn bảo sẽ tổ chức họp lớp nữa đấy”.

Diệp Tử Lộ đưa tay ra nhận, nhìn qua một cái thì dòng chữ Giám đốc công ty kiểm toán gì đó sáng ngời ngời như kim châm vào mắt cô. Cô giả vờ tìm trong túi xách rồi tỏ vẻ ngại ngùng nói: “Ày, thực sự xin lỗi, thật không may, hôm nay tôi bị bạn kéo đến đây lúc sát giờ nên chỉ mang theo người ít tiền, đến điện thoại cũng chẳng mang...”.

Lục Trình Niên hòa nhã cười rồi khua tay: “Không sao, cậu cứ viết số điện thoại lên tay tôi đi”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Ép người quá đáng quá đẩy người anh em, được lắm!

Diệp Tử Lộ hoảng hốt, sau đó quyết không lộ rõ bộ mặt thật, nghĩ ngợi một lúc thì cô giả vờ nói: “Đợi tôi nghĩ chút đã, tôi không nhớ rõ lắm, nhờ lại viết sai cho cậu thì...”

Lục Trình Niên cao hơn cô một cái đầu, từ trên cao nhìn thấy bộ dạng vò đầu bứt tai của cô thì cười nói: “Sao cậu vẫn y hệt hồi xưa thế, chẳng để tâm gì cả, đến cả số điện thoại cũng không nhớ”.

Diệp Tử Lộ cười trừ một cái, năm lần bảy lượt dừng lại một lúc đến tỏ vẻ đang suy nghĩ, hì hục viết một dãy số, còn cố tình viết lộn vị trí số thứ năm và thứ sáu, số thứ bảy là thứ tám, sau đó nói chuyện qua quýt với Lục Trình Niên vài câu rồi lấy cớ chuẩn.

Diệp Tử Lộ nói không mang điện thoại nhưng thực ra lúc đang nói chuyện với Lục Trình Niên, cô đã cảm thấy điện thoại đang rung trong túi rồi.

Vừa nói dối xong, cô sợ Lục Trình Niên nhìn thấy nên nói bừa với anh ấy đôi ba câu rồi vẫy tay gọi Vương Lao Lạp, giả vờ là đang có việc bận, tỏ vẻ bận rộn rồi chạy thẳng một mạch.

Đến lúc ngồi trên tàu điện ngầm, Diệp Tử Lộ mới thà thà thút mớ điện thoại lên, nhìn thấy ba cuộc gọi nhỡ của Hồ Thiên và một tin nhắn ngắn gọn: Mà đang ở đâu, mau gọi lại cho tao.

Hồ sơ đi du học của Hồ Thiên đã chuẩn bị gần xong rồi, lần nói chuyện trước, Hồ Thiên bảo đang tìm người giúp cô ấy sửa hồ sơ lần thứ ba, hình như cũng sắp đến kỳ thi tiếng Anh rồi. Đây là thời gian ôn tập nước rút trước kỳ thi, đang bận bịu như thế mà không biết có chuyện gì gấp gọi Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ dựa vào tường, gọi lại cho cô ấy: “Thần tiên tỷ tỷ, có chuyện gì...”.

Hồ Thiên ngắt lời: “Mày đang ở đâu?”.

Diệp Tử Lộ trả lời ngay: “Đường ray số 2, đang chuẩn bị về nhà rồi đây, sao thế?”.

“Ôi, tao nhớ nhà mày hồi xưa ở cạnh cổng công viên Lê Sơn đúng không? Mày có biết chỗ đấy không? Biết thì đến ngay công viên Lê Sơn đi, nhanh lên đấy nhé. Mày còn nhớ Lư Tú Tú không? Nó xảy ra chuyện rồi, qua đây giúp tao với.”

Điện thoại truyền tới tiếng gió thổi ù ù, Diệp Tử Lộ còn loáng thoáng nghe thấy bên cạnh Hồ Thiên có người đang gọi to tên Lư Tú Tú, cô vội hỏi: “Sao thế?”.

Lư Tú Tú là bạn đại học của Hồ Thiên, vốn chẳng quen biết gì Diệp Tử Lộ nhưng cùng quen Hồ Thiên nên cũng biết nhau, cũng đi chơi với nhau vài lần, miễn cưỡng cũng được coi là người quen. Hồ Thiên từ trước đến nay luôn rất kiêu ngạo nên Diệp Tử Lộ nghĩ trừ mình ra thì tất cả những người Hồ Thiên thân thiết toàn là nhân tài xuất chúng.

Trong ấn tượng đầu tiên của Diệp Tử Lộ, Lư Tú Tú rất xinh đẹp, không phải kiểu xinh đẹp sau khi người ta quan sát tỉ mỉ một lượt rồi mới kết luận “Cô gái này xinh đấy” mà là vẻ đẹp nổi bật khi đứng giữa cả trăm người. Nghe nói cô ấy còn viết thư pháp rất đẹp, hình như còn trong Hiệp hội Thư pháp thành phố nữa. Hồi đại học cô ấy đã có một chuyên mục riêng trong một tờ tạp chí nổi tiếng, thậm chí còn được xuất bản một tuyển tập tản văn riêng nữa.

“Mẹ nó hôm nay nhặt được một bức di thư ở phòng nó, giờ thì không thấy nó đâu nữa rồi” – Hồ Thiên vội vàng nói – “Cụ thể sự việc thì tao cũng không rõ, nhưng nghe nói có người nhìn thấy nó đi vào công viên Lê Sơn lúc chạng vạng hôm nay. Nếu mày quen khu này rồi thì mau đến đây giúp tao với! Mọi người đang đi tìm nó này”.

Diệp Tử Lộ không dám chần chừ, cô lập tức xuống ga tàu điện ngầm tiếp theo, bắt taxi đến ngay công viên.

Bố mẹ cô cho đến giờ vẫn ở gần công viên Lê Sơn, hồi bé Diệp Tử Lộ lớn lên ở đây nên rất quen khu vực này. Cô quàng túi xách ra sau lưng, vừa thở hồng hộc vừa chạy vào công viên, còn gọi cả bố mẹ cô đến giúp.

Bố Diệp Tử Lộ nghĩ một lúc rồi nói: “Sau công viên Lê Sơn có một cái hồ nhân tạo cũng sâu, bình thường rất ít người đến, không biết con bé có đến đấy không nữa?”.

Bình thường Hồ Thiên ít tập thể dục, sau khi đi khắp cái công viên to dùng cả ngày thì giờ đã không biết phân biệt đông tây nam bắc gì rồi, vừa thở vừa nói: “Chú Diệp, bọn cháu đi tìm mãi rồi mà vẫn chưa thấy cái hồ chú bảo, chú đưa bọn cháu đi được không? Nhờ nó muốn tự sát rồi nhảy xuống hồ thì phải làm sao?”.

Lúc này trời đã tối sầm lại, mọi người đi theo bố Diệp Tử Lộ đi tìm cái hồ phía sau công viên Lê Sơn, trong lúc đó có người báo cảnh sát nên rất nhanh sau đó một đội cảnh sát đi cùng bọn họ. Công viên ở gần vùng ngoại thành, vị trí hơi lệch, trong công viên có một ngọn núi nhỏ cũng được xem là một điểm du lịch nhưng đáng tiếc quản lý không tốt nên trừ dân ở đây ra thì ít ai đến chơi. Công viên rất rộng, kể cả người quen đường thì cũng phải đi bộ gần 40 phút.

Đèn đường bên trong hổng hết cả, phải dùng đèn pin điện thoại soi đường.

Lúc mọi người cảm giác như đã gần đến hồ, khi hơi nước lạnh tỏa trong không khí thì bỗng nhiên, Hồ Thiên hét lên.

Diệp Tử Lộ mãi mãi không bao giờ quên tiếng hét ấy.

Trong bóng tối, Hồ Thiên nắm chặt cánh tay Diệp Tử Lộ, móng tay nhọn hoắt của cô ấy chọc vào da thịt Diệp Tử Lộ. Sau tiếng hét ngăn ngủi, cô ấy lập tức có ý thức bịt miệng mình lại, chỉ về phía hồ xa xa, cất giọng khàn khàn khiến người khác phải nổi da gà: “Kìa... Mau nhìn kìa, có người ở kia đúng không?”.

Thị lực của Hồ Thiên khá tốt, ở phía đằng kia thực sự có người, nước đã ngập gần đến ngực người đó nhưng cô ấy vẫn đi về phía trước như người mất hồn.

Thật là một buổi tối rối ren, có người chỉ huy lực lượng xuống kéo cô ấy lên, có người hét lên khuyên cô ấy đừng đi tiếp, mẹ của Lữ Tú Tú thì cứ thế ngồi khóc âm ỉ, có cả tiếng người ta an ủi bà ấy nữa, cuối cùng còn gọi cả cấp cứu. Hiếm khi mà bên hồ nhân tạo đèn đuốc sáng rực thế này.

Lúc đó Diệp Tử Lộ chỉ cảm thấy có quá nhiều âm thanh xung quanh, tai cô ù đi, cũng không rõ mọi người tiến hành cứu người thế nào rồi mà chỉ nhìn qua một cái rồi an ủi mẹ Lữ Tú Tú, thế nhưng cô cũng chẳng biết phải nói gì ngoài “Không sao đâu cô” và “Nhiều người thế này chắc chắn cứu được bạn ấy”.

Với sức lực của rất nhiều người thì cuối cùng Lữ Tú Tú cũng được kéo lên, Diệp Tử Lộ cũng không nhìn thấy cô ấy, chỉ nghe nói là cô ấy đã được xe cấp cứu đưa đi.

Nghe nói cô ấy vẫn sống, Diệp Tử Lộ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy buổi tối bận rộn hôm nay dù sao cũng có chút thành quả.

Đã rất lâu cô chưa về nhà, đúng lúc trời đã tối nên cô rủ Hồ Thiên cùng về nhà cô ngủ một đêm.

Về đến nhà, mẹ Diệp Tử Lộ đặc biệt đun cho mỗi người một bát nước đường gừng, đến lúc ấy cô mới biết chuyện của Lữ Tú Tú qua lời kể của Hồ Thiên.

“Sợ quá, may không thân với nó nên không biết chứ” – Hồ Thiên run rẩy ôm bát nước đường gừng. Sau một buổi tối rét căm căm ở ngoài đường, mặt Hồ Thiên đã trắng bệch ra – “Thực ra từ hồi đại học nó đã phải đi Lục Viện rồi”.

Lục Viện là tên của Bệnh viện phục hồi thần kinh số 6.

Hồ Thiên thở dài: “Thần kinh yếu, mất ngủ, trầm cảm... Nó lắm bệnh lắm”.

Mẹ Diệp Tử Lộ kinh ngạc nói: “Sao con bé còn trẻ như vậy mà lại nghĩ quẩn thế?”.

“Cô ạ, không phải là bạn ấy nghĩ quẩn” – Hồ Thiên nói – “Nhà bạn ấy di truyền, bà của bạn ấy hồi xưa tự sát, còn có em họ của bà cậu ấy nữa... gọi là gì nhỉ? Thôi kệ đi, ông ấy cũng tự sát. Dì của cậu ấy cũng là bệnh nhân thường xuyên của Lục Viện, cứ được một thời gian là lại phải vào viện mấy ngày”.

“Bệnh này mà cũng di truyền á?” – Kiến thức của mẹ Diệp Tử Lộ về căn bệnh tâm lý này cũng chỉ dừng lại ở mức “nghĩ quẩn” thôi.

“Mẹ, đây là bệnh sinh lý, cũng có liên quan đến di truyền” – Diệp Tử Lộ tuy không biết rõ nhưng cứ tỏ vẻ uyên bác nói – “Đó là vấn đề liên quan đến hormone, phải uống thuốc để chống lại gen của mình”.

“Không chỉ là căn bệnh trầm cảm” – Hồ Thiên tiếp lời – “Ôi, Diệp Tử, mà còn nhớ hồi cấp ba, thầy chủ nhiệm hơi một tí là mắng mấy đứa đầu óc trên mây, không tập trung học hành các kiểu ấy, mấy người đó đôi khi không thể kiểm soát được ý nghĩ của mình, giống chứng bệnh ADD đấy, cũng có thể một phần là do di truyền”.

“A gì cơ?” – Diệp Tử Lộ ngơ ngác.

“Là chứng bệnh năng lực tập trung kém ấy, mà nhớ Nhị ca lớp mình không?” – Hồ Thiên nói – “Hồi xưa ngày nào cũng bị thầy chủ nhiệm bắt vào văn phòng ngồi viết bản kiểm điểm còn gì? Cậu ấy bị một chứng bệnh, mà nhìn thì thấy cậu ấy bình thường nhưng thực ra cậu ấy không thể ngồi yên một chỗ. Hồi ấy tao ngồi sau cậu ấy mới phát hiện ra là trong giờ học cậu ấy như người mất hồn, đã giảng đến trang sau được hai mươi phút rồi mà vẫn cứ chăm chú nhìn vào trang trước. Lúc mọi người làm bài tập thì cậu ấy làm được một câu đã bỏ bút xuống, ngày nào cũng quên hết cái này cái kia”.

Bố mẹ Diệp Tử Lộ vô cùng hào hứng nói chuyện với Hồ Thiên về chủ đề này. Diệp Tử Lộ nghe đến đây thì bỗng cảm thấy đau đớn âm ỉ.

Những lời của Hồ Thiên như một mũi tên xuyên thẳng vào cô.

Như người mất hồn, làm được một câu đã bỏ bút xuống, ngày nào cũng quên hết cái này cái kia.

Diệp Tử Lộ nhớ lại người bạn hồi cấp ba bị mọi người gọi là “Nhị ca”, bất chợt cảm thấy sau bao nhiêu năm, hình như mình đã trở thành phiên bản của “Nhị ca”.

Hóa ra là còn có tên, gọi là... Bệnh năng lực tập trung kém?

Buổi tối Hồ Thiên ở trong phòng Diệp Tử Lộ, hồi còn đi học, cuối tuần cô ấy cũng hay ở nhà Diệp Tử Lộ thế này nên cũng quen. Nhà Diệp Tử Lộ thậm chí vẫn còn giữ đôi dép lê mà hồi xưa cô ấy hay đi khi ở đây, nhưng Diệp Tử Lộ lại rất phiền muộn. Đợi Hồ Thiên ngủ cô mới âm thầm ngồi đây, đi vào thư phòng, mở máy tính lên. Cô lên mạng tra thuật ngữ “ADD”, rồi lại tra “Bệnh lề mề”.

Cô đọc đi đọc lại, lúc ngồi so sánh biểu hiện của những bệnh này với hành vi, tâm trạng của chính mình thì cô bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Trong phút chốc, Diệp Tử Lộ như một người lạc giữa một trời tuyết trắng, đã bị mất phương hướng tự bao giờ và rồi như thể tìm thấy kẻ thù không đội trời chung của mình.

“Mãi không bắt tay vào làm việc, cho dù đã bắt đầu làm rồi thì rất dễ bị phân tâm, mọi việc đã rồi thì bắt đầu ngồi than thân trách phận, bắt đầu cảm thấy lo lắng và tội lỗi, rồi lại tự bác bỏ...” – Diệp Tử Lộ nhỏ giọng đọc từng dòng chữ. Cô có cảm giác như đang có người thắp lên một ngọn đèn trên đầu cô, kéo cô ra khỏi bóng tối rồi đẩy cô đến trước gương nói: “Nhìn đi, đây chính là cô đấy”.

Mình là con bệnh lề mề - Cho đến giờ Diệp Tử Lộ mới thực sự hiểu câu nói này.

Chương 7: Sự bóc lột tàn khốc

Vương Lao Lạp đã đến lớp ôn thi cao học rồi, Diệp Tử Lộ còn chưa kịp hỏi cô ấy kết quả buổi xem mặt tập thể đã phải lao đến trước mặt Nhan Kha. Vừa gặp Lục Trình Niên xong đã lại chứng kiến chuyện Lư Tú Tú tự sát, cô thực sự muốn được dốc bầu tâm sự, có lẽ vì đối với cô, việc gặp gỡ Nhan Kha cũng là cái duyên. Diệp Tử Lộ cảm thấy, trong thời gian sống chung dài đằng dặc thì chuyện gì cô cũng có thể kể cho Nhan Kha.

Cô kể lại câu chuyện nửa đêm bọn họ chạy đến bờ hồ cứu người một cách lộn xộn. Nhan Kha không ngờ trong lúc mình đang rảnh rỗi ngồi lên

mạng trong phòng thì cô đã bỏ rơi anh để trải qua một ngày kinh thiên động địa như vậy. Cuối cùng, với khả năng nghe hiểu thiên tài, Nhan Kha cuối cùng cũng hiểu được những điều cô muốn nói trong câu chuyện lộn xộn này.

Nhan Kha: “Thế nên trọng tâm là, hôm qua cô về nhà một chuyến rồi bất ngờ phát hiện ra bệnh của cô không tồn tại mà là do gen quyết định, đúng không?”.

Diệp Tử Lộ ngẩn ra một lúc, hình như đúng là như vậy, thế là cô gật đầu lia lịa.

Nhan Kha cười lạnh một tiếng, ra vẻ ngây thơ như con cún con ngòi trên ghế, giọng cay nghiệt khác thường: “À, tôi hiểu rồi, ý cô là cái tính lười biếng của cô là do bẩm sinh, hoàn toàn di truyền từ bố mẹ còn cô hoàn toàn là người bị hại đáng thương, không thể nào khống chế được, đúng không? Ày, bé Diệp Tử, chú hỏi cháu này, cháu đã nghe thấy câu ‘Xấu không phải cái tội nhưng khiến người khác hoảng sợ là có lỗi’ chưa?”.

“Tôi bị bệnh mà!” – Diệp Tử Lộ tranh luận – “Trong sách có viết đây là một ‘chứng bệnh khó chữa từ khi sinh ra’!”.

Nhan Kha nhẫn nại hỏi: “Đúng, là bệnh, thế nên cô định làm thế nào?”.

Diệp Tử Lộ vẫn còn chìm đắm trong nỗi bàng hoàng khi “phát hiện ra bệnh của mình” nên vẫn chưa kịp suy nghĩ vấn đề này. Cô chớp chớp mắt, nói như đúng rồi: “Thì chữa thôi”.

Nhan Kha lại hỏi: “Thế chữa như nào?”.

Diệp Tử Lộ nghĩ đi nghĩ lại, ấp a ấp úng không nói nên lời. Hay là đi Lục Viện nhờ bác sĩ kê đơn nhỉ?

Nhan Kha nói với một giọng hết sức bình tĩnh: “Nào, để tôi nói cho cô cách chữa này, cô phải liệt kê những việc phải làm rồi hoàn thành từng việc từng việc một. Ví dụ như hôm qua cô đã lãng phí cả một ngày, cho nên hôm nay cô phải học thuộc từ mới tiếng Anh, đọc sách, chứ không phải cả buổi chiều ngồi lì lên mạng xem phim hay là chạy ra ngoài tham gia cái... cái hội vớ vẩn gì đó!”.

Diệp Tử Lộ: “Là đại hội xem mặt”.

“Chúc mừng, còn biết cướp lời cơ đấy” – Nhan Kha trợn mắt lên – “Mau lên, viết kế hoạch ngày hôm nay ra rồi làm đi”.

Diệp Tử Lộ không biết phải làm sao.

Tối qua, cô như Colombo phát hiện ra châu lục mới, cô đã tự chuẩn đoán mình bị bệnh lề mề, hiểu rằng đây không chỉ là một thói quen xấu đơn thuần mà là một chứng bệnh về tâm lý.

Mặc dù là bệnh nhưng rõ ràng không có thuốc chữa.

Về lý trí, Diệp Tử Lộ đã biết rõ Nhan Kha nói có lý, chỉ có làm từng việc từng việc một theo kế hoạch là biện pháp duy nhất để khắc phục được chứng bệnh này, mặc kệ là bệnh tâm lý hay là tật xấu, nhưng...

Thế thì... có khác gì hồi xưa đâu?

Diệp Tử Lộ ngồi nghệt ra trước bàn, lôi bản kế hoạch năm lần bảy lượt bị vò nát ra, ngậy người cầm bút lên. Giây phút cô lần đầu tiên thấy chứng bệnh lề mề của mình được giải thích bằng ngôn ngữ học thuật, trong lòng cô thậm chí còn có chút vui mừng phấn khởi, cứ như phát hiện ra nguồn gốc của căn bệnh là bệnh sẽ khỏi. Sau đó lúc cô ngồi trước bàn đọc sách thì

nhớ ra mình vẫn còn phải học tiếng Anh, còn phải đọc sách tham khảo để thi chứng nhận tư cách hành nghề, còn phải đi tìm việc làm thì cảm giác muốn chạy trốn quen thuộc lại một lần nữa xâm nhập tâm trí cô.

Nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, Nhan Kha cười lạnh một tiếng: “Cô nói xem, cô còn thấy việc mình ‘có bệnh’ rất đáng tự hào nữa không?”.

Diệp Tử Lộ trừng mắt, tức giận nhìn anh: “Phản đi!”.

Nhan Kha như ông lão chèo thuyền, gồng mình kéo chiếc túi Diệp Tử Lộ tiện tay vớt trên giường rồi xếp ngăn nắp vào đúng chỗ, tuy hoạt động thể lực này vô cùng nặng nhọc nhưng Nhan Kha vẫn đủ sức đấu khẩu: “Phản á? Tôi cũng muốn thể lăm nhưng có được đâu. Cô thử tự hỏi mình xem sau khi biết đến cái gọi là bệnh lề mề, có phải cô cảm thấy như trút đi được gánh nặng không?”.

Diệp Tử Lộ cảm thấy như bị anh nói đúng tim đen.

Cô quay đầu lại, thấy anh đang thao thao bất tuyệt thì bị vấp vào ga trải giường rồi lăn lông lốc trên giường, tay vẫn kéo túi xách của cô. Sau đó anh lại chật vật trèo lên như con ốc sên, cuối cùng móc ra từ dưới bụng được một cuộn tiền, ước chừng mấy nghìn tệ.

Nhan Kha giật mình thon thót rồi bắt đầu xúc động: “Còn có nhân dân tệ này! Diệp Tử, túi của cô như hòm châu báu ấy, chẳng qua là châu báu hơi ít thôi, cứ phất tay cái là có tiền. Thế này thì bệnh lề mề đã là gì, kể cả cô có bị thần kinh thì cũng đủ ăn cả đời đấy!”.

Diệp Tử Lộ biết Nhan Kha đang chế giễu cô, cô giật lại cuộn tiền: “Cút!”.

Không phải nghĩ cũng đoán được ai đã dấm dúi bỏ tiền vào túi cô. Quả nhiên, Diệp Tử Lộ lôi điện thoại ra thì phát hiện có một tin nhắn chưa đọc. Bố cô bảo cho cô bốn nghìn tệ tiền tiêu vặt, tìm ở trong túi sẽ thấy, còn nói sợ cô hết tiền tiêu vặt rồi nhưng ngại không dám xin bố mẹ, sắp đến mùa đông rồi, đi mua mấy bộ quần áo mà mặc, đừng để cảm lạnh.

“Sợ cô ngại không dám xin á?” – Nhan Kha đứng trên tủ đầu giường, từ trên cao nhìn xuống màn hình điện thoại của cô, lắc lắc cái đầu gấu bông bé tí – “Ôi, bố cô lo xa quá rồi”.

Diệp Tử Lộ giơ tay ấn vào trán anh một cái khiến Nhan Kha ngã ngối xuống.

Nhan Kha chưa kịp đứng lên đã lại tiếp tục ca thán: “Tôi phát hiện ra so với bố mẹ cô thì tôi cứ như con nuôi trong nhà tôi ấy”.

“Thì để tránh sau này anh trở thành phá gia chi tử gây nguy hại cho xã hội chứ còn sao nữa. Con cái nhà bình thường kể cả được chiều chuộng đi nữa thì cũng chỉ trở thành một đứa vô dụng như tôi, cùng lắm thì cũng chỉ tự hại bản thân mình thôi” – Diệp Tử Lộ nhếch mép, cất tiền đi, gãi đầu sồn sột – “Vừa nãy đang nói đến đâu ấy nhỉ? À đúng rồi, tôi phải chữa bệnh”.

Nhan Kha cười nhạt một tiếng.

Diệp Tử Lộ trợn mắt nhìn anh: “Cười cái gì mà cười? Cười nữa là tôi khâu cái mồm anh lại đấy! Xem lần sau còn lấy trộm hạt ngọc trai của tôi làm răng được nữa không”.

Dường như Nhan Kha đang cố tình muốn tạo dáng giống một tao nhân mặc khách chốn bồng lai nhưng đáng tiếc cơ thể lại không thể phối hợp với nhau: chân quá ngắn, còn không đủ dài để vắt chéo vào với nhau mà cả

người chỉ có thể dựa vào mép bàn một cách bất lực, hai cái chân tròn ung ủng buông thõng.

“Tôi nói thật nhé, cô đừng có nổi khùng lên” – Nhan Kha lấy giọng, chuẩn bị tuôn một bài ca tràng giang đại hải – “Cô ấy à, nghĩ thì vĩ đại lắm nhưng mà chẳng bao giờ chịu làm. Lúc không có phương hướng thì thỉnh thoảng còn biết sám hối một lúc, chứ bây giờ ổn rồi thì lại phát hiện ra trên đời này lại có một loại ‘bệnh’ y hệt với triệu chứng của cô, thế nên cô nhẹ nhõm lắm đúng không? Về sau cô không làm được việc gì ra hồn thì lại định đổ cho ai? Cho bệnh lề mề chắc! Thế bệnh lề mề lại đổ cho ai? Chẳng tại ai cả, mà nó là bệnh bẩm sinh, không có thuốc chữa, không khỏi được, đúng không?”.

Diệp Tử Lộ mới nghe xong câu đầu, đang định giơ tay ra bóp cổ Nhan Kha nhưng khi cô nghe đến câu sau thì bỗng ngẩn người.

Đúng là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, đã vậy người ngoài này lại là một người đàn ông thông minh như Nhan Kha.

Nhan Kha tiếp tục nói: “Thế nên cô phải thay đổi đi, người khác hỏi thì đừng có ngơ như bò đeo nơ. Cứ như ông trời đối xử bất công với cô, khiến cô mắc bệnh, khiến cô lười biếng, khiến cô không làm nổi việc gì lắm ấỵ. Giờ đã yên tâm chưa hả bạn Tiểu Diệp Tử?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Nhan Kha nhìn biểu cảm của cô là biết ngay cô vẫn đang lo lắng, thế là anh lập tức mĩa mai cô: “Cô vẫn còn muốn chữa bệnh nữa à? Cô vẫn chưa nhận ra sao? Nếu là tôi thì tôi sẽ không chữa mà mặc kệ nó, dù sao bệnh này cũng chẳng phải bệnh trầm cảm, không chết người đâu mà lo. Cứ để đấy, về sau mà thành công thì có thể nói với người ta: Xem đây, tôi siêu quá đi mất, đến cả bệnh tâm lý cũng chẳng thể che lấp ánh hào quang của tôi.

Nhưng nhờ mà thất bại thì cứ đổ tội lên đầu bệnh lẽ mề ấy, nó không biết nói nên đổ cho nó cũng chẳng ai biết, thế có phải là nhẹ nhõm không”.

Diệp Tử Lộ câm nín.

“Thấy tôi hiểu cô không?” – Nhan Kha nói xong liền gật gù đắc ý, vung về leo lên trên bàn, miệng vẫn thao thao bất tuyệt – “À đúng rồi, đừng có thấy tôi hiểu cô quá mà lấy thân báo đáp nhé, tôi lại mang tiếng không lấy vợ nổi mất thì sao?”.

Từ trước đến nay anh toàn hại người khác cho vui, nói xong anh cười ha hả, thế rồi chưa đợi Diệp Tử Lộ phục thù thì Nhan Kha đã vui quá hóa buồn. Anh bước hụt chân rồi ngã “bộp” một cái xuống đất, nảy lên như cục bông rồi tiếp tục lăn lông lốc đến chân tường, đập “bộp” vào chân tường thêm cái nữa, đầu óc quay cuồng, mãi mới đứng dậy được.

“Ôi mẹ ơi” – cô gái bị nói đúng tim đen Diệp Tử Lộ bất bình nghĩ – “Đáng đời!”.

Sau khi bị Nhan Kha thúc giục, Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng mở sách ôn tập thi tư cách hành nghề ra, ngồi đọc được hơn một tiếng đồng hồ. Tuy hiệu quả không cao nhưng ít ra cũng vào đầu được một ít.

Sau đó, Diệp Tử Lộ mượn vai một cái rồi lấy từ túi ra quyển “Tâm lý học về thói quen trì hoãn” mới mua trên đường về nhà. Cô mở sách ra, đọc từng câu từng chữ với thái độ nghiêm túc như một tín đồ giáo lý đầy thành kính.

Cô đọc thấy một đoạn: “Chúng tôi cho rằng, thói quen trì hoãn sinh ra là do họ sợ hãi. Họ sợ nếu bắt tay vào làm việc thì sẽ gặp phiền phức. Họ lo lắng nếu bộc lộ con người thật sự thì sẽ gặp nguy hiểm. Phía sau sự chần chừ ấy là nỗi sợ hãi không được mọi người chấp nhận. Do vậy, họ không những trốn tránh thế giới này mà thậm chí còn trốn tránh chính bản thân

mình. Tuy rằng việc tự trách mình và ác cảm với chính mình là một điều tương đối đau khổ nhưng so với cảm giác yếu đuối và xấu hổ khi nhận thức rõ về bản thân thì cảm giác ấy còn dễ chịu hơn. Trì hoãn là lá chắn để bảo vệ họ”.

Đoạn văn này như một tia sét đánh thẳng vào đỉnh đầu Diệp Tử Lộ khiến cô giận sôi máu.

Dường như cô cảm thấy có gì đó cứ dâng lên trong cô, đến mức Diệp Tử Lộ phải đóng quyển sách ngay lại, cô thấy mình như nghẹt thở.

Còn cô bạn cùng nhà Vương Lao Lạp thì như Phật bà Quan Âm cứu khổ cứu nạn, đang vội vàng về nhà.

Lớp luyện thi của Vương Lao Lạp bất ngờ tổ chức thi thử. Diệp Tử Lộ nghĩ chẳng qua là để các thầy giáo đỡ phải lên lớp dạy vài tiết, giảm buổi học nhưng học phí vẫn giữ nguyên, chỉ có đồ ngốc Vương Lao Lạp mới nghĩ đây là “ưu đãi đặc biệt” dành cho học viên.

“Sao thế hả giáo sư Vương?” – Diệp Tử Lộ nghe thấy chuông cửa thì liền bỏ sách xuống ra mở cửa, quyết định trốn chạy hiện thực.

Mỗi khi cô không muốn làm việc gì đó thì cô luôn tìm một việc khác để làm, và hôm nay, Vương Lao Lạp đương nhiên sẽ trở thành “việc khác”. Diệp Tử Lộ lấy danh nghĩa “quan tâm bạn bè” và “lương thiện” làm cái cớ để thoát khỏi quyển sách khiến cô kinh hồn bạt vía kia, tỏ ra vui vẻ, lớn giọng hỏi thăm Vương Lao Lạp khi mở cửa.

Vương Lao Lạp đi thẳng vào phòng, ngồi phịch xuống giường, mắt cô ấy sưng lên đỏ hoe, lộ rõ vẻ uất ức.

“Sao thế?” – Diệp Tử Lộ hỏi.

“Diệp Tử, mày có am hiểu về đồ cổ không?” – Vương Lao Lạp im lặng mãi nhưng sau một hồi bị Diệp Tử Lộ gắng hỏi thì cuối cùng cũng nói được một câu.

“Am hiểu... hiểu cái gì cơ?” – Mắt Diệp Tử Lộ chớp chớp, cô cảm giác như cuộc nói chuyện của hai người có gì đó sai sai.

“Đồ gốm... mấy cái vẽ trong sách ấy” – một dòng nước mắt trong kính Vương Lao Lạp chảy xuống.

Diệp Tử Lộ không biết phải nói sao, cô im lặng một lúc rồi trợn mắt lên: “Chị gái ơi, chị thấy em giống đồ cổ không?”.

Cô vừa nói vừa cười đùa để chọc cười cô bạn mình, nhưng nào ngờ Vương Lao Lạp nghe xong thì gào lên khóc. Tiếng khóc như của bệnh nhân tâm thần ấy khiến cho Nhan Kha vừa mới đứng dậy xong, đang định len lén trốn đi để không làm “người khác” hoảng sợ phải giật mình một phen, thế là đầu anh lại đập vào giá treo quần áo trong phòng ngủ của Diệp Tử Lộ.

Thế là cái giá treo mất một chân, bị bụi phủ kín của bệnh nhân lễ mễ giai đoạn cuối đổ ầm xuống.

Nhan Kha cứng cả người lại.

Diệp Tử Lộ lúc ấy tim đập thành thịch nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, trợn mắt lườm Nhan Kha.

“Nhìn kìa” – Diệp Tử Lộ giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra – “Nàng Mạnh Khương năm ấy cũng khóc thế này đến nỗi đổ cả Trường Thành đấy”.

Cô vừa an ủi Vương Lao Lạp, vừa vội vàng dựng giá treo quần áo rồi nhặt con gấu bông lên ôm lấy, đề phòng anh động đậy, hai tay cầm phần bóp chặt mặt gấu, vân vê lúc tròn lúc méo.

Nhan Kha đáng thương không dám phản kháng, chỉ có thể cứng đờ người, cười nhả răng, ngồi im như phỗng.

“Rốt cuộc là làm sao? Có chuyện gì?” – Diệp Tử Lộ nhẹ nhàng hỏi.

Vương Lao Lạp không quan tâm mà chỉ khóc.

“Chuyện gì thì cũng phải nghĩ thoáng ra, lẽ nào... mà lại không thi tốt à?” – Diệp Tử Lộ ngừng lại, bỗng nhận ra mình đã hỏi đến đúng trọng điểm – “Thi thử không tốt thì có làm sao? Mà nghĩ thi thật người ta còn kiểm tra cả điểm thi thử chắc!”.

Vương Lao Lạp quệt mạnh dòng nước mắt.

“Rốt cuộc mà làm sao?” – Diệp Tử Lộ ngã vật xuống giường lăn một vòng khiến Nhan Kha suýt thì sùi bọt mép, khổ sở không nói nên lời – “Mày đừng có khóc lóc với tao nữa, nói đi xem nào! Thế này khác nào làm khổ tao không? Lao Lạp, đại mỹ nữ, Lao Lạp tỷ tỷ, Lao Lạp cô nương, Lao Lạp...”.

Thế mà Vương Lao Lạp cứ khóc lên khóc xuống, dù Diệp Tử Lộ có hỏi thế nào, an ủi thế nào, có vắt não ra tìm cách dỗ cho cô ấy cười cũng chẳng có tác dụng.

Nước mắt cô ấy rơi xuống lộp bộp, chẳng được bao lâu ga giường của Diệp Tử Lộ đã ướt hết cả, nước mắt dâng thành sông. Cuối cùng Diệp Tử Lộ không thể chịu được nữa, khí dồn xuống đan điền, hét ầm vào tai Vương Lao Lạp: “Vương Tiểu Hoa!”.

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên cũ đầy cá tính của mình, Vương Lao Lạp ngẩn người ra, rồi lại khóc nức lên.

Diệp Tử Lộ nói tiếp: “Tao vừa thất tình vừa thất nghiệp mà có khóc lên khóc xuống như này đâu! Rốt cuộc mày gặp chuyện đen đủi gì thì nói xem nào, bọn mình cũng đi giải sầu, ngày mai lại là một ngày mới!”.

Cơ tam bành của Diệp Tử Lộ khiến Vương Lao Lạp giật mình, cô ấy ngồi ngây ra mãi rồi mới nói được một câu: “Diệp Tử, mày biết phố đồ cổ nào nổi tiếng không? Tao muốn đi xem...”.

Diệp Tử Lộ đánh mạnh vào gáy của cô ấy: “Mày tỉnh ngủ chưa? Mày đi hỏi người ta xem, hai đứa chúng ta chỉ đáng giá mua một tặng một, bán đi cũng có đủ tiền mua cái bộ dùng rồi của Hán Vũ Đế không?”.

Nhan Kha suýt chút nữa không nhận được mà bật cười thành tiếng, không ngờ Diệp Tử Lộ cũng biết người biết ta như vậy.

Nhưng hiện giờ Vương Lao Lạp đã mất hết dây thần kinh hài hước, cô ấy chỉ biết ngồi ngơ ngẩn ra, ánh mắt u ám, cảm thấy như cuộc đời không còn một tia hy vọng nào. Mãi một lúc sau cô ấy mới nhẹ nhàng kéo tay áo Diệp Tử Lộ: “Có phải mày hay lên mạng đặt mua sách không? Mua cho tao mấy quyển sách được không?”.

Diệp Tử Lộ: “Mua gì cơ?”.

“Mấy quyển sách liên quan đến cổ vật...” – Giọng Vương Lao Lạp nghẹn lại, đẩy vai Diệp Tử Lộ một cái – “Tao còn phải tìm bảng chữ mẫu, tao muốn mua bảng chữ mẫu... Tên của cái nhà thư pháp viết chữ ấy là gì ấy nhỉ? Minh cái gì Văn cái gì nhỉ...”.

Cuối cùng thì công cụ tìm kiếm đã phát huy tác dụng, ba chữ “Văn Chủ Minh” hiện ra. Vương Lao Lạp reo lên với Diệp Tử Lộ cứ như tìm được châu lục mới: “Đúng rồi, chính là ông ấy, mua cho tao một quyển về người này...”.

Diệp Tử Lộ quay đầu lại: “Nhưng mà mày còn phải thi cao học mà?”.

Vương Lao Lạp lại bắt đầu khóc thút thít.

Diệp Tử Lộ: “Nói rõ xem nào!”.

“Học hành có ích gì chứ?” – Vương Lao Lạp bỗng gào ầm lên – “Tao già thế này rồi còn học hành gì nữa? Học văn cao có thay đổi được số mệnh không? Trong mắt người ta tao vẫn chỉ là một con nhà quê ngu ngốc mà thôi!”.

“...” – Diệp Tử Lộ ngồi ra xa để đỡ bị nước bọt văng vào người.

Vương Lao Lạp sắc mặt u ám ngồi một bên, không nhìn màn hình máy tính nữa mà nhìn chăm chăm chú gấu bông khiến Diệp Tử Lộ và Nhan Kha một phen hoảng sợ vì tưởng cô ấy đã phát hiện ra. Một người một gấu bị cô ấy nhìn chăm chăm như quý.

Không biết sau bao lâu, Vương Lao Lạp mới mở miệng, giọng khản đặc lại: “Diệp Tử, người được phân làm nhiều loại. Người xuất thân không danh giá là một loại, học vấn không cao là một loại, xấu là một loại, người chưa bước chân ra xã hội, ngu ngơ chẳng biết cái gì là một loại. Mày nói xem, người có đủ các đặc điểm này thì còn sống trên đời làm gì nữa?”.

Lúc cô ấy nói những lời này, giọng nhẹ nhàng ảm áp. Từ trước đến nay Diệp Tử Lộ chưa từng nghe giọng này, nhất thời dựng tóc gáy.

“Tao không cam tâm...” – Tóc tai Vương Lao Lạp xoà ra che hết cả nửa mặt, cộng thêm với khuôn mặt bê bối nước mắt khiến cô ấy trông như ma nữ - “Tao cứ nghĩ đến việc cả đời này thua kém người ta thì tao thà chết đi còn hơn”.

Thấy cô ấy định tìm đến cái chết, Diệp Tử Lộ tròn tròn mắt, ấp a ấp úng nói: “Tiểu Hoa... Có chuyện gì bọn mình từ từ bàn bạc được không? Mà... mà...”.

Vương Lao Lạp cười nhẹ, lắc lắc đầu: “Mày không hiểu đâu”.

Diệp Tử Lộ: “Tao tao tao không hiểu, vậy... vậy... vậy mày phải giải thích cho tao hiểu chứ?”.

Vương Lao Lạp hít một hơi thật sâu, sờ tay lên tóc rồi nhẹ nhàng vò tóc, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Thực ra tao từng thích một người, vẫn chưa kể cho mày đúng không?”.

Diệp Tử Lộ lập tức lắc lắc đầu.

“Tao chưa kể với ai cả. Theo lời của mọi người công ty tao thì anh ấy là một anh chàng cao to đẹp trai lại còn giàu có, nghe nói công ty tao là quà bố tặng anh ấy.”

Nhan Kha giật mình, hình như anh quen người này... hình như anh đã nghe điều không nên nghe rồi.

“Tao với anh ấy khác nhau một trời một vực” – Vương Lao Lạp nhìn về phía xa xăm rồi tiếp tục nói – “Tao đã từng tưởng tượng, sẽ có một ngày tao trở thành nghiên cứu sinh của một trường đại học nổi tiếng, thuộc thành phần trí thức, bước chân vào hàng ngũ những con người ưu tú của xã hội.

Sẽ có một ngày khi tao và anh ấy gặp nhau trên phố, sẽ thế nào nhỉ? Anh ấy sẽ nhìn tao chứ? Sẽ thích tao chứ?”.

“Nhưng hôm nay tao nhìn thấy anh ấy bên đường. Lúc thi xong tao đi mua một cốc trà sữa, ngồi bên đường nghỉ một lúc thì tình cờ thấy anh ấy đang ngồi trên một cái ghế dài bên đường, anh ấy không nhận ra tao. Anh ấy nói chuyện vui vẻ với người ngồi bên cạnh, đó là một cô gái rất xinh đẹp” – Vương Lao Lạp cup mắt xuống, thấp giọng nói – “Những lời họ nói, một chữ tao cũng không hiểu. Tao quay lưng lại với họ như một người ngoài hành tinh đang nghe trộm người trái đất nói chuyện... Diệp Tử mày có biết không? Từ trước đến nay chưa bao giờ tao cảm thấy mình lại... lại...”.

Diệp Tử Lộ: “Thực ra cũng không sao, cuộc sống của mỗi người mỗi khác mà. Người cổ đại cũng có hiểu thuật ngữ nghiên cứu của thời bây giờ đâu? Mày không hiểu bọn họ nói gì nhưng những điều mày biết bọn họ chắc gì đã biết?”.

“Nào có giống nhau” – Vương Lao Lạp nhìn cô – “Mày không hiểu đâu, không giống nhau mà. Bọn họ biết loại đồ gốm ấy có từ triều đại nào này, rồi người này viết thư pháp đẹp hơn người kia còn tao chỉ biết cách nuôi lợn, cách pha cám lợn. Đó chính là sự khác biệt của người thuộc đẳng cấp thượng lưu và hạ lưu đấy”.

Diệp Tử Lộ nói giọng yếu ớt: “Cách mạng không phân chia giai cấp mà”.

Vương Lao Lạp biết ngay cô đang ba hoa nên chẳng để tâm, cô ấy hít một hơi thật sâu: “Mày cứ mua sách cho tao đã rồi về đưa hoá đơn tao trả tiền. Diệp Tử, tao không chịu được nữa, mày có hiểu không? Lòng tự trọng của tao đã bị tổn thương, tao không chịu được khi thua kém người khác, không chịu được khi sinh ra đã kém cỏi hơn người khác, không chịu được

khi tao vốn chỉ là một con nhà quê, một con nghèo khổ! Tao thà đập đầu chết đi còn hơn!”.

Diệp Tử Lộ vội vàng gật gật đầu.

Vương Lao Lạp ngây người ra một lúc, cô ấy cảm thấy những gì mình vừa nói thật vô nghĩa, cả người như bị phủ một tầng u ám khiến cô ấy không biết phải nói gì. Cuối cùng không muốn nói chuyện với Diệp Tử Lộ nữa, Vương Lao Lạp nhỏ giọng tạm biệt rồi rời khỏi phòng.

Vương Lao Lạp đi rồi nhưng câu nói “Tao không chịu được nữa rồi” cứ văng vẳng trong đầu Diệp Tử Lộ. Buổi tối trước khi đi ngủ, cô nằm trên giường, thế nào lại sờ vào quyển “Tâm lý học bệnh trĩ hoãn” mấy lần, thế là mở ra đọc.

Ba giờ sáng, Diệp Tử Lộ bỗng bật dậy, mở đèn giường lên.

Nhan Kha bị cô chiếu đèn đến loá cả mắt, không thể chịu được, anh đành mở miệng: “Cô là quý nhập tràng đấy à?”.

Giọng nói bất thành linh vang lên của anh khiến Diệp Tử Lộ giật cả mình: “Sao anh chưa ngủ?”.

Nhan Kha chán nản lầm bầm: “Tôi không có nhu cầu sinh lý”.

Tuy ban ngày anh đã chẳng được nhả nại gì cho cam, nhưng đến đêm càng hay cái kinh.

Đã lâu không được ngủ khiến cho tinh thần vốn hoạt bát của Nhan Kha trở nên mệt mỏi. Ban đầu anh muốn gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu, ngủ một chút nhưng sau lần cãi nhau với Diệp Tử Lộ ấy, anh đã quay về lại thân xác của mình một lúc. Điều này khiến Nhan Kha nhận ra ý thức của gấu

bông nhất định phải luôn tỉnh, một khi bị ngắt quãng thì cơ thể sẽ sinh ra ảo giác “đang ngủ” hoặc “hôn mê”. Khi ấy, ý thức của anh sẽ quay về thân xác của chính mình, nghĩa là anh không ngủ được.

Diệp Tử Lộ ngồi ngây ra ở đầu giường, ngẩn ngơ một hồi, bất chợt cô kéo chăn lên che trước ngực, ngại ngùng nói: “Không... không ngủ thì anh làm gì? Chẳng lẽ đêm nào cũng ngồi trên đầu giường rồi...? Eo ơi, nghe cứ biến thái thế nào ấy”.

“Bức tường trường tồn với thời gian ấy thì che làm gì?” – Nhan Kha lườm cô với vẻ mặt u ám – “Yên tâm, không phải lúc nào tôi cũng coi cô là người bình thường”.

Diệp Tử Lộ đưa quyển sách đến trước mặt Nhan Kha, cười gằn một tiếng: “Nhan thiếu gia, anh có biết cái gì gọi là ‘Dưới hiên nhà thấp, ai cũng phải cúi đầu không’?”.

Nhan Kha bực tức nhìn cô.

“Cắn tôi đi” – Diệp Tử Lộ khua khua tay trước mặt anh – “Có giỏi thì lên đây, cắn đi”.

Nhan Kha hít một hơi sâu, quay đầu đi, cố dặn lòng phải bình tĩnh, dù sao bệnh ngu ngốc cũng không lây truyền.

Anh mặc kệ cô, Diệp Tử Lộ cũng chẳng thèm gây hấn nữa. Tâm trạng cô cứ như thủy triều khi dâng khi rút, nhanh đến mà cũng nhanh đi.

Sau một hồi không nghe thấy tiếng của cô, Nhan Kha không nhịn được mà quay đầu lại, anh phát hiện ra Diệp Tử Lộ vẫn ngồi ngây ngốc ở đó, lộ ra cánh tay gầy gò xanh xao, cô ngồi ôm gối, mắt sụp xuống, mặt không cảm xúc, hồn vía như bay đến phương nào.

Nhìn thế này ít ra trông cô ta còn giống người một chút – Nhan Kha cay nghiệt nghĩ.

“Nhan Kha, trong sách nói người ta mắc bệnh lề mề đa phần vì hay trốn tránh và không thể chấp nhận được chính mình. Theo anh nghĩ thì thế nào là ‘chấp nhận được chính mình’?” – Diệp Tử Lộ bất ngờ lên tiếng, cô cảm thấy có chút mờ mịt – “Anh xem, tôi biết mình là ai, biết mình đã lớn rồi, bình thường cũng tự biết yêu thương bản thân... Đương nhiên là thỉnh thoảng cũng tệ với chính mình, nhưng sao lại có thể không chấp nhận được chính mình chứ?”.

Hoá ra là cô muốn thảo luận vấn đề về tâm lý học và triết học. Nhan Kha cho rằng mình sinh ra đã có khí chất tiềm ẩn của một thanh niên hài hước, khác xa với kiểu thanh niên nghiêm túc cho nên không thêm quan tâm đến cô.

Bình thường khi Diệp Tử Lộ nói chuyện, người ta mặc kệ thì cô sẽ tự động chuyển sang chế độ tự nói chuyện một mình.

Quả nhiên Diệp Tử Lộ tiếp tục nói: “Tôi cũng đâu có giống Vương Lao Lạp đâu, cả ngày ngồi thù người này ghét người kia như con thần kinh, rồi lại gào lên là tao không chấp nhận được, tao nhất định không chịu thua... các kiểu. Bạn Nhan Kha à, anh thử nói xem, tôi biết anh là người thông minh nhất, hiểu lòng người nhất mà!”.

Rất nhiều người cay nghiệt đều cho rằng mình chỉ là người “khúc chiết ngọn ngành”, quen với việc “nói đúng tim đen” người khác mà thôi, Nhan Kha cũng không ngoại lệ. Tuy anh không phải là người biết thương hoa tiếc ngọc nhưng cũng có chút nghĩa khí đàn ông, đã vậy Diệp Tử Lộ lại bất ngờ cầu cứu anh với giọng tha thiết nỉ non.

Thế nên Nhan Kha nghĩ một lúc rồi hỏi: “Thế cô nghĩ cô là người thế nào?”.

Vừa được hỏi, Diệp Tử Lộ liền bình tĩnh trở lại, bắt đầu thao thao bất tuyệt phân tích mổ xẻ bản thân, liệt kê ra một đồng tội trạng của mình: “Tôi cảm thấy mình hơi thất bại, trước mắt tôi có hai việc không làm được, đó là việc này không làm được, việc kia cũng không làm được. Chẳng nhẽ nài được cái gì hết, đừng nói là làm việc lớn, kể cả đọc sách, thi cử tôi đều không làm được. Đã thế tôi còn lười nữa, ý chí cũng không kiên định. Đúng rồi, tôi còn không biết giao tiếp với người khác, nóng tính, không biết đối nhân xử thế, không có bản lĩnh, làm cái gì cũng không có kế hoạch...”.

Nhan Kha không ngờ cô lại căm ghét bản thân đến tận xương tủy thế này, anh ngẩn người ra, anh thấy những lời phê bình của Diệp Tử Lộ rất chuẩn với sự đánh giá của anh về tác phong làm việc của cô, chuẩn không cần chỉnh.

Diệp Tử Lộ nói tiếp: “Anh xem, bây giờ tôi vẫn còn sống dựa vào bố mẹ, có khác gì con kí sinh trùng của xã hội không, sống trên đời mà từ sáng đến tối tốn cơm tốn gạo. Chắc chắn là rất nhiều người ghét tôi, tôi là đứa hời hợt thì trưởng thành chậm, lớn lên thì lại thành hình mẫu cho việc liều mạng chạy sai đường! Là mặt trái của nền giáo dục toàn nhân loại!”.

“Anh xem, tôi vừa xấu vừa ngu, thêm mấy năm nữa còn già nữa, thế mà vẫn trơ cái mặt mo ra mà sống trên đời. Đã thế còn không có ý định chấm dứt cái lối sống kiểu này, điều này chứng tỏ da mặt của tôi quá dày, tôi mà sống ở thời cổ đại có khi còn góp công lớn canh gác tường thành đấy” – Diệp Tử Lộ đưa hai tay ra, cười khổ - “Nào, anh còn muốn bổ sung gì không?”.

Nhan Kha im lặng một lúc, với góc độ là một người ngoài cuộc, nếu so những điều kiện của Diệp Tử Lộ với mặt bằng chung cả nước thì cũng tạm

coi là tầng lớp trung lưu... thậm chí còn gần với đến thượng lưu nữa.

Khách quan mà nói, tuy cô không xinh đẹp như ngôi sao nhưng hồi bé trong lớp cô cũng khá đáng yêu, ít nhất là cũng có con trai bàn tán sau lưng cô, được người khác viết thư cho cô. Cô cũng không đến nỗi ngốc nghếch, ít nhất những lúc nói nhảm thì mồm miệng cũng nhanh nhẹn hoạt bát, tuy thi đại học không được tốt lắm nhưng cuối cùng cũng đỗ đại học. Thực ra ngôi trường khiến cô chán nản suốt bốn năm trời cũng là niềm mơ ước của rất nhiều người.

Tuy cô cũng không hẳn là người hiểu nhiều biết rộng nhưng với tuổi tác và kinh nghiệm và những đoạn bình luận cô hay viết trên mạng thì cô cũng được xem như cũng có chút tài mọn, sống cùng cô cũng không khiến người ta thấy nhạt nhẽo, đầu óc... cũng tạm coi là minh mẫn.

Chỉ có cái là hơi lười, tuy rằng không được kiên định cho lắm. Lớn hơn cô vài tuổi nhưng lúc nào anh cũng thấy cô như đứa trẻ chưa trưởng thành, mới gặp có chút khó khăn còn con mà đã không chịu được. Thực ra người khổ sở hơn cô trên thế giới này đâu có ít.

Thấy anh không nói gì, Diệp Tử Lộ bĩu môi, tóm lấy chân con gấu bông, làm Nhan Kha suýt nữa thì ngã ngửa về phía trước.

“Ấy... xin lỗi, tôi mạnh tay quá” – Diệp Tử Lộ lè lưỡi – “Anh mắng tôi đi, lần này có mắng thế nào tôi cũng nghe, thật đấy, tôi bảo đảm!”.

Bình thường Nhan Kha có cứ cơ hội là lại mắng mỏ cô, nhưng lần này anh lại không nói gì, anh nhìn cô với đôi mắt to tròn đen láy, bình tĩnh nói: “Tôi mắng cô làm gì? Những điều cần nói cô đã nói hết rồi, cô muốn tôi tóm tắt lại một lượt hay là nói đại ý của đoạn cô nói lúc nãy?”.

Diệp Tử Lộ: “À...”.

Nhan Kha cười nhẹ một tiếng, quay lại nói chuyện với cô bằng giọng hà khắc: “Này, Diệp Tử, cô giải thích hộ tôi xem các cô nghĩ gì vậy, bạn gái cũ của tôi y hệt cô, lúc có chuyện này chuyện kia thì bảo tôi mắng mỗ, thúc giục cô ấy nhưng tôi cứ mắng mỗ, thúc giục xong thì cô ấy lại nước mắt lưng tròng, cứ như là bị ngược đãi ấy, rồi đâu lại vào đấy. Các cô vốn dĩ đã không muốn thay đổi thì việc gì phải cả ngày cầu cứu người ta mắng mình? Đây gọi là nghiệm bị ngược đãi à?”.

Diệp Tử Lộ móc túi bỏ: “Tôi định thay đổi mà...”.

“Ồ, thế hoá ra tôi nhớ nhầm à” – Nhan Kha không chút khách khí nói – “Tôi hỏi cô nhé bạn Diệp Tử, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”.

“... Sắp hai mươi rồi” – Diệp Tử Lộ nói lí nhí như con muỗi.

“À, hai mươi rồi à?” – Nhan Kha nói – “Thế này nhé, cứ coi như cô lớn chậm hơn người khác, người khác hai tuổi cai sữa mẹ, thì cô năm tuổi, đến giờ cũng cai sữa được hai mươi năm rồi đúng không? Thế cô còn định nũng nịu với ai nữa?”.

Diệp Tử Lộ ấn tay xuống ga giường, lệ chảy trong tim, cảm thấy mình quá ngốc nghếch khi nửa đêm tìm Nhan Kha nói chuyện. Mỗi lần nói chuyện là thế nào anh ta cũng nói những lời khắc nghiệt, nghiêm khắc hơn những gì cô nghĩ, đây cũng được coi như lời thúc giục mạnh mẽ nhất!

Nghĩ đến đây, cô bất chợt ngẩn người, đêm thanh cảnh vắng, có đôi lúc, người ta sẽ tỉnh táo hơn lúc ban ngày. Nhất thời, Diệp Tử Lộ cảm thấy như nghe được tiếng nói từ trái tim cô.

Cái gì gọi là “hơn cả những gì cô nghĩ”?

Có lẽ... Nhan Kha nói đúng, cô muốn nghe nhưng lại không muốn người ta phê bình mình quá nghiêm khắc. Cho dù cô thấy những lời này quá tàn nhẫn, quá khiến người ta tổn thương nhưng nếu Nhan Kha đã nói thật lòng thì liệu cô có đau lòng như bây giờ không?

Lúc này, Nhan Kha lại thở dài.

Giọng của đàn ông rất dễ nghe: trầm ấm, thu hút, đem đến cảm giác an toàn. Nếu anh làm thầy giáo, với giọng nói này thì chắc chắn sẽ rất được yêu quý, nhưng đáng tiếc những gì anh nói thường khiến người khác khó chịu, vì vậy ưu điểm hiếm hoi này của anh coi như vô dụng.

Nhan Kha nói: “Diệp Tử, cô tự nghĩ xem, người cô vừa nói có đúng là cô không? Lúc bạn cùng nhà của cô nói về mình thì cô ấy có cảm giác như vậy, còn cô thì sao?”.

“Cô ấy mới là ruột đau như cắt, còn cô thì... chẳng đau đớn gì mấy. Cô hỏi tôi thế nào là không thể ‘chấp nhận bản thân mình’, như cô hiện giờ là không thể chấp nhận được bản thân, lúc quở trách chính mình như quở trách người khác, cơ bản là cô không hề thực sự tiếp nhận, Diệp Tử Lộ cô chính là người như vậy đấy.”

Nhan Kha nhìn cô, tia sáng từ đôi mắt đen láy ấy như một mũi tên đâm thẳng vào ngực cô. Anh chưa đợi cô nói gì đã tiếp lời: “Trong tiềm thức của cô, cô không coi cái đồ bỏ đi cô vừa nói đến là chính mình, hoặc cô cho rằng đây chỉ là hoàn cảnh nhất thời thôi chứ về sau mọi chuyện sẽ ổn. Cho dù cô luôn miệt mài nói mình không có tương lai, không có lý tưởng, nhưng trong tiềm thức cô nghĩ rằng sẽ có một ngày mình trở thành một người cực kỳ giỏi giang, có thể nhìn đời bằng nửa con mắt, khiến tất cả mọi người ngưỡng mộ cô, khen ngợi cô, sùng bái cô, ghen tị với cô, yêu quý cô, mê mẩn cô, đúng không?”.

Diệp Tử Lộ lập tức cãi lại: “Tôi đâu có định làm Võ Tắc Thiên đâu, tôi...”.

“Cô tự nghĩ đi, có phải lúc đọc những loại tiểu thuyết vợ vãn trên mạng ấy trong lòng cô cực kỳ thoải mái không?” – Nhan Kha ngắt lời cô – “Đừng có cãi, không thích thì cô còn đọc làm cái gì? Tôi biết rằng cô rất thích, chẳng qua là không dám nói ra thôi, cũng không dám trắng trợn hoá thân vào câu chuyện. Đó là bởi vì cô vẫn còn lý trí, biết mình là ai, biết khoảng cách giữa những điều hư cấu trong truyện và hiện thực cuộc sống quá xa vời. Thế nên khi người khác hỏi cô sau này muốn làm gì, cô tự nhiên cảm thấy mù mịt vì cô hiểu rõ những gì trong truyện là giả, nhưng khi nhìn vào hiện thực cuộc sống thì cô lại không cam tâm”.

Diệp Tử Lộ ngây người nhìn anh.

Nhan Kha tổng kết lại: “Tuy cô nhờ tôi cho cô lời khuyên nhưng tôi cũng không phải là chuyên gia gì, nhưng theo tôi, như thế nghĩa là ‘không thể chấp nhận chính mình’. Sao? Cô thấy tôi nói có lý không?”.

Bất chợt Diệp Tử Lộ muốn ném anh ra ngoài cửa sổ vì cô có cảm giác như Nhan Kha đã xé thịt lột da cô, bóc tách xương cốt cô, đào khoét hết ba hồn bảy vía của cô, đặt cô dưới kính hiển vi, không gì có thể giấu được anh.

Chương 8: Thoát chết trong gang tấc

Hằng ngày cứ đúng 5 giờ rưỡi là Vương Lao Lạp thức dậy đọc tiếng Anh, bình thường Diệp Tử Lộ biết điều này nên lần nào đi ngủ cũng đóng

cửa. Hôm nay, Vương Lao Lạp vẫn mơ mơ màng màng thức dậy đúng giờ như mọi khi. Dù cuộc đời của cô ấy có hỗn loạn thế nào thì ít ra tinh thần này cũng rất đáng được khen ngợi, hằng ngày thức dậy đúng giờ bất chấp phong ba bão táp.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Vương Lao Lạp ăn tạm cái gì đó rồi lôi sách ngoại ngữ ra, đọc to để nhanh chóng tỉnh táo, vừa đọc vừa đi lại trong phòng, đi qua đi lại, lúc đó cô ấy mới phát hiện ra có gì đó sai sai: Cô ấy quay đầu lại, phát hiện cửa phòng Diệp Tử Lộ mở.

Vương Lao Lạp xuất thân nghèo khó, tuy có những lúc hơi cực đoan nhưng cô ấy rất để ý đến cảm nhận của người khác. Cô ấy lập tức im lặng, ngó ngó nghiêng nghiêng về phía phòng Diệp Tử Lộ, có chút nghi ngờ, rõ ràng tối qua thấy Diệp Tử Lộ đóng cửa cơ mà? Cô ấy rón ra rón rén đi tới, định đóng cửa phòng ngủ Diệp Tử Lộ thì chợt phát hiện ra cô bạn cùng nhà lười như hủi của mình đã dậy rồi.

Nửa đêm Diệp Tử Lộ bị Nhan Kha khích tướng, đầu óc đã mờ tịt cả rồi. Nghe Nhan Kha phân tích xong, cô không nói không rằng nhanh nhẹn tắt đèn, đắp chăn đi ngủ, lại trốn tránh một lần nữa... À, đúng rồi, trước khi trốn tránh, cô mở cửa phòng ra để hôm sau thức dậy cùng giờ với đồng chí Vương Lao Lạp.

Cô chỉ ngủ có hơn hai tiếng đồng hồ, cả người cứ mệt mệt, cứ như đang bị hạ huyết áp. Vương Lao Lạp rụt rè nhìn cô: “Tao làm mày mất giấc ngủ à? Xin lỗi nha...”

Diệp Tử Lộ định cáu loạn lên theo bản năng nhưng chỉ vài giây sau, cô đã nhớ ra tự mình mở cửa để hôm sau dậy sớm, nên chỉ có thể nở một nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt tối sầm, bộ dáng như thể cương thi năm trăm năm chưa được ăn thịt đang đang đợi mồi sống dậy.

Vương Lao Lập thấy cô như một cây nấm khổng lồ, trên đầu có một tảng không khí u ám, thế là giật cả mình.

Chỉ thấy Diệp Tử Lộ bò khỏi giường như người mộng du, nhẹ nhàng nói: “Không sao, không sao, về sau ngày nào mà cũng gọi tao dậy nhé, tao cũng muốn dậy sớm”.

Sau khi thể hiện xong hoài bão vĩ đại, cô vướng chân vào ga giường một cách đầy oanh liệt, chân vẫn trên giường nhưng cả người đã tiếp đất, bộ dạng như ma treo cổ. RẦM một cái, cả người cô lặn xuống đất.

Nhan Kha: “...”.

Anh nghĩ rất có thể trước đây Diệp Tử Lộ là một nhân vật thiên tài, bây giờ già rồi, ngã làm não hơi có vấn đề nên mới trở thành một người bình thường.

Vương Lao Lập hoảng sợ tròn tròn mắt, Diệp Tử Lộ đang nằm dưới đất ôm chặt đầu, may mà không ngất. Cô kiểm tra xem đầu mình có bị làm sao không cho yên tâm, không hiểu nghĩ thế nào mà xua tay với Vương Lao Lập, chui ra từ trong chăn như con sâu, đầu óc choáng váng đứng lên, máu mũi liên tiếp chảy xuống như hai dòng suối.

“Thích chưa?” – Nhan Kha lén quan sát, nghĩ bụng – “Khởi đầu tốt đẹp quá!”.

Tuy Diệp Tử Lộ chỉ mới ngủ được hai tiếng đồng hồ, đáng vẻ lúc ngủ dậy đã chẳng ra làm sao, lại còn chảy cả máu mũi, nhưng cô vẫn vô cùng phấn khởi. Trong một buổi sáng, Nhan Kha nghe thấy tiếng mở cửa của hai cô gái, và tiếng đọc sách một cao một trầm.

Nhìn dáng vẻ chuyên tâm đọc sách của Diệp Tử Lộ, anh thầm đoán xem cô kiên trì được bao lâu.

8 giờ 15 sáng, Vương Lao Lập thu dọn sách vở, trang điểm trong vòng mười lăm phút rồi đi làm với dáng vẻ xinh đẹp. Diệp Tử Lộ thay đồ thể thao, đứng trong phòng vận vẹo mấy cái, cô cảm thấy đúng là dậy sớm khiến người ta mình mẫn hẳn ra, cứ như là bị tiêm doping vậy. Cô nhét Nhan Kha vào mũ áo của mình: “Đi, chúng ta cùng đi tập thể dục”.

Nhan Kha ngơ ngậy mãi nhưng chả ích gì, chỉ biết tức giận oán than: “Cô nghĩ tôi mà giảm cân được chắc?”.

Thế nhưng kháng nghị của anh không có kết quả, anh vẫn bị bắt đi ra ngoài, chỉ có thể bám chặt lấy mũ của Diệp Tử Lộ, cứ mỗi động tác của cô lại khiến đầu anh quay cuồng.

Nhan Kha không nhớ đã bao lâu mình chưa ra khỏi nhà rồi, anh ở nhà của Diệp Tử Lộ, cả ngày không ra ngoài, bị nhốt trong bốn bức tường suy nghĩ về cuộc đời, lên mạng, khi thì đọc mấy tác phẩm văn học chính thống vẫn chưa được tháo bọc được Diệp Tử Lộ mua về để trên giá sách mà không hề có ý muốn ra khỏi nhà.

Vừa thấy dòng xe cộ tập nập trên phố anh đã cảm thấy không quen.

Vì tất cả những thứ này đều khiến anh cảm thấy như đã từ rất lâu rồi.

Anh ngồi trong mũ của Diệp Tử Lộ, thỉnh thoảng bị đập vai vào những người xung quanh khi Diệp Tử Lộ chạy trong công viên gần nhà, anh bỗng cảm thấy bối rối. Sau khi bị tai nạn giao thông, chỉ trong phút chốc anh trở thành một người... được rồi, thực ra anh không còn là người nữa. Những điều anh từng thấy khi còn là người giờ chỉ còn là ký ức, những ký ức ấy còn đọng lại vô cùng rõ rệt nhưng hóa ra lại xa xôi đến vậy.

Nếu như không phải đồ đáng ghét Diệp Tử Lộ ngày nào cũng gọi anh “Nhan Kha”, “Nhan Kha” thì có khi anh đã quên rằng mình đã từng tên là “Nhan Kha”, đã từng... là người rồi.

Sáng nay Diệp Tử Lộ vô cùng phấn chấn, chạy hùng hục, kết quả là va vào một con chó Husky đang đi dạo với chủ, con Husky ngu ngốc này va vào người ta liền phát cuồng, bỏ chủ đuổi theo Diệp Tử Lộ.

Bình thường Diệp Tử Lộ không có thói quen tập thể thao, chạy chưa được bao lâu đã mệt lử, thấy nó thè lưỡi ra nhìn trông cũng đáng yêu, thế là cô quay lưng lại rồi xoa xoa đầu nó.

Cô đột ngột chuyển hướng khiến Nhan Kha tội nghiệp đang ngồi trong mũ vì không bám chặt nên trượt khỏi vai cô.

Diệp Tử Lộ hoa mắt, chỉ thấy con Husky nhảy lên, ngoạm lấy chú gấu bông Nhan Kha một cách vô cùng chuẩn xác rồi chạy đi nhanh như chớp.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Chủ của chú chó vội vàng đến xin lỗi cô: “Xin lỗi, xin lỗi! Tôi không giữ được nó lại, thôi xong rồi, nó thích ngoạm đồ trong mồm rồi chạy lung lung, mà đã chạy là mất hút. Cô gái à, nó lấy đồ vật gì của cô vậy?”.

Diệp Tử Lộ: “... Người”.

“Cái gì cơ?” – Chủ của chú chó là một bà cô trung niên, không nghe rõ – “Nào, thôi kệ đi, cô đợi tôi đuổi theo mang nó về nhé!”.

Bà cô hít một hơi rồi hét lên: “Kitty! Có quay về đây không thì bảo!”.

Con chó to dùng vừa nghe thấy “Kitty” thì dừng lại một lúc, Nhan Kha vô tội bị treo ngược trong mồm con chó, nó quay đầu lại nhìn chủ, đuôi vẫy loạn lên như quạt điện, như đang muốn thách thức: “Qua đây qua đây, có giỏi thì đuổi tôi đi!”.

Bà cô chạy đi rồi Diệp Tử Lộ mới bình tĩnh lại, vội vàng đuổi theo. Trong chốc lát “Kitty” đã có những hai người chơi cùng, thế là nó chạy như được mùa, chạy như thể không còn ngày mai.

Bà cô hét ầm lên: “Kitty! Mày mà còn chạy nữa tao cho ăn đòn!”.

Một ông lão bán bánh nướng bên đường kinh sợ thốt lên: “Meo...”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cái quái gì thế này?

Vào một buổi sáng đầy chán chường, Diệp Tử Lộ đã được rèn luyện thân thể từ trong ra ngoài, cuối cùng lại còn được hành hiệp trượng nghĩa... đưa bà cô bị treo chân vào bệnh viện.

Trở về từ bệnh viện, Diệp Tử Lộ vẫn chưa hoàn hồn, không dám để Nhan Kha vào trong mũ nữa, cả đường về chỉ ôm lấy, nâng như nâng trứng, hết như mấy cô cung nữ trong phim, đi lại nhẹ nhàng, chỉ sợ làm kinh động đến Nhan Kha – người vừa “thoát chết trong gang tấc”.

Mãi đến khi không có ai xung quanh, Diệp Tử Lộ mới cẩn thận chọc chọc vào người Nhan Kha: “Còn... còn sống không đấy?”

Nhan Kha không lên tiếng.

Diệp Tử Lộ chột hoảng sợ: “Nhan Kha... Nhan Kha, anh còn sống không? Còn sống thì kêu ‘chít’ một tiếng cũng được!”.

Cuối cùng thì Nhan Kha cũng động đậy, anh thở dài một cái, lộ rõ vẻ sầu muộn.

Diệp Tử Lộ nơm nớp chuẩn bị tinh thần nghe anh nêu cảm nghĩ.

Cuối cùng Nhan Kha lắc đầu, nói với ngữ điệu phức tạp, khác thường: “Không ngờ Nhan Kha tôi đây cũng có ngày hôm nay”.

Diệp Tử Lộ đang định nói thì chột nghe thấy tiếng bước chân tiến đến từ đằng sau. Cô lập tức ngậm miệng, kẹp Nhan Kha vào người, giả bộ như anh chỉ là một con búp bê bình thường.

Sau đó có người gọi cô.

“Diệp Tử! Tình cờ thật đấy!”

Ôi mẹ ơi, trời đất ơi... Diệp Tử Lộ như bị sét đánh, người ta hay bảo đi đêm lắm có ngày gặp ma, nhưng cô bao lâu nay toàn ở nhà, giờ mới ra đường tập thể dục chút mà!

Thế nào mà lại đụng phải Lục Trình Niên!

Lẽ nào lúc này đuổi chó không may giẫm phải phân?

“Cậu ở đây à?” – Lục Trình Niên không hiểu nỗi khổ tâm của cô chút nào mà ngược lại còn cực kỳ nhiệt tình đi tới – “Mấy hôm nay nghỉ lễ, đi thăm người bạn nên vừa hay đi qua đây, nếu mà biết trước cậu cũng ở đây thì... À, trưa nay cậu có bận việc gì không? Tôi mời cậu đi ăn một bữa?”.

Nhan Kha bình tĩnh trở lại, từ khe hẹp giữa cánh tay của Diệp Tử Lộ, Nhan Kha quan sát người đàn ông đã từng theo đuổi Diệp Tử Lộ hồi cấp ba trong truyền thuyết, nghĩ bụng: “Người anh em, tôi biết quá khứ hay ho của anh rồi đấy nhé”.

Mặt Diệp Tử Lộ cứng đờ lại: “Á... chuyện này...”.

Lục Trình Niên đắm chiêu nhìn cô: “Bạn cùng lớp với nhau, đừng có lạnh nhạt như vậy mà, hôm trước cậu cố tình viết sai số điện thoại cho tôi đúng không?”

Diệp Tử Lộ biết rồi, chắc chắn là do hôm nay trước khi ra khỏi nhà quên không xem ngày!

Cô chỉ biết nhét Nhan Kha vào lại trong mũ, thế là Nhan Kha lại bắt đầu lèm bèm bên tai cô: “Tôi bảo, anh chàng này có bị ngu không thế, sao lại đi thích cô được nhỉ?”

Có khác nào ăn cháo đá bát không cơ chứ? Lẽ nào không phải?

Nghĩ đến việc vì anh mà sáng nay phải đuổi theo một con chó, Diệp Tử Lộ cảm thấy tấm lòng lương thiện của mình đã phí hoài!

Cô hít một hơi thật sâu, nở nụ cười miễn cưỡng: “Được, đi thôi!”.

Lục Trình Niên: “Sao trông cậu cứ như chuẩn bị hy sinh anh dũng vậy?”.

Thế này khác gì hy sinh anh dũng cơ chứ?

Trong lòng Diệp Tử Lộ, Lục Trình Niên luôn thuộc nhóm những người bạn học cấp ba, cho dù có Weibo của nhau nhưng khi cô nhìn thấy bạn cấp ba thì toàn giả mù giả điếc mà lờ đi. Cô tự coi mình không thuộc nhóm đó.

Bình thường người ta hay phân biệt mối quan hệ thực với mối quan hệ ảo trên mạng nhưng đối với Diệp Tử Lộ, cô còn một cách phân chia khác – những người quen biết trước khi học cấp ba và sau khi tốt nghiệp cấp ba.

[Ebook Ngôn Tình Miễn Phí](#)

Người có thể nối liền hai mối quan hệ đó, cho đến giờ chỉ có cô bạn thân Hồ Thiên.

Vì vậy, cô không muốn thấy tâm trạng khi gặp những người quen biết trước khi học cấp ba, giống như có một vài người sợ hụt hẫng, không muốn gặp những người bạn quen trên mạng vậy.

Ai biết được rằng đã không muốn gặp cái tên Lục Trình Niên này rồi thì anh ấy lại đến tận cửa!

Lúc chưa đụng đũa, Diệp Tử Lộ đã biết chắc rằng ăn bữa cơm này với Lục Trình Niên xong cô sẽ không thể tiêu hóa nổi.

Lục Trình Niên cũng xem như là một người điềm đạm. Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, hai người không liên lạc gì với nhau, giờ đây ngồi cùng nhau cũng có chút ngại ngùng, Lục Trình Niên vốn định giải quyết theo phương pháp thông thường – hỏi về cuộc sống hiện giờ của nhau.

Nào ngờ cô nhận ra không khí còn ngại ngùng hơn.

Diệp Tử Lộ có chút mặc cảm, đến phép lịch sự tối thiểu mà cô còn chẳng giữ nổi. Cô rơi vào cảnh ngộ cực kỳ bối rối, đứng ngồi không yên, chứ đừng nói gì đến việc đối phó với người khác.

May mà cuộc sống đòi hỏi sự tính toán kỹ lưỡng biết bao năm nay đã rèn cho Lục Trình Niên tính nhẫn nại. Khi anh ấy nhận ra cho dù mình hỏi gì đi chăng nữa thì Diệp Tử Lộ toàn úp úp mở mở, mắt đảo quanh, lúc ấy không hỏi nhiều nữa mà tự tiếp lời cô luôn – dù cho đối phương chẳng tỏ ra hứng thú gì cho cam.

“Thực ra tôi kém cậu một bậc” – Lục Trình Niên nói – “Năm ấy thành tích của tôi không tốt, chỉ đỗ một trường tầm tầm hạng hai thôi, cậu có nhớ không?”.

Diệp Tử Lộ gật gật đầu lấy lệ - Thực ra cô không hề có ấn tượng gì về việc này.

Lục Trình Niên tiếp lời: “Sau đó tôi vào trường đó học, lúc ấy chuyên ngành còn bị điều chỉnh, tôi bị chuyển sang khoa cơ khí, thực lòng mà nói thì tôi chả biết gì về ngành này. Cậu biết đấy, tuy tôi theo ban tự nhiên nhưng hồi cấp ba điểm vật lý với hóa học của tôi không cao lắm, đã thế khả năng thực hành của tôi còn hơi tệ nên học ngành này cũng vất vả”.

Giọng nói của anh ấy trầm ấm, lại hòa cùng với âm thanh nhẹ nhàng trong nhà hàng nên cuối cùng sự nôn nóng chuẩn bị bộc phát của Diệp Tử Lộ cũng được dịu đi phần nào. Cô tự bao giờ không còn chần chừ nữa mà bắt đầu chú ý vào câu chuyện – nhắc tới đề tài đại học, cô cũng có chút đồng cảm.

“Hồi đại học tôi cũng bị chuyển ngành” - Diệp Tử Lộ mãi mới nói được một câu, cô thở dài – “Tiếng Anh thương mại, đến giờ vẫn chẳng hiểu nổi là mình học cái gì”.

Diệp Tử Lộ chỉ nói nửa câu, đừng nói đến Tiếng Anh chuyên ngành cấp 8, cô thuộc số ít sinh viên trong lớp đến tiếng Anh chuyên ngành cấp 4 còn chẳng qua.

Nhớ lại những tháng ngày nhàm chán ấy, cô không trốn học thì cũng ngủ gật cả giờ trên lớp, thậm chí có mấy lần lớp trưởng còn phải gọi điện đến tận phòng để tìm cô. Cho dù là “Thương mại” hay “Tiếng Anh” thì cả hai cụm từ này đều khiến cô khó chịu, đã thế tinh thần chống đối này còn tăng lên gấp bội khi các anh chị khóa trên lúc nào cũng than vãn ngành này không có cửa ra, khó xin việc.

Thực ra cái chuyên ngành này, năm nào cũng có những “người qua đường” đầy sâu hận như vậy, lần lượt vẽ ra cho mỗi người một tương lai tăm tối không chút hy vọng. Có lẽ bọn họ chỉ vô tình than vãn mà thôi, thậm chí chỉ muốn tự giễu một chút, chứ không hề biết rằng lời mình nói ảnh hưởng đến người khác như thế nào.

“Sau này thì sao?” - Diệp Tử Lộ hỏi – “Cậu chuyển ngành kiểu gì?”

Lục Trình Niên cười nhẹ, anh ấy để ý thấy chén trà của cô đã trống không, thế là đưa tay rót trà cho cô một cách tự nhiên: “Lúc mới bắt đầu học, tôi đã trải qua một mùa thu đau khổ nhất cuộc đời. Năm ấy trường chúng ta là trường cấp ba trọng điểm, tôi đã quen sống trong môi trường ấy mất rồi, tôi nhận ra mình không hề có tiếng nói chung với những người bạn đại học. Khi ấy tính tôi còn cực kỳ lằm lì, còn có chút hận đời, tôi toàn phải tâm sự nỗi khổ tâm với bạn bè hồi xưa, tôi kể mình cảm thấy không thể hòa nhập vào môi trường toàn những kẻ ngốc này, mình chẳng vừa mắt ai từ giáo viên đến sinh viên”.

Diệp Tử Lộ suýt nữa thì đập bàn tán thành.

Ý nghĩ “những người xung quanh toàn kẻ ngốc” này lúc nào cũng ám ảnh cuộc đời cô.

“Thế nên tôi bỏ học” – Lục Trình Niên nói.

Diệp Tử Lộ gật gật đầu theo thói quen rồi mới giật mình nhận ra anh ấy vừa nói gì, cô nhất thời trợn tròn mắt: “Cậu thôi học á?!”.

“Vào học chưa được hai tháng thì tôi bỏ học” – Lục Trình Niên nói – “Phải tốn chút tiền, mời thầy chủ nhiệm lớp hồi cấp ba giúp đỡ, rồi học ké lớp cô tôi chủ nhiệm khóa sau, học lại một năm... À, chỉ hơn nửa năm thôi”.

“Cậu đã vào đại học rồi, mà lại...”

“Bỏ học rồi” – Lục Trình Niên thản nhiên nói – “Lúc ấy tôi nghĩ, thực ra lãng phí bốn năm cuộc đời, thì thà cứ đánh cược một năm, nếu thất bại thì coi như trắng số hy sinh anh dũng”.

Diệp Tử Lộ im lặng cầm thìa chọc chọc vào thành bát, bỏ học thi lại? Nếu là cô, thì cô có dám không?

Diệp Tử Lộ lắc lắc đầu, có đánh chết cô cũng chẳng dám – Năm ấy cô là một học sinh ưu tú đến vậy, cũng mấy lần đến lớp các em khóa dưới chia sẻ kinh nghiệm học tập, thế rồi một năm sau lại ngồi cùng các em học lại lớp 12 sao?

Thế có khác nào bôi tro trát trấu vào mặt mình cơ chứ? Diệp Tử Lộ biết, tuyệt đối cô không thể làm nổi chuyện gì.

“Sau đó cậu đỗ vào trường nào?”

“Đại học A” – Lục Trình Niên nói – “Lần thi thứ hai tôi cũng may mắn, điểm cũng đủ để vào các trường trọng điểm, hơn nữa Đại học A ở Tây Bắc mà, tuy là trường có tiếng từ xưa đến nay nhưng cũng xa nhà, ít người ở vùng mình đăng ký, điểm cũng tương đối thấp nên tôi trúng tuyển, đã vậy

còn được học ngành tôi thích. Giờ nghĩ lại mới thấy việc bỏ học thi lại là việc làm dừng cảm nhất, đúng đắn nhất cuộc đời tôi”.

Trong phút chốc, Diệp Tử Lộ bỗng có cảm giác bồn chồn, cô muốn kể tất cả những gì xảy ra trong mấy năm qua, cô muốn nói với Lục Trình Niên, thực ra cuộc sống hiện giờ của cô không được như ý.

Nếu năm ấy cô cũng có dũng khí bỏ học thi lại như anh ấy thì hiện giờ cô sẽ ra sao?

Nhưng lúc này, Lục Trình Niên bỗng nói: “Thực ra, một câu nói của cậu đã có tác động rất lớn với tôi”.

Diệp Tử Lộ ngẩn người.

“Hoặc là không làm, hoặc là làm hết sức có thể” – Lục Trình Niên chớp mắt nhìn cô – “Bạn học Diệp Tử à, năm ấy cậu là một trong những thần tượng tôi rất sùng bái đấy”.

Lời nói ấy vừa như trêu đùa vừa như nịnh hót, như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu Diệp Tử Lộ, những lời cô định nói giờ đã đông lại thành đá, rơi tọt xuống bụng cô, vừa đau vừa trướng.

Giây phút ấy, dù không nhạy bén như Nhan Kha nhưng cô vẫn có thể miêu tả rõ ràng cảm xúc của chính cô – Cô cảm thấy bản thân mình bị những lời nói hời hợt của Lục Trình Niên tung lên một cái bực cao vút, nhưng nơi ấy lại không có thang, cô muốn đi xuống thì buộc phải nhảy xuống.

Nhảy xuống rồi, lòng tự tôn của cô sẽ vỡ tan tành.

Hoặc là không làm, hoặc là làm hết sức có thể - Đó chính là Diệp Tử của năm đó, là một cô gái kiêu ngạo đến thế, ưu tú đến thế, tất cả mọi người đều dõi theo vầng hào quang lấp lánh tỏa ra từ cô, tỏa lên tận trời xanh. Nhưng ai biết rằng, cuối cùng cô lại trở thành một quả pháo xịt thế này?

“Tôi...” - Diệp Tử Lộ muốn tìm đến một nơi để có thể khóc òa lên. Điều này khiến cô gần như hoảng loạn với ý nghĩ muốn chạy thoát khỏi tầm mắt của Lục Trình Niên, cô giả vờ lật giở điện thoại trong túi, nở một nụ cười – “Tôi sắp có việc rồi, thật ngại quá...”

Ngay cả cô cũng tự cảm thấy mình nói năng lộn xộn, cuối cùng Diệp Tử Lộ không thể nhẫn nại thêm nữa, cô xách túi, đứng phắt dậy.

“Diệp Tử” – Lục Trình Niên có chút kinh ngạc, sau đó anh ấy nhíu mày, dường như hơi bưng tỉnh, nhưng vẫn nói với giọng ầm áp quan tâm – “Có phải... cậu gặp khó khăn chuyện gì không?”.

Diệp Tử Lộ nhất thời không muốn nhìn thấy anh ấy nữa, cô khoát tay với Lục Trình Niên, bước vội ra ngoài.

Quãng đường chưa đến mười mét từ chỗ ngồi của bọn họ đến cửa hóa ra lại là khoảng cách dài nhất cả cuộc đời cô. Ruột Diệp Tử Lộ bỗng cuộn lên, như thể sắp nôn đến nơi. Cảm giác như thể bị lột sạch quần áo trước bàn dân thiên hạ, tâm trạng tuyệt vọng đến cùng cực, cuối cùng, nguồn khích lệ cô thường tự dành cho mình, lòng quyết tâm “làm nên nghiệp lớn” đã tan thành mây khói, trong trái tim cô chỉ còn lại sự ngỡ ngàng.

Đã có vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu, nhưng cô lại chẳng nắm bắt lấy một lần.

Nhan Kha vốn đang cuộn tròn trong mũ cô nhưng khi cô bỏ đi, anh thừa cơ trèo lên vai cô, động tác vô cùng tự nhiên, trông có vẻ như vì cô đi quá

nhanh nên anh bị xóc lên.

Bên tai Diệp Tử Lộ, anh rên lên một tiếng: “Đồ hèn nhát, phế vật”.

Ánh nắng của buổi trưa chiều xuyên qua cánh cửa thủy tinh to dùng của nhà hàng, Diệp Tử Lộ không biết rằng thành phố bình thường vốn hay âm u lại có một ngày nắng rực rỡ đến vậy, ánh nắng xuyên tới khiến trước mắt cô chỉ còn là một khoảng trắng mịt mù.

Lời đánh giá của cô về mình cùng với lời của Nhan Kha đã đẩy cô xuống đáy vực, một cách không hề do dự - Đúng, tôi chính là một đứa hèn nhát, là phế vật! Nếu tôi không phải là phế vật, thì sao có thể tôi tụt đến mức này?

Diệp Tử Lộ đưa tay ra, bàn tay gầy guộc nắm lấy tay nắm cửa nhà hàng, nhân viên phục vụ bước đến giúp cô mở cửa, hình như còn nói gì đó nhưng cô chẳng nghe thấy dù một tiếng.

Cô chỉ nghe thấy, Nhan Kha nói thủ thủ bên tai cô: “Đến sự thật còn chẳng dám nói, vậy mà cô còn dám bảo cô sẽ chấp nhận bản thân sao? Đến cái gương cũng không dám soi, cô còn sống làm gì? Cái loại người như cô ấy à, cả đời này mãi mãi chỉ ở đáy của xã hội thôi. Bố mẹ cô có chu cấp cho cô cả đời được không? Ba mươi năm sau ấy à, tôi đợi nhìn cảnh cô ăn xin giữa đường”.

Diệp Tử Lộ cắn chặt răng, khiến những đường nét thanh tú trên khuôn mặt cô trở thành những đường cong mạnh mẽ.

“Lại còn tìm lý do để viện cố cho mình nữa, cái này gọi là bệnh lề mề” – Nhan Kha khẽ kêu lên, lãnh đạm nói – “Xem ra cả cuộc đời này cô không khá lên được đâu, cô đừng cố vật lộn nữa, cứ yên phận làm một phế vật có phải tốt hơn không?”.

Trái tim rỉ máu, cứ như có một cái bơm đè nặng trên đầu Diệp Tử Lộ, ép cơ thể nhỏ bé của cô, khiến cô nổ tung.

Diệp Tử Lộ cứ như vậy, trước cái nhìn kinh ngạc của mọi người, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô đứng trước cửa vài giây, sau đó đột ngột quay người lại, đi về chỗ cũ, ngồi trước mặt Lục Trình Niên đang luống cuống thanh toán.

“Thật ngại quá, chúng tôi sẽ ngồi thêm một lúc nữa, đợi lát nữa thanh toán được không?” - Diệp Tử Lộ cười nói với nhân viên phục vụ, sau đó hai dòng nước mắt bỗng lăn dài.

Nhân viên phục vụ biết ý lui xuống, Diệp Tử Lộ ngồi nghiêm chỉnh, lưng thẳng, như đang chuẩn bị có một buổi diễn thuyết đầy long trọng.

Sau đó, Diệp Tử Lộ mở lời: “Tôi vào trường đại học đó, cậu biết rồi đúng không? Học khoa tiếng Anh, nhưng không qua được tiếng Anh chuyên ngành cấp 8, đến tiếng Anh cơ bản cấp 6 mà tôi cũng chỉ được 435 điểm. Học đại học nợ mười môn, gần tốt nghiệp rồi mới vội vàng đi thi lại, suýt nữa thì không lấy được bằng tốt nghiệp, luận văn tốt nghiệp làm vội làm vàng, chỉ được điểm C. Thi cao học được có hơn 200 điểm, kết quả chẳng ra gì đúng không. Tốt nghiệp hơn nửa năm mà vẫn chưa tìm được việc làm, cuối cùng cũng được nhận vào làm ở một công ty tư nhân nhỏ, một tháng lương chưa đến ba nghìn tệ, chưa tính thuế. Đương nhiên, sau cách mạng thuế, thuế cũng vẫn không ít chút nào, cách đây không lâu lại thất nghiệp. Chia tay với bạn trai cũ, anh ấy là người nói lời chia tay. Thi công chức không qua nổi vòng đầu tiên, giờ ở nhà tìm việc được mấy tháng rồi, một thời gian nữa là có thể đi lĩnh tiền trợ cấp thất nghiệp rồi”.

Biểu cảm vốn bình tĩnh của Lục Trình Niên nay đã có chút cứng lại, một tinh anh của xã hội như anh ấy lại có thể ngây người ra như vậy.

Giọng điệu của Diệp Tử Lộ cực kỳ bình tĩnh, nước mắt cứ tuôn không ngừng, cô như trở thành một cái vòi nước bị hỏng.

Cô nói hết một mạch, như đang xô ngã chính mình, chân không còn cảm giác, Diệp Tử Lộ ra vẻ mạnh mẽ nhìn Lục Trình Niên gật gật đầu: “Tôi đi đây, bữa này tôi mời, cảm ơn cậu đã cùng tôi trải qua một buổi trưa vui vẻ”.

Nói xong, Diệp Tử Lộ đặt dưới ly cà phê tờ một trăm tệ, đứng lên đi.

Cô có cảm giác như tấm màn vô hình bao bọc khắp người cô nay đã tan rồi, khiến tất cả mọi giác quan của cô được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cùng với đó, cuối cùng cô cũng được thả tự do.

Chương 9: Ung thư tinh thần

Sau khi sự việc ở quán cà phê xảy ra được một tuần, đã không còn ai đến làm phiền Diệp Tử Lộ nữa.

Cô đã bắt đầu quen với việc mỗi sáng viết một bản kế hoạch, đặt ở chỗ dễ nhìn nhất trên bàn, đồng thời chia kế hoạch ra thành hai phần – phần viết bằng bút mực xanh là những việc đáng lẽ phải làm hôm qua nhưng chưa làm kịp, phần còn lại là nhiệm vụ của ngày hôm đó.

Với biện pháp này, cô kiên quyết không để mình trì hoãn những việc quan trọng sang tận ngày thứ ba.

Diệp Tử Lộ bắt đầu nhận ra, trên mạng có rất nhiều hội chị em giúp đỡ nhau chữa bệnh lề mề, trong đó còn chia sẻ vô vàn kinh nghiệm. Điều này

khiến cô cảm thấy nhẹ lòng đôi chút, cuối cùng, cô nhận ra mình không đơn độc.

Sau khi nghiền ngẫm “phương pháp quản lý thời gian”, “phương pháp cà chua”, “phương pháp nhật ký ba phút”, dần dần, Diệp Tử Lộ đã tìm ra phương pháp phù hợp với bản thân mình. Mức độ cũng như nguyên nhân mắc bệnh lề mề của mỗi người không giống nhau, muốn chiến thắng căn bệnh này không thể vơ đũa cả nắm – bí quyết của Diệp Tử Lộ là thường xuyên tự kiểm điểm. Mỗi lần cô nhận ra thời gian rảnh rỗi của mình quá mười phút hoặc khi bắt đầu làm những việc vớ vẩn thì cô lập tức tỉnh ngộ, giật mình choàng tỉnh, ngẩng đầu nhìn bốn câu hỏi treo trên tường:

Thứ nhất, đã đến giờ nghỉ chưa?

Thứ hai, làm việc này có ý nghĩa gì không?

Thứ ba, mình vốn định làm việc gì?

Thứ tư, tại sao mình còn chưa bắt tay vào làm việc này? Việc có gì?

Đây là các bước tự kiểm điểm cố định mà một vị tiên bối có thâm niên mắc bệnh lề mề giúp cô liệt kê ra, mỗi khi tự kiểm điểm theo từng bước kể trên, cô đều nhận ra, khi đứng từ góc độ là một người ngoài, hóa ra những lý do cô đưa ra để tự viện cớ cho mình nghe thật hoang đường làm sao.

Nhưng quá trình này thật không dễ dàng gì.

Lúc mới bắt đầu thực hành, Diệp Tử Lộ vẫn đầy nhiệt huyết, cảm giác ấy giống như một người bình thường hay ngủ lười, nhưng lại cực kỳ mong chờ một việc gì đó vào sáng ngày hôm sau – ví dụ như có kế hoạch đi chơi một bữa hoặc hẹn hò với người mình muốn gặp nhất – thế nên vào sáng hôm sau có thể tự mình chống lại đồng hồ sinh học mọi khi mà thức dậy sớm.

Thế nhưng tinh thần này thường không duy trì được lâu, rất nhanh sau đó sẽ xuống dốc, khi thói lười biếng lại một lần nữa ập tới, con người ta sẽ lại ngựa quen đường cũ.

Cơ thể con người và não bộ có thể sẽ mệt mỏi, đồng thời, ý chí cũng sẽ mệt mỏi – Đây là việc rất bình thường, phải chấp nhận nó, cần có sự động viên chính mình một cách hợp lý, phải mềm mỏng với mình một chút. Đó là những lời căn dặn mà vị tiên bối ấy nhắc nhở cô khi cô tham gia buổi gặp mặt của hội các chị em giúp đỡ nhau chữa bệnh lề mề.

Chỉ có Saint Seiya mới có tiểu vũ trụ, chỉ có Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni mới có thể giác ngộ dưới gốc cây bồ đề.

Người bình thường sau mỗi cú sốc tinh thần, cho dù đã rút ra bài học, quyết tâm chiến đấu một phen thì vẫn phải đấu tranh với ý chí ngày một hao mòn cùng với những sự hấp dẫn đầy rẫy trong một thế giới bùng nổ thông tin trong thời gian dài.

Trong quá trình này, vai trò của Nhan Kha vô cùng quan trọng.

Tuy Nhan Kha nói năng rất khó nghe nhưng thực ra bụng dạ rất tốt, lại còn vô cùng tận tụy, một khi anh đã đồng ý giúp đỡ thì sẽ giúp đến cùng.

Câu nói “Hoặc là không làm, hoặc là làm hết sức” cũng được Diệp Tử Lộ treo lên, chỉ là bên ngoài kẻ một cái khung vuông to bằng bút mực đỏ, sau đó đánh một dấu gạch chéo.

Sau khi cô đã trải lòng hết với Lục Trình Niên, Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng hiểu ra một việc – đó cũng là việc mà Nhan Kha luôn mưu đồ muốn nói với cô.

Cô là một người bình thường, là một người nhạt nhòa nhất trong cả tỉ người trên trái đất này. Trí lực của cô có hạn, kinh nghiệm có hạn, không phải kiểu người kiệt xuất, có lẽ cô sẽ sống một cuộc sống bình thường, giống như những người bạn mà cô đã từng thương hại, bọn họ nỗ lực học tập nhưng thành tích học tập mãi lẹt đẹt. Sau nhiều trắc trở, mặc dù đã tốt nghiệp lâu rồi nhưng cuối cùng cô vẫn không thể chạy trốn khỏi tình cảnh giống như họ - Dù đã cố gắng làm một việc gì đó nhưng cuối cùng vẫn chẳng có kết quả gì.

Có người, vì tư chất có sẵn hoặc là do số đen nên mọi việc họ làm chỉ ở mức tầm tầm thôi, cho dù mỗi ngày họ đều cố gắng, mỗi ngày đều tiến bộ... nhưng cuộc đời ngắn ngủi như vậy, có lẽ khi họ chưa kịp chứng kiến thành quả đơm hoa kết trái thì đã hết đời rồi.

Điều này rất khó chấp nhận, rất đáng buồn, đối với một số người mà nói, bảo họ chấp nhận cuộc đời trôi qua như vậy thì thà bảo bọn họ chết còn hơn. Nhưng đây là hiện thực cuộc sống, không thể thay đổi, và nó tồn tại một cách khách quan.

Khả năng tả tốt câu chữ của Nhan Kha khá tốt, đó chính là sự khác nhau giữa “bình thường” và “tầm thường”, đó là lý do tại sao một từ là từ trung tính, còn từ kia lại mang nghĩa tiêu cực.

Trên mạng Diệt Tử Lộ có quen một chiến hữu có nickname “Siêu nhân lẽ mề”. Theo kinh nghiệm tự đúc kết, “Siêu nhân lẽ mề” bảo cô, chỉ có thẳng thắn chấp nhận “bình thường” thì mới có thể tránh xa sự “tầm thường”.

Và cô cũng nhanh chóng trải nghiệm được những mặt tốt của việc tự ràng buộc chính mình. Khi cô đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ, dành ra một hai tiếng lúc sắp đi ngủ để giải trí, cô nhận ra sự vui vẻ ấy là có thật, là “không có tội”, hành vi ấy đã được cô đặc xá, thoải mái cực kỳ.

Có lúc cô cũng ngồi xem phim với Nhan Kha, có lúc buôn chuyện với “Siêu nhân lễ mễ” một lúc, có lúc chơi trò chơi, đọc tiểu thuyết.

Cô vẫn thích những việc này, chỉ là sức mê hoặc chết người của chúng đã dần dần biến mất.

Chúng đã không còn là lý do cô đưa ra để viện cớ nữa rồi.

Hơn hai tuần sau, Vương Lao Lạp lại đi thi – Lần này cô ấy thi lấy chứng chỉ phiên dịch trung cấp.

Nói một cách riêng tư thì cả Diệp Tử Lộ và Nhan Kha đều cho rằng cô ấy không qua được, dựa vào trình độ ngoại ngữ mà có đi mua sắm ở nước ngoài thôi cũng vất vả của Vương Lao Lạp thì qua trình sơ cấp thôi cũng là ăn may lắm rồi. Quả nhiên đúng là “người ngoài cuộc tình tảo”, đối với việc của người khác thì bao giờ người ta cũng có thể nhìn nhận sự việc một cách lý trí hơn.

Sáng nay Diệp Tử Lộ vừa hoàn thành một cuộc phỏng vấn xin việc. Cô đã suy nghĩ kỹ càng, còn có tổng kết khách quan về sơ yếu lý lịch của mình, cô cho rằng mình nên hạ thấp tiêu chuẩn tìm việc, không nên nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Quả nhiên, nhìn thái độ của nhà tuyển dụng thì lần này có vẻ rất có hy vọng.

Sau khi trải qua cú ngã đau nhất cuộc đời, dường như vận may của cô đã bắt đầu trở lại, gạt bỏ hết sự nôn nóng âm ỉ suốt mấy năm qua, tâm trạng của cô cũng vui tươi lên được phần nào.

Hôm nay, trong lúc đang buôn chuyện với “Siêu nhân lễ mễ” thì bất chợt có một cuộc điện thoại gọi tới, hóa ra là người bạn đã nửa tháng không gặp – Lục Trình Niên.

Sau khi Diệp Tử Lộ vừa mới nói chuyện được đôi ba câu với người ta, đầu bên kia hình như đổi người, giọng của cô bỗng chốc khác sáo đi trông thấy, xưng hô cũng chuyển thành “ngài”, sau đó cô đi đến bàn sách lôi một tờ giấy ra, vừa nói vừa ghi gì đó, xem chừng hình như là một cuộc gọi dài.

Nhan Kha ngồi xuống bàn trên đầu giường cô, nhìn những dòng chữ không rõ ràng mà cô viết.

“Siêu nhân lễ mễ” hết như một con bệnh lâu ngày nên trở thành thầy thuốc, đang vô cùng say mê thảo luận về vấn đề “người theo chủ nghĩa cầu toàn”.

Nhan Kha vốn chỉ vô tình bị đập vào mắt, sau đó mới nhìn thử xem, thế là anh không thể kìm lòng nổi mà nhảy lên bàn phím, phát huy “vô hình cước thần công”, gõ mấy câu trả lời.

[Tiểu Diệp Tử]: Theo lời chị nói, thực ra về bản chất, chủ nghĩa cầu toàn gây ra bệnh lễ mễ sao?

[Siêu nhân lễ mễ]: Cũng không hẳn, vẫn còn nhiều người hoài nghi lý luận này, nhưng thực ra một phần những bệnh trạng của bệnh lễ mễ có liên quan đến chủ nghĩa cầu toàn.

[Siêu nhân lễ mễ]: Ví dụ cơ bản nhất là, khi nhiều bệnh nhân lễ mễ phát hiện ra căn bệnh này của mình đều ảo tưởng rằng sẽ có một ngày mình chiến thắng căn bệnh này, sẽ có một cuộc sống vĩ đại, viên mãn. Trong ấn tượng của họ, “chiến thắng căn bệnh” này tương đương với “trở thành một con người vĩ đại”.

[Siêu nhân lễ mễ]: Vế sau chính là sự ảo tưởng của họ, và cũng là một phần của chủ nghĩa cầu toàn. Đối với người bình thường mà nói, việc mong

muốn “trở thành một con người vĩ đại” chẳng phải là mục tiêu quá xa xôi hay sao? Vậy nên trước mắt họ chính là một dãy núi Himalaya, họ tin rằng chỉ cần mình lên đường thì cuối cùng cũng sẽ đến được đỉnh núi. Nhưng ngọn núi ấy quá cao, trong tiềm thức, họ nghĩ rằng mình luôn cố gắng tiến về phía trước nên không thể bước nổi bước đầu tiên, mà chỉ đứng ở điểm xuất phát mà tự huyễn hoặc mình.

Nhan Kha nghĩ một lúc rồi lại gõ một dòng chữ.

[Tiểu Diệp Tử]: Em cứ tưởng người theo chủ nghĩa cầu toàn là người nghiêm khắc với bản thân mình, có yêu cầu khắt khe với những chuyện bình thường.

Nhan Kha nói vậy vì anh biết mình là một người theo chủ nghĩa cầu toàn cực kỳ khắt khe, những lời “Siêu nhân lễ mề” nói khiến anh giật mình nhận ra, bản thân anh và mẫu gỗ mục Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng có điểm chung.

[Siêu nhân lễ mề]: Chưa đọc hết quyển “Tâm lý học bệnh lễ mề” đúng không? Đôi khi không dám chấp nhận chính mình là một trong những nguyên nhân dẫn đến việc theo đuổi chủ nghĩa cầu toàn.

[Siêu nhân lễ mề]: Em đã nghe câu này chưa? “Chủ nghĩa cầu toàn là một dạng ung thư tinh thần”.

Nhan Kha ngây người.

[Tiểu Diệp Tử]: Á... Không nghiêm trọng đến mức đấy chứ?

[Siêu nhân lễ mề]: Cũng nghiêm trọng phết đấy. Em sẽ nhận ra, em không những không khoan dung cho nỗi thất bại của mình mà thậm chí còn không chấp nhận cả sự thành công. Em cứ nghĩ kỹ mà xem, nếu có một

ngày em bắt đầu làm một việc gì đó, ví dụ như bắt đầu một kế hoạch công việc chẳng hạn, em làm cũng khá tốt, mọi người xung quanh đều khen ngợi em, còn em thì sao?

[Tiểu Diệp Tử]: Tiếp tục nỗ lực ạ.

[Siêu nhân lễ mễ]: Nếu rất nhiều rất nhiều người đều dùng những lời lẽ khen ngợi em quá đáng, nhất quyết gán cái mác đẹp đẽ ấy lên người em, cứ như em là nhân tài hiếm có, vô tiền khoáng hậu, trên người không có một chút khuyết điểm nào thì sao? Em nói xem, lâu dần có đúng là em cứ sống mãi với những thành công trong quá khứ rồi không dám cất bước tiến về phía trước không?

Nhan Kha chờ người ra.

“Nhan Kha? Là con nhà Nhan tiên sinh mà! Ôi chao, cậu thanh niên ấy khá lắm!”

“Trong ngành này ai mà không biết con trai Nhan tiên sinh cơ chứ? Theo tôi thấy ấy à, hồ phụ sinh hồ tử, có khi cậu ấy còn giỏi hơn bố ấy chứ.”

“Cả nước này mấy ai có thể làm nên nghiệp lớn ở cái tuổi ấy cơ chứ? Tôi nghe nói một thời gian nữa huyện Tân Phong sẽ lên thành phố đúng không? Quá giỏi, Nhan Kha ời Nhan Kha, ông trời sao lại thiên vị cháu thế, cái gì tốt đẹp đều cho cháu hết cả! Cố ý khiến cháu trở thành báu vật giữa vạn người đúng không?”

Những lời khen ngợi cho dù là thật tâm hay giả dối đó, bất chợt trở thành làn sóng tạt vào anh.

Những áp lực từ bên trong ấy, từ sau khi anh biến thành con gấu bông này đã biến mất từ lúc nào, rồi trong phút chốc bỗng bị “Siêu nhân lễ mễ”

đọc vị lời ra hết.

Thật sự Nhan Kha là một nhân vật “vô tiền khoáng hậu” ư?

Anh thật sự xuất sắc đến thế ư?

Lẽ nào anh không phải người phàm, thế thì hằng ngày còn cần ăn uống vệ sinh làm gì cơ chứ?

Cứ sống mãi với những thành công trong quá khứ, chìm đắm trong những lời ca tụng như những bọt bong bóng, chỉ cần chọc một cái là vỡ, mỗi lần định bước tiếp là lại nơm nớp lo sợ, hòn núi đè nặng trong lòng mỗi ngày một nặng, mỗi ngày một khó chấp nhận.

Ánh mắt của Nhan Kha chợt quét xuống lịch ở góc phải màn hình máy tính, những con số lạnh lùng trên tấm lịch đang nhắc nhở anh, anh đã vô công rồi nghề ở nhà Diệp Tử Lộ mấy tháng rồi, thế mà mãi vẫn chưa nghĩ ra cách quay trở về thân xác của mình.

Lẽ nào... cả đời này anh không định quay về sao?

Tại sao cứ mỗi đêm sau khi Diệp Tử Lộ đã ngủ anh đều muốn đẩy cô một cái?

Vì thực ra chính anh cũng cảm thấy điều đó sao?

Có một số điều, một số sự việc, ai cũng hiểu rõ, chỉ là không dám nhận mình cũng vậy mà thôi.

Diệp Tử Lộ cúp máy, cô nhào về phía giường, lăn một vòng: “Này, gấu Kha ơi, tôi bảo, Lục Trình Niên vừa gọi điện giới thiệu một công việc cho

tôi, chỗ này đãi ngộ tốt hơn chỗ sáng nay tôi đi phỏng vấn, cơ hội phát triển cũng nhiều hơn... điều quan trọng nhất là gần hơn”.

Ánh mắt Nhan Kha ngây dại, anh không hề để tâm đến lời cô nói, cũng không đáp lại.

Cũng may Diệp Tử Lộ cũng không để ý, cô giơ tay cào cào tóc: “Lúc này thực ra tôi rất khó chịu, nghĩ bụng, sao mình lại phải nhờ vả cậu ta? Phải nhờ Lục bé bự giới thiệu việc làm cho, xấu hổ chết đi được. Nhưng cứ nghĩ đến việc mình đã bết bát thế này rồi, còn gì xấu hổ hơn cơ chứ, thôi thà đồng ý vậy. Tôi vừa bảo với người ta mai sẽ đến nhận việc, không ở nhà chơi với anh nữa rồi... Này? Anh có nghe tôi nói không đấy, gấu Kha? Gấu baby?”.

Đối với giọng điệu nhanh nhẹn, thoải mái của cô, yết hầu Nhan Kha khò lại, y hết như ngày đầu tiên anh đứng trước gương, phát hiện ra mình y hết một con gấu.

Giật mình tỉnh ngộ một cách rồi tỉnh rồi mù.

Sau khi nói chuyện với “Siêu nhân lễ mễ”, Nhan Kha im lặng cả ngày, anh bắt đầu suy nghĩ lại về những lần tự ép mình phải thành công, không chấp nhận thất bại của mình – anh cảm thấy mình như đi trên dây thép vậy.

Hoặc có thể là do biến thành gấu, cái mác xã hội và mọi người gán lên người anh, ví như “gia thế quyền quý”, “tài đức song toàn”, “trẻ trung anh tuấn” ..., cái mác ấy lâu dần khiến anh thực sự tưởng rằng mình chính là người như vậy, nay đã không còn nữa.

Bỗng chốc Nhan Kha không còn sức mạnh đó nữa, giống như có một thứ gì đó không còn trong xương cốt chống đỡ cơ thể anh nữa, giống như muôn

vàn loài động vật khác, trong lúc hoảng loạn, anh có một phản ứng tự nhiên – đó là tìm một đồng loại.

“Đồng loại” này xa tận chân trời, gần ngay trước mắt... Được rồi, cho dù có chút khác nhau về bản chất nhưng cũng tạm coi là đồng loại được.

Nhan Kha vẫn cố tìm cách nhưng không thể giống như ngày hôm ấy, ý thức quay về thân xác của mình, trở lại là Nhan Kha trước đây, thế là anh càng theo dõi sát sao nhất cử nhất động của con bệnh đang chiến đấu với bệnh lề mề - Diệp Tử Lộ. Vô tình anh tìm lại được hình ảnh của mình ở cô, giống như nếu có một ngày cô có thể khắc phục được chướng ngại thâm căn cố đế của mình thì anh cũng có thể.

Dưới sự cố gắng của cả hai, cuộc sống của Diệp Tử Lộ có vẻ như đã đi vào nề nếp. Cô thích ứng khá tốt với công việc mới, sau khi mời Lục Trình Niên ăn bữa cơm, cuộc sống của cô lại theo quy luật 9 giờ sáng đi làm, 5 giờ chiều tan sở, quy luật này như một động lực kỳ lạ thúc đẩy cô chiến thắng căn bệnh lề mề.

Cô cảm thấy mình sắp khỏi bệnh rồi.

Tái phi lợi nhuận bởi fb.ebo0k.ngon.tinh.mien.phi

Thói quen của con người thật đáng sợ, nếu muốn tạo dựng hay thay đổi một thói quen, cần phải bỏ ra rất nhiều thứ. Nghe nói, phải hai mươi một ngày để tạo dựng một thói quen, con số phản khoa học này cùng với những tin đồn nhảm nhí cứ đầy trên mạng, nguồn thông tin đã không đáng tin, hoặc không thì cũng không có nhiều cơ sở khoa học.

Ví dụ như ngủ nướng liên tiếp hai mươi một ngày thì rất khó ngủ dậy sớm lại, ăn đêm liên tiếp trong hai mươi một ngày thì nếu không ăn nữa sẽ

đói không ngủ được, đã đi chơi từng bữa trong hai mươi một ngày thì nếu có muốn ngồi vào bàn chăm chỉ học bài thì cũng không ngồi yên được.

Để tạo dựng một thói quen thì hai mươi một ngày dài quá... Thậm chí còn không đến, nếu đã muốn sa ngã thì ba ngày là đủ rồi.

Nhưng thói quen tốt thì lại không dễ dàng hình thành.

Kiên trì nỗ lực hơn tháng trời, sẽ khiến việc kiên trì không còn quá khó khăn nữa, ví dụ như lúc vừa mới bắt đầu lập kế hoạch và thúc ép mình phải hoàn thành kế hoạch ấy, Diệp Tử Lộ luôn phải đấu tranh với sự lười biếng của chính mình, luôn thúc ép mình phải thích ứng với cảm giác bị gò bó mang tên “mất đi tự do”.

Lúc ấy Diệp Tử Lộ nói với Nhan Kha: “Cảm giác cứ như cai nghiện ấy”.

Nhan Kha liền chế nhạo: “Đừng có khoe khoang thế, cai nghiện không những phải thay đổi thói quen mà còn phải chống lại sự đau đớn về sinh lý, còn cô ấy à, sứt tý da mà đã kêu trời kêu đất lên, nhờ có một ngày cô không may nghiện hút thì cứ tự một phát kết liễu cuộc đời đi, khỏi phải giày vò người nhà, có cố đến mấy thì cô ấy à, chắc chắn không cai được đâu”.

Diệp Tử Lộ thuộc tuýp người “thiếu cái gì thì thêm cái đó”, bình thường cô thích đọc những bộ tiểu thuyết mà nhân vật chính có cá tính kiên cường, từ trong tiềm thức cô không quen đọc về mấy nhân vật yếu mềm mong manh. Đến bây giờ, cô mới thực sự hiểu thế nào là “cá tính kiên cường”, hiểu rằng những nhân vật trong truyện mà cô đọc nếu có thật ngoài đời thì chắc chắn sẽ được mọi người kính phục đến nhường nào.

Hành trình gập ghềnh trắc trở, sau hơn một tháng, cuối cùng cũng gọi là có chút thành quả, chứng bệnh luôn cảm thấy như có thứ gì đó đang thít cổ mình lại đã thuyên giảm phần nào.

Diệp Tử Lộ đã có thể tự giác viết kế hoạch và thực hiện, mỗi tối trước khi đi ngủ đều tự kiểm điểm lại chính mình đồng thời cố gắng cố vũ bản thân, chấp nhận chính mình.

Còn thầy Nhan ngày càng nghiêm khắc kia cuối cùng cũng phối hợp rất nhịp nhàng với cô trong quãng thời gian này.

Giọng điệu của anh bắt đầu nhẹ nhàng hơn, lời nói thốt ra cũng ngày càng có nhân tính. Không biết có phải là do Diệp Tử Lộ ảo tưởng không nhưng cô cảm thấy trong cuộc chiến đấu với căn bệnh lề mề này, Nhan Kha bỗng chốc từ một người ngoài cuộc trở thành một người đồng hành.

Nhưng rồi, “sự thích ứng” theo chiều hướng tốt đẹp ấy, lại không phải là thói quen.

Một hôm, Diệp Tử Lộ làm xong một đề luyện tập, cô nằm duỗi người trên giường, sau đó lăn một vòng, gõ gõ Nhan Kha nói: “Tôi thấy mình đã chiến thắng bệnh lề mề rồi!”.

Nhan Kha đang chăm chú đọc quyển “Chướng ngại trong tính cách của người theo chủ nghĩa hoàn mỹ”, không thèm ngẩng đầu nói: “Còn lâu”.

“Tại sao?” - Diệp Tử Lộ hỏi.

“Tôi nói cho cô nghe này, ngày mai cô có thể không phải làm việc gì, không cần tạo áp lực tâm lý, ngồi ở nhà thích làm gì thì làm, thích tiêu bao nhiêu tiền thì tiêu, không cần đi làm, không cần đọc sách, và sẽ không có hậu quả gì xảy ra, cô thấy sao?”

Diệp Tử Lộ tưởng tượng một lúc, và rồi đã ngã gục trước sự hấp dẫn quá lớn ấy.

Con người mà, ai chẳng thích ăn không ngồi rồi.

Nhan Kha tiếp tục nói: “Trạng thái hiện giờ của cô chỉ là biết tự giác một chút thôi, chỉ cần ồm ẩu vật hay gặp phải vất vả một chút, cô sẽ lại lơ là, cho phép mình nghỉ ngơi một lúc, thế có khác gì mất công toi không – Thế nên trạng thái hiện giờ của cô chỉ là ‘thích ứng’ mà thôi, chứ không phải

‘thói quen’. Đợi đến lúc cô có thói quen ‘Việc hôm nay chớ để ngày mai’ thì mới miễn cưỡng coi là đã có thành công bước đầu”.

Diệp Tử Lộ nghĩ một lúc, cô thấy anh nói cũng đúng nên hỏi tiếp: “Thế nào mới được coi là thói quen?”.

“Đến khi cô không còn làm một việc gì đó mà cảm thấy toàn thân bứt rứt, không màng ăn uống, ăn không ngon ngủ không yên, cả ngày cứ nghĩ về nó thì mới gọi là ‘thói quen!’” – Nhan Kha còn đưa ra cả ví dụ có chút thô tục – “Cũng giống như sáng nào cô cũng phải đi đại tiện, rồi đến một ngày vì một việc gì đó mà cô không thể đi được, cả ngày đều bứt rứt không yên”.

Tuy ví dụ này cũng dễ hiểu, nhưng lại quá thô bỉ, Diệp Tử Lộ không ngờ trước mặt một cô gái như mình mà anh ta lại có thể ngang nhiên nói đến chuyện đại tiện. Mặt cô đỏ ửng lên, cô đưa ngón tay ra búng lên trán Nhan Kha theo thói quen.

Trước sự tấn công bất ngờ của cô, Nhan Kha ngã ngồi xuống, then quá hóa giận: “Diệp Tử Lộ! Cô phải để ý đến tôn nghiêm của bậc làm thầy chứ! Một ngày làm thầy cả đời làm thầy, cô có hiểu không?”.

“Thầy dạy em môn gì thế thầy Nhan?” - Diệp Tử Lộ chớp chớp mắt nhìn anh.

Nhan Kha: “Tôi là thầy giáo nhân sinh”.

Nghe đến đây, Diệp Tử Lộ liền cảm thán: “Ôi mẹ ời!”.

Nhan Kha nghe cái giọng điệu này của cô là biết ngay về sau chẳng phải lời tốt đẹp gì, quả nhiên, Diệp Tử Lộ nói: “Lần đầu tiên tôi nghe thấy một thầy giáo nhân sinh trong bộ dạng gấu thế này”.

Nhan Kha định cắn cô thì Diệp Tử Lộ đầy kinh nghiệm chiến đấu đã nhanh chóng né được, cô vừa cười hỉ hả vừa lăn một vòng trên giường... Sau đó lăn cả xuống đất, “rầm” một cái, cả mặt đất như rung chuyển. Nhan Kha ngẩn người một lúc rồi sau đó cảm thấy vô cùng thích thú, anh cười ngặt nghẽo, tiếng cười như vang lên cả tầng khí quyển. Sống cùng Diệp Tử Lộ đã lâu, Nhan Kha ngày càng cảm thấy chỉ cần cô không tái phát bệnh cũ thì thực sự cũng là một cô gái biết pha trò cười đấy chứ.

Diệp Tử Lộ ôm lấy lưng, cắn răng đứng dậy, định đấu cùng anh ba trăm hiệp mới thôi.

Đúng lúc ấy, điện thoại cô reo. Diệp Tử Lộ cầm lên xem, nhận ra là số lạ, cô nhận điện thoại, đầu bên kia là giọng một người đàn ông lạ, có chút giọng địa phương, nói thì nhanh, cô phải nghe đến lần thứ hai mới hiểu, hóa ra là Tống Thành Lương – cái tên điên cuồng theo đuổi Vương Lao Lạp, anh đại gia nhà quê này lại gọi điện cho cô.

Diệp Tử Lộ cảm thấy hơi kỳ lạ: “Anh Tống, có việc gì thế?”.

“À” – Tống Thành Lương nói – “Cũng không có việc gì, chỉ là tôi muốn hỏi chút, Lao Lạp đã về nhà chưa vậy?”.

Diệp Tử Lộ cảm thấy khó hiểu, cô đáp: “Chưa đâu”.

Tống Thành Lương cuống lên: “Không thể nào! Mười phút trước chính mắt tôi thấy cô ấy lên nhà mà, cô xem lại xem, cô ấy đã về nhà chưa?”.

Diệp Tử Lộ đi một vòng quanh nhà, cô chắc chắn không thấy bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ Vương Lao Lạp đã về.

“Ồi thôi” – Tống Thành Lương cuống cả lên, vô tình nói cả giọng địa phương của mình – “Tôi biết ngay là hôm nay cô ấy không vui mà, chứ không thì đã không thể đồng ý lên xe để tôi đưa về”.

Anh Tống như đang nhận ra một điều gì đó, còn Diệp Tử Lộ không biết nói sao.

“Lúc đi về tâm trạng của cô ấy không được tốt, cả đường về cứ khóc suốt, tôi hỏi thì cô ấy không nói...” – Tống Thành Lương nói dài dòng gì đó, Diệp Tử Lộ vừa nghe vừa ra mở cửa nhà, chạy ra thang máy xem, cô nghĩ có lẽ là do thang máy hỏng nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thì phát hiện ra cửa sắt dẫn lên tầng thượng đã bị ai đó mở ra!

“Hay là nó lên sân thượng? Nó lên sân thượng làm gì cơ chứ?”

Diệp Tử Lộ bỗng có dự cảm không lành, cô vội vàng quay về phòng, kéo theo Nhan Kha, xỏ dép lê rồi chạy đi.

Tống Thành Lương vừa nghe cô nói vậy liền tắt ngay điện thoại, chạy vội lên nhà. Đến bước cuối cùng Diệp Tử Lộ bước hẫng ba bậc, ai dè chân ngắn quá không đủ lực, thế là trượt chân, ngã kènhr ra đất, đến bụi trên quần còn chẳng kịp phui đã vội vàng đứng lên, và rồi cô thật sự phát hiện ra Vương Lao Lạp trên sân thượng.

Cô ấy ngồi cuộn mình lại, ôm lấy đầu gối, ngồi trên tầng thượng của tòa nhà mười chín tầng, quay lưng lại với Diệp Tử Lộ. Gió to thổi tung mái tóc uốn dài của cô ấy, giống như sắp thổi bay cả người cô ấy đi vậy.

Diệp Tử Lộ ngập ngừng nhẹ giọng gọi cô ấy: “Lao Lạp...”.

Vương Lao Lạp sững người, chầm chậm quay lại nhìn cô, khuôn mặt lộ vẻ thần thờ.

Diệp Tử Lộ suýt nữa thì sợ phát khóc lên, cô bấu chặt lấy quần áo và chân tay Nhan Kha, trong đầu hiện ra hàng loạt các thể loại phim ảnh, nhẹ nhàng nói: “Tao... Tao không qua đó đâu, mà... mà đừng lo, có chuyện gì thì bọn mình cùng nói chuyện... có chuyện gì mà nghĩ không thông thế?”.

Vương Lao Lạp lắc lắc đầu: “Chẳng có chuyện gì tao nghĩ thông cả”.

Đầu óc Diệp Tử Lộ trở nên mơ hồ, cô thầm tự phỉ báng mình, hấp tấp chạy lên đây thế này, mà còn chưa gọi điện báo cảnh sát?

“Mày cứ quay về đã, bọn mình về nhà, có chuyện gì tao sẽ cùng mày nghĩ cách giải quyết được không? Nếu tao mà không nghĩ ra được thì... thì...” Thì sao? Diệp Tử Lộ chợt nghĩ ra, cô giơ Nhan Kha lên, “Thì để anh ta giúp mày”.

Nhan Kha: “...”.

Vương Lao Lạp nhìn con gấu bông tai vẹo mắt lác, trông rất buồn cười, một lúc sau mới cười nhẹ một tiếng: “Sao cơ? Mày nghĩ là tao định nhảy lầu à?”.

Diệp Tử Lộ nín thở, lo lắng tột độ.

Vương Lao Lạp tiếp tục nói: “Tao không định làm vậy... có lẽ lúc đầu cũng định làm vậy, nhưng nhìn lại thấy chỗ này cao quá, với lại tao không dám. Thế nên quyết định ngồi đây một lúc”.

Diệp Tử Lộ thở phào nhẹ nhõm.

Vương Lao Lạp dựa đầu lên khuỷu tay: “Sống sao cho tốt, làm người sao cho tốt, chẳng lẽ lại khó đến vậy sao?”.

Thần trí của Diệp Tử Lộ dần dần quay trở lại, cô cấu mạnh ngón tay của mình, rồi ngay sau đó rút ra một kết luận – chắc chắn là đã có kết quả kỳ thi phiên dịch tháng vừa rồi.

Hiếu được điều này, cô lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn.

Trượt một kỳ thi thôi mà, có làm sao đâu?

Cuối kỳ năm nhất đại học cô trượt liền bốn môn mà cô cũng chẳng thấy sốc lắm, nửa đêm còn đi hát karaoke với bạn bè rồi gào khóc thảm thiết.

Đương nhiên, Diệp Tử Lộ nói vậy thì chẳng khác nào suy bụng ta ra bụng người.

Lâu dần, cô đã sớm quên cảm giác khi ấy. Đó là lần đầu tiên cô biết rằng mình cũng có thể thi trượt, cũng không dám mang bảng điểm về nhà, khi ấy cô như ngồi trên đồng lửa, cho dù cô muốn quên đi, ra ngoài chơi bởi thỏa thích một phen, nhưng dù cô đã mệt lử đến nỗi lăn ra ngủ thì vẫn không thể dập nổi ngọn lửa ấy, nó như ung nhọt trong xương cốt, gạt mãi không đi.

“Cái con ngốc Vương Lao Lạp này, tố chất tâm lý quá tệ, chỉ số vượt khó quá thấp” - Diệp Tử Lộ thầm rút ra kết luận rồi chậm chậm bước tới, làm thêm một việc thừa thãi – ngẩng cổ ra ngó xuống dưới lầu.

Cái tầng thượng của tòa nhà mười chín tầng này xây chẳng khoa học gì cả, đến cái lan can chống nhảy lầu cũng chẳng có, cái bờ tường bê tông bên cạnh còn chưa cao quá đầu cô.

Như Diệp Tử Lộ, cả ngày ngồi trong phòng cứ sống trong nỗi lo lắng viễn vông rằng quạt trần trên đầu sẽ rơi xuống. Đúng lúc ấy không hiểu sao chân tay cô lại luống cuống hết cả, hai mắt hoa lên, chân mềm oặt ra, suýt nữa thì làm rơi Nhan Kha trong tay từ tầng thượng xuống, thôi lần sau không dám nói người khác tố chất tâm lý tệ nữa.

Nhan Kha sợ hãi đến nỗi hai chân mềm như bún, lúc đó mặc kệ có người ngoài ở đây, anh cố hết sức bình sinh, liều mạng bám chặt lấy tay Diệp Tử Lộ.

Mặt Diệp Tử Lộ trắng toát, cô quay lưng, chùng người xuống như đang chuẩn bị chạy, thở hổn hển nói với Vương Lao Lạp: “Bọn mình về nhà nói chuyện được không, tao... tao sợ...”.

Nói gần đến cuối câu, giọng cô lạc đi, nhưng Vương Lao Lạp chỉ thần thờ nhìn cô.

Diệp Tử Lộ buồn rười rượi: “Tao lạy mày đấy, bọn mình vào trong được không?”.

Diệp Tử Lộ nói xong, rồi quỳ xuống đúng như lời vừa nói. Từ tiếng đầu gối cô đập mạnh xuống đất, Nhan Kha đoán – chắc cô sợ đến nỗi không đứng vững nổi nữa rồi.

“Cũng chỉ là một cuộc thi vớ vẩn thôi mà” – giọng Diệp Tử Lộ vừa run rẩy như lá rơi trong gió, vừa khoác lác – “Danh sách người đỗ vẫn còn dán đấy, có phải mỗi mình mày không qua được đâu, nếu ai cũng định nhảy lầu như mày thì khắp phố lớn ngõ nhỏ này đều vắng tanh vắng ngắt như mặt trăng đấy mày tin không?”.

Vương Lao Lạp lắc lắc đầu, thở một cách yếu ớt: “Mày không hiểu đâu, mày không hiểu được đâu, Diệp Tử, mày đứng lên đi”.

Việc Diệp Tử Lộ không thể đứng lên nổi có phải do cô tự quyết định đầu cơ chứ.

“Tao hiểu tao hiểu, tao hiểu thật mà!” - Diệp Tử Lộ bắt đầu hơi nức nở - “Không thì mày thử điện tâm đồ tao xem nào? Không thì chiếu các loại tia cũng được! Tao chịu được phạm vi tần số rộng lắm, còn mạnh hơn cả sóng vô tuyến nữa, thật đấy!”.

Thấy cô sợ đến nỗi nói luyên tha luyên thuyên, Nhan Kha ngồi trên đầu ngón tay cô chỗ Vương Lao Lạp không nhìn thấy, vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Tử Lộ: “Nói tiếng người đi!”.

Vương Lao Lạp như một bông hoa trắng cuối xuân, cô ấy cười lạnh một tiếng, đưa tay lên vuốt vuốt khuôn mặt lạnh toát vì gió của Diệp Tử Lộ bên cạnh: “Mày làm sao mà hiểu được?”.

Sau đó, cô ấy thở dài, lẩm bẩm: “Mày vô tư như thế, sống phóng khoáng tự tại, cũng chẳng có mục tiêu gì để theo đuổi, giống như người ta nói ‘Không mưu cầu nhiều thì ắt sẽ dễ thỏa mãn’. Mày làm sao hiểu được nỗi lòng của một người đã thất bại năm lần bảy lượt?”.

Diệp Tử Lộ run người, cô căng tai ra nghe nhưng thế nào cũng không nghe ra Vương Lao Lạp đang khen mình.

Vương Lao Lạp nhìn vào đôi mắt Diệp Tử Lộ, càng nhìn cô ấy càng cảm thấy đôi mắt to nhưng vô hồn, đôi mắt ngây thơ trong sáng. Thế rồi cô ấy chưa xót lắc đầu liên tục. Cô ấy không biết phải trải nỗi lòng hỗn độn mà đầy đau khổ này với người bạn cùng nhà ngây thơ này thế nào – thật trùng hợp, quan điểm của bọn họ về hoàn cảnh của nhau lại giống nhau đến bất ngờ.

“Cuộc sống của tao” – Cuối cùng Vương Lao Lạp chọn một ví dụ dễ hiểu nhất để nói với Diệp Tử Lộ - “Giống như đang đứng dưới sườn dốc dựng đứng vậy, quyết tâm phải trèo lên, mỗi khi trèo được một bước, gió lại đẩy tao xuống một chút, cuối cùng quay trở về vị trí ban đầu, mà thậm chí còn thấp hơn... Một lần tao có thể chịu được, hai lần tao có thể chịu được, nhưng tao không thể chịu nổi hết lần này đến lần khác, mà ừ hiểu không hả Diệp Tử?”.

Diệp Tử Lộ nhìn cô, Vương Lao Lạp bỗng chớp mắt, giống như đang cố gắng kìm chế cảm xúc của mình.

“Nhờ lòng tự tin và ý chí không chịu khuất phục mà tao cố gắng trèo lên, nếu đến chút kiêu ngạo ít ỏi ấy cũng không còn nữa thì tao còn cái gì?” – Cô ấy nhẹ nhàng nói – “Nhưng tất cả những thứ ấy giờ đã quá xa vời với tao. Sẽ có một ngày, đến hơi thở mà tao còn chẳng có thì tao sẽ trở thành một thứ vô tri vô giác, đi chợ vì mấy đồng tiền lẻ mà cãi nhau như kẻ ăn xin!”.

Trả giá mua đồ ở chợ thì có liên quan gì đến ăn xin cơ chứ?

Diệp Tử Lộ cảm thấy, việc Vương Lao Lạp trượt nhiều lần chắc có chút liên quan đến tư duy hỗn loạn của cô ấy.

Nhưng trách ai được cơ chứ?

Cuối cùng Diệp Tử Lộ không thể nhẫn nại nổi nữa, cô nói: “Lao Lạp, có phải mà quá vội vàng theo đuổi thành công rồi không? Tao thấy cuộc đời mà hơi hỗn loạn, từ đầu đến cuối không có một mục đích nào cụ thể, rốt cuộc là mà muốn học mấy môn, đi con đường nào? Đường rộng như thế, kể cả mà có lẫn thì cũng không đi hết được. Hơn nữa, đối với kỳ thi phiên dịch, mà thi từ cấp cơ bản nhất, học dần dần có phải tốt hơn không?”.

Vương Lao Lạp im lặng hồi lâu, rồi bỗng cười “ha” một tiếng, cô ấy thu tay mình lại đan chéo trên đầu gối, động tác như đang phòng vệ.

Cô nhìn Diệp Tử Lộ, như thể cảm thấy lời Diệp Tử Lộ nói chẳng có sức thuyết phục chút nào: “Quả nhiên là mày thương hại tao. Người thành phố bọn mày đều là những người tốt nghiệp trường đại học lớn, được học tiếng Anh từ bé. Mỗi lần thấy loại người như tao chắc đều cảm thấy đáng thương đúng không? Bọn tao sinh ra vốn đã không có điểm xuất phát giống bọn mày, cả đời cũng đuổi không kịp”.

Diệp Tử Lộ cho rằng những lời mình nói đều là những lời thật tâm, cô đã nói hết nước hết cái rồi, nhưng rồi cuối cùng thì lòng tốt lại bị hiểu lầm, cô nhú mày lại.

Vương Lao Lạp không quan tâm đến biểu cảm của Diệp Tử Lộ mà chỉ gật gật đầu, nước mắt cứ tuôn không ngừng, cô ấy cắn môi rồi nhẹ giọng nói: “Bọn mày toàn coi thường tao, tao biết, bọn mày ai cũng coi thường tao”.

Cô ấy bỗng đứng phắt dậy, hình ảnh một cô gái chân dài đứng cạnh cái lan can thấp nhỏ kia khiến Diệp Tử Lộ nghĩ rằng cô ấy định nhảy lầu.

Cả thành phố trong tầm mắt của Vương Lao Lạp, cô ấy nhìn những con phố rộng thênh thang như những con rồng vươn tới phương xa, những dòng xe nối đuôi nhau... và dòng người tấp nập.

Nhìn thấy những ánh đèn hoa mới bật trong thành phố, tâm trạng và vẻ mặt cô ấy như lạnh thêm.

Diệp Tử Lộ sững người, cô lập tức quên sạch nỗi khó chịu vừa nãy mà chỉ lao tâm khổ tứ nghĩ mấy câu để xoa dịu tình hình: “Tao làm sao có thể...”.

Cô vừa mới nói được mấy từ thì bất chợt một bóng hình lao đến như gió, Diệp Tử Lộ chỉ thấy hoa mắt, rồi không nhìn thấy Vương Lao lạp trước mặt nữa. Hóa ra cô ấy đã bị Tống Thành Lương không biết từ đâu chui ra tóm chặt. Tống Thành Lương gào lên một tiếng, với sức mạnh vô song, cuối cùng anh ta dễ dàng vác một người cao lớn như cô ấy lên vai như vác một túi khoai tây!

Diệp Tử Lộ: “...”.

Sau khi Vương Lao Lạp bình tĩnh trở lại, cô ấy bắt đầu gào thét thảm thiết, giật tóc Tống Thành Lương: “Thả tôi xuống! Khốn nạn! Bỏ tôi xuống!”.

Tống Thành Lương vừa cố tránh, vừa quay đầu lại dạy dỗ Diệp Tử Lộ một bài giữa lúc trăm công ngàn việc: “Tôi bảo này, lần sau nếu gặp phải tình huống này nữa thì tán dóc không tác dụng gì đâu, phải tranh thủ lúc cô ấy không chú ý mà lôi cô ấy xuống, sau đó dội cho cô ấy một gáo nước lạnh rồi đưa cô ấy về phòng, đợi cô ấy bình tĩnh lại là được!”.

Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng nhận ra lời lẽ sâu xa không có tác dụng gì.

Tống Thành Lương né đầu sang một bên, giơ tay vỗ vỗ lên bắp chân nhẵn nhụi của Vương Lao Lạp khiến dấu vết bàn tay hằn lên chân cô ấy, tiếng hét của Vương Lao Lạp chỉ có thể mắc kẹt trong yết hầu.

“Kêu gào cái gì?” – Tống Thành Lương nhíu mày, bực mình nói – “Cái đồ bất hiếu”.

Thế rồi anh ta cứ thế vác Vương Lao Lạp chạy đi.

Cuối cùng Nhan Kha cũng được khôi phục quyền nói, anh nói ngắn gọn: “Tráng sĩ!”.

Nói xong, Nhan gấu bông quay đầu lại nhìn Diệp Tử Lộ: “Được rồi, bình thân, làm sao mà phải cúi rạp đầu xuống đất thế, trẫm không có tiền mừng tuổi cho người đâu”.

Diệp Tử Lộ: “Hoàng thượng, nô tỳ không đứng dậy nổi, chân mềm như bún rồi”.

Nhan Kha không biết phải làm sao, cuối cùng không nhịn nổi mà nói: “Cô xem cô không đứng dậy nổi thì tôi phải làm gì? Với cân nặng của cô thì tôi có muốn vác cô lên cũng lực bất tòng tâm!”.

Diệp Tử Lộ lén nhìn xung quanh, phát hiện không có ai nhìn thấy bộ dạng mất mặt của cô thì mới run run quay đầu lại nhìn “vực sâu ngàn trượng” dưới mười chín tầng lầu. Trong nỗi sợ hãi, cô trèo lùi lại với tư thế không được nho nhã cho lắm. Để báo thù, cô cố tình đè Nhan Kha xuống đất mà lết vào, quyết tâm khiến ông anh nở hoa.

Cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực nguy hiểm, Diệp Tử Lộ thở phào rồi mới lao đảo trèo lên. Cô cảm giác như đang chạy năm nghìn mét vậy, mồ hôi ướt cả lưng, ruột gan lộn tưng phèo cả lên.

Cô và Nhan Kha đưa mắt nhìn nhau rồi cười một cái, cả hai đều có chút cảm giác vào sinh ra tử.

Đúng lúc ấy, điện thoại của Diệp Tử Lộ lại vang lên, cô nhìn một cái, hóa ra là người cậu đã lâu không liên lạc. Cô hơi nghi ngờ, không biết cậu tìm cô có việc gì, có thể là vừa rồi quá sợ hãi nên chưa kịp bình tĩnh lại, tìm Diệp Tử Lộ đập mạnh.

“Diệp Tử à” – Điện thoại đã được kết nối, ở đầu dây bên kia cậu nói – “Mẹ cháu không cho cậu kể cho cháu, cậu thấy tâm trạng mẹ cháu đang hơi hỗn loạn, cháu lớn thế này rồi mà không cho cháu biết thì cậu thấy cũng không ổn”.

Cậu cô rất ít khi nói chuyện với giọng nghiêm trọng này, Diệp Tử Lộ cầm chặt điện thoại, cô đặt gấu bông vào trong mũ, dựa vào tường, dường như chỉ có như vậy giọng cô mới bình tĩnh hơn một chút, cố nặn ra một nụ cười: “Cậu, có chuyện gì thế ạ?”.

“Hôm nay bố cháu ở cơ quan thì tự nhiên ngắt trong văn phòng. Trời lạnh, bố cháu sợ tản nhiệt nên đóng cửa văn phòng nên mãi mới có người phát hiện ra...”

Sau đó đầu dây bên kia còn nói gì đó nhưng Diệp Tử Lộ không nghe rõ một chữ nào, tất cả mọi âm thanh – giọng nói truyền ra từ điện thoại, tiếng xe cộ trên đường, tiếng người, tiếng gió mùa Tây Bắc thổi ù ù trên tầng thượng, tất cả như biến mất, thậm chí trong một hai giây, Diệp Tử Lộ cảm thấy trước mắt mình tối đen.

Giống như... trời đổ sập xuống, cô bị đè chặt lại.

Chỉ còn một tuần bốn ngày nữa là đến sinh nhật hai mươi lăm tuổi của cô, thì Diệp Tử Lộ mất bố.

Ông bị đau tim đột ngột, phát hiện quá muộn nên đã không kịp cấp cứu.

Thế giới không thể vì thiếu ai đó mà ngừng quay, thành phố này ngày này qua ngày khác chẳng thay đổi, không ai có thể nhận ra sự khác biệt... Chỉ là người hay thích tự chuốc lấy phiền toái, người lo lắng cô xấu hổ không dám mở miệng xin tiền mình giờ không còn nữa rồi.

Khi một người qua đời, người ta thích dùng từ “đi rồi”, như thể người đó sẽ còn quay lại, nhưng sao có thể chứ?

Trước kia Nhan Kha nghĩ Diệp Tử Lộ là một đứa mít ướt, bình thường luôn tỏ ra tùy tiện, mỗi khi gặp chuyện buồn nhỏ nhặt cũng có thể ngồi một mình trong phòng mà khóc lớn.

Nhưng giờ đây trước mắt anh, Diệp Tử Lộ đã không kịp khóc rồi.

Lúc đầu, cô luôn cảm thấy chuyện này thật hão huyền, việc hậu sự chẳng dễ dàng hơn việc khi còn sống là bao, cô còn phải làm rất nhiều thủ tục. Diệp Tử Lộ không biết đã chạy đến đồn công an địa phương bao nhiêu lần để lo chuyện hộ khẩu, còn biết bao con dấu phải đóng, cô phải nói biết bao lần câu cảm ơn cứng nhắc, sau đó cô tiếp tục bận rộn đến lúc mùa đông đến.

Mùa đông ở phương Bắc, không khí khô mà lạnh thấu xương, cả ngày không nhìn thấy mặt trời, không khí âm u như bao phủ cả đất trời, đứng trên những tòa nhà cao tầng, người ta như nghe được tiếng nước nở đâu đó lẫn trong gió mùa Tây Bắc, nghe kĩ thì cảm thấy dường như gió cũng có sự sống.

Đôi lúc Diệp Tử Lộ đi đi lại lại, rồi bỗng dưng đứng lại, cô cảm thấy xen lẫn trong gió là lời ai đó đang nói với cô, cô căng tai ra nghe, nghe thật kỹ, thật kỹ nhưng chẳng nghe thấy rõ.

Lúc này, Nhan Kha đang được giấu trong mũ cô, anh nhẹ giọng nhắc cô tiếp theo phải đi đâu, phải làm gì.

Diệp Tử Lộ như tỉnh dậy từ giấc mơ, giật mình một lúc, run rẩy một cái, kẹp chặt cổ áo lông vũ, chạy thật nhanh đến trạm kế tiếp.

Long Ứng Đài trong bài “Nhìn theo” đã từng viết: “Quan hệ bố mẹ với con cái, chẳng qua chỉ là một mối duyên phận, cả đời nhìn theo bóng lưng đi về nơi xa. Bạn đứng ở một đoạn của con đường, nhìn khúc ngoặt của con đường nơi bố mẹ dần đi khuất, hơn nữa, bố mẹ còn dùng bóng lưng ấy nói với bạn: Không được đuổi theo”.

Những lời này Diệp Tử Lộ vốn đã từng đọc qua rồi quên, nhưng đến bây giờ từng câu từng chữ cứ thế từ trái tim tuôn ra, khiến cô buồn đến nỗi không thể khóc.

Sinh ly tử biệt, vết thương ấy nặng nề biết bao, khiến cô khó cất bước.

Mẹ Diệp Tử Lộ không chịu đựng nổi cú sốc này nên đã nhập viện.

Mẹ cô tuổi đã trung niên, gần đây gầy đi. Mẹ Diệp Tử Lộ trước kia cũng khá đầy đặn nhưng gần đây không hiểu tại sao tự nhiên gầy sọp đi, vốn tưởng là do bà tham gia lớp nhảy giảm cân nhưng không ngờ sau khi nhập viện, kết quả kiểm tra sức khỏe cho thấy bà bị tiểu đường.

Người ta gọi là “Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”.

Diệp Tử Lộ bỗng chốc quay như chong chóng. Đêm thì ngủ muộn, sáng phải dậy sớm, cô cũng không còn cãi nhau với Nhan Kha, cũng không cần phải bật đến bảy tám cái báo thức. Ngày nào cũng thế, trời chưa sáng cô đã tự khắc thức dậy với những tâm tư nặng trĩu, đến thời gian để ngồi ngẩn người ra cũng chẳng có, cô tỉnh táo thu xếp xong việc của mình rồi nhanh chóng khoác áo đi ra khỏi nhà.

Cô phải lo việc hậu sự cho bố, còn phải chăm sóc người mẹ bỗng dưng đổ bệnh. Các cô chú hai bên họ hàng có thể giúp đỡ nhưng cô là con gái độc nhất của bố, hơn nữa đã trưởng thành rồi, không phải là đứa trẻ không biết gì nên có rất nhiều thứ cô phải tự tay thu xếp mới được.

Cô làm gì còn thời gian mà ngẩn ngơ, mà buồn rầu nữa?

Đến cả một tên đại biến thái như Nhan Kha cũng không thể cả ngày bày ra bộ dạng thất đức hại người được nữa. Trước mặt Diệp Tử Lộ, anh gần như trở thành một người tốt bụng ấm áp, ngày nào cũng nhân lúc cô đang đánh răng rửa mặt nhảy vào mũ áo khoác của cô, đợi cô cùng ra ngoài, trở thành máy nhắc nhở công việc cho cô.

Vương Lao Lạp thấy so với những gì Diệp Tử Lộ trải qua thì những nỗi buồn vặt vãnh của mình chẳng là gì, mấy ngày rồi không thấy Diệp Tử Lộ, cô ấy cứ đứng ngồi không yên. Thật chẳng dễ dàng gì, một ngày nọ Vương Lao Lạp ngồi gà gât trong phòng khách, đợi Diệp Tử Lộ về. Cô ấy vốn định xin lỗi Diệp Tử Lộ về chuyện lần trước định nhảy lầu nhưng vừa nhìn thấy Diệp Tử Lộ, Vương Lao Lạp lại khóc òa lên, như thể tất cả những chuyện xui xẻo này hoàn toàn là do cô ấy.

Vương Lao Lạp chưa kịp xin lỗi thì Diệp Tử Lộ đã bình tĩnh an ủi cô ấy.

Ngày thứ bảy, đã lo liệu cúng bái xong, Diệp Tử Lộ vẫn không khóc, dường như cô đã dốc hết tâm sức làm mọi việc. Cô thần thờ ngồi trong nhà, như thể đã quá mệt mỏi đến nỗi ngây ngốc, đến đầu óc cũng trì trệ lại, nhất thời cô vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Dường như từ đầu đến cuối cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thế rồi nhân viên giao hàng gõ cửa, gửi đến một cái cà vạt và một lọ kem dưỡng da xách tay từ nước ngoài về mà hơn nửa tháng trước cô đã đặt mua trên mạng.

Đó là món quà cô mua tặng bố mẹ sau khi tìm việc, và cầm tháng lương đầu tiên. Không ngờ, cô lớn thế này rồi, lần đầu tiên biết hiếu kính thì bố cô

đã không kịp nhận nữa.

Có lẽ đây là số mệnh, mệnh con cái đôi khi không hợp với bố mẹ, sinh con là phải trả nợ thay cho con.

Đến khi trả xong nợ rồi thì cũng đến lúc phải ra đi.

Diệp Tử Lộ ngồi dưới đất, nhìn những ánh đèn lấp lánh từ những bảng hiệu quảng cáo, bất chợt cảm thấy bố thật đáng thương, số sao mà bạc.

Thế là cuối cùng cô bật khóc nức nở.

Đến khi cô đã khóc hết nước mắt, sức cùng lực kiệt, Nhan Kha mới gọi cô nhẹ nhẹ, nói: “Diệp Tử...”.

Hai tay Diệp Tử Lộ ôm lấy chân, vùi đầu vào đầu gối, vì khóc quá nhiều nên vai cô co rúm lại, cũng chẳng ngẩng đầu, chẳng động đậy. Nhan Kha mở miệng, định an ủi cô vài ba câu nhưng nghĩ mãi cũng chỉ nghĩ ra một câu “Hãy nén bi thương”. Không phải quá phí lời sao? Nếu người ta nén bi thương được thì cần gì an ủi nữa?

Cuối cùng anh cũng cảm nhận được cảm giác không nói nên lời.

Từ trước đến nay Nhan Kha rất cay nghiệt với người khác, những người xung quanh hầu như là đối tác kinh doanh, chỉ quen xã giao thôi, bạn bè thì chỉ có tên phá gia chi tử Lương Kiều.

Từ trước đến nay anh chưa từng quan tâm đến niềm vui nỗi buồn của người khác, con trai khi đến một độ tuổi nào đó sẽ nghĩ rằng mình đủ lông đủ cánh rồi, không muốn nói chuyện nhiều cùng bố mẹ nữa. Dù vậy, nhưng ngay cả đối với cốt nhục tình thâm, anh cũng chưa từng có cảm giác sâu đậm như thế này.

Từ trước đến nay anh không hề biết, niềm vui nỗi buồn của một người thân thiết hóa ra là thế này.

“Diệp Tử, thực ra...” – Nhan Kha vừa nói, Diệp Tử Lộ liền ngẩng đầu dậy như quỷ nhập tràng, khóc nhiều đến nỗi mắt sưng húp lên như người vừa ngủ dậy phát hiện mình ngủ quên, có một vẻ gì đó vừa vội vàng vừa lo âu.

Như thế cô vừa mới nghe thấy tiếng Nhan Kha thì đã có phản xạ có điều kiện tưởng mình có việc gì đó phải làm, lập tức bật dậy: “Đúng rồi! Tôi vẫn chưa kịp gọi điện hỏi về mức thanh toán bảo hiểm y tế của mẹ tôi, còn phải hỏi cần giấy tờ gì nữa, tôi phải về nhà lấy bảo hiểm y tế của mẹ tôi, thanh toán cho xong!”.

Nói xong, cô lao vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhanh chóng vợ lấy đồ đạc rồi chạy ra ngoài. Nhan Kha chưa kịp nói xong, chưa kịp nhảy vào mũ của cô đã nghe thấy ngoài cửa truyền đến một tiếng rầm, thế rồi không thấy Diệp Tử Lộ đâu nữa.

F/B: E.b.o.o.k/ngôn/tình/miền/phí

Nhan Kha bỗng vừa cảm thấy khó chịu, vừa ngạc nhiên vì hóa ra mình cũng biết quan tâm đến người khác. Khi đã hết ngạc nhiên, anh vẫn rất khó chịu, nhưng hoàn toàn lực bất tòng tâm.

Chẳng ai có thể chống lại sinh lão bệnh tử... huống chi anh chỉ là một linh hồn khốn khổ đang nhập vào một con gấu bông.

Nhan Kha vốn tưởng cô chỉ đi lấy bảo hiểm y tế, muộn nhất đến trưa là về, không ngờ lúc cô trở về đã là gần tối. Cô được Lục Trình Niên đưa về,

lại còn bị thương một chân.

Anh nghe thấy tiếng Vương Lao Lạp âm âm ngoài phòng khách: “Mẹ ời, sao lại thế này?”.

Diệp Tử Lộ nâng vai lên, co một chân lên nhảy lò cò vào nhà, giọng nhẹ bẫng như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Không sao, không để ý đèn đỏ, tao chạy vội quá, không cẩn thận nên bị xe tông”.

Nói xong, cô thậm chí còn ngẩng đầu cười với Vương Lao Lạp một cái, lại còn tỏ ra rất ngoan ngoãn: “Sứt tí da thôi, không sao đâu, hai ngày là khỏi ấy mà”.

Diệp Tử Lộ cảm ơn Lục Trình Niên, thấy cô có bạn cùng nhà là nữ, Lục Trình Niên cũng không tiện ở lại lâu, chỉ ngồi uống cốc nước, dặn dò vài câu rồi đi. Diệp Tử Lộ cởi áo khoác, bên trong cô chỉ mặc mỗi cái áo len lông cừu mỏng. Cô gầy sọp đi, xương bả vai nhô lên như sắp xuyên qua được cái áo, đôi tay gầy guộc vòng ra đằng sau bóp nhẹ gáy.

Nhan Kha ngồi trong tủ nhỏ ở phòng khách, đợi một mạch đến tối, không đợi Diệp Tử Lộ nhớ ra anh, hình như cô quên anh mất rồi thì tự mình đi vào phòng nhưng lại bị Vương Lao Lạp nhìn thấy. Lao Lạp không nói không rằng nhặt anh lên, lại còn rửa sạch một đĩa hoa quả, đặt lên trên tủ đầu giường Diệp Tử Lộ: “Ăn một ít đi!”.

Diệp Tử Lộ đang ngồi xem máy tính nghe thấy vậy thì quay đầu lại, cười với cô ấy một cái. Trong lúc đưa tay ra cầm lấy thì ấn nhè nhẹ lên đầu Nhan Kha, như thể muốn xin lỗi vì đã quên mất anh.

Vương Lao Lạp ngồi đó một lúc, nhận ra mình chẳng biết nói gì, bèn lẳng lặng đi ra.

Tuy Diệp Tử Lộ có vẻ chẳng có ý định muốn nói chuyện với Nhan Kha nhưng Nhan Kha vẫn cố nói hết chủ đề này đến chủ đề khác.

“Chân sao rồi, ổn cả chưa?”

Diệp Tử Lộ nói: “Ừ, không sao”.

“Vụ bảo hiểm y tế sao rồi, hỏi rõ ràng chưa?”

Câu trả lời của Diệp Tử Lộ càng ngắn gọn hơn: “Cũng tạm tạm rồi”.

“Sao hôm nay tự nhiên lại gặp Lục Trình Niên? Về sau qua đường phải nhìn đường cẩn thận, đừng có chạy”.

Lần này, mãi một lúc sau Diệp Tử Lộ mới trả lời, cô nói: “Ừ”.

Nhờ ánh đèn ngủ đầu giường, Nhan Kha nhìn cô, nhận ra Diệp Tử Lộ lại chứng nào tật nấy, lại bắt đầu mở “Tứ đại bảo bối” của cô.

Mặt cô không biểu cảm, mở hết cái video này đến video khác, hết chủ đề này đến chủ đề khác, đeo tai nghe, Nhan Kha chỉ nghe thấy chút tạp âm truyền đến. Từ sau bữa tối, cô lên mạng một mạch đến ba giờ đêm, rồi mới tắt đèn đi ngủ.

Bản kế hoạch, sách chuyên ngành và sách ngoại ngữ đều bị cô vứt lăn lóc xó nhà, đồng quần áo bẩn mấy ngày chưa giặt bị cô vắt lên ghế, khiến ghế như sắp đổ rồi.

Diệp Tử Lộ nhắm mắt làm ngơ trước cảnh tượng này, mà chỉ chìm đắm trong thế giới vừa trống rỗng vừa vô vị của mình.

Đến cái đĩa đựng hoa quả ăn xong rồi mà cô vẫn để ở chỗ cũ. Màn đêm sâu thẳm, ánh sáng leo lét của ngọn đèn in lên rèm cửa sổ.

Chương 10: Sau khi biệt ly

Cuộc sống của Diệp Tử Lộ rơi vào trạng thái vô cùng kỳ dị và mâu thuẫn.

Ngày nào cũng thế, cứ ban ngày là cô sống vội vàng như thế sắp đầu thai, không lãng phí một giây nào hết. Cô dùng hết tốc lực bò dậy, vơ loạn xạ đồ đạc rồi chạy đến bệnh viện, sau đó mới cầm theo bữa sáng của mình chạy cuống cuống đến cơ quan, chạy đi chạy lại như con quay. Nhưng đến tối khi về nhà, cô liền trở thành một con người hoàn toàn khác.

Im lặng, lười biếng, cho dù ngồi một mình trong phòng nhưng lúc nào cô cũng đeo tai nghe, lướt web, xem video, đọc các thể loại tiểu thuyết, đồ ăn nguội cũng mặc kệ, cái gì cũng nuốt được. Ngày nào cũng thế, đến lúc đói sắp chết mới gọi điện đặt đồ ăn ngoài, quần áo mặc rồi thì tiện tay vứt bừa ra, đến lúc không còn gì mặc mới vớ bừa lấy hai bộ ném vào chậu, ngâm một lúc lâu, coi như đã giặt sạch rồi và mặc lại.

Cô cũng chẳng thèm đọc một trang sách nào, thậm chí cuối tuần phải thi chứng chỉ nghiệp vụ nhưng Diệp Tử Lộ cũng chẳng định đi, đến phiếu dự thi cũng chưa thèm in. Ngày hôm ấy, sáng sớm cô vào bệnh viện như thường lệ rồi về nhà, sau đó lại tìm xem một bộ phim truyền hình hết sức nhạt nhẽo, một ngày cứ thế trôi qua.

Trong khi xem, có những lúc phim quá nhạt khiến cô ngủ quên nhưng cô vẫn không mấy may có ý định làm việc gì khác.

Thời gian trôi qua, tâm trạng Diệp Tử Lộ cũng dần dần ổn định trở lại, nửa đêm không còn tỉnh dậy rồi bật khóc, ban ngày thì cô cũng trở lại bộ dạng ngày xưa, có chút cáu kỉnh, ba hoa, lề mề, không tập trung.

Thời gian có thể xoa dịu vết thương của cô nhưng cũng để lại vết sẹo trong lòng cô, mặc dù trông thì có vẻ không sao, vẫn vui sống nhưng thực ra lại không hề yên ả.

Tầm một tháng sau, cuối cùng Nhan Kha cũng phải nói chuyện với cô: “Cô định bỏ cuộc thật đấy hả? Những cố gắng trước kia đều công toi sao?”.

Lâu nay Nhan Kha không nói nặng lời với cô, lần này cũng vậy, giọng anh nhẹ nhàng hơn, có chút không giống anh mọi khi.

Diệp Tử Lộ đi từng nước cờ, liên tục nhìn màn hình, không thèm ngẩng đầu lên nói: “Phí công toi cái gì?”.

“Cô không định chữa bệnh lề mề của cô nữa à?” Nhan Kha hỏi.

“Ày”, Diệp Tử Lộ cảm thán một tiếng rồi lại im lặng hồi lâu, đến khi cô chơi trò chơi xong mới đóng trang web lại, ngăn người nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính rồi sau đó nói, “Thực ra có những lúc tôi nghĩ... trên đời này thực ra chẳng có cái gì gọi là bệnh lề mề cả”.

Nói xong, cô cười nhẹ: “Anh xem đấy, Vương Lao Lạp có phải đùa lề mề đâu? Nhưng kết quả thì sao, chẳng phải cũng thất bại y như tôi đấy thôi? Hôm vừa rồi tôi có xem một mẫu tin nói 90% dân công sở thành thị đều tự nhận mình bị bệnh lề mề, anh thấy đó có còn là bệnh nữa không?”.

Nhan Kha nhúu mày, đang định nói thì Diệp Tử Lộ đã cướp lời: “Như anh đây này, không phải anh nói muốn nghĩ cách để trở về thân thể của mình sao? Lâu như thế rồi mà sao anh có nghĩ ra cách không? Chưa đúng không? Chẳng lẽ anh cũng bị bệnh lề mề chắc?”.

Diệp Tử Lộ đã nói trúng tim đen của Nhan Kha, anh nhất thời không biết phải nói sao.

Từ trước đến nay Nhan Kha không biết, trong khi anh có cái nhìn khách quan về Diệp Tử Lộ thì hóa ra Diệp Tử Lộ cũng phân tích anh vô cùng tỉ mỉ.

Có lẽ lúc những người luôn tự cho mình là đúng, gặp trường hợp này đều bất chợt sẽ có cảm giác sợ hãi. Hóa ra trong mắt người khác, thế giới nội tâm mà mình cứ nghĩ rằng người khác không hiểu lại không thể che đậy được, chỉ là họ thờ ơ không nói mà thôi.

Diệp Tử Lộ xoa xoa ấn đường, nói với giọng có chút mệt mỏi khác hẳn bình thường: “Đó chỉ là một thứ tồn tại trong gen của con người thôi, anh biết trùng giày không? Trùng giày có tính hướng sáng, hồi bé bọn mình đều làm thí nghiệm này rồi. Thực ra người cũng giống vậy thôi, nếu không phải đã bị dồn đến đường cùng thì chẳng ai thích đương đầu với cái khó, chẳng ai thích những thứ phức tạp và cần kiên nhẫn chịu gian khổ lâu dài, trốn chạy chẳng phải là bản năng sao?”.

Lâu nay Diệp Tử Lộ không lên QQ, nhưng “Siêu nhân lề mề” vẫn liên tục gọi cô.

Cô nhún vai thờ ơ, mở cửa sổ trò chuyện ra, trong đó là một đồng tin nhắn.

[Siêu nhân lễ mờ]: Tiểu Diệp Tử, có đấy không? Hình như lâu nay không online à?

[Siêu nhân lễ mờ]: ...Vẫn chưa lên à, lúc nào online thì nhắn tin cho chị nhé, lâu lắm rồi không thấy em, có chuyện gì sao? Mọi người ai cũng quan tâm đến em.

[Siêu nhân lễ mờ]: Thật sự xảy ra chuyện gì rồi sao?

[Siêu nhân lễ mờ]: Vẫn chưa online à?

[Siêu nhân lễ mờ]: Hãy nói với chị là em vẫn bình an đi...

Diệp Tử Lộ kéo đến cuối cửa sổ trò chuyện, không nói không rằng đóng trang trò chuyện lại rồi tiếp tục nói với Nhan Kha: “Mọi người không phải ai cũng bảo tôi phải chấp nhận hiện thực sao? Tôi là một người bình thường, có lẽ cả đời này sẽ sống cuộc sống bình thường, có lẽ cả đời phấn đấu cũng chỉ thất bại như Vương Lao Lạp thôi. Tôi đã chấp nhận điều này rồi đấy thôi! Anh xem, bây giờ tôi đã có công việc mới, tuy lương cũng tầm tầm như công việc trước, chi tiêu hơi vất vả nhưng cũng đủ sống. Rồi tôi sẽ sống đều đều như vậy... cho đến khi già rồi thì nghỉ hưu, cả đời làm một công dân thành thực, bình thường, thế cũng tốt mà?”.

Diệp Tử Lộ thở dài, hai tay ôm chú gấu bông Nhan Kha, đặt lên đầu gối mình, đưa tay vuốt vuốt đầu anh: “Nhan Kha, tôi đã nghĩ thông rồi, anh cũng mặc kệ tôi đi, chúng ta không cùng hội cùng thuyền. Tôi sinh ra trong một gia đình bình thường, tố chất cũng tầm tầm, nuôi được thân là tốt lắm rồi, tôi cũng chẳng mơ mộng thành công gì nhiều, cũng chẳng có dã tâm giẫm chân một cái là cả thế giới phải rung chuyển. Chỉ cần được sống trên đời là tôi đã mãn nguyện lắm rồi, tôi không giống anh”.

Nhan Kha nhìn cô, nhận ra cô đã gầy sọp đi, mặt cũng tóp lại, trông như thể trên mặt chỉ lộ rõ đôi mắt to và lơ lơ kia, cái khuôn mặt như bị tầng mây u ám che phủ.

“Vớ vẩn!” – Đây là lời đáp duy nhất mà Nhan Kha có thể nghĩ ra lúc này.

“Tùy” - Diệp Tử Lộ mặc kệ đáp.

Lúc này, điện thoại Diệp Tử Lộ vang lên chuông báo tin nhắn, cô nhìn chăm chú rồi nhặt áo khoác lên, vừa mặc vào vừa nói với Nhan Kha: “Cá chép mà cũng muốn vượt vũ môn, anh nghe có thấy buồn cười không? Nó có thể nhảy qua vì thực ra nó vốn là rồng. Lúc nào cũng có vài người ngốc nghếch, cố chấp nhảy qua nhưng cũng chỉ nhảy qua bọt nước được một thước nửa mét thôi. Hôm nay Vương Lao Lạp đi thi cao học đấy, anh đoán xem cô ấy có qua nổi vòng sơ tuyển không?”.

“Cô đi đâu đấy?” – Nhan Kha hỏi.

“Hẹn hò” - Diệp Tử Lộ lắc lắc điện thoại.

Nhan Kha nhú mày, tỏ vẻ không hài lòng với câu trả lời này: “Mấy giờ về?”.

“Việc của anh chắc, anh có phải bố tôi đâu.” Thực ra Diệp Tử Lộ chỉ thuận miệng đùa một câu nhưng khi nói xong, mặt cô tái nhợt đi, đôi mắt nâu đỏ dần nhìn đất chằm chằm, dưới ánh đèn, đôi mắt ấy tối như cái giếng có thể khiến người ta chết chìm. Mãi một lúc sau, giọng nói khàn khàn mới cất lên, “Tôi đi đây”.

“Diệp Tử” – Nhan Kha lại gọi cô, thậm chí trong giọng nói còn có chút khẩn cầu – “Cô... tối nay về sớm chút được không? Bên rạp New World có

chiếu lại một bộ phim kinh điển, tôi đã đặt vé rồi...”.

Lại còn học được cách đặt vé rồi cơ, quả nhiên anh ta ở trong nhà quá lâu rồi. Nhưng ngay sau đó, Diệp Tử Lộ mới sực nhớ ra: “Đặt vé? Anh lấy cái gì mà đặt?”.

“...” – Nhan Kha im lặng một hồi, đại khái là anh cảm thấy mình làm vậy có chút không phải, mãi một lúc sau mới dám nói – “Thẻ ngân hàng của cô”.

Diệp Tử Lộ hít một hơi thật sâu, vẻ mặt cô có chút kinh ngạc không thể tin nổi, sau đó mặc kệ anh mà đi ra ngoài. Cô không đồng ý mà cũng chẳng phản đối, chỉ cảm thán một câu: “Làm cái trò gì không biết!”.

Đợi cô đi, Nhan Kha nhìn lên bệ cửa sổ phòng Diệp Tử Lộ, nhặt chiếc áo mềm mại Diệp Tử Lộ ném trên ghế lên, buộc viền áo lại. Dù sao quần áo của cô cũng rách nát rồi, có nhăn nhúm nữa thì chắc cô cũng chẳng để ý đâu.

Sau đó anh đứng lên bàn, tạo dáng như cao bồi miền Tây, hai tay quăng chiếc áo của Diệp Tử Lộ, ném vào cửa sổ với động tác vô cùng đẹp mắt nhưng rồi chiếc áo lại bật lại chỗ cũ.

Nhan Kha cố gắng miệt mài, làm đi làm lại bảy tám lần thì cuối cùng nút thắt của anh cũng móc vào tay nắm cửa, Nhan Kha nhét đầu kia của đồng áo xuống dưới máy tính của Diệp Tử Lộ, mạo hiểm bám dây cổ trèo đến bậu cửa sổ.

Anh giống như một nhà thám hiểm vĩ đại, chân tay nhanh nhẹn đã với đến bên bờ thành công, đúng lúc nhìn thấy Diệp Tử Lộ xuống dưới nhà, lên xe của ai đó.

Lục Trình Niên lịch thiệp mở cửa xe cho cô rồi mới lên xe, lái xe đi.

Nhan Kha nhìn màn đón đưa này một cách kinh ngạc đồng thời cảm thấy vô cùng khó chịu, anh đứng lên bấu cửa sổ ngập tràn ánh nắng lấp lánh, tự nhủ: “Ngựa tốt không nhai lại cỏ!”.

Câu nói này không thể vỗ về nổi bất bình trong lòng anh, Nhan Kha cảm thấy dường như mình đã quá tận tâm trong vai trò thầy giáo nhân sinh rồi, anh quá can thiệp vào đời sống riêng tư của Diệp Tử Lộ. Thật sự anh có cảm giác như mình đã trở thành bố của Diệp Tử Lộ, nỗi phiền muộn không tên cứ chất chứa trong lồng ngực mình.

Nhưng rồi điều khiến Nhan Kha bình tâm lại đôi chút đó là hóa ra Diệp Tử Lộ không phải người trọng sắc khinh bạn, tuy cô không hề nói đồng ý nhưng buổi tối vẫn về đúng giờ, miệng gặm cái bánh mỳ kẹp xúc xích không biết móc đâu ra, nhai nhồm nhoàm, má phồng lên... không ngờ cô vẫn còn nhai được.

“Gửi cái vé anh đặt vào điện thoại tôi, nhanh lên, tôi còn phải đưa cơm cho mẹ tôi nữa” - Diệp Tử Lộ lóng ngóng nói, sau khi nhận được vé thì vội vàng cướp lại chuột để tắt máy tính, giấu Nhan Kha vào cái mũ áo rồi lao ra ngoài.

Một người một gấu đội tuyết chạy đến quán ăn lấy suất cơm đã đặt, chạy đến bệnh viện đợi mẹ ăn xong rồi lại đội tuyết vừa thở hồng hộc vừa chạy đến rạp chiếu phim, cứ như không phải đến để xem phim nữa mà là đến chạy xô.

Đến khi lời điện thoại ra ở cửa soát vé, Diệp Tử Lộ mới để ý Nhan Kha đặt vé “Buổi diễn hoài cổ đặc biệt”, buổi diễn hoài cổ đặc biệt này tối nay chỉ có một suất chiếu, có muốn chọn cũng chẳng được.

“Chẳng trách lại rẻ thế” - Diệp Tử Lộ nhỏ giọng lẩm bẩm rồi nhìn tấm vé vừa đổi được – “‘Bá vương biệt cơ’ á? Bạn Gấu Kha này, hóa ra gu của anh thế này? Đến tôi còn chẳng thèm xem cái thể loại phim này”.

Dù sao xung quanh cũng không có ai, Nhan Kha trèo lên vai cô, lạnh nhạt nói: “Người dung tục ắt xem cái dung tục”.

Phim cổ kinh điển, tuy chưa từng xem nhưng cũng biết được tình tiết câu chuyện, Diệp Tử Lộ cảm thấy chán chường và vô cùng hối hận tại sao mình lại đưa ra cái quyết định ngu ngốc thế này – đi xem phim với một con gấu bông, dốt không cơ chứ.

Nhưng cô đã làm vô số những việc nhạt nhẽo mấy ngày nay, thêm một việc này nữa thì cũng chẳng sao, thế là cô đành ngồi im một chỗ ăn bỏng ngô.

Đến đoạn bầu gánh hát, Diệp Tử Lộ mới sững người.

“...Tối hôm ấy, gió thổi ào ào, binh lính của Lưu Bang hát Sở ca cả đêm. Con dân nước Sở tưởng Lưu Bang đã giành được nước Sở, tất cả đều hoảng loạn chạy đi hết, nghe nói Bá vương còn rơi nước mắt. Con người dù có cố gắng đến mấy cũng không thể địch lại ý trời.”

“... Bá vương bắt ngựa Ô Truy chạy nhưng ngựa Ô Truy không chạy, bảo Ngu Cơ đi nhưng Ngu Cơ quyết không chịu. Đó là lần cuối Ngu Cơ rót rượu cho Bá vương, lần cuối múa kiếm cho Bá vương xem, sau đó rút kiếm tự sát, quyết không phụ Bá vương!”

“Chứa đựng trong bài hát xướng vừa là đạo lý hát hí khúc vừa là đạo lý làm người. Con người ấy à, chỉ có chính mình mới giúp được mình mà thôi.”

Lúc về, Nhan Kha mong đợi Diệp Tử Lộ bày tỏ chút cảm nghĩ nhưng Diệp Tử Lộ chẳng nói câu nào, như thể cô có lòng dạ sắt đá, không thể lay động được.

Nhan Kha trèo lên giữa mũ và cổ cô, nhảy lên nhảy xuống. Cũng may trời tối rồi, nhờ có ai nhìn thấy thì cũng chỉ tưởng rằng có con mèo leo lên cổ một cô gái mà thôi.

Về đến nhà Diệp Tử Lộ mới nhìn thấy đồng áo bị Nhan Kha coi là dây thừng leo núi của mình.

Nhan Kha lúc này mới rụt cổ lại. Thôi xong rồi, quên mất không xóa dấu vết!

Anh vốn định dọn lại như cũ nhưng đáng tiếc chân ngắn quá, dọn quá chậm, thế là anh bị Diệp Tử Lộ xách gáy lên, hai chân treo lủng lẳng.

“Anh tự mình đến xem” - Diệp Tử Lộ nghiêng rằng – “Riêng ngày hôm nay anh đã làm bao nhiêu chuyện thất đức rồi?”.

Nhan Kha bị treo lơ lửng một cách vô cùng nguy hiểm, tay chân anh quấy loạn lên, quả là tiến thoái lưỡng nan, cảm giác cực kỳ chơi vơi. Nhưng chỉ vài giây sau, Diệp Tử Lộ không còn tức giận nữa, cô đặt Nhan Kha lên bàn đầu giường, tự đi dọn dẹp đồng áo của mình, vứt bừa sang một bên. Dường như ngay cả cãi nhau cô còn lười nữa, những ngày này, những hỉ nộ ái ố của cô toàn do chuyện không đâu, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, cứ như cỏ trước gió, lười vui vẻ mà cũng lười tức giận.

“Để tiêm thuốc ‘chăm chỉ’ cho tôi hả?” - Diệp Tử Lộ ngồi phịch xuống ghế, vắt vẻo hai chân, ngồi rung chân mà chẳng đoái hoài gì đến hình tượng – “Anh biết thuốc chăm chỉ là gì không? Cái gọi là ‘chăm chỉ’, thực ra đều là thuốc gây hưng phấn thôi, sau khi tiêm xong, nó khiến người ra hừng

hực khí thế nhưng ngủ một giấc là quên sạch. Hồi xưa tôi có xem một... gọi là gì ấy nhờ? À, một quyển sách, gọi là ‘Lúc bạn đang lãng phí thời gian thì mọi người đều đang làm бат mạng’, anh đọc chưa?”.

Nhan Kha lắc đầu.

“Tôi đọc từ đầu đến cuối, xong cũng cảm thấy có chút rung động và cảm hứng, lúc đấy cũng muốn xắn tay lên để lập nên nghiệp lớn, sau đó... không còn sau đó nữa. Ấy, Gấu Kha à, anh muốn tốt cho tôi, tôi biết, cảm ơn anh, nhưng... thôi mặc kệ đi!” – Nói xong, cô liền đi đến cạnh bàn, bắt đầu lướt web theo thói quen – “À, đúng rồi, cuối tuần ngày mai, tôi có hẹn vài người bạn đi chơi, anh đi không?”

Nhan Kha hoàn toàn thất vọng, anh không muốn để tâm đến cô nữa.

Diệp Tử Lộ chọc chọc vào người anh: “Rốt cuộc có đi không hả cái đồ suốt ngày ở nhà này?”.

Nhan Kha vốn định từ chối nhưng sau đó lại nghĩ, người khác thì ru rú ở nhà, còn anh lại ru rú trong một con gấu bông, tuy địa điểm có chút kỳ lạ nhưng chẳng phải vẫn là trạch nam sao? Thế là liền đồng ý: “Ừ, đi”.

Hai ngày cuối tuần này Vương Lao Lạp ở khách sạn gần địa điểm thi cao học, đi từ sớm rồi. Diệp Tử Lộ ở nhà một mình cũng chẳng sao, sáng sớm chưa đến 6 giờ cô đã thức dậy, gọi điện cho nhà hàng, gửi tiền trước rồi đặt họ mang ba bữa cơm đến cho mẹ cô, sau đó vội vàng sắp xếp hành lý đưa Nhan Kha đi chơi.

Cô cũng chẳng nói là đi đâu, Nhan Kha đoán có khi chính cô cũng chẳng biết, Diệp Tử Lộ giờ đây toàn gặp sao hay vậy, câu cửa miệng của cô là “Chẳng sao, tùy”, như thế không cần gì, thỏa mãn trong mọi hoàn cảnh. Chưa đến 7 giờ, hai xe đã đến, có Hồ Thiên, Lục Trình Niên, còn có một

anh chàng Nhan Kha không quen, ngoài ra có một cô gái cao to nữa, nghe nói đây đều là bạn hồi cấp ba, còn cô gái kia là lớp trưởng.

Trong cơn gió Tây Bắc ào ào thổi, xe của họ đi đến một biệt thự nhỏ chuyên để nghỉ dưỡng ở vùng ngoại ô, nghe nói là nhờ một người bạn tên là Tiểu Lai tìm giúp, hoạt động chủ yếu là mấy người ngồi lại với nhau tán gẫu.

Chuyện họ nói đa phần đều là những kỷ niệm thời còn đi học nên Nhan Kha nghe cũng chẳng hiểu. Bao nhiêu người thế này, Diệp Tử Lộ cũng chẳng dám nói chuyện thoải mái với anh, lúc bọn họ ăn uống, anh chỉ có thể ngồi nhìn, cũng chẳng ăn cùng được nên Nhan Kha có chút hối hận, anh chán rồi.

Đặc biệt anh cảm thấy Lục Trình Niên là loại người miệng nam mô bụng một bồ dao găm, mắt liếc ngang liếc dọc thật đáng ghét.

Trong lúc chán chường ấy, Nhan Kha bỗng thấy hơi buồn ngủ, anh nằm nhào người trong mũ Diệp Tử Lộ, cứ một lúc trán anh lại gục vào lớp vải mềm mịn...

Không đúng! Nhan Kha đột nhiên tỉnh dậy, chẳng phải anh không thể ngủ sao, chuyện gì thế này?

Ý thức của anh dần dần rơi vào cảm giác buồn ngủ không thể kháng cự nổi, sau hai mươi phút, Nhan Kha chính thức “ngủ”, lơ mơ lơ mơ, dường như anh lại quay trở về thân xác của mình, nghe thấy giọng nói mơ hồ của ai đó vang lên bên tai, nhưng anh không nhận ra đó là giọng ai mà chỉ nghe thấy vài từ.

Kiểu như “Thuốc mới”, “Hiệu quả rất tốt” hay “Đã có ý thức trở lại”.

Nhan Kha không biết rằng ngày hôm anh trở về thân xác của mình, không ít chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra.

Biệt thự nghỉ dưỡng này ở một nơi khá hoang vu, đến nổi hăng lớn như China Mobile còn chẳng bắt sóng được ở đây, vừa vào cửa, sóng điện thoại đã tịt ngóm, chỉ có mỗi máy liên lạc của Diệp Tử Lộ là bắt được sóng nhưng rất yếu.

Anh chàng đi cùng bọn họ không hiểu tại sao tự nhiên lại trúng gió, đến tối thì sốt.

Xung quanh cũng chẳng có bệnh viện nào, trời cũng tối rồi, Lục Trình Niên trở thành người đàn ông khỏe mạnh duy nhất trong đoàn nên phải gánh vác nhiệm vụ đưa bọn họ đi bệnh viện. Sau khi anh ấy đi, ba cô gái còn lại rảnh rỗi bật đèn, bật ti vi lên, ngồi trong phòng Diệp Tử Lộ.

Đến khi cả ba đều đã buồn ngủ rồi, Lục Trình Niên vẫn chưa về, Diệp Tử Lộ đành gọi điện cho Tiểu Lai – người đã giới thiệu chỗ ở cho bọn họ, tín hiệu không rõ lắm nên cô phải đến bên cửa sổ để gọi.

Hồ Thiên và lớp trưởng vốn đang ngồi buôn chuyện phía sau Diệp Tử Lộ, đột nhiên, hai người nghe thấy Diệp Tử Lộ bất ngờ cao giọng khi nghe điện thoại.

Diệp Tử Lộ nói: “Cố Tiểu Lai, chẳng mấy khi nhờ cậu giúp chút việc, cậu lại tìm cho bọn tôi cái nhà ma chẳng có tí sóng điện thoại này? Cậu đùa bọn tôi đấy à?”.

Tiếng đàn ông cười “Ha ha” từ đầu bên kia truyền tới: “Được rồi, toàn tin vịt vớ vẩn, có ai nhìn thấy ma đâu, các cậu đi nhiều người thế, lại có hai ông dương khí tràn đầy thế kia cơ mà, có ma cũng bị các cậu đuổi đi hết”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Hai người đàn ông dương khí tràn đầy kia vào bệnh viện hết rồi.

Diệp Tử Lộ rất muốn mắng cậu ta một trận nhưng đành chịu vì đúng lúc ấy điện thoại vang lên chuông báo sắp hết pin, đây là tác hại của thói lề mề không chịu chuẩn bị cẩn thận trước khi đi chơi, đến điện thoại mà cũng chẳng chịu sạc pin đầy đủ. Cũng may cô mang sạc pin, Diệp Tử Lộ cúp máy, đang định quay người đi lấy sạc pin thì một việc ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ nghe “Bụp” một cái, biệt thự cúp điện.

Hồ Thiên và lớp trưởng đồng loạt im lặng, căn phòng phủ đầy bóng tối bỗng chốc trống vắng một cách kỳ lạ, Diệp Tử Lộ giật mình thon thót.

Đúng lúc này, người bạn lớp trưởng ngoài thì cứng rắn nhưng trong thì nhút nhát núp sau lưng Diệp Tử Lộ, thét lên một tiếng với decibel siêu cao.

Hàng loạt những bộ phim kinh dị Nhật Bản, Hàn Quốc đã cho chúng ta thấy, tiếng thét của phụ nữ nhất định là hung khí khiến người ta sợ thót tim. Diệp Tử Lộ vốn không sợ nhưng sau khi nghe thấy tiếng thét kia cũng phải chảy mồ hôi lạnh, lúc ấy đầu óc trống rỗng, cô lao mạnh về phía trước, suýt thì bổ nhào vào người Hồ Thiên.

“Sao thế? Sao thế?”

Ba người cùng nhìn về phía cửa sổ, chẳng có gì ngoài một màn đêm đen kịt.

Lớp trưởng nắm chặt tay Diệp Tử Lộ, cả lòng bàn tay toàn mồ hôi lạnh: “Tao... tao... tao... vừa nhìn thấy một cái bóng trắng, bay qua sau lưng mày...”.

Theo phản xạ, Diệp Tử Lộ lấy ánh sáng màn hình điện thoại soi Hồ Thiên, nhận ra miệng Hồ Thiên run bần bật, rõ ràng cũng đã sợ chết khiếp rồi.

Diệp Tử Lộ: “Bay đến đâu rồi, mày có nhìn thấy không?”.

Lớp trưởng tay run lấy bẫy chỉ hướng, bụng Diệp Tử Lộ sôi lên, tóc gáy cũng dựng hết lên. Theo hướng lớp trưởng chỉ, thì chắc là đến cửa chính rồi.

Diệp Tử Lộ vốn nhất quyết không tin vào thần thánh, đọc không ít tiểu thuyết kinh dị, từ trước đến nay chưa từng sợ. Nhưng rồi sự tồn tại của Nhan Kha đã khiến cô bắt đầu nghi ngờ thế giới quan của mình, cô bắt đầu tin rằng con người thật sự có linh hồn, đôi khi còn hồn lìa khỏi xác, thế nên cô càng sợ.

Nhan Kha... đúng rồi, Nhan Kha!

Tuy hiện giờ Nhan Kha là một con gấu, nhưng trước kia anh cũng là một người đàn ông mà!

Trong đầu Diệp Tử Lộ toàn là luận điệu “đàn ông có nhiều dương khí” mà Cố Tiểu Lai nói khi này, thầy lang giỏi thì ngựa chết cũng hóa ngựa sống, cô nhất thời muốn đem Nhan Kha ra làm lá chắn bảo vệ cho mình.

Cô lập tức lôi con gấu nhỏ trong mũ ra, lay lay cánh tay gấu, thường thì vào lúc này, Nhan Kha sẽ động dậy một chút đồng thời dùng ngôn ngữ cơ thể nói rằng anh vẫn tỉnh.

Nhưng lúc này, con gấu trong tay cô không hề cử động.

Diệp Tử Lộ không thể bình tĩnh nổi, cả người cô lạnh cứng.

Ti vi đang ồn ào bỗng dưng mất điện, cả ba người sợ đến nỗi không dám thở, gió Tây Bắc đặc trưng của mùa đông như mang tiếng gào thét, khiến người ta sợ hãi.

Chắc chắn trong nhà có cửa sổ chưa đóng, chứ chẳng tự nhiên mà người bạn kia lại bị trúng gió được, gió dội vào phòng khiến cửa phòng đập liên hồi, khiến mọi người sởn gai ốc.

Bỗng Hồ Thiên đẩy nhẹ Diệp Tử Lộ, nhỏ giọng nói: “Gọi điện cho Lục Trình Niên, bảo cậu ấy nhanh quay về đi!”.

Diệp Tử Lộ lập tức bình tĩnh trở lại, lôi điện thoại ra, điện thoại bị đơ, cô ấn nhầm nút danh bạ thành nút quay số, cô định thần lại, cảm giác như tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực theo tiếng đập cửa. Đặc biệt là lớp trưởng, người đồng đội dốt như bò, luôn bên cạnh cô tạo ra những âm thanh tăng cảm giác kinh dị.

Cô thầm mắng chửi Cố Tiểu Lai, sau đó mãi mới tìm được số của Lục Trình Niên, chưa kịp gọi thì màn hình điện thoại đã tịt ngóm.

“Hết pin rồi...” - Diệp Tử Lộ thần thờ nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, nói.

Lúc này gió còn thổi mạnh hơn, bên ngoài cửa tiếng gió ầm ầm truyền tới, như thể có thứ gì đó đang đập vào cửa, đến Hồ Thiên cũng phải sợ đến run lẩy bẩy. Ba cô gái như những chú chim cút nép vào nhau run rẩy, như thể bọn họ đang bị kẹt trên một hoang đảo, mất hết liên lạc với thế giới bên ngoài. Bên ngoài cánh cửa mỏng manh kia thôi, có con quái vật ăn thịt người đang nhìn chăm chăm vào trong như hổ đói.

... Tuyệt nhiên không một ai nghĩ đến việc chuyển sim của Diệp Tử Lộ vào một chiếc điện thoại khác còn pin, dường như ai cũng quá sợ đến nỗi không nghĩ nổi điều gì nữa.

“Làm sao bây giờ?” – Lớp trưởng khóc.

“Không sợ” – Hồ Thiên thấp giọng an ủi cô ấy rồi đẩy Diệp Tử Lộ một cái – “Đi, chúng mình ra cửa sổ xem xem”.

Cô ấy đứng lên nhưng không tiến về phía trước mà chỉ đứng nhìn Diệp Tử Lộ, rõ ràng là không dám đi một mình. Diệp Tử Lộ cố bình tĩnh, cô ôm cánh tay Hồ Thiên, dẫn đầu bước về phía trước, lớp trưởng không dám tách hai người bọn họ, cũng lập tức bước. Càng gần cửa sổ, tim Diệp Tử Lộ càng đập nhanh, sau đó cô bỗng bị lớp trưởng kéo một phát, lớp trưởng gào lên: “Vẫn còn! Vẫn còn! Tao nhìn thấy rồi!”.

Cả Diệp Tử Lộ lẫn Hồ Thiên đều lùi về phía sau, tay Hồ Thiên cứng đờ lại.

Thực ra Diệp Tử Lộ không nhìn rõ, chỉ là phía khoe mắt nhìn thấy một bóng trắng, thấp hay cao cũng chẳng nhìn rõ, vừa nghe thấy tiếng hô của lớp trưởng bên cạnh, cô đã sợ đến nỗi tim suýt nữa thì nhảy ra ngoài.

Lúc ấy, tiếng gió càng dữ dội hơn, phía cửa lớn vẫn phát ra tiếng đập cửa rất lớn.

Lớp trưởng gần như đã không còn đứng vững nữa rồi, phải dựa vào người khác, phải cả hai Diệp Tử Lộ và Hồ Thiên mới đỡ nổi cô ấy. Hồ Thiên xem ra vẫn bình tĩnh, chỉ là càng ngày càng thở gấp, mắt Diệp Tử Lộ đã quen với bóng tối, cô nghiêng đầu nhìn Hồ Thiên... Được lắm, cuối cùng Hồ Thiên cũng sợ phát khóc rồi.

Diệp Tử Lộ hít một hơi thật sâu, không biết tại sao, cô bỗng bình tĩnh lại, hơn nữa còn cực kỳ không hài lòng cũng như phần nộ với tình hình hiện giờ của ba bọn họ.

Có thể là do những cô gái bình thường yếu đuối nhưng đến những thời khắc quan trọng liền trở nên cực kỳ lợi hại, giống như lần cô dũng cảm đuổi theo tên cướp ở ga tàu điện ngầm, Diệp Tử Lộ bỗng đẩy lớp trưởng ra, lôi từ trong túi ra một cái vợt tennis. Ban đầu nghe nói ở đây có sân tennis nhưng do gió to quá nên không chơi được, không ngờ giờ đây cái vợt này cũng có ích.

Lớp trưởng tròn mắt: “Diệp Tử, mày định làm gì?”.

“Cứ đợi ở đây, rồi chúng ta sẽ chết vì sợ mất thôi!” - Diệp Tử Lộ lôi vợt tennis ra, khua khua trước mặt, thấy không có mối đe dọa nào phía trước, rồi mới tóm lấy túi hành lý nặng trĩu của mình, mặt đầy sát khí, cúi xuống buộc giày cho chắc, lấy từ túi quần ra một cái dây thun, buộc tóc đuôi ngựa cho đỡ vướng víu – “Bà đây cả ngày đối phó với người sống còn được, chẳng lẽ còn bắt đối phó với cả người chết sao?”.

Cô lầm bầm: “Mẹ kiếp!”.

Hồ Thiên và lớp trưởng tròn mắt nhìn cô.

Rất có thể Diệp Tử Lộ có khuynh hướng bạo lực, chỉ là với thể trạng của cô thì có muốn bạo lực cũng chẳng được, chỉ có bị đẩy đến bước đường cùng sức mạnh ấy mới bộc phát.

“Tao lại muốn xem xem cái bóng trắng ấy là cái khi gì!”

Vừa nói, một chân cô vừa đẩy cửa, như thể một anh hùng cái thế, hùng dũng hiên ngang đi xuống dưới nhà, Hồ Thiên và lớp trưởng theo sát phía

sau.

Hồ Thiên tiện tay cầm theo vật gì đó, chuẩn bị nhờ có chuyện gì xảy ra còn yểm trợ Diệp Tử Lộ, còn lớp trưởng thì chỉ đi theo sau thôi.

Tay Diệp Tử Lộ ướt đầm mồ hôi, tim cô càng ngày càng đập nhanh, nhưng bước chân ngày càng vững, sau đó cô một tay cầm vợt tennis, tay còn lại cầm tay nắm cửa, khuỷu tay cô cũng chùng xuống, chuẩn bị quăng balo trên tay về phía trước.

Cô nuốt nước bọt, thầm đếm “3 2 1”, sau đó vận mạnh tay nắm cửa, nhanh như chớp vung mạnh chiếc vợt tennis trên tay, không biết nỗi sợ hãi đã đem đến cho cô nguồn sức mạnh lớn từng nào, tiếng gió vun vút đi kèm khi cô vung chiếc vợt lên.

Sau đó...

Sau đó Diệp Tử Lộ ngây ngốc nhìn chiếc vợt tennis của mình. Hồ Thiên mãi không nghe thấy động tĩnh gì, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí mở mắt ra, nhìn về phía Diệp Tử Lộ.

Phát hiện ra chiếc vợt của cô có treo một cái quần thu đông màu trắng, ống quần còn thủng một lỗ, bên trên còn một cái mắc treo quần áo.

“Ai để cái của khi này ở đây!” – Cuối cùng Diệp Tử Lộ gào lên – “Gió to thế này mà lại đi treo móc quần áo bên ngoài. Lại còn là quần trắng!”.

Nửa tiếng sau, điện lại có, mọi thứ trở lại bình thường.

Ba người ngơ ngác nhìn nhau rồi nhìn đồng quần áo trên ghế sofa, nhất thời không biết nói gì.

Adrenaline cao vùn vụt khi nãy trong người Diệp Tử Lộ bỗng hạ thấp xuống, cô cảm thấy hơi mệt, rất nhanh sau đó cô dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại.

Cô bỗng muốn cười ra nước mắt. Hóa ra thứ khiến cô sợ mất mặt, đến nhìn cũng không dám nhìn, nghĩ cũng không dám nghĩ, nghĩ trăm phương ngàn kế trốn chạy, thực ra... chỉ là một cái quần rách mà thôi.

Ra khỏi trường thi, Vương Lao Lạp đã biết chắc mình sẽ thi trượt.

Người khác không thể hiểu được cảm giác ấy, nếu bắt cô ấy phải nói ra cô ấy căn cứ vào điều gì mà nghĩ vậy thì cô ấy cũng chẳng thể nói được, nhưng Vương Lao Lạp biết chắc rằng – Mình không có cửa.

Mỗi lần trước khi vào trường thi, trong đầu Vương Lao Lạp luôn xuất hiện một tương lai đầy tươi sáng. Cô ấy ảo tưởng rằng mình sẽ có được sự sáng khoái tốt cùng sau khi thi đỗ, ảo tưởng ấy quá thật, đến nỗi thỉnh thoảng cô ấy cảm thấy mình có thể nắm chắc trong tay, dễ khiến cô ấy mơ mộng quá đà, ví dụ như Vương Tiểu Hoa này đã trở thành nghiên cứu sinh của trường đại học nổi tiếng khiến bao người ngưỡng mộ, hàng loạt các doanh nghiệp lớn đang xếp hàng xin cô ấy ký hợp đồng.

Cô ấy sẽ trở thành một cô gái ngênh ngang kiêu ngạo... à, không, thần thái rạng ngời.

Thế rồi những ảo tưởng ấy giống như bong bóng xà phòng, bị kỳ thi đáng ghét chọc thủng rồi nổ tung. Lúc vào trường thi, những ảo tưởng của Vương Lao Lạp tự nhiên cũng tan thành mây khói, và cô ấy còn hiểu ra một điều hơn bao giờ hết – Cô ấy là một công dân ở đáy xã hội, không có học vị cao, cũng chẳng có hộ khẩu thành phố.

Cô ấy thậm chí còn có chút cam chịu, tất cả những hy vọng về một tương lai tươi đẹp đều tan biến. Cô ấy quay đầu nhìn ngôi trường cấp ba được đặt làm điểm thi, trong làn gió mùa đông lạnh thấu xương, cô ấy nghĩ rằng dù cho mình có cả đời phấn đấu cũng sẽ mãi mãi chỉ giậm chân tại chỗ.

Trong nỗi chán chường thất vọng, Vương Lao Lạp nhìn thấy Tổng Thành Lương.

Tổng Thành Lương chạy tới, dừng trước con đường đối diện cổng trường, gắng sức vẫy tay với cô ấy. Anh ta hơi thấp, sợ người khác không nhìn thấy nên chạy khắp vỉa hè, như một con khỉ chạy lăng xăng trong gió, dáng vẻ ngốc nghếch ấy thực khiến người ta không dám nhìn.

Vương Lao Lạp định giả vờ không nhìn thấy anh ta, nhưng rồi Tổng Thành Lương chạy từng bước dài, leo lên bức điêu khắc đá bên đường, tạo dáng như chuẩn bị thổi kèn xung phong, nhìn xuống đường, tư thế oai phong hét lớn: “Lao Lạp! Lao Lạp!”.

Vương Lao Lạp không thể giả vờ nữa rồi.

Tâm trạng cô ấy nặng trĩu, cảm thấy mình không còn chút hy vọng vươn lên nào nữa, đúng lúc đang buông xuôi, tiếng hét của Tổng Thành Lương càng làm cô ấy rối bời. Vương Lao Lạp nghĩ: “Đã thành ra cái bộ dạng này rồi, còn gì để mất nữa cơ chứ?”.

Thế là cô ấy sang bên kia đường, ngồi lên xe của Tổng Thành Lương.

Tổng Thành Lương chỉ gọi thế thôi, để vờ về cảm giác tồn tại theo thói quen, nhưng không ngờ mình lại được Phật tổ chiếu cố đến vậy. Anh ta vui mừng khôn xiết, đi mấy vòng mặt đỏ bừng bừng nói muốn đưa Vương Lao Lạp đi ăn một bữa thật ngon. Vương Lao Lạp chẳng mấy hứng thú, cái Tổng Thành Lương gọi là “thật ngon” ấy cùng lắm là đến một nhà hàng hải

sản, ăn một bữa hải sản với thịt, thực khiến người khác không kịp buồn nôn.

Một lúc sau, Tống Thành Lương bình tĩnh trở lại, nhìn thái độ bất thường của cô ấy, anh ta đoán kế hoạch làm nghiên cứu sinh của Vương Lao Lạp nhất định lại tan thành mây khói rồi. Thế là anh ta thở dài, nhìn cô ấy qua gương chiếu hậu: “Thi không tốt à? Anh biết ngay mà, thi tốt thì em đã trở thành ‘Người tầng lớp trên’ rồi, chứ ai lại đi ngồi xe anh”.

Vương Lao Lạp không ngờ kẻ mà bình thường cô ấy khinh bỉ nhất như Tống Thành Lương cũng cười nhạo mình, mắt cô ấy đỏ lên, ngang ngạnh chuyển tầm mắt ra phía ngoài cửa kính ô tô.

Tống Thành Lương sầm muện nhìn mình trong gương, nhận thấy tướng mạo của mình... hình như hơi dữ dằn, nhưng biết phải làm sao cơ chứ? Giống như trẻ con sinh ra có nam có nữ, thì ắt ra có người sinh ra hơi xấu một chút, cũng chẳng có cách nào khác. Nếu là con gái thì còn có thể trang điểm, nhưng anh ta là đàn ông con trai, sao có thể sáng nào cũng kẻ mày vẽ mắt, soi gương bôi trét mấy lớp phấn lên mặt?

Huống hồ Tống Thành Lương luôn cho rằng, đàn ông mà, xấu một chút cũng chẳng sao, dù có nhiều người hồi còn trẻ rất đẹp trai, nét nào ra nét đấy, nhưng cứ đến tuổi trung niên thì ai cũng tàn tạ như nhau mà thôi. Anh ta có tiền, có sự nghiệp, trong công ty có biết bao cô gái muốn lấy anh ta nhưng chẳng ai lọt vào mắt anh ta, khó khăn lắm mới quyết định hạ thấp mình thích Vương Lao Lạp, đã thế còn bị cô ấy coi thường.

Tống Thành Lương thở dài: “Tiểu Hoa à, em nói xem, em ghét anh lắm à?”.

Về vấn đề này, Vương Lao Lạp có cả một đồng thứ muốn xả, cô ấy chưa kịp sắp xếp ý để nói, không biết từ bao giờ, Tống Thành Lương đã tiếp tục

giải bày: “Đúng, anh thừa nhận, anh hơi xấu một tí, nhưng anh có dựa vào khuôn mặt mà kiếm cơm đâu, việc gì phải đẹp trai hơn người cơ chứ? Em xem, hai chúng ta có xuất thân giống nhau, đều là người ngoại tỉnh, điều kiện cũng giống nhau, anh xấu nhưng anh có tiền, còn em, em xinh nhưng em có tiền không? Không chứ gì? Chúng ta bù trừ cho nhau là được rồi”.

Vương Lao Lạp cảm thấy mình bị sỉ nhục, vì tên đại gia quê mùa vừa thấp kém vừa ngu dốt này đặt mình ngang hàng với anh ta, cô ấy cảm thấy mình như một con thiên nga vô tội bị ngã xuống bùn lầy. Chịu đựng hồi lâu, cuối cùng cô ấy cũng mở miệng: “Nhân sinh quan của chúng ta không giống nhau”.

“Nhân sinh quan sao lại không giống nhau?” – Tống Thành Lương bối rối nói – “Em đừng nói trừu tượng thế, nêu ví dụ đi”.

“Ví dụ nếu tôi có tiền, nhất định sẽ dùng tiền để làm những điều có giá trị, kể cả không nâng cao gu thưởng thức của tôi đi chăng nữa thì cũng phải đem tiền đi đầu tư” – Vương Lao Lạp không thèm nhìn Tống Thành Lương, thẳng thắn nói – “Chứ ai như anh, dát ngọc cho cái nhà tôi tàn dưới quê, xây mộ như lăng mộ hoàng gia, anh định biến mình thành hoàng đế thôn quê đấy à?”.

Tống Thành Lương nghe xong không hề tức giận, anh ta chỉ nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: “Vậy nên em nghĩ, sau khi có tiền, mua một cái tranh thư pháp so với việc xây mộ bố mẹ đẹp để được coi là có gu thưởng thức sao? Chỉ với một sự việc mà em có thể phân chia người ta ra thành năm tầng bảy lớp sao?”.

Vương Lao Lạp im lặng.

Tống Thành Lương cười chế nhạo một tiếng, lắc nhẹ đầu: “Thôi được rồi, em nghĩ quá nhiều về chuyện đó rồi. Anh nghe nói em đang thích thăm

một đứa công tử bột tên là Lương Kiều, em chọn anh ta làm hình mẫu lý tưởng rồi không vừa mắt người này cũng chẳng vừa mắt người kia. Vương Tiểu Hoa à anh hỏi em này, sao em không tự hỏi mình, tại sao những người có gu thưởng thức cao đều không thích em, chỉ có những người ‘gu thưởng thức tệ’ mới thích em thôi?”.

Mặt Vương Lao Lạp đỏ ửng lên, cô ấy nóng nảy kéo cửa xe, nhìn anh ta hét lớn: “Tôi muốn xuống xe! Dừng xe!”.

Tổng Thành Lương từ tốn tắt xe vào lề đường, miệng không ngừng nghỉ, tiếp tục nói: “Anh nói thật, anh thích em, một mặt cảm thấy em cũng xinh, một mặt thì anh vừa nói rồi đấy, chúng ta môn đăng hộ đối, anh không có ý định cưới một cô gái thành phố, thế có khác gì lấy vợ về làm mẹ không, cô nào cũng khó chiều. Còn em, đừng có không biết tốt xấu thế, đôi lúc anh không thể hiểu nổi, cảm giác về sự ưu tú của con gái các em ở đâu ra vậy, tự mình biết mình khó thế à...”.

Anh ta chưa kịp bày tỏ cảm xúc xong thì Vương Lao Lạp không đợi xe dừng hẳn đã đẩy cửa xe chạy đi thật nhanh.

Lúc Nhan Kha một lần nữa tỉnh dậy trong hình hài gấu bông, anh nhận ra mình đang bị ngâm nước trong một cái nhà vệ sinh ánh sáng âm đạm. Anh nhìn vách tường nhà vệ sinh u ám, một cái bồn to đùng đứng sừng sững bên cạnh, cao cao bên trên treo một cái vôi hoa sen, cuối cùng anh hắt xì một cái, cả mặt toàn là bọt xa phòng.

Anh hiểu rồi, Diệp Tử Lộ đang “giặt” anh.

Nhan Kha không thể kiềm chế được cơn cáu giận, thầm nghĩ cái đứa trời đánh này bình thường không giặt quần áo, không giặt ga giường, đến quần lót còn mua một phát mười bốn cái để dành hai tuần dùng rồi giặt một thể, thế mà giữa thanh thiên bạch nhật lại đi “giặt” anh!

Có đúng là nhàn cư vi bất thiện không?!

Thế là Nhan Kha dồn khí xuống đan điền, gào ầm lên: “Diệp Tử Lộ, cô lăn ra đây ngay cho tôi!”.

Mười phút sau, Diệp Tử Lộ lôi Nhan Kha đang ướm nhẹp ra khỏi chậu giặt, theo thói quen duỗi tay chuẩn bị vắt khô thì bị Nhan Kha kiên quyết ngăn cản: “Dừng tay! Tôi có phải đang luyện yoga đâu!”.

Diệp Tử Lộ không còn cách nào khác, cũng không thể tùy tiện để anh nhỏ giọt tong tổng, thế là chỉ còn cách lấy mấy tờ giấy ăn thấm quanh người Nhan Kha, lấy máy sấy ra sấy qua một lượt, rồi mới treo Nhan Kha đang ồm ướm lên, lấy kẹp kẹp anh vào móc treo quần áo.

Nhan Kha vốn định phản kháng nhưng vừa nhìn thấy phòng ngủ của Diệp Tử Lộ, anh liền ngán người. Một lúc sau, anh mới mở miệng nói: “Này, không phải tôi đi nhầm phòng đấy chứ?”.

Sáng sửa sạch sẽ - ngoài mấy từ này ra, Nhan Kha không nghĩ ra từ nào khác để diễn tả, chỉ thấy ga giường sáng bừng lên, chiếc bàn làm việc chất đầy các loại đồ đạc cũng được xếp lại gọn gàng, sách bút được xếp ngay ngắn, ga giường được thay, đồng quần áo trên ghế đều được giặt sạch hết rồi, Nhan Kha không nhịn nổi tò mò hỏi: “Cô còn lau cả kính? Đánh bóng cả nền nhà hả?”.

“Sao có thể?” – Diệp Tử Lộ còn chẳng thèm ngẩng đầu lên – “Tôi gọi nhân viên lau dọn đến, ga giường mang đi giặt, nhưng quần áo với đồ đạc là tự tôi thu dọn”.

Nhan Kha soi xung quanh, thấy cô còn lôi cả sách ôn thi tư cách hành nghề mà hồi xưa bỏ dỡ ra, lại còn viết vẽ gì đó, giống như học sinh cấp ba

ôn tập theo phương pháp sơ đồ tư duy. Nhất thời, Nhan Kha có chút khó tin, ngày hôm qua vẫn còn điếc không sợ súng, bất cần, hôm nay lại quyết tâm làm lại cuộc đời?

Nhan kha: “Này... hôm nay là ngày bao nhiêu? Cô... cô... cô có đúng là Diệp Tử Lộ không? Đây là trái đất à? Hay đây là hành tinh họ hàng nào của trái đất?”.

Diệp Tử Lộ bình thản uống hớp nước: “Đợi tôi đọc xong chương này rồi nói chuyện với anh sau”.

Cô ngồi cạnh Nhan Kha, mái tóc lưng chừng buộc lại sau gáy, cả căn phòng chỉ có tiếng lật sách, tiếng viết chữ và tiếng nước nhỏ tong tong từ người Nhan Kha xuống chậu.

Căn phòng tĩnh lặng.

Ráng chiều xuyên qua cửa sổ, chiếu vào chiếc giường đơn, không biết bàn để trên giường bẩn thiu của cô đã bị dọn đi đâu, máy tính cũng được lau dọn sạch sẽ, để gọn gàng trên bàn làm việc.

Thậm chí đến những tấm biểu ngữ dán lung tung khắp phòng, những bản kế hoạch bị gạch gạch xóa xóa, cả những câu tuyên ngôn vớ vẩn không biết lòi từ đâu ra cũng chẳng thấy đâu nữa.

Chỉ còn một quyển sổ ghi nhớ không dày lắm còn sót lại dưới chân bàn.

Nhan Kha có chút ảo tưởng, dường như với công sức của mình, cô gái này bỗng trở thành một người hoàn toàn khác trong nháy mắt.

Phòng ngủ nhỏ bé này giống như tâm hồn của một con người, những thứ thừa thãi, không có ý nghĩa đều được xử lý sạch sẽ, chuẩn bị mang những

thứ mới mẻ vào căn phòng giống như sự trao đổi chất trong cơ thể con người, cần thay thế những tế bào đã già.

Sau khi trở về từ căn nhà ma ấy, Diệp Tử Lộ lau dọn cả phòng thật sạch sẽ, cô ngồi trong phòng, loáng thoáng như thể cô đã nắm bắt được một con đường mới. Cô chợt nhận ra, cuộc đời con người, dù có muôn màu muôn vẻ thế nào thì cuối cùng cũng quy về một con đường chính.

Lúc đó, không hiểu Nhan Kha xảy ra chuyện gì mà đôi mắt gấu kia không còn tia sáng nữa, chỉ còn là hai viên bi nhựa vô hồn. Chỉ còn một mình cô, âm thầm suy nghĩ rất nhiều điều.

Có những điều do Nhan Kha nói, có những điều bản thân tự mình hiểu, nhưng chẳng qua là không muốn thừa nhận mà thôi.

Người xưa có câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, một con người sao có thể không biết bản thân mình muốn gì được cơ chứ? Chỉ là thỉnh thoảng, trái tim chất chứa quá nhiều thứ, những thứ quan trọng đều bị chèn ép xuống nơi thấp nhất, lâu năm chất đọng lại, lâu dần bị đông rác bên trên che lấp mất mà thôi.

Lúc trời còn chưa tối, Diệp Tử Lộ tiễn nhân viên vệ sinh, bỏ ra hai mươi phút để giặt quần áo, cô nhận ra thời gian làm những việc này hóa ra ngắn đến vậy, giặt một bộ quần áo không đến hai mươi phút, nhanh chóng dọn dẹp xong một căn phòng bừa bộn như ổ chó, ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ cũng chỉ chưa đến nửa tiếng.

Nửa tiếng, chưa đủ để xem một tập phim có độ dài bình thường, cùng lắm chỉ đủ để xem xong một chương tiểu thuyết, lên mạng, đọc xong một đề tài trên mạng, trả lời mấy tin nhắn... mà thôi.

Lao động thật nhẹ nhàng – tất cả những việc này thật sự rất nhẹ nhàng.

Thậm chí đọc một chương sách, làm mấy trang đề luyện cũng chỉ tốn chưa đến bốn mươi phút đồng hồ.

Diệp Tử Lộ bỗng hiểu ra, việc không lè mè làm mấy chuyện này căn bản không phụ thuộc bạn thông minh đến đâu, cũng không cần phải giải quyết những phương trình phức tạp đến nhường nào, nghĩ ra những khuôn mẫu khiến người khác phải kinh ngạc. Nó cũng không phụ thuộc vào việc bạn kiên cường đến đâu, không cần phải đứng phoir nắng cho cả người quắt như cá khô, đâu có ai dùng tăm tre chọc vào ngón tay bạn đâu.

Chỉ cần một chút một chút kiên trì.

Diệp Tử Lộ đặt bức di ảnh đen trắng nho nhỏ của bố lên tầng một của giá sách, tìm giấy ăn lau lớp bụi trên ảnh. Cô đã từng có cuộc sống của một đứa trẻ, những việc lớn đều do bố mẹ quyết định, trong gia đình cô vĩnh viễn đóng vai một “đứa trẻ” cần chăm sóc.

Thế rồi cột trụ đã đổ một nửa, nửa còn lại cũng lung lay, cô chợt nhận ra, trong lúc cô không để ý, vai của bố mẹ cô, đã từ “người gánh vác gia đình” trở thành “người già”.

Còn cô, suýt nữa thì bị cơn giông tố bỗng dưng ập đến làm cho đầu óc mê muội.

Sẽ không còn ai an ủi cô, cho cô con đường lui, cây con giờ đã trưởng thành to lớn thì sẽ không còn cây nào khác có thể che chở cho nó nữa, những cơn gió lạnh giá cắt da cắt thịt trên thế gian này rồi sẽ dần dần đến với nó, cho dù peashooter^[1] có được trồng kịp hay không, thế trận có hoàn thành kịp hay không, đến thời điểm mấu chốt thì một đồng zombie cũng sẽ đến.

[1] Peashooter: một loại vũ khí trong game “Plants and zombies”, dùng để chống lại cây ma.

Hoặc là xông lên chiến đấu, hoặc là trốn vào trong phòng rồi bị zombie ăn mất não – đã chơi trò chơi thì không có sự lựa chọn thứ ba.

Nửa tiếng sau, cuối cùng Diệp Tử Lộ cũng đọc xong một chương sách, cô quay người, ngả lưng vào ghế, hỏi Nhan Kha: “Này, gấu Kha, anh có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên lại nằm im bất động thế?”.

Nhan Kha im lặng một lúc: “Bệnh viện đổi thuốc cho tôi, nghe nói hiệu quả khá tốt, có lẽ... không lâu nữa tôi sẽ được quay về”.

Diệp Tử Lộ ngây người, nhất thời không thể nói rõ trong lòng mình có cảm giác gì. Có lần một người bạn về quê, có nhờ cô chăm sóc cún con của cô ấy trong vòng một tuần, lúc tiễn chủ đi, chú cún không nở rời xa mà âm thầm nhỏ hai giọt nước mắt. Tuy chúng không có hình hài con người nhưng chúng là “con người” biết nói chuyện, biết hát, còn biết cả leo núi nữa.

Cô buồn rầu “Ừ” một tiếng rồi hỏi tiếp: “Thế bao giờ anh đi?”.

“Ai mà biết được” – Hình như Nhan Kha thở dài – “Thực ra bên đây cũng loạn lắm, tôi nằm một chỗ lâu như thế, lúc trở về lại phải tập đi lại từ đầu như hồi mới nhập vào thân thể gấu bông, còn việc công ty chất đọng lại hơn nửa năm qua nữa chứ, không biết sẽ ra cái thể thống gì đây”.

Nói đến đây, tâm trạng anh chùng hẫng xuống.

Tĩnh lại, sẽ phải trở lại với cuộc sống khiến người ta mệt bỏ hơi tai, điều đau đầu nhất đó là, anh khó khăn lắm mới leo lên được vị trí này, bao lâu nay bỏ bê mọi thứ, rất có thể sự cố gắng trước đây của anh sẽ trở nên vô nghĩa.

Sự nghiệp không dễ dàng gây dựng, nhưng rất dễ thất bại. Trên mạng có một nhân vật mới nổi vô cùng phóng khoáng, nói từ chức liền từ chức luôn, tuyên bố sẽ đi du lịch vòng quanh thế giới liền du lịch vòng quanh thế giới thật. Nhưng sau khi du lịch về, vị trí công việc ban đầu có còn nữa không? Người thiếu năng còn biết là không thể còn.

Được cái này thì phải mất cái kia, ai mà chẳng muốn thích gì làm nấy, tiêu tiền hưởng thụ, ăn uống chơi bời thoải mái, nhưng trong số 1,3 tỷ dân cả nước, được mấy người cả năm không làm việc gì, cả ngày chỉ phiêu lưu khắp nơi trên thế giới?

Vì hầu như ai cũng phải sống, đó là việc không thể thay đổi.

Vì tai nạn xe nên Nhan Kha hôn mê lâu như vậy, anh hiểu rất rõ, thương trường thay đổi trong chớp mắt, thời gian là thứ có thể đánh bay tất cả, cho dù anh có gia đình làm hậu thuẫn nhưng nếu phải đứng dậy làm mọi thứ từ đầu cũng phải trải qua một chặng đường khó khăn. Có khác gì vất vả mấy chục năm, cuối cùng lại phải bắt đầu lại từ đầu không?

Đã vậy anh hoàn toàn không phải Diệp Tử Lộ, có lẽ khi được trở về một cách bất ngờ, anh sẽ tìm lại được cảm giác “làm người”, tìm lại được cảm giác đấu đá cạnh tranh, ngang bướng kiên cường mà không hề sợ hãi.

Cho dù rơi vào hoàn cảnh tồi tệ nhất, cho dù phải làm lại từ bàn tay trắng, thì cũng chẳng sao, dù sao anh vẫn còn cơ hội làm lại từ đầu.

Nhớ lại hôm ấy, ngộ nhỡ cái đầu của anh bị đâm nát bét như quả dưa hấu vỡ trong xe thì “từ đầu” kia chắc có nghĩa là từ khi đầu thai. Từ gốc độ này, Nhan Kha lại cảm thấy mình rất may mắn.

Diệp Tử Lộ đóng quyển sách trên tay, bình tĩnh nói: “Kỳ thi cuối năm nay tôi đã bị lỡ mất rồi, tôi vừa đăng ký thi vào mùa xuân năm sau, vừa đủ thời gian để tôi ôn thi”.

“Sao lại nghĩ thông rồi?” – Nhan Kha nhẹ giọng hỏi.

Diệp Tử Lộ dờ dẩn một lúc, không biết phải nói từ đâu, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Chỉ là tôi nghĩ, nếu như một người không biết phân biệt đúng sai, đẩy tôi ngã lộn nhào, vì tôi là đứa nóng tính nên chắc chắn tôi sẽ nhảy bổ lên cãi nhau với người ta. Đương nhiên, nếu hấn ta lực lưỡng như Arnold Schwarzenegger^[2] thì có lẽ tiếng chửi bới của tôi sẽ nhỏ đi một chút hoặc tìm người khác đến yểm trợ. Nhưng cho dù đối phương có mạnh mẽ đến nhường nào thì làm gì có chuyện chỉ vì sợ bị đẩy ngã lần nữa mà tôi ngồi yên dưới đất không dám đứng lên đúng không?”.

[2] Diễn viên nổi tiếng người Mỹ, với đặc trưng là thân hình lực lưỡng.

Diệp Tử Lộ cười, lè lưỡi: “Thế thì xấu hổ lắm”.

Những lời này nói ra thì có vẻ sơ sài, thế nhưng cô đã hiểu rõ, thực ra không nhẹ nhàng đến vậy. Đáng lẽ phải giống như bậc tiên hiền vĩ đại đi trước “Bảy lần khinh bỉ tâm hồn mình”^[3], tự miêu tả chính mình trong tiểu thuyết, đi tìm ngọn nguồn, đào sâu bối cảnh, phân tích cụ thể, khắc họa đặc trưng tính cách, nét chính trong từng giai đoạn và tư tưởng trung tâm của hình tượng nhân vật yếu đuối.

[3] Trích từ lời của Kahlil Gibran, thiên tài văn học người Lebanon. Gibran là nhà thơ có sách bán chạy nhất thứ ba của mọi thời đại, sau Shakespeare và Lão Tử.

Gạt bỏ đi tất cả sự tự ti đầy bất bình và phẫn uất, tất cả những ảo tưởng bất công ngang trái, cùng với tất cả những hoang tưởng tự tại không biết có từ bao giờ.

Cuối cùng Nhan Kha không hỏi ngày anh không có mặt ở đây rồi cuộc chuyện gì đã xảy ra với cô, thế nhưng anh thở phào một hơi một cách kỳ lạ, quá trình như thế nào hiện giờ đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là cô đã có kết quả.

Như thế anh chính mắt nhìn thấy một người đang mắc kẹt sâu trong đầm lầy, cố gắng nhất định không để mình lún sâu hơn, nghĩ sâu hơn, nghĩ mọi cách để trèo lên, có vài lần khóc lóc kêu gào, vài lần định bỏ cuộc, vài lần trèo lên được một chút rồi lại lún sâu hơn.

Còn hiện giờ cuối cùng cô cũng nắm được sợi dây cứu mạng cô.

Diệp Tử Lộ luôn cảm thấy, nguyên nhân thất bại của mình là do không thể kiên nhẫn, chuyên tâm làm một việc gì đó, còn Nhan Kha lại thấy thực sự cô đã làm được. Tuy thất bại nhiều lần nhưng vẫn có thể đứng dậy chiến đấu, việc này vốn đã là một điều cực kỳ dũng cảm, cho dù “bệnh tình” sau này của cô có thể sẽ tái phát, cũng có thể sẽ hồi phục bình thường.

Đương nhiên, những cảm xúc này chỉ chất chứa trong lòng Nhan Kha chứ anh không thể nói ra những lời buồn nôn như thế được, nên chỉ có thể giữ trong lòng, một mình cảm nhận những thành quả to lớn mà mình đã tạo nên. Cuối cùng, anh làm vài động tác khó hiểu trong không trung, khó chịu nói: “Mau thả lão gia xuống, khô cong từ đời nào rồi”.

Nói xong, anh thấy mình có chút không phải, anh nhìn Diệp Tử Lộ một lúc, sau đó cả hai người đồng loạt cười với nhau.

Đáng ra Vương Lao Lạp thi xong sẽ về nhà, nhưng mãi đến 11 giờ đêm, Diệp Tử Lộ đã chuẩn bị đi ngủ rồi mà vẫn chưa thấy cô bạn cùng nhà đâu, gọi điện hai lần đều tắt máy. Diệp Tử Lộ nghĩ ngợi một lúc, cho rằng Vương Lao Lạp lớn thế này rồi chắc không đi lạc được, thế là cô không lo lắng nữa mà xoay người đi ngủ.

Đến lúc nửa đêm dậy đi vệ sinh mới nghe thấy tiếng động trong nhà bếp.

Diệp Tử Lộ thò đầu ra, nhìn thấy mái tóc dài quen thuộc, thế nên cô không để ý nữa mà trở về nhà vệ sinh, lúc quay về rồi tỉnh táo lại, cô mới nghe thấy những tiếng động lạ truyền ra từ nhà bếp.

Diệp Tử Lộ ngáp một cái rồi đi tới: “Lao Lạp, đêm hôm rồi còn làm gì...”.

Chưa nói hết câu, Diệp Tử Lộ nhìn cảnh tượng trước mắt, sợ đến nổi hết cả da gà. Không hiểu Vương Lao Lạp lấy đâu ra một hòn đá mài dao, cô ấy đang mài một con dao lâu nay không dùng tới!

Không biết có phải do ảo giác của Diệp Tử Lộ không, cô cảm thấy đôi mắt Vương Lao Lạp đang ánh lên một màu xanh âm u.

Chương 11: Tạm biệt

Diệp Tử Lộ ngậy người trong hai giây, sau đó giống như một con mèo bị con người ta giẫm phải đuôi, cô hét lên một tiếng, hoảng loạn nhảy dựng lên rồi chạy vào phòng ngủ, đập cửa “rầm” một cái, cúi đầu xuống tủ đầu giường, nhỏ giọng nói: “Gấu Kha gấu Kha!”.

Nhan Kha: “Sao thế? Có chuyện gì?”.

“Vương Lao Lạp đang mài dao trong nhà bếp, sợ chết khiếp đi được!”

Nhan Kha sững người một lúc: “...Hả?”.

“Thật đấy, nó đang ở đấy miệt mài mài dao, mắt còn ánh lên tia màu xanh...” – Diệp Tử Lộ tỉnh ngủ hần, mắt trợn to lên, mặt mày tái mét – “Anh nói xem liệu có phải nó mộng du không? Liệu có chạy sang chỗ tôi “bổ dưa hấu” không? Tôi tôi tôi có cần khóa cửa không? Đời tôi còn dài mà!”.

Tuy Nhan Kha biết bộ dạng bây giờ của mình thì đánh đấm thế nào được, nhưng là một người đàn ông, anh không thể thoái thác, anh đứng lên: “Đi, tôi với cô đi xem xem thế nào”.

Thế là Diệp Tử Lộ hai tay cầm chú gấu bông tai lệch mắt lác, dững cảm quay trở lại phòng bếp, đứng trước cửa không dám vào, ló đầu ra, giọng thờ thễ như một chú cừu: “Tiểu Hoa...”.

Vương Lao Lạp vẫn mài dao “ken két”.

Diệp Tử Lộ ôm Nhan Kha như đang ôm lá chắn bảo vệ, run rẩy hỏi: “Mày mài...mài dao.... dao làm gì thế?”.

“Giết người” – Vương Lao Lạp trả lời dứt khoát.

Nhan Kha cẩn thận quan sát, phát hiện ánh mắt cô ấy có chút phần nộ, nhưng vẫn tỉnh táo, không giống như đang mộng du.

“Á... ha ha, giết người á...” – Diệp Tử Lộ cười nhạt – “Giết ai thế?”.

Vương Lao Lạp mặt tái mét, không trả lời.

Diệp Tử Lộ nhỏ giọng lầm bầm như tiếng muỗi vo ve: “Chắc không phải là tao chứ?”

“Con chó họ Tống” – Giọng Vương Lao Lạp xen lẫn sự âm u lạnh lẽo kỳ lạ.

“À, không phải tao hả, thế tao yên tâm rồi” – Diệp Tử Lộ nghe cô ấy nói xong, sắc mặt lập tức hồng hào trở lại, quên sạch nỗi sợ hãi, vỗ vỗ ngực, cuối cùng cô cũng quang minh chính đại đi vào phòng bếp, xem Vương Lao Lạp mài thế nào, thậm chí còn đứng bên cạnh chỉ trỏ - “Mày nhẹ tay thôi, không cắt vào vào tay bây giờ, mày mài kiểu thế à? Mày mài ngược rồi à? Ấy ấy cẩn thận, đừng làm cong dao”.

Nhan Kha: “...”.

Thấy cô vô tư đến mức đó, anh cảm thấy lòng dửng dưng và sự quan tâm khi nãy thật lãng phí.

Cái miệng quạ của Diệp Tử Lộ quả nhiên nói đúng, Vương Lao Lạp mài làm cong lưỡi con dao thái rau duy nhất trong nhà, cũng may hai người họ bình thường chẳng mấy khi nấu ăn.

Vương Lao Lạp mở vòi nước, chán nản ném con dao cong lưỡi và hòn đá mài xuống, đến bên chiếc ghế nhựa, ngồi dang tay dạng chân ra, thề sắt son trước con dao: “Tao nhất định phải giết tên họ Tống”.

Diệp Tử Lộ tắt vòi nước, tìm bao cần thận gói con dao cong lưỡi lại, sau đó kéo một cái ghế ra ngồi xuống, phát huy tình bạn cùng nhà làm thùng rác trút giận cho Vương Lao Lạp. Chỉ là Vương Lao Lạp gần như không có gì là đau buồn và phiền não mà chỉ bưng bưng sát khí.

“Tao phải cầm dao đâm chết hần, đâm bụng trước, đợi hần không cử động được nữa thì bồi thêm nhát nữa, bên này một nhát, bên kia một nhát” – Vương Lao Lạp vừa nói, vừa khua chân múa tay minh họa – “Đâm đến khi cả người hần toàn là vết dao đâm, sau đó đổ dầu phóng hỏa...”.

Diệp Tử Lộ nghe đến đây thì không cầm lòng nổi mà nuốt nước bọt.

Vương Lao Lạp và Nhan Kha đồng loạt quay đầu lại, cùng chiêm ngưỡng nhân tài tham ăn ngay cả khi nghe chuyện kinh dị, Diệp Tử Lộ còn ngại ngùng sờ mũi: “Ầy... tự nhiên tao thèm xúc xích rán quá”.

Vương Lao Lạp nghe xong, lấy từ tủ lạnh ra mấy cái xúc xích: “Ăn hả? Để tao rán cho... đi gọt hoa quả đi nhé?”.

Diệp Tử Lộ vui vẻ đồng ý.

Hai người họ đêm hôm khuya khoắt, đứng trong phòng bếp rán xúc xích, Vương Lao Lạp vừa cẩn thận khứa xúc xích, vừa mặc sức tưởng tượng hiện trường vụ giết người: “Hay là, tao trói hần lại, dùng băng dính dán mắt,

mũi, mồm hắt lại... à không, không dùng băng dính, phải dùng keo 502! Dán xong thách hắt mở mồm với lỗ mũi ra được, mặt hắt sẽ xanh lại, sau đó tím tái, cuối cùng đen như than, cho ngạt chết thì thôi!”.

“Ừ” – Diệp Tử Lộ nói – “Dầu sôi rồi đấy”.

[Fanpage Ebook Ngôn Tình Miễn Phí](https://thuviensach.vn)

“Mày đừng có ngắt lời, kẻ sát nhân như tao ấy à... À, đúng rồi, xem xem gói bột ướp gia vị nhà mình hết hạn chưa” – Vương Lao Lạp vừa dặn dò vừa cho xúc xích vào chảo, tiếng lộp bộp vang lên, vừa rán cô ấy vừa nói – “Tao đang rán Tổng Thành Lương. Rán cho anh ta đen thui, rồi vứt cho chó ăn...”.

“Ấy đừng” – Diệp Tử Lộ nhẹ nhàng phản đối – “Tao còn phải ăn nữa”.

Mạch cảm xúc của Vương Lao Lạp một lần nữa bị đứt đoạn, cô ấy tức giận trợn mắt nhìn Diệp Tử Lộ.

“Tiểu Hoa, đừng thi cao học nữa” – Diệp Tử Lộ bỗng dựa vào cửa phòng bếp, nhẹ giọng nói – “Mày nghĩ mà xem, mày năm nay 26 tuổi, sắp 30 đến nơi rồi còn gì, kể cả năm nay mày thi đỗ thì cũng đã là tháng 9 rồi, sau đó thì sao, lại học thêm hai năm nữa rồi mới tốt nghiệp, tốt nghiệp xong là cũng gần 30 rồi, những năm tháng thanh xuân đáng quý biết nhường nào, mày làm việc khác không phải tốt hơn sao?”

Vương Lao Lạp không nói gì, lật xúc xích trên chảo dầu, mùi thơm bốc lên.

Diệp Tử Lộ nói cũng có lý, Vương Lao Lạp thừa nhận. Thực ra Tổng Thành Lương trăng tráo nói những lời ấy, nhưng cũng không phải là không

có lý, chỉ là anh ta nói vậy không phải vì muốn tốt cho cô ấy mà là để sỉ nhục, giẫm đạp lòng tự trọng của cô ấy, muốn cô ấy từ bỏ nên Vương Lao Lạp không thể chấp nhận được.

Nhưng lần này Diệp Tử Lộ lại nhẹ nhàng nói ra nỗi lòng của cô ấy, đừng nói lần này cô ấy thi trượt, kể cả có đỗ thì sẽ thế nào chứ?

Cô ấy không phải một sinh viên mới ra trường, trường cô ấy đăng ký thi tuy rất tốt nhưng cũng không phải ngôi trường danh tiếng gì, mỗi năm có biết bao nhiêu sinh viên du học nước ngoài trở về mà vẫn không tìm nổi việc làm, có biết bao nhiêu doanh nghiệp bất công, bọn họ chỉ để tâm đến “bằng cấp khi ra trường”, nhưng “xuất thân” mà không tốt thì có khi chẳng thèm lật xem học vị cao nhất của ứng viên là gì.

Diệp Tử Lộ thấy cô ấy ngây người ra nên đành phải tự tắt bếp, lấy một cái đĩa nhỏ ra, cẩn thận nhẹ nhàng gấp xúc xích ra, dùng đĩa chia thành nhiều miếng nhỏ, múc ít bột gia vị với muối ra, sau đó cầm hai cái tăm, đưa cho Vương Lao Lạp một cái rồi xiên xúc xích ăn.

Cô muốn nói, Tiểu Hoa à, trên thế giới này có vô số người trâu bò, nhưng kể cả những người trâu bò hơn đi chẳng nữa làm việc, chẳng lẽ không phải làm từng việc từng việc một à?

Thế rồi Diệp Tử Lộ không cẩn thận ăn xúc xích nóng quá nên bị bỏng đầu lưỡi, nước mắt trào ra, không nói được gì, Vương Lao Lạp lại thở dài: “Tao biết rồi, mày nói đúng”.

Diệp Tử Lộ chưa kịp trả lời mà chỉ vừa hét “ây da ây da” vừa quạt quạt trước miệng, lại còn không để ý lấy luôn Nhan Kha lên lau mỡ trên mặt.

Vương Lao Lạp: “Mày nói cũng có lý, lúc mài dao khi này tao cũng nghĩ, thực ra tao nên thi chứng chỉ phiên dịch từ cấp thấp nhất, rồi dần dần

học lên. Tao sẽ chỉ tập trung học ngoại ngữ thôi, không làm mấy việc khác nữa, tao sẽ là một con ốc sên, đợi khi nho chín nhất định sẽ trèo được lên ngọn, đúng không?”.

Những giọt nước mắt ấm nóng vì bóng lăn dài trên khuôn mặt Diệp Tử Lộ, Diệp Tử Lộ nhìn cô ấy với ánh mắt vô cùng biểu cảm.

Đời người, cũng chỉ tầm chưa đến sáu bảy mươi năm, ngắn như vậy, sao có thể không sống nổi? Sống nhẫn nhục chịu đựng, nước chảy bèo trôi, ngây ngô dại dột cũng là một đời. Sống mà luôn cố gắng thúc ép mình phải trèo lên, rơi xuống, đau khổ, rồi lại cắn răng tiếp tục trèo lên cũng là một đời.

Kết quả ra sao, chẳng ai có thể biết trước.

Người đi sau thấy người đi trước mệt nên tự chuốc lấy phiền muộn, người đi trước thấy người đi sau mơ hồ nên thấy đáng thương.

Ai cũng có cách sống của riêng mình, chẳng ai sai, nhưng phải sống sao cho xứng đáng với mình – cái gọi là xứng đáng với mình nghĩa là cam tâm làm cảnh củi khô cũng được, chèo thuyền ngược dòng cũng được, miễn là mình thoải mái.

Một khi đã muốn sống thoải mái tự tại thì nhìn thấy người ta đi xe xịn, công thành danh toại, thì cũng đừng mảy may ngưỡng mộ, phải biết tự lượng sức mình, nên cho dù có gặp chuyện gì cũng tuyệt đối không được không cam tâm. Còn đối với những người không cam tâm, thì tốt nhất nên đi rửa mặt ngay, làm ngay những điều nên làm.

Những lúc khác, đừng hối hận, đừng lo nghĩ, đừng ghét bỏ chính mình, đừng cảm thấy cuộc đời này thật lãng phí, đó là cách sống xứng đáng với chính mình.

Sau ngày hôm ấy, Diệp Tử Lộ và Vương Lao Lạp lưu giọng của nhau lại làm chuông điện thoại, kết quả là sáng sớm ngày hôm sau lúc ngủ dậy vẫn còn đang gà gât, nghe thấy giọng nói như ma của Diệp Tử Lộ vang lên bên tai, Vương Lao Lạp giật mình lăn từ trên giường xuống đất, ngã dập mông, và rồi hét lên một tiếng thét đầy bi thảm.

Và thế là một ngày bắt đầu với tình cảnh dở khóc dở cười của hai cô gái.

Hai người cùng đọc sách, cùng đốc thúc nhau sau đó cùng ăn sáng và tự đi làm.

Buổi tối Vương Lao Lạp đi học thêm lớp bồi dưỡng ngoại ngữ cho người đi làm, Diệp Tử Lộ cười gian xảo chạy về nhà, dùng bột giặt giặt sạch năm dấu tay đầy dầu trên đầu Nhan Kha.

Nhan Kha có chết cũng không chịu, trong lúc Vương Lao Lạp không có nhà, hai người bắt đầu một màn rượt đuổi, tranh đấu quyết liệt. Trong trận chiến đấu, một lần làm đổ cốc nước, hai lần đá bay điều khiển từ xa, cuối cùng, Nhan Kha cũng bị Diệp Tử Lộ tóm được, tử hình tại chỗ. Diệp Tử Lộ vừa hát bài “Tôi yêu tắm rửa” vừa coi Nhan Kha là cái cọ nôi, ngâm anh cùng với bột giặt trong bồn rửa, dương dương tự đắc nói: “Đấy, chân dài thì đã chẳng thế này”.

Nhan Kha “phì” một tiếng, xà phòng vào đầy miệng: “Chân tôi dài gấp đôi chân cô đấy, cái đồ lùn chưa được mét sáu!”.

“Ấy chết, thất lễ quá! Dài gấp đôi chân tôi cơ á!” – Diệp Tử Lộ kinh ngạc nói – “Thế có khác gì đi cà kheo? Thế máu có lên tim đủ không? Chắc chắn là bị huyết áp thấp rồi phải không? Hươu cao cổ thì bị huyết áp thấp là cái chắc, tôi biết mà”.

Nhan Kha nghĩ bụng – Nha đầu chết tiệt này.

Hoặc là do Diệp Tử Lộ và Nhan Kha quá vui vẻ, hai người cùng nghe thấy một tiếng động nhẹ, cả người Nhan Kha...không, cả thân gấu cũng đơ lại.

Diệp Tử Lộ giật anh sạch sẽ, cúi đầu nhìn, khóa sau hông chú gấu hồng rồi!

Vị trí của cái khóa kéo này thực sự quá nhạy cảm, thế nên khi Diệp Tử Lộ nói sẽ khâu lại cho anh thì đừng phải sự phản kháng muốn bảo vệ trinh tiết của Nhan Kha.

Đương nhiên... kết quả là khởi nghĩa vẫn bị đàn áp.

“Anh nói xem, cứ như tôi làm gì anh không bằng ấy” – Diệp Tử Lộ vừa híp mắt lại, khâu một đường chỉ xiên xiên vẹo vẹo trên quần chú gấu, vừa lảm nhảm – “Mà không nhìn lại bộ dạng gấu bông hiện giờ của mình đi – Đồng chí Nhan Kha à, anh không thấy trong tình huống này, cho dù tôi muốn thịt anh, hay ngủ với anh đều không thể được à?”.

Nhan Kha không trả lời, nếu như trong người anh mà có máu thì nhất định mặt anh đã đỏ lên như gấc rồi, anh nghĩ bụng, lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên anh bị một cô gái sàm sỡ!

Anh nhìn Diệp Tử Lộ với đôi mắt đầy phẫn nộ, dùng ánh mắt lên án cô: “Cô là đồ đại lưu manh!”.

Cho dù thế nào, Tết vẫn cứ đến, Tết năm nay có lẽ là cái Tết buồn nhất từ khi Diệp Tử Lộ sinh ra.

Mẹ vẫn đang trong bệnh viện, tình hình của mẹ lúc ổn lúc tệ, một người nhìn thì có vẻ khỏe mạnh, bỗng chốc gục ngã.

Hằng ngày lúc Diệp Tử Lộ đi đưa cơm cho mẹ, ngồi trông mẹ, cô luôn cố hết sức tỏ ra vui vẻ, còn nói mãi đến khi hai mươi lăm tuổi cuối cùng cô mới được xem như đã trưởng thành.

Có một lần, Diệp Tử Lộ không cẩn thận làm rơi điện thoại trong phòng bệnh, lúc quay lại lấy thấy mẹ cô ngồi ngây người trên giường bệnh, thần thờ nhìn về phía ngọn cây trụi lá bên ngoài cửa sổ phòng bệnh, như thể có một tầng mây u ám đang bao phủ. Mẹ vốn là một bà béo vô tư hay cười cơ mà.

Diệp Tử Lộ chợt nhận ra, khi chuyện này xảy ra thì mẹ là người tổn thương nhiều nhất, cô cảm thấy mình đã mất đi chỗ dựa, cả bầu trời như đổ ập xuống, nhưng mẹ cô thì sao?

Người bên cạnh mẹ nửa đời người, sao có thể nói ra đi là ra đi?

Sự việc hôm ấy cô luôn để trong lòng. Ngày Tết, Diệp Tử Lộ rất muốn làm gì đó khiến mẹ vui, cô đón mẹ xuất viện nhưng không đưa về nhà, sợ mẹ cô buồn khi nhìn thấy ngôi nhà trống trải.

Diệp Tử Lộ đón mẹ về căn nhà cô thuê, giờ chỉ còn hai mẹ con dựa vào nhau mà sống.

Vương Lao Lạp về quê nên không ở nhà, chiều ngày ba mươi công ty mới cho nghỉ lễ, Diệp Tử Lộ chỉ có thể chạy điên cuồng, sáng âm thầm giấu Nhan Kha vào túi, sau khi tan làm lại mang theo Nhan Kha chạy nhanh như tên lửa đến siêu thị.

Hai người họ, một người thì khoe khoang “Người làm nên việc lớn thì không làm mấy chuyện vặt vãnh”, một người thì từ nhỏ đã được chiều chuộng, từ một góc độ nào đó, hai người đều được xếp vào loại chỉ có thể miễn cưỡng tự lo liệu cho bản thân mình, bình thường sống chung thì không sao, chứ những việc như mua sắm Tết thực sự làm khó họ.

Tối hôm trước Diệp Tử Lộ đã lên mạng tìm được rất nhiều thứ, kết hợp với kinh nghiệm nhiều năm nghỉ Tết chỉ ăn chứ không làm gì hết, cô đã hao tổn tâm sức liệt kê ra một danh sách những đồ phải mua. Quân sư quạt mo Nhan Kha – không biết là tham mưu hay xui đại, cuối cùng đã quyết định một phương án.

Vào siêu thị, Nhan Kha vẫn nằm bên tai cô, nhiệt tình thì thầm, một lúc lại nghĩ ra cái này, một lúc lại nghĩ ra các kia, có vẻ rất từng bưng nhưng cả hai bọn họ đều biết năm nay là một năm buồn.

Lần đầu tiên đón Tết mà nhà Diệp Tử Lộ thiếu đi một người, còn một người thì sáng sớm mai đã phải quay về bệnh viện.

Nhan Kha cũng chẳng vui vẻ hơn, hiện giờ anh chẳng còn là người, anh không dám tưởng tượng năm nay bố mẹ mình sẽ đón Tết thế nào, nên anh chỉ có thể cố gắng không nghĩ đến nó, nhiệt tình nhắc Diệp Tử Lộ sau đó cùng luống cuống với cô.

Có lẽ chỉ như thế, bọn họ mới có thể cùng quên đi những điều không vui.

Một mình Diệp Tử Lộ lo liệu chuẩn bị đón Tết, cô vừa phải đóng vai một đứa con gái, tỏ ra nũng nịu đáng yêu, ăn mặc đẹp để làm vui lòng mẹ, vừa phải đóng vai bố cô, một tay lo liệu việc lớn việc bé trong nhà, thuộc làu làu như cháo chảy nhà nào có con năm nay thi đại học, nhà nào năm nay có con cưới, ai ốm thì phải đến bệnh viện thăm, chị cả mới sinh con, phải đến tặng lì xì vân vân...

Cho dù gia đình cô là gia đình bình dân nhưng quan hệ với họ hàng và bạn bè cũng vô cùng phức tạp, đủ để cô tha hồ nhớ. Mọi năm Diệp Tử Lộ đều theo bố mẹ đi thăm họ hàng, bạn bè, nói vài câu chúc cô dì chú bác năm mới vui vẻ, chơi với mấy đứa trẻ con một lúc, ăn xong thì đi về. Năm nay, cô phải tự thân vận động, một người nhưng phải làm tròn bốn phận của hai người. Tuy Diệp Tử Lộ rất hay làm nhảm nhưng cô không phải người “nói chuyện hay”, đặc biệt khi phải đối diện với người không thân quen lắm, rất nhiều chuyện cô không biết phải xử lý thế nào, cứ nghĩ đến một năm vất vả như năm nay, cô không thể vui vẻ cho nổi, áp lực quá nặng nề, đã vậy còn phải tỏ vẻ chuẩn bị kĩ càng mọi thứ trước mặt mẹ, như thế những việc này đều là chuyện vặt.

Nửa đêm, mẹ cô chưa xem hết chương trình văn nghệ cuối năm đã mệt nên bà vào phòng của Vương Lao Lạp nghỉ ngơi. Diệp Tử Lộ ôm máy tính, mang theo Nhan Kha, mỗi người một tai nghe, trở về phòng mình xem nốt chương trình văn nghệ. Cô không hay nói nhiều, nhưng đêm nay lại vì nói quá nhiều nên giờ đây có chút mệt mỏi. Diệp Tử Lộ thần thờ nhìn màn hình, cho dù là vở hài kịch ngắn hay những bình luận thú vị trên Weibo cũng chẳng thể chọc cô cười.

Đến nỗi Nhan Kha đã âm thầm tắt video không biết từ bao giờ, Diệp Tử Lộ cũng chẳng để ý, vẫn cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, mà cũng chẳng biết cô đang nhìn cái gì.

Nhan Kha bỏ tai nghe xuống, từ bàn nhảy vào người cô, lúc này cô mới chợt tỉnh táo lại.

Diệp Tử Lộ “ây da” một tiếng, ôm bụng ngồi thẳng lên: “Gấu Kha! Anh tích chút đức không được à, đâu ra cái kiểu nhảy bộp vào bụng người khác thế hả?”.

Nhan Kha: “Không sao, cô khỏe mạnh thế này, đạp cũng chẳng chết được”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

“Đang nghĩ gì thế, cô đón Tết chẳng thành tâm gì cả”, Nhan Kha chậm từ người cô nhảy xuống, chân anh không biết giẫm phải bờ từ lúc nào, trên người Diệp Tử Lộ in hai dấu chân be bé màu trắng.

Diệp Tử Lộ hét nhẹ vào tai anh, xách cả người anh lên: “Anh bơi lên người tôi cái gì thế này!”.

Hai người cố gắng im lặng, một lần nữa bày ra một trận quyết chiến, Diệp Tử Lộ thở hồng hộc rút khăn giấy ra lau chân Nhan Kha, đồng thời thề thốt sớm muộn gì cũng có ngày cô phải lôi chân anh ra hầm ăn.

Tuy cô cố tình tỏ vẻ nhưng Nhan Kha vẫn nhận ra tâm trạng của cô không được tốt, hình như cô đang gượng cười. Ngoài cửa sổ, người dân thành phố bắt đầu đốt pháo hoa, tiếng lộp bộp vang lên liên tiếp, pháo hoa lấp lánh như thể đang có chiến tranh giữa các vì sao, cả thành phố chói lóa như ban ngày.

Đến tiếng phát ra từ tai nghe cũng không nghe rõ nữa, ánh sáng hắt lên khuôn mặt Diệp Tử Lộ, nụ cười trên môi cô cứng ngắc.

Một lúc sau, vai của cô hơi chùng xuống, như thể bị thứ gì đó đè lên, xương sống hơi nhô lên xuyên qua chiếc áo lông mỏng, tóc xõa xuống, che đi nửa khuôn mặt, cả khuôn mặt như chỉ còn lại đôi mắt to u ám. Vào thời điểm náo nhiệt nhất, cô cảm thấy thật buồn.

Nhan Kha mở miệng, nhưng lại nhận ra chẳng biết nói từ đâu, anh vẫn không biết nên an ủi cô thế nào.

“Diệp Tử” – Anh lao tâm khổ tứ nghĩ một lúc, cố hết sức kiễng chân lên, giơ những ngón tay mập mập, mềm mại làm bằng vải lên, xoa nhẹ nhẹ khuôn mặt Diệp Tử Lộ, cuối cùng cũng nói ra được một câu vô nghĩa – “Đừng buồn nữa, đón Tết là không được buồn, không may mắn đâu, đúng không?”.

Diệp Tử Lộ ngược mắt lên nhìn anh, chú gấu bé nhỏ thế này, chỉ to bằng hai lòng bàn tay cô chụm vào, anh ngồi trên đầu gối cô, như thể chàng kỵ sĩ vừa buồn cười vừa vĩ đại đuổi những cơn ác mộng cho trẻ em được yên giấc trong những quyển truyện tranh để trên đầu giường.

Diệp Tử Lộ chớp mắt, nước mắt suýt nữa thì rơi xuống, nhưng cô vẫn cố kìm nén được – một giọt rơi trên lông mi cô.

“Phải sống tốt, Diệp Tử” – Cô tự nhủ - “Phải kiên cường hơn nữa, thế này vẫn chưa kìm nén được rồi!”.

Cô nghĩ vậy rồi ngồi bật dậy, như thể có thứ gì đó khiến cô mạnh mẽ hơn, cô gõ gõ đầu Nhan Kha nói: “Anh ăn sủi cỏ không?”.

“...” – Nhan Kha hỏi lại – “Cô nhìn tôi thế này có ăn được không?”.

Nhan Kha chỉ thấy cô lén lút đi vào phòng bếp, tìm thấy chỗ sủi cỏ còn thừa, hầu hết là sủi cao cô gói, cái nào cái nấy bung hết cả, cô nhặt lấy vài miếng trông lành lặn, bỏ vào cái nồi nhỏ sau đó không biết lấy đâu ra một nén hương và hộp quẹt, rồi quay về phòng.

Nhan Kha: “...”.

Anh hoàn toàn bất lực với những hành động vô nghĩa bất thường của cô gái này. Lúc ấy anh định gào lên “Ông đây vẫn sống đấy nhé” để thể hiện

nổi lòng của mình. Nhưng khi chuẩn bị gào lên thì anh thấy Diệp Tử Lộ đặt Nhan Kha cạnh di ảnh của bố cô, những lời định nói ra đành nuốt ngược trở lại.

Diệp Tử Lộ vừa tìm một cái đế nến dùng để trang trí, đốt hương, vừa nhẹ giọng thủ thỉ: “Hồi bé tôi từng thấy bà dâng đồ cúng cụ thể này, tôi lúc đó chẳng biết gì, bà bảo đốt hương thể này, bày đồ lên bàn cúng thì người ở bên kia sẽ ăn được. Anh thì... còn chưa sang đến bên kia, chắc là bị kẹt giữa đường, nhưng tôi cho phép anh được lấy một miếng...”.

Nhan Kha: “Ày, tôi hao công tốn sức mãi, chỉ để lấy một miếng sủi cảo sao?”.

Diệp Tử Lộ trừng mắt nhìn anh: “Một miếng là được rồi, cái đấy là để tôi hiếu kính bố tôi!”.

Nhan Kha: “À, con gái ngoan”.

Diệp Tử Lộ lại tấn công anh bằng chiêu Nhất dương chỉ.

Cô đốt hương, cung kính lễ bái, nhìn di ảnh của bố nói lan man: “Bố, bố nểm thử đi, đây là sủi cảo con gói đấy, ăn chán lắm, con đảm bảo là chắc chắn chưa bao giờ ăn miếng sủi cảo nào chán thể này đâu, thời cơ đến không thể bỏ lỡ, bố tranh thủ nắm lấy cơ hội này mà mở rộng tầm mắt đi”.

“Chuyện bên này bố cứ yên tâm, con tự lo liệu được, con còn đội trời đạp đất được đấy, lát nữa con sẽ xuống dưới nhà phóng hai cái tên lửa nhỏ, tốt nhất là ngang ngược như người Bắc Triều Tiên phóng tên lửa to ấy, rơi ‘ùm’ xuống biển, mang theo bệnh tật của mẹ con đi.”

“Con gấu này tên là Nhan Kha, cậu ấy vô cùng đen đui, vốn là người nhưng hiện giờ lại có bộ dạng người không ra người, ma không ra ma, con

cứ sợ bố mẹ sẽ sợ nên chưa kể chuyện này, kỳ lạ bố nhỉ ha ha... Bây giờ con kể rồi chắc bố cũng chẳng sợ đâu. Nhìn cậu ấy cũng đáng thương, bố để lại cho cậu ấy một miếng sủi cỏ nhé.”

“Công việc hiện giờ của con rất thuận lợi, con đọc xong hai cuốn trong bộ sách ôn tập cho kỳ thi năm sau rồi, còn làm cả đề ôn tập nữa, nếu mà không qua thì chắc chắn giám khảo có vấn đề. Đợi khi thi xong có chứng chỉ, con sẽ nhảy việc. Công việc hiện giờ của con tốt thì tốt nhưng tiền lương ít quá, thỉnh thoảng có gọi cái taxi thôi cũng tiếc, thế này không ổn, sau này mẹ có tuổi rồi, ngộ nhớ phải ăn đồ bổ như linh chi, ngọc lộ, con mà không mua nổi thì có phải xấu hổ không... Bố à, nếu không ăn được thì ở bên đấy phải tu luyện chăm chỉ, sớm tu thành tiên nhé, phù hộ cho con kiếm nhiều tiền nhé!”

Nói đến đây, cô hỏi Nhan Kha: “Đến lượt anh thì hết rồi, ăn chưa?”.

Ngoài việc cả mặt Nhan Kha bị hun khói bằng hương thì ăn chẳng ăn được cái gì hết. Anh nghĩ bụng Diệp Tử Lộ lo liệu chu đáo quá đi, đến bài vị còn chẳng có thì ăn cơm cúng kiểu gì cơ chứ?

Nhưng nhìn vẻ mặt chờ mong của cô, anh lại giả thần giả quỷ nói: “Ăn rồi, mặn lắm”.

Diệp Tử Lộ hỏi: “Anh lấy mấy miếng? Tôi vừa nói là cho anh một miếng thôi nên đừng có lấy nhiều đấy”.

Nhan Kha hừm một tiếng, đau lòng chuyển tầm mắt, thờ ơ nói: “Ai thèm”.

Diệp Tử Lộ vẫy tay chào trước di ảnh bố cô, mặc áo khoác đem Nhan Kha theo, cô lôi một bịch pháo hoa nhỏ từ cuối giường ra, hí hửng chạy ra

ngoài. Thực ra cô không mua được tên lửa nhỏ, vì món đồ chơi ấy quá nguy hiểm nên thành phố cấm bán.

Chương 12: Thời cơ đã đến

Khi ta cố gắng, thời gian sẽ trôi rất nhanh. Chiều mừng năm Tết, Vương Lao Lạp quay về, mừng sáu là Diệp Tử Lộ đi thăm hỏi họ hàng xong. Sau đó hai người kết thúc kỳ nghỉ, và lại trở thành tiếng chuông báo thức đình tai nhức óc của nhau.

Thực ra sau này Diệp Tử Lộ nghĩ lại, cảm thấy mình quả thực vô cùng may mắn khi bên cạnh có Vương Lao Lạp và Nhan Kha.

Nhan Kha thì luôn nhạy cảm đoán trúng tim đen của cô và rất nghiêm khắc, còn Vương Lao Lạp ấy à, tuy cô ấy có rất nhiều thói xấu nhưng lại là một chiến hữu tuyệt vời. Cô ấy có mục tiêu cụ thể, nhất quyết không bỏ cuộc, nhất quyết không ngừng nghỉ, khiến cho những người xung quanh phải noi theo học tập, khiến mình biết cần phải làm gì.

Hai người thúc giục nhau, cổ vũ nhau, mỗi khi người kia chểnh mảng thì người còn lại vực tinh thần người kia dậy, khua tay nói: “Nhanh cố gắng nào, tao vẫn đang đọc sách này”. Việc này sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Thực ra cứ thử thì biết, tự hoàn thiện bản thân là cách sống khiến cả cơ thể và tinh thần được khỏe mạnh và vui vẻ nhất.

Bạn không phụ năm tháng thì năm tháng cũng sẽ không phụ bạn.

Mùa xuân đến, tần suất Nhan Kha tự nhiên rời khỏi thân thể gấu bông cũng bắt đầu lớn hơn, lớn đến nỗi Diệp Tử Lộ cũng cảm nhận được. Thậm chí có vài lần, lúc hai người đang nói chuyện thì Nhan Kha bỗng nhiên im bật, đôi mắt gấu cũng trở nên vô hồn, Diệp Tử Lộ vỗ vỗ mặt anh cũng chẳng thấy có phản ứng gì. Lúc ấy cô đã hiểu, loại thuốc thần kỳ kia đã khiến Nhan Kha được trở về thân xác mình.

Theo những gì Nhan Kha nói, có một lần khi trong thân xác mình, anh còn có thể mở mắt, nhưng đáng tiếc ngay sau đó lại nhắm mắt vào. Thế mà chỉ vì một lần mở mắt này mà khi Nhan Kha quay trở về liền làm phiền Diệp Tử Lộ cả một buổi tối.

Hôm ấy anh nói đi nói lại một câu: “Cảm giác được làm người thích biết bao!”.

Mặc dù chóng mặt đến nỗi buồn nôn, chưa kịp nhìn rõ mọi người đã lại hôn mê, nhưng đó là cuộc sống của một người! Cuối cùng ông đây cũng có chân dài tay dài, không cần phải trốn trốn nấp nấp trong cái mũ của Diệp Tử Lộ, cô cứ phải cúi đầu xuống anh mới nhìn rõ xung quanh nữa rồi! Sao lại có thể chỉ vì những áp lực mà sợ không dám làm người nữa cơ chứ?

Cuối cùng Nhan Kha bị Diệp Tử Lộ lấy vỏ gối trùm lên. Ngày mai cô phải đi thi, việc nhìn nụ cười ngây ngốc trên khuôn miệng méo mó ấy rất dễ ảnh hưởng đến IQ của cô.

Hoặc có thể bởi vì suy nghĩ của Nhan Kha từ chỗ “không muốn trở về” nay chuyển thành “cực kỳ mong muốn trở về”, nên thân thể Nhan Kha cũng bắt đầu có những chuyển biến thần kỳ. Đến khi Diệp Tử Lộ thi xong, đợi kết quả thì Nhan Kha không còn một tháng mất tích một lần nữa mà một tuần trở về một lần.

Đúng là khổ tận cam lai, Diệp Tử Lộ và Vương Lao Lạp đều thi đỗ.

Đối với Vương Lao Lạp lần Diệp Tử Lộ, đây quả thực là một liều thuốc trợ tim, họ như những con thú bị nhốt trong lồng, cuối cùng cũng lao đảo tìm được lối ra. Từ khi lên đại học, tất cả những kỳ thi Diệp Tử Lộ tự nguyện đăng ký thi đều không qua nổi, đã rất lâu rồi cô mới cảm nhận được cảm giác nhận chứng chỉ.

Vương Lao Lạp còn bất ngờ hơn thế. Tuy luôn cho rằng mình sẽ trở thành một người vô cùng giỏi giang, luôn hết mình phấn đấu, nhưng đến tận sau khi nhận chứng chỉ nghiệp vụ phiên dịch, cô ấy lại có ảo giác, hình như điều này không có thật, cuối cùng cũng có một ngày Vương Lao Lạp đây được bước chân vào ngành này sao?

Cuối cùng cô ấy đã thành công tiến thêm một bước tiến mới sao?

Hơn nữa đầu tháng tư vừa rồi, bệnh tình của mẹ Diệp Tử Lộ cuối cùng cũng ổn định trở lại, có thể về nhà tự điều trị.

Vương Lao Lạp nối tiếp thắng lợi ở cuộc thi vừa rồi, hăng hái xông lên, tiếp tục chiến đấu ở kỳ thi phiên dịch trung cấp. Cô ấy đã xây dựng một kế hoạch nghiệp vụ cơ bản, trong một năm phải thi được cao cấp, sau đó đi theo ngành ngoại ngữ, cô ấy không cần mình quá vượt trội, nhưng bắt buộc phải có chỗ đứng, thế mới khiến con lợn Tổng Thành Lương phải sợ chết khiếp.

Một người đàn ông, không nói đến việc cô ấy có thích hay không, chỉ xét riêng chuyện anh ta coi thường cô ấy, chỉ muốn cưới cô ấy vì cô ấy “xinh đẹp” và “ngoan ngoãn” thì... Diệp Tử Lộ nghĩ kĩ rồi, kể cả có nghèo rớt mồng tơi, phải đi ăn xin thì cũng không bao giờ cô ấy đi lấy hạng người như thế.

Còn Diệp Tử Lộ thì đã qua vòng phỏng vấn của một công ty tốt hơn, và cũng đã được ký hợp đồng. Trong một tuần rảnh rỗi, cô dọn dẹp nhà cửa, đi thăm mẹ và... đi hẹn hò.

Đối tượng hẹn hò là Lục Trình Niên, Diệp Tử Lộ chẳng có ý gì, chẳng qua chỉ là bạn cũ, với lại cô cũng chẳng ghét anh ấy.

Công bằng mà nói, Lục Trình Niên là một người cực kỳ biết điều và biết quan tâm. Sau khi biết Diệp Tử Lộ phải ôn thi, anh ấy không làm phiền cô nữa, chỉ thỉnh thoảng nhắn tin nói chuyện, đến khi biết kết quả thi rồi anh ấy mới chúc mừng cô và quyết định mời cô đi ăn một bữa liên hoan.

Sau khi nhận cuộc điện thoại này, Diệp Tử Lộ ngồi xuống ghế suy nghĩ nghiêm túc một hồi.

Tuy thái độ của Lục Tiểu Mập luôn không rõ ràng, chẳng nói thẳng điều gì nhưng Diệp Tử Lộ cũng chẳng còn là cô nữ sinh cấp hai nữa, cũng chẳng định giả nai, cô chắc chắn Lục Trình Niên có ý với cô. Vậy nên cô phải ngồi lại nghiêm túc suy nghĩ về khả năng của chuyện này.

Nghĩ một thôi một hồi, cô đành phải kể chuyện này cho Nhan Kha.

Nhan Kha vừa trở về từ thân thể “cao to vạm vỡ”, bây giờ nhìn cái thân gầy như bụi đời này, anh cảm thấy vô cùng khó chịu, càng cảm thấy người thiết kế ra con gầy này là đồ đần độn, tâm trạng đã không vui từ trước nên không khỏi giận cá chém thớt Diệp Tử Lộ.

Anh phiền muộn nhìn Diệp Tử Lộ, nghĩ bụng cái đồ vô tư quá đà này coi ông đây là bạn gái thân thiết sao?

“Tôi anh tuân tiêu sái thế này, lại còn là một người đàn ông thành đạt, chỗ nào giống bạn gái thân của một con nhóc hả?” Nhan Kha nhìn kĩ lại

mình, cảm thấy chẳng có gì sai. Thế là anh đương nhiên đổ hết tội lỗi lên đầu Diệp Tử Lộ.

Nhan Kha khó chịu nói: “Cô hỏi tôi ấy hả? Ý tôi là cô không phải suy nghĩ gì nữa, không hợp đâu. Anh ta khôn khéo quá, còn cô ấy à, vừa đơn giản, vừa ngốc nghếch, không xứng, yêu nhau là dễ bị lừa lắm”.

Diệp Tử Lộ vô thức giơ tay, che miếng băng y tế trên trán.

Tối qua lúc cô kiểm tra điểm trên mạng xong, hưng phấn quá, không hiểu đầu óc làm sao mà lại nghĩ ra ý tưởng ăn mừng đốt nến dưới nền nhà, cả phòng bị cô gái tăng động, rảnh rồi sinh nông nổi làm cho bữa bọn cả lên, nền nhà phản quang nên mắt bị chói, đi trên sàn phải rón rén từng bước một.

Diệp Tử Lộ chơi vui quá đà, cô trượt patin bằng đôi dép lê đã cũ, mất hết lớp ma sát, lại còn run rẩy thử làm động tác bật nhảy xoay vòng nữa.

Theo lời của Nhan Kha thì đây gọi là: “Nhanh như chân đà điểu phi qua, bỗng nổi khùng rơi phịch xuống, thật khó coi”.

Đúng như lời bình luận không mấy lịch sự này của anh, cô nhất thời vấp vào cái gì đó dưới đất, hai chân đá ngược về sau, cả người đổ ụp xuống đất.

Cho đến giờ trên trán vẫn dính băng y tế, cả ngày nay cô toàn phải cẩn thận xoa tóc mái xuống che.

Diệp Tử Lộ chột dạ với lời nhận xét của anh rằng cô “đơn giản”, nhưng cô không vì chuyện này mà cáu giận.

Cô lăn một vòng trên giường, Nhan Kha đã có kinh nghiệm nên lập tức tránh ra, nhảy lên tủ đầu giường, tránh bị thứ “đồ vật kèn càng” này đè

đến ộc máu.

“Tôi thấy rất kỳ lạ, thực sự rất kỳ lạ...” – Diệp Tử Lộ vừa lẩm vừa nói – “Anh xem, hồi xưa Tiểu Mập là một học sinh yếu, chúng tôi toàn phải giúp đỡ cậu ấy. Đương nhiên yêu sớm là không nên, cần phải cấm tiệt, nhưng ngoài chuyện đó ra thì chúng tôi phải đối xử thân thiết với cậu ấy, nhưng hiện giờ Tiểu Mập không còn là học sinh yếu nữa rồi...”.

“Cô thì yêu sớm cái nỗi gì hả?” – Nhan Kha lạnh lùng nói bên tai cô – “Làm tròn lên thì cô đã sắp 30 tuổi rồi, bảo ế thì còn may ra”.

Dòng cảm xúc của Diệp Tử Lộ bị cắt phăng một cái, cô trợn mắt lên, lập tức trả đũa lại: “Được rồi Nhan Kha lão gia, sáng mai chúng ta cùng chống gậy đi bộ công viên, xách lồng chim đi dạo, tập Thái cực quyền nhé?”.

Trong đầu Nhan Kha tự nhiên hiện ra hình ảnh một bà cụ gầy hom hem, mặt toàn nếp nhăn, đầu bạc trắng, miệng móm mém, cái tính lẩm mẩm vẫn không thay đổi, đi đâu cũng thích gây sự, chốc chốc lại gây sự với một ông già nghiêm túc, sau đó bị ông già giơ gậy ba toong ra trừng trị... À, hai người nên dắt một con chó theo cùng nữa, đương nhiên không phải loại Husky hay thích cắn đồ bừa bãi, một loại chó nào đó hiền một chút, ngoan một chút...

Nhan Kha tưởng tượng quá nhập tâm, đến nỗi Diệp Tử Lộ vẫn tiếp tục lảm nhảm kể về “Nỗi muộn phiền thời thanh xuân” nhưng anh chẳng nghe thấy. May là Diệp Tử Lộ cũng chỉ thuận miệng kể thôi chứ cũng chẳng mong đợi anh trả lời điều gì, xả hết nỗi khổ sở trong lòng xong cô lại vô tư đi làm chút công việc công ty mới giao cho.

Đến khi viễn cảnh anh tưởng tượng ra ngày càng kỳ dị, Nhan Kha mới hoàn hồn, anh ngơ ngẩn mãi, rồi giật mình bởi chính trí tưởng tượng của

mình, sao anh lại tưởng tượng ra hình ảnh Diệp Tử Lộ lúc già chứ? Còn việc cô nuôi chó thì liên quan gì đến anh?

Hai mươi phút sau, Diệp Tử Lộ làm xong việc, cô đóng máy tính lại, gào lên với Vương Lao Lạp ở phòng đối diện: “Tiểu Hoa! Bọn mình đi ăn đêm đi, về rồi lại chiến tiếp!”

Giọng Vương Lao Lạp ngay lập tức vọng từ trong phòng ra, cô ấy nói: “Đi! Đợi tao thay quần áo đã!”

Diệp Tử Lộ xấu bụng đi đến trước mặt Nhan Kha, giơ móng vuốt ra xoa đầu anh: “Tôi ra ngoài ăn đây, anh không ăn được đâu, la la la!”.

Rõ ràng Nhan Kha vẫn còn đang chìm đắm trong khung cảnh anh tưởng tượng khi này, nên lập tức bị Diệp Tử Lộ kéo IQ xuống mức học sinh tiểu học, anh vô thức nói: “Cô béo thế rồi mà còn đi ăn đêm, cẩn thận không bị biến thành lợn đấy!”.

Diệp Tử Lộ lo rằng nếu một mình gặp mặt Lục Tiểu Mập sẽ có chút bối rối nên đã gọi cả Vương Lao Lạp, Hồ Thiên, và cậu bạn nhập viện hôm ở căn nhà ma, nhưng cô gạt phắt đi lời đề nghị của Nhan Kha.

“Tôi lớn đùng thế này rồi, lần nào đi chơi cũng đem theo con gấu bông, có kỳ lạ không?” – Diệp Tử Lộ chỉ có thể nhỏ giọng, Vương Lao Lạp vẫn còn trang điểm trong lòng.

Nhan Kha ngồi xuống không cho cô xỏ giày đi: “Có phải cô chưa mang tôi đi bao giờ đâu”.

Diệp Tử Lộ nói lý hết nước hết cái với anh: “Mà anh đi cùng làm gì? Anh có được nói đâu, có được ăn đâu, nhìn trộm người khác hay lăm à?”.

Nhan Kha trịnh trọng gật đầu.

Diệp Tử Lộ muốn đá anh một cái, cô ngồi xổm xuống đất, lấy tay ôm mặt.

Một lúc sau, cô cẩn thận quay đầu nhìn Vương Lao Lạp đóng cửa phòng mình: “Gấu sư huynh... gấu lão gia ời gấu lão gia, coi như con xin lão gia, lão gia cho phép thảo dân đi giày được không, đừng làm loạn nữa!”.

Nhan Kha nghiêm nghị vắt chéo chân.

Diệp Tử Lộ: “Hôm nay áo tôi không có mũ, cũng không vác theo balo được, anh nói tôi phải để anh chỗ nào? Chẳng lẽ đội trên đầu chắc?”.

Nhan Kha không thèm suy nghĩ mà nói luôn: “Cô có thể tìm một cái kim băng, cài quần áo tôi lên túi của cô, hồi xưa trên túi cô có gắn một cái huy hiệu còn gì?”.

“Con chưa thấy cái huy hiệu nào còn to hơn cả túi như ông đâu” – Diệp Tử Lộ thờ thẫn nói – “Anh nói xem, tôi là dân đen, chẳng làm nên công to việc lớn gì, lại được đem một thiếu gia cao, đẹp trai, giàu có như anh đây ra làm huy hiệu, thế có tổn thọ không?”.

Nhan Kha không nói gì, chậm chậm lấy từ mũ trên bộ quần áo gấu bông ra một cái kim băng, đưa cho Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Hóa ra là đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi, bĩ ối thật.

Diệp Tử Lộ xắn tay áo lên, định dùng biện pháp trực tiếp nhất để nói chuyện với Nhan Kha, thậm chí còn phòng trừ anh tung chiêu “hàm đồng

răng sắt” ra, nhưng thật không may đúng lúc đó Vương Lao Lạp đã trang điểm xong, đi ra từ phòng.

Diệp Tử Lộ tóm lấy tay Nhan Kha treo lơ lửng, uống thành bộ dạng rất buồn cười.

Vương Lao Lạp nhìn cô với ánh mắt kỳ quặc: “Mày ngồi đây làm gì?”.

Diệp Tử Lộ cười như bị co giật: “A ha ha, ha ha... thì... ha ha...”.

Cũng may Vương Lao Lạp không để tâm lắm, chỉ thuận miệng nói: “Đừng có nhét con gấu bông vào giày, thối chết đi được, mày không sợ bẩn à?”

Thực ra Diệp Tử Lộ vô tội đã nhanh chóng nhặt Nhan Kha lên, đồng thời lấy người che, lúc Vương Lao Lạp không nhìn thấy thì cầu Nhan Kha một cái, nhưng ai ngờ, con gấu hèn hạ Nhan Kha chớp lấy thời cơ gắn áo của mình vào túi của Diệp Tử Lộ, dương dương tự đắc trở thành một tấm huân chương, lại còn cảm thấy mình như thể một anh hùng rồi cười Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cô rất muốn đánh nhau một trận với anh ta nhưng Vương Lao Lạp đã ra bên ngoài ấn thang máy đợi cô rồi, Diệp Tử Lộ đi giày vào, vừa chạy ngoài, vừa định gỡ Nhan Kha ra khỏi túi cô nhưng tay cô cứ thò vào là Nhan Kha lại cắn một cái, cuộc chiến đấu giữa một người một gấu diễn ra vô cùng khốc liệt.

Cuối cùng, động tác của Diệp Tử Lộ bị Vương Lao Lạp nhìn thấy. Vương Lao Lạp khó hiểu chỉ vào con gấu trên túi cô, hỏi: “Ôi giời, mày định làm cái gì thế?”.

Diệp Tử Lộ cười ngốc, giấu túi và Nhan Kha sau lưng, cái khó ló cái khôn nói: “À... Cái này của tao... là biểu tượng cho sự chăm chỉ của tao, phải cho mọi người thấy, một đứa vô dụng ngốc nghếch như trẻ con như tao mà cũng có thể thi đỗ, có thể thấy không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền...”.

Trong nụ cười nhạt của cô, Nhan Kha đã cảm nhận được cảm giác chiến thắng, sau đó, anh lại rơi vào cảm giác cực kỳ khinh bỉ mình, anh thực không biết xấu hổ mới làm những việc vừa rồi, anh mặt dày như vậy, là vì cái gì cơ chứ?

Ôi! Không muốn nhớ đến nữa.

Nhan Kha cứ thế đi đến chỗ bọn họ tụ tập, anh quan sát xung quanh, nhận ra Vương Lao Lạp và Hồ Thiên là hai mỹ nhân, hai người ngồi cạnh nhau tạo nên một khung cảnh thật đẹp mắt, một người thanh mảnh xinh đẹp, người kia nho nhã hiểu biết, xem ra... xinh đẹp hơn ai đó nhiều.

Nhưng khi ba cô gái ngồi cạnh nhau, Nhan Kha nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng vẫn thấy cái đồ không đáng tin cậy kia là thuận mắt nhất. Không hiểu sao ở Diệp Tử Lộ toát ra một cái gì đó khiến anh cảm thấy thân thiết, giống như... nhắc đến hai mỹ nhân kia, phản ứng đầu tiên của Nhan Kha là khách sáo khen ngợi, nhưng khi nhắc đến Diệp Tử Lộ, anh lại vô thức bật cười.

Chẳng ai biết tại sao anh lại cười, đó chỉ là một hành động vô thức, bản thân vô thức, bản thân anh cũng không kiểm soát được.

Không khí cuộc gặp mặt rất vui vẻ, cả buổi Lục Trình Niên nhìn Diệp Tử Lộ với ánh mắt lưu luyến mấy lần liền, vì có cả hai cô gái kia nên anh ấy không nói những lời anh ấy giữ kín bấy lâu mà cố giữ vẻ phong độ cho đến khi ăn xong. Diệp Tử Lộ tiễn Hồ Thiên ra taxi, đang định cùng Vương Lao

Lạp về nhà thì bỗng nhiên, đèn pha rọi đến từ phía sau, Lục Trình Niên hạ cửa sổ xe xuống: “Để tôi đưa cậu về nhé, Diệp Tử, tôi muốn nói chuyện với cậu một lúc”.

Ôi trời... mưa chưa tạnh bão đã tới, cái gì đến rồi cũng sẽ đến mà thôi, có muốn trốn cũng không được.

Cuối cùng Nhan Kha cũng ngẩng đầu lên, đối mặt với bầu trời đêm, thế giới vốn đã tắt lửa trong lòng anh giờ bắt đầu bùng cháy – Cuộc chiến bắt đầu!

Lúc Vương Lao Lạp biết điều một mình lên xe taxi, Diệp Tử Lộ ngồi trên xe Lục Trình Niên, sau khi thấy Lục Trình Niên gạt cần số ô tô, cô chợt nghĩ đến một câu nói: “Ai rồi cũng sẽ khác”.

Lục Tiểu Mập vốn là một đứa trẻ vừa nhạy cảm vừa tự ti, rất hay xấu hổ khi phải phát biểu ở chỗ đông người. Cho đến giờ Diệp Tử Lộ vẫn còn nhớ, mỗi lần chơi trò chơi trong giờ Tiếng Anh, cứ đến lượt là cậu ấy không chơi được, đã vô số lần trước ánh nhìn của mọi người, cậu đỏ mặt tía tai đứng dậy, trông vừa hoảng loạn vừa bất lực.

Lúc ấy cậu cũng rất ít nói, đặc biệt là với con gái, mỗi khi bắt buộc dĩ phải gọi tên một bạn nữ, giọng của cậu lại lí nha lí nhí, thỉnh thoảng gọi nhiều lần quá mà người ta chẳng nghe thấy gì, cậu lại lấy đầu ngón tay, cứ như sợ bóng, rón rén chạm nhẹ vào góc áo của người kia, sau đó nhanh chóng chạy mất.

Diệp Tử Lộ cứ nghĩ rằng mình đã quên những chuyện ngày xưa ấy rồi, những bỗng nhiên lúc này, những ký ức đó lại sống động trở lại.

Hồi ức khiến người ta cảm thấy đã có quá nhiều điều thay đổi, một con người mạnh mẽ, hay thích nhe nanh múa vuốt của thời thanh xuân, dần dần

bị thời gian mài giũa trở thành một người đáng thương, miệng cộp gan thỏ... thậm chí còn chẳng giữ được cái “miệng cộp” bên ngoài nữa. Trong khi những đứa trẻ lúc nào cũng im thin thít kia, nguồn năng lượng chất chứa bên trong nay đã bùng nổ, và trở thành những người khiến người khác phải nhìn với cặp mắt khác.

“Nhìn đứa trẻ để đoán số mệnh sau này” ... đôi khi không chính xác cho lắm.

Đúng lúc ấy, Lục Trình Niên cất giọng nói.

Anh ấy nói không nhanh không chậm mà theo tiết tấu của riêng mình, lúc đầu nói về chuyện thời tiết, sau đó nói về những chủ đề mà cả hai cùng biết, khi nhắc đến những chuyện quá khứ, anh ấy không hề ngại ngùng, cũng không hào hứng quá đà. Lúc dừng đèn đỏ ở ngã tư, Lục Trình Niên nói: “Sếp ở công ty cậu vừa từ chức vẫn tiếc lắm, nhưng công ty bên đấy thực ra hơi nhỏ, không có cơ hội phát triển cũng như tiền lương không cao, thực sự không hợp với cậu”.

Diệp Tử Lộ nhanh chóng khách khí nói: “Thực ra cũng không phải, chỗ làm mới gần nhà tôi hơn một chút. Lần đó thực sự cảm ơn cậu đã giúp tôi rất nhiều”.

Đèn đỏ gần một phút, những con số cứ chầm chậm nhảy, Lục Trình Niên tranh thủ nhìn cô, biểu cảm vô cùng dịu dàng: “Thực ra cũng không có gì, không tốn công gì nhiều đâu mà. Tôi có thể không hiểu người khác, nhưng có thể không hiểu cậu sao? Cậu giỏi như vậy, làm ở đâu cũng thế mà”.

Diệp Tử Lộ có chút hồ thẹn với những lời nhận xét của anh ấy, nhưng chưa kịp khách sáo thì Nhan Kha treo trên túi cô đã phát ra một âm thanh kỳ lạ, anh bắt chước tiếng đồ chơi phát ra khi có người ấn vào, anh bóp họng kêu: “Chít...”.

Diệp Tử Lộ run rẩy, cô bịt mồm Nhan Kha lại theo phản xạ.

Lục Trình Niên cúi đầu nhìn thứ đồ chơi vừa phát ra âm thanh kỳ lạ của cô, nhúu mày: “Ấy, còn mang theo gấu bông, cậu trẻ con thật đấy?”.

Cô gái bị trêu “trẻ con” Diệp Tử Lộ cười gượng, nhưng lúc cúi đầu xuống thì nụ cười ấy gần lại, dữ tợn nhìn Nhan Kha.

Hết đèn đỏ, Lục Trình Niên chậm chậm đạp ga, thờ ơ nói: “Thực ra bao năm nay tôi đã nghĩ rất nhiều lần, rằng khi gặp lại cậu, thì cậu sẽ trở thành người thế nào? Kết quả ngày hôm ấy tôi mới nhận ra là cậu chẳng thay đổi gì cả”.

Diệp Tử Lộ buồn rầu nghĩ: “Có mà mắt Lục Tiểu Mập cậu có vấn đề ấy, rõ ràng tôi từ canh củi khô năm ấy trở thành canh củi mục rồi”.

“Vẫn rất đơn giản”- Lục Trình Niên nhận xét, anh ấy ngáp ngừng rồi nói tiếp - “Không phải kiểu đơn giản trên mặt chữ, mà là... khi ở bên cạnh cậu, vẫn rất vui, rất trong sáng, có thể cậu không vui nhưng không để cảm xúc của mình ảnh hưởng đến người khác, từ trước đến nay luôn thẳng thắn vô tư, rất... chân thật”.

Diệp Tử Lộ hoàn toàn không nhìn nổi niềm hân diện, nghe xong, cô nhất thời đặc ý hí hửng: “Đúng thế, tôi chính là người trượng nghĩa như thế đấy, từ trước đến nay luôn thẳng thắn vô tư như trời quang trăng sáng...”.

“Chít...” – Tuy chỉ có thể phát ra âm thanh này nhưng Nhan Kha không ngại dùng cả trăm tiếng “chít” để thể hiện nổi khinh bỉ tràn trề.

Lục Trình Niên không để ý, vì anh ấy định nói vào điểm chính, liền nở một nụ cười kín kẽ: “À, nói thật đi, Diệp Tử, cậu có người yêu chưa?”.

Diệp Tử Lộ giật mình.

“Sao cơ?”.

“À có... nhưng là người yêu cũ” - Diệp Tử Lộ nói.

“Thế cậu thấy tôi thế nào?” - Lục Trình Niên nửa đùa, nửa thật.

Tiến cũng được mà lui cũng xong, nói lập lờ không rõ ràng, thật sự quá gian xảo - Nhan Kha nghĩ bụng.

Tuy Diệp Tử Lộ có chút ngờ nghệch và ba hoa nhưng cô không ngốc, cô cũng không bị đờ ngay tại trận mà láu cá nói đùa theo Lục Trình Niên: “Lục Tiểu Mập, có phải cậu có một mối tình đầu khắc cốt ghi tâm không?”.

Lục Trình Niên thấy cô không tiếp chiêu, thế là đành vòng vèo một chút, trả lời qua loa: “Tình đầu khắc cốt ghi tâm ấy hả, ai mà chẳng có cơ chứ, một là để nhớ lại thời thanh xuân của mình, hai là thực sự vào cái tuổi trẻ đẹp đẽ ấy, tình yêu không toan tính, mà đi theo chính trái tim mình mách bảo. Người mình tìm thấy khi đó có thể mới là người hợp với mình nhất”.

“Mấy năm nay, từng gặp gỡ rất nhiều cô gái, người xinh đẹp, người thông minh, người vừa mạnh mẽ vừa giỏi giang, có người ấm áp, nhẹ nhàng, chỉ là tôi cảm thấy... không hợp” - Lục Trình Niên nghiêm mặt lại, vẫn nói với giọng nhẹ nhàng chậm rãi.

Khi còn là một thằng mập hướng nội, tự ti, giọng nói này luôn bị bạn bè chế giễu, còn bây giờ khi anh ấy đã bước chân vào hàng ngũ tinh anh của xã hội, đây lại trở thành giọng nói đặc trưng của anh ấy, hơn nữa tạo cho người khác cảm giác tuy người đàn ông này vẫn còn trẻ nhưng đã trải qua nhiều thăng trầm, và rất đáng tin cậy.

“Khi ở bên cạnh những cô gái ấy, thực sự không vui vẻ gì, nói chuyện mà cũng phải gồng mình lên, mệt lắm, bên cạnh nhau coi như là hoàn thành nhiệm vụ. Tôi luôn không hiểu họ đang nghĩ gì, như thế họ sẽ nói những lời ngu xuẩn khiến tôi không vui vậy” - Lục Trình Niên thở dài - “Cứ mỗi lần như thế, tôi cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì nữa, đã không hợp nhau thì làm sao nảy sinh tình cảm được? Tôi vẫn luôn đi tìm cảm giác ấy, nhưng...”.

Diệp Tử Lộ cảm thấy cả đời mình, thứ cô nói nhiều nhất chính là những lời ngu xuẩn, cô thực sự khó tiếp nhận câu chuyện này.

Sau đó Lục Trình Niên đột ngột chuyển chủ đề, anh ấy nói với Diệp Tử Lộ: “À, cậu đã về trường gặp lớp trưởng chưa? Cậu ấy vẫn khỏe chứ?”.

Diệp Tử Lộ thuận miệng đáp: “Vẫn đứng đầu hàng ngũ thiếu niên phá hoại Tổ quốc”.

“Cái cậu Địa Trung Hải đúng không?”

“Thái Bình Dương khô cạn rồi thì còn lấy đâu ra Địa Trung Hải nữa? Trái đất bị sa mạc Sahara chiếm lĩnh từ lâu rồi, một sợi lông còn chẳng mọc nổi, bóng đến nổi lóa cả con mắt rồi.”

“Cậu thấy chưa”- Lục Trình Niên cười tí mắt- “Chính là cảm giác này, vừa thoải mái vừa vui vẻ, bạn không lừa tôi, tôi không khách sáo với bạn, không mưu mô gì, cậu chính là người kiểu đó... đây mới là cảm giác khi hai người ở bên nhau, chứ không phải cảm giác khi tôi phải đối diện với người khác, hao tâm tổn sức đối phó, lo lắng cho người ta”.

Diệp Tử Lộ á khẩu. Cô cảm thấy đây hoàn toàn là vấn đề của một mình Lục Tiểu Mập, vì với ai cô cũng dễ gần vậy, chỉ cần hợp nhau, luyện thuyên với pha trò là sở trường bẩm sinh của cô.

Diệp Tử Lộ lao tâm khổ tứ suy nghĩ một hồi rồi rút ra một kết luận: “Chắc chắn là mấy năm nay cậu chỉ gặp mấy thanh niên nghiêm túc mà không đổi khẩu vị, chứ mấy đứa xuề xòa như bọn tôi ấy à, thực ra lúc nào cũng có truyền thống hòa nhã dễ gần, bình dị gần gũi rồi”.

Lục Trình Niên cười lớn: “Đúng thế, ngồi nói chuyện với cậu quả là có lợi cho sức khỏe mà, cười một cái trẻ ra mười tuổi...”.

Diệp Tử Lộ cười khố: “Đừng thế, cậu vẫn còn trẻ trung phơi phới thế này, cười hai cái thì chẳng hiểu còn trẻ đến đâu nữa, có gì mà tốt cơ chứ? À à, đến nơi rồi, giao lộ phía trước không cho đỗ xe, không cho rẽ, có lắp camera nữa, cậu cho tôi xuống bên đường chỗ này đi”.

Lục Trình Niên nghe lời dừng xe lại, lúc Diệp Tử Lộ đẩy cửa, anh ấy bất chợt giữ tay cô ấy lại.

Diệp Tử Lộ giật mình, Lục Trình Niên bỗng nói với giọng trầm ấm và vô cùng nhẹ nhàng: “Diệp Tử, năm ấy có một anh khóa trên nói với tôi, cho dù một người nghèo khó hay giàu có, xinh đẹp hay xấu xí, chỉ cần cô ấy khiến mình vui vẻ, thì cô ấy là vô giá”.

Mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi, tim Diệp Tử Lộ đập thành thịch.

Lục Trình Niên: “Thế nên tôi...”.

Nhan Kha ôm hòng kêu lên đúng lúc: “Chít...”.

Tiếng “chít” vẫn còn vang vọng bên tai Nhan Kha, trong lòng anh có một luồng phấn nộ bỗng từ đâu tới. Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới... đèn đường sáng như ban ngày, mà đám giở trò lưu manh à!

Tiếng kêu anh phát ra lần này thực sự quá kỳ dị, khiến những lời tâm huyết của Lục Trình Niên bị ngắt quãng, anh ấy nhú mày nhìn túi của Diệp Tử Lộ với ánh mắt kỳ quặc rồi nói: “Có ai động vào nó đâu nhỉ, hay là hỏng rồi?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Ngay sau đó Lục Trình Niên không soi xét nữa, anh ấy nghiêm túc nhìn lên, thành khẩn nói với Diệp Tử Lộ: “Thật đấy, Diệp Tử, cậu hãy ở bên cạnh tôi nhé? Hãy cho tôi một cơ hội, chúng ta thử xem, được không?”.

Một lần nữa Nhan Kha lại muốn nhảy ra phá rối, nhưng anh đã bị ghim chặt vào túi, cử động không thoải mái và không gian rất chật chội. Đúng lúc anh đang vội vàng nghĩ cách phá hoại đôi chim uyên ương này thì một cảm giác mệt mỏi và choáng váng truyền tới, anh thầm mắng chửi cái thứ thuốc kỳ diệu mà bệnh viện tiêm cho anh, đừng có chọn đúng cái lúc này mà hiển linh chứ! Đúng cái kiểu phim đang chiếu đến đoạn gay cấn thì quảng cáo nhảy bổ ra khiến người ta phải chửi rủa!

Nhưng tâm trạng phần uất ấy không thể đổ lên đầu ai, Nhan Kha chỉ vùng vẫy chưa đến một giây thì trước mắt anh đã hiện lên một mảng đen và lại tỉnh dậy với thân thể của một con gấu bông.

Lần này con gấu bông không kêu được nữa rồi. Nó thực sự “hết pin” rồi.

Lần quay trở về này có vẻ như không giống những lần trước, trạng thái hôn mê của Nhan Kha không biết đã kéo dài bao lâu, những lần trước anh luôn muốn mình tỉnh lại, giọng nói của những người xung quanh - bố mẹ anh, bác sĩ, y tá - đều vô cùng rõ ràng, chỉ là anh không mở nổi mắt.

Nhan Kha chỉ tỉnh táo một lúc, rồi lại nhanh chóng rơi vào hôn mê, nhưng lần này, anh lại không hôn mê khi quay trở về thân xác gấu bông.

Như thế anh bị kẹt lại, càng nôn nóng thì càng không thoát xác được.

Đợi đến khi anh một lần nữa tỉnh lại trong thân xác gấu bông thì không biết đã bao lâu sau rồi, anh vội vàng ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ có hiện ngày tháng trong phòng Diệp Tử Lộ, nhận ra mình đã rời khỏi đây được hai ngày!

Nhan Kha mặc kệ tình trạng thân thể của mình, hiện giờ anh chỉ muốn biết hôm ấy Diệp Tử Lộ nói gì, sau đó cô và Lục Trình Niên ra sao.

Thế nhưng bây giờ là ban ngày, túi của Diệp Tử Lộ không ở đây, chắc là đến công ty rồi, không ở nhà.

Nhan Kha đi đi lại lại trong tâm trạng vô cùng lo lắng, sau đó anh nhận thức được mình đang làm gì, bất chợt dừng bước trong tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đến lúc này, Nhan Kha mới nhận ra tình trạng của mình. Anh nhận ra mình bị Diệp Tử Lộ đặt ở nơi dễ nhìn nhất trên tủ đầu giường, trong tay anh có nhét một đoạn giấy cứng được cắt xén thành “bài vị”, bên trên có viết 3 dòng chữ xiên xiên vẹo vẹo: “Gấu Kha, anh tỉnh lại đi! Gấu Kha, anh sao vậy? Gấu Kha, anh đừng chết”.

Nhan Kha hít một hơi rồi dấm mạnh vào ngực mình, đập cái bài vị bằng giấy trắng kia một cái, tức giận lầm bầm: “Nha đầu chết tiệt, dám trêu chọc ông à!”.

Buổi tối Diệp Tử Lộ về nhà, vừa vào phòng đã thấy tấm bài vị cô tự tay làm bị người ta đá bay, lúc ấy cô lập tức hiểu ra rằng cái con gấu phá gia chi tử Nhan Kha ấy đã quay trở lại. Điều đó khiến cô bỗng có cảm giác an tâm.

Ngày hôm ấy bỗng nhiên Nhan Kha không nói gì nữa, hơn nữa đây là lần đầu tiên anh mất tích lâu như vậy, Diệp Tử Lộ còn tưởng anh đã trở về thân xác mình rồi.

Cô cảm thấy không quen chút nào, đặc biệt là vào buổi tối khi về nhà. Khi cô bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, thuận miệng muốn nói với “người” bên cạnh thì chợt phát hiện ra chú gấu bông kia đã không thể trả lời cô nữa rồi.

Đương nhiên, cô cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ về chuyện của Nhan Kha, hai ngày nay Diệp Tử Lộ thực sự rất bận rộn.

Cô cần phải nhanh chóng hòa nhập với môi trường mới, cần trong một thời gian ngắn tạo ấn tượng là một nhân viên làm việc chăm chỉ với đồng nghiệp và cấp trên. Cô còn bận học, bận nâng cao bản thân cũng như nhanh chóng thay bố trở thành trụ cột gánh vác gia đình... Những điều này khiến cô quay như chong chóng, áp lực vô hình như một cái roi gia.

Đương nhiên, tuy phải chịu áp lực rất lớn nhưng sự quay trở lại của Nhan Kha vẫn được cô dành sự hoan nghênh nhiệt liệt. Phương thức hoan nghênh là bỏ rơi anh cả ngày, cho anh chơi nhảy tự do miễn phí, lại còn là loại không có dây thừng nữa.

Rõ ràng, phương thức hoan nghênh này không nhận được sự đồng ý của người được hoan nghênh, Nhan Kha sợ đến nỗi không nói nổi câu nào.

Độ cao hơn 2 mét, một người một mét sáu, mét bảy bị rơi xuống còn ngã gãy chân, nhưng anh lại là một con gấu bông cao chưa đến 30 centimet! Cái đồ ngốc Diệp Tử Lộ này, hưng phấn lên một cái là cho anh một cú rơi như nhảy lầu luôn!

May mà Diệp Tử Lộ nhanh tay tóm được anh, cô còn vui vẻ từng bừng nói: “Coi như là đã trở về, tôi bảo này Gấu Kha, lần sau nếu có đi thì phải chào hỏi tôi cái đã, cho tôi chuẩn bị tâm lý, tình cảm của chúng ta bền chặt thế này rồi, bỗng nhiên anh đi mất là tôi buồn lắm đấy!”.

Nhan Kha chẳng thấy một chút nào sự lo lắng của cô trước đó cũng như sự nhớ nhung khi cho anh nhảy tự do ban này, anh nói chắc như đinh đóng cột: “Cút!”.

Diệp Tử Lộ đặt anh lên mặt bàn, sau đó đẩy vai Nhan Kha một cái, dưới sự áp bức của “cường quyền”, Nhan Kha lăn một cái về phía trước.

Kẻ đầu tên bày trò Diệp Tử Lộ cười hí hửng nói: “Được, lăn^[1] rồi đấy nhé”.

[1] Trong tiếng Trung, chữ “cút” và “lăn” là cùng một chữ.

Hai ngày không gặp, cô càng láu cá hơn. Nhan Kha ngửa mặt lên trời, nằm bất động trên cái gối của Diệp Tử Lộ, cảm thấy số phận mình ngày càng bi kịch.

Nhưng vẫn phải quay lại chuyện cũ, Nhan Kha cứ nghĩ mãi đến buổi tối hôm ấy, nghĩ đến đáp án mà Diệp Tử Lộ dành cho Lục Trình Niên, nên anh nhanh chóng quên đi những lỗi lầm của Diệp Tử Lộ, chuẩn bị gặng hỏi cô một buổi. Nhan Kha chưa kịp mở miệng hỏi, ngẩng đầu lên đã thấy Diệp Tử Lộ ngồi quay lưng lại với anh, uống hộp nước, mở máy tính lên, bắt đầu chăm chỉ xử lý số liệu trong bảng biểu điện tử rồi.

Đến cả khi tan làm về nhà, cô vẫn tự giác tăng ca. Mà cũng chẳng có gì khó hiểu, cô vừa có công việc mới, dù sao cũng phải tạo ấn tượng tốt với mọi người. Nhan Kha không làm phiền lúc cô đang làm việc nữa, mà chỉ sờ

sờ mũi, nhẹ nhàng leo lên đầu giường, mở một quyển sách ra đọc giết thời gian, đợi cô xong việc.

Nhưng Nhan Kha không ngờ, Diệp Tử Lộ bận bịu cả một buổi tối.

Lúc đầu cô làm việc một lúc lâu, sau đó lại mở sách tiếng Anh ra, chăm chỉ đọc một lúc lại lôi một quyển sách mới chẳng biết lấy đâu ra, Nhan Kha suy nghĩ hồi lâu mà cũng chẳng hiểu cô lại định thi cái gì.

Cả buổi ối, Nhan Kha mãi không tìm được thời cơ nói chuyện tán phét với cô.

Nhan Kha nhú mào, nhìn bóng dáng chăm chỉ của cô, trong lòng bỗng thấy bồn chồn. Từ bao giờ cô bắt đầu bận rộn thế này?

Điều này có lý do của nó, Diệp Tử Lộ cảm thấy, cuộc chiến giữa cô và bệnh lề mề đi đến được bước này, cũng có những ý nghĩa theo cô đi suốt đời. Bệnh lề mề như một loại ma túy tinh thần, lúc nào cũng quanh quẩn bên chúng ta, cho dù vất vả khổ sở, lao tâm khổ tứ nhưng cuối cùng sẽ đánh bại được nó, nhưng khi nhắc đến cụm từ này với người khác vẫn sẽ có một cảm giác khó nói thành lời.

Sau khi quãng thời gian “chiến đấu với bệnh lề mề” trở thành mục tiêu quan trọng trong cuộc sống của cô, Diệp Tử Lộ nhận ra, cảm xúc của cô với ba chữ “bệnh lề mề” đã thay đổi. Trước đây cô chưa hiểu rõ về ý nghĩa của nó, khi ấy cô không quan tâm người khác coi cô là “con bệnh lề mề”, thậm chí còn đặc ý hòa theo người ta, lời nói còn chứa đựng sự đùa giỡn tế nhị và cảm giác vẻ vang.

Thế nhưng khi trận chiến giữa cô và bệnh lề mề đến giai đoạn này, trải qua không ít đau đớn, ngoài Nhan Kha luôn luôn ở bên cạnh cô ra, chẳng ai quan tâm đến cuộc chiến “liều chết gay go” mà cô đã trải qua ấy.

Những trải nghiệm ấy khiến cô không muốn nói với người khác rằng cô bị “bệnh lề mề”, cô bắt đầu sợ từ này, đồng thời cảm thấy rất nhục nhã. Thậm chí đến hai chữ “thư giãn” cũng khiến Diệp Tử Lộ dị ứng, như thể gặp kẻ địch.

Ngày xưa trong văn bản tuyên truyền cấm ma túy của Hội y tế cộng đồng, Diệp Tử Lộ đọc được một đoạn như sau - Đối với người đã từng sử dụng, ma túy có một sự hấp dẫn ma mị mà những người xung quanh không thể hiểu được, một người đã cai nghiện, một khi gặp lại “bạn cũ”, hoặc cảm thấy dù chỉ một chút hấp dẫn, hoàn toàn có thể khiến anh ta bị đánh bại, góp cùi ba năm thiêu một giờ.

Diệp Tử Lộ nhớ lại một đoạn phổ cập kiến thức ấy, cảm thấy toàn thân đau đớn.

Hiện giờ cô hoàn toàn không dám thả lỏng, khi cô nhận thức được có việc gì đó chưa làm, không cần biết là việc gì, dù việc đó quan trọng hay không cô đều có cảm giác cực kỳ cấp bách và lo lắng, như thế nếu không làm ngay lập tức thì có nghĩa “bệnh lề mề” của cô đã tái phát.

Nhưng trong cuộc sống, không phải lúc nào cũng có nhiều việc phải làm ngay lập tức, cũng phải có những lúc cần nghỉ ngơi, làm thế nào để sắp xếp thời gian trở thành điều khiến Diệp Tử Lộ suy nghĩ nhiều nhất.

Cô cứ nhớ đến việc mình đã từng chỉ bị đau bụng kinh, nghỉ ngơi có một ngày mà công sức bấy lâu đổ xuống sông xuống biển. Vì thế, Diệp Tử Lộ bắt đầu thúc ép không cho mình nghỉ ngơi dù chỉ một ngày, cho dù không có việc gì thì cô cũng phải nghĩ ra việc bằng được, khiến mình quay như chong chóng thì thôi.

Diệp Tử Lộ không hề cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì đúng lúc đó, chiến hữu Vương Lao Lạp của cô đang căng thẳng chuẩn bị cho kỳ thi phiên dịch trung cấp, ai cũng đều bận rộn vậy thì sao cô có thể ngồi chơi không được?

Cho đến khi Diệp Tử Lộ sức cùng lực kiệt leo lên giường đi ngủ, Nhan Kha mới có cơ hội hỏi cô một câu: “Hôm ấy... cô nói sao với người đó?”.

Mí mắt Diệp Tử Lộ đã díp vào rồi, cô mơ hồ hỏi: “Người nào?”.

“Lục Trình Niên”- Nhan Kha khó chịu nói.

Diệp Tử Lộ chui đầu vào chăn: “Anh hỏi làm gì?”.

Nhan Kha cứng họng, cuối cùng vẫn phải dựa vào ý chí mạnh mẽ, nín nhịn không nói nữa. Đừng nói đến cái đồ thần kinh có vấn đề như Diệp Tử Lộ, cho dù là người bình thường đi chăng nữa, phải báo cáo cho một con gấu đồ chơi, nghe có buồn cười không?

Quá rõ ràng!

Thực ra khi Nhan Kha bị kẹt trong thân xác của mình, anh đã từng bình tĩnh suy nghĩ về chuyện này rất lâu.

Việc tin tưởng rằng tình cảm tốt đẹp sẽ nảy sinh khi xa cách nhau thực sự có chút mạo hiểm, thỉnh thoảng người ta chỉ đang chìm đắm trong sự ảo tưởng của chính mình, cho dù tình cảm ấy có sâu sắc đến đâu thì ảo tưởng rồi cũng sẽ có ngày tan vỡ. Còn tình cảm nảy sinh khi hai người ở gần nhau lại hoàn toàn khác.

Anh đã từng chứng kiến lúc cô thảm hại nhất và cả lúc cô rực rỡ nhất, anh cũng chứng kiến tất cả sự dũng cảm và hèn nhát, biết được con người

thật của cô, đã từng đau xót, từng tức giận, và cũng từng cảm động trước sự kiên cường, kiên trì của cô. Không biết từ bao giờ, ngữ điệu lúc nói chuyện của Nhan Kha và Diệp Tử Lộ ngày càng thân quen, ngày càng tùy ý, nhưng lại càng ngày càng “khách sáo”, họ bắt đầu chú ý lời nói của chính mình, học được cách kiểm soát những lời nói ác ý để không khiến người kia buồn, sao cho người kia không hiểu lầm những câu nói đùa và trêu chọc của mình.

Cho dù Diệp Tử Lộ trông có vẻ mạnh mẽ nhưng Nhan Kha biết, sự tự tin của cô vẫn rất yếu ớt, anh bắt đầu học được cách thương xót sự tự tin mong manh cô vừa lấy được ấy, không nỡ khiến nó bị tổn thương.

Đối với Diệp Tử Lộ, Nhan Kha cảm thấy anh có một điểm giống Lục Trình Niên. Cô cũng đem lại cảm giác vui vẻ, thoải mái cho anh, cứ nghĩ đến việc những ngày tháng sau này được sống cùng cô, cảm giác mong đợi và thỏa mãn cứ dâng lên từ đáy lòng mình, đó chính là người mà anh muốn tìm.

Nhan Kha cho rằng, mình phải lập một kế hoạch tác chiến toàn diện, trước mắt, anh buộc phải xác nhận xem đối thủ cạnh tranh với anh có mạnh hay không.

Thế là anh đẩy cánh tay thò ra ngoài chần của Diệp Tử Lộ một phát: “Nói cho tôi biết đi mà! Nếu không là đêm nay cô không ngủ được đâu”.

Diệp Tử Lộ mở hé mắt: “Tôi vốn đã không ngủ được rồi”.

Diệp Tử Lộ bấu môi, thu cánh tay vào trong chần, phụng phịu đáp: “Tôi vẫn chưa đồng ý... sao có thể đồng ý được, anh không thấy kỳ quặc sao?”.

Nhan Kha hỏi: “Sao lại kỳ quặc?”.

Diệp Tử Lộ trợn mắt một lúc, đến khi cô tỉnh táo một chút, mãi đến khi Nhan Kha tưởng cô không định nói nữa thì cô mới nhẹ giọng bảo: “Tôi lại thấy không quen cậu ấy lắm... Lục Trình Niên trong lòng tôi vẫn là Lục Tiểu Mập, còn tôi trong lòng anh ta vẫn là cô bé quê mùa hồi cấp ba năm nào. Nhưng xét về lý trí, tôi cũng biết anh ta đã không còn là Lục Tiểu Mập nữa rồi, nhưng Lục Tiểu Mập hình như... vẫn không biết rằng tôi đã không còn là cô gái trong lòng anh ta nữa rồi, anh hiểu không?”.

Diệp Tử Lộ nói rất vòng vèo, đến nỗi chính cô cũng thấy chóng mặt, nhưng Nhan Kha lại gật đầu liên tục.

“Vớ lại cũng chẳng ngang hàng với nhau, anh ta nói ở bên cạnh tôi anh ta rất thoải mái, còn tôi thì sao? Tôi lại chẳng thoải mái chút nào. Anh biết mình trong mắt người khác như thế nào, nhưng anh cũng biết rằng thực ra mình không như thế, ngược lại... tôi lại cảm thấy rất kỳ quặc, mệt.” Lúc Diệp Tử Lộ nói đến chữ cuối cùng, cô cứ úp úp mở mở.

Trước đây rất ít khi cô cảm thấy “mệt” như thế này. Nếu là trước kia, chắc chắn sau khi Lục Trình Niên bày tỏ tấm chân tình, cô sẽ cảm động, xúc động quá rồi đồng ý luôn.

Nhưng hiện giờ Diệp Tử Lộ cảm thấy mệt đến tê liệt, thỉnh thoảng đi bộ một mình trên phố, cô cảm thấy mệt mỏi, đầu óc trống rỗng, nhưng vẫn không cảm nổi lòng mà bước đi thật nhanh.

Cô luôn cảm thấy mình có quá nhiều việc phải làm.

Trong tình huống này, Diệp Tử Lộ không muốn lại phải đối phó với Lục Trình Niên nữa, tình cảm phải đến từ hai phía.

Suốt một phút đồng hồ, Nhan Kha im lặng, đến khi anh muốn nói gì đó thì Diệp Tử Lộ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đối với Diệp Tử Lộ mà nói, mỗi ngày đều như một trận chiến. Với người khác thì bình thường vất vả, hai ngày nghỉ lễ là thời gian để nghỉ ngơi, nhưng với Diệp Tử Lộ, cô đã quyết tâm không nghỉ xả hơi cả năm.

Dường như trong tiềm thức cô, một khi nghỉ ngơi thì bệnh lẽ mề sẽ tái phát.

Nhưng những nỗ lực không ngừng của cô cũng không hề uổng phí, rất nhanh, trong cương vị làm việc, Diệp Tử Lộ luôn được đánh giá cao, những đánh giá ấy giống như lời khẳng định cho sự cố gắng của cô, khiến cô ngày càng quá đà.

Vai trò của Nhan Kha, từ một người quản giáo luôn chế giễu cô “ăn không ngồi rồi”, “bùn loãng không trát nổi tường”, nay đã trở thành một bảo mẫu luôn khuyên cô phải nghỉ ngơi hợp lý, chú ý giữ gìn sức khỏe.

Diệp Tử Lộ như đang chạy thật nhanh trên con đường nổi lên trời, cô không biết đích đến ở đâu, chỉ biết chạy điên cuồng về phía trước, như thể đang bị căn bệnh thúc ép phải chạy vậy.

Cô lơ mơ biết, mình đã kéo một dây cung, nếu kéo quá căng, sớm muộn dây cũng đứt.

Và thế rồi dây cung đã đứt khi Vương Lao Lạp trêu chọc cô.

Tối hôm đấy đã rất muộn rồi, Vương Lao Lạp và Diệp Tử Lộ cực kỳ mệt mỏi, khi mệt mỏi thì người ta thường dễ cáu giận, khi Diệp Tử Lộ vào nhà vệ sinh rửa mặt thì cô nghe thấy tiếng băng luyện nghe vang lên trong phòng Vương Lao Lạp.

Từ đó khiến Diệp Tử Lộ bỗng có chút dị ứng, không hiểu sao, tâm trạng của cô rất tệ.

Đến khi cô rửa mặt xong, gặp Vương Lao Lạp đang lấy sữa trong tủ lạnh, Vương Lao Lạp đưa cô một câu: “Vừa rồi tao nghe được một từ chưa từng gặp bao giờ, tra từ điển mới biết hóa ra nghĩa là “bệnh lề mề”, vừa nhìn đã cảm thấy vô cùng thân thuộc. Chẳng phải chính là mày sao...”.

“Tao thì làm sao?” – Giọng của Diệp Tử Lộ bỗng lạnh băng, thế nhưng vì quá mệt mỏi nên Vương Lao Lạp không nghe ra.

Vương Lao Lạp vẫn đùa cợt: “Mày ấy à, chẳng phải mày thích để mọi việc đến ngày cuối cùng mới làm sao, đến ôn thi cũng đợi đến buổi tối trước hôm đi thi, là con bệnh lề mề có thâm niên, siêu bình thản còn gì”.

“Đã bao giờ tao làm hỏng chuyện chưa?” – lần này kể cả người điếc cũng nhận ra thái độ của thù địch trong giọng nói Diệp Tử Lộ, thậm chí cô còn không thể kiềm chế nổi mà dùng giọng điệu tức tối nói – “Đã bao giờ tao thực sự muốn thi đỗ mà không đỗ chưa? Đến đọc sách mà lúc nào cũng có kế hoạch đẩy được chưa? Mày mới là đồ lề mề”.

Vương Lao Lạp kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Diệp Tử Lộ, hoàn toàn không hiểu tại sao câu nói đùa của mình lại đắc tội với cô.

Đương nhiên, cô cũng không hiểu nổi.

Trong phút chốc, Diệp Tử Lộ cảm thấy khó chịu hơn bao giờ hết, như thể trước mặt bàn dân thiên hạ, Vương Lao Lạp không hề kiêng nể mà tiết lộ vết sẹo của cô, nói với người khác rằng “Nhìn xem, cô gái này có vết lõm loét to không này”.

Đau như bị kim châm.

Diệp Tử Lộ đóng “sầm” cửa, đầu cô ù đi, lồng ngực như có một ngọn lửa vô hình, đầu cô nóng như có lửa đốt. Xét về lý trí, đương nhiên cô biết Vương Lao Lạp chỉ thuận miệng đùa thôi, tuy EQ của Diệp Tử Lộ thấp nhưng cũng không thấp đến mức đó, cô vẫn phân biệt được lời nói đùa và nói ác ý.

Nhan Kha cũng nói đùa rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ cô coi là thật, nhưng lúc này rõ ràng biết mình như bị thần kinh nhưng cô không thể nhịn được mà nổi khùng lên.

Nhan Kha trong phòng cũng nghe thấy hết mọi chuyện bên ngoài, anh đang đọc báo phải ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô.

Sắc mặt Diệp Tử Lộ rất tệ, theo những gì Nhan Kha biết về Diệp Tử Lộ, chỉ cần nhìn qua là anh biết cô thực sự chẳng suy nghĩ gì, chỉ đơn thuần là phần nộ, đến nỗi sắp nổ tung rồi. Diệp Tử Lộ im lặng một lúc, cô đứng dựa vào cửa phòng suốt nửa tiếng đồng hồ, lý trí không biết đã bay đi đâu giờ cuối cùng cũng trở lại. Cô hít một hơi sâu, hối hận vì hành động khi nãy của mình.

Sau một hồi quan sát kỹ càng, Nhan Kha nhận ra lý trí của cô đã quay trở lại, lúc định nói vài câu thì thấy Diệp Tử Lộ chần chờ một lúc, quả nhiên cô lại mở cửa ra, chạy đến phòng bếp lấy hai hộp sữa chua to dùng cô mới mua ở siêu thị về, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Vương Lao Lạp, cúi đầu nói: “Đây là vị mới ra, cũng không biết có ngon không, thế nên... bọn mình dũng cảm ăn thử đi?”.

Cô cũng có một ưu điểm là vừa cáu giận xong, một khi nhận ra mình sai thì lập tức sẽ hối lỗi.

Vương Lao Lạp đi ra, quyết định không thù dai nữa, lấy một hộp sữa chua, rồi đập vào lưng Diệp Tử Lộ một cái, cứ thế, hai người xem như đã làm lành.

Xem ra, đây chỉ là một cuộc đấu võ mồm, hai cô gái ở cùng nhau, thế nào cũng có xung đột vì mấy chuyện nhỏ nhặt, nhất thời không kìm chế được nóng nảy, tuy nhiên mức độ thậm chí còn chưa đạt đến cãi nhau. Mặc dù vậy, trong lòng Diệp Tử Lộ đang chôn một quả mìn, từ đó cô nhận thức rõ rệt nỗi sợ hãi của mình.

Người thắng cuộc sẽ càng sợ thất bại.

Diệp Tử Lộ không thể không sợ căn bệnh lẽ mề, những người khác đều không thể không sợ hãi những căn bệnh quấy nhiễu cuộc sống của họ, cô đã chấp nhận chính mình, nhưng mãi mãi không thể tha thứ.

Cô cảm thấy nội tâm của mình không hề vững chắc, cũng không hề kiên cường. Nếu như đã đủ vững chắc thì không thể bị căn bệnh lẽ mề quấy nhiễu. Cô cảm thấy mình yếu đuối đến đáng thương, tất cả những phẩm chất tốt đẹp mà nhân vật chính trong truyện cần có cô đều không có, cô không dũng cảm, không thông minh, thậm chí còn chẳng lương thiện.

Diệp Tử Lộ cảm thấy mình rất thảm hại, tồi tệ.

Đôi khi, người ta không thể ngăn cản sự ảnh hưởng của sự thay đổi hormone tới tâm trạng của chính mình, những tháng ngày vui vẻ đã qua đi, thì những ngày tâm trạng u ám ắt sẽ đến. “Thịnh cực tất suy” là một quy luật tự nhiên, mặt trời không phải lúc nào cũng ở trên đầu ta, rồi sẽ có trăng, có sao thay thế.

Đôi khi, “đỉnh cao” thực ra không phải là một từ có nghĩa tốt, vì sau “đỉnh cao” sẽ là “xuống dốc”.

Trên đời này chẳng ai mà không “xuống dốc”, trừ phi chấp nhận chết trên “đỉnh cao”.

Sau mấy tháng liên tiếp “may mắn”, Diệp Tử Lộ cũng bắt đầu sợ hãi sẽ “xuống dốc”, trong lòng cô cứ phấp phỏm lo lắng, đặc biệt là sau vài tháng làm việc ở công ty mới. Và cái bánh từ trên trời bắt đầu rơi xuống.

Hôm ấy sếp bỗng dừng tìm gặp và hỏi cô: “Tiểu Diệp, đã có người yêu chưa?”.

Diệp Tử Lộ ngơ ngác lắc đầu.

Sếp nghĩ một lúc lại hỏi: “Em có hộ khẩu thành phố này đúng không?”.

Diệp Tử Lộ gật đầu.

Sếp nhìn cô rồi cười: “Đừng căng thẳng, có hộ khẩu thành phố là tốt, em đỡ phải lo lắng nhiều. Tôi đã xem qua hồ sơ và kinh nghiệm của em, học lực tạm ổn, em còn trẻ, biết cầu tiến, mấy tháng nay mọi người đánh giá rất cao em, bây giờ có việc này không biết em có muốn...”.

Phải mất nửa phút Diệp Tử Lộ mới tiêu hóa xong lời nói của sếp. Bên phía văn phòng đại diện của công ty ở ngoại thành cần người từ tổng công ty điều xuống, về cơ bản là được cử xuống quản lý, còn mất một năm đào tạo quản lý, quản lý ở đó một năm. Hai năm sau sẽ được điều chuyển trở lại, sau đó được trực tiếp thăng chức lên hàng quản lý bậc trung.

Hơn nữa nơi “ngoại thành” này cũng không xa lắm, thực ra đi tàu cũng chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ, cuối tuần hoàn toàn có thể trở về nhà, nếu nhà có việc gấp thì cô cũng có thể về ngay.

Sếp cho cô về chuẩn bị một lúc, bàn giao lại công việc, cuối tháng thì đi. Diệp Tử Lộ chết ngất vì cái bánh khổng lồ này.

Cái bánh này khiến cô ngơ ngẩn đi về, chưa kịp bình tĩnh lại thì Vương Lao Lạp đã chạy đến bảo cô: “Diệp Tử, tao bảo cái này”.

Diệp Tử Lộ ngây người, không biết hôm nay là cái ngày gì mà ai cũng có chuyện muốn nói với cô, cuộc sống vốn ngày nào cũng như ngày nào nay như bị ấn nút tua, bỗng nhiên, tất cả mọi chuyện đổ ập xuống khiến cô không thể đối phó kịp.

“Đột trước tao định đổi sang công việc khác, hôm nay bên đấy chính thức thông báo” - Vương Lao Lạp nói - “Bảo tao nhanh chóng đến nhận việc”.

“Hả? Cái trường lần trước mày bảo đấy á?” - Diệp Tử Lộ nhất thời quên bég chuyện của mình, hét ầm lên - “Thật á? Vương Tiểu Hoa, mày trâu bò thật đấy!”.

Vương Lao Lạp quá bất ngờ nên có chút ngại ngùng: “Tất nhiên là không làm giáo viên, tao... tao vẫn chưa đủ trình độ, chỉ là trước mắt làm trợ giảng, thế thì tao có thể học ké, tao nghĩ rồi, đến khi ngoại ngữ thật

vững, tao sẽ nộp đơn xin làm giáo viên. Khi được làm giáo viên rồi vẫn sẽ tiếp tục học, rồi đi thi chứng chỉ phiên dịch ở Bộ Giáo dục, sau đó lại tham gia một khóa học dịch cabin, tao muốn sau này được dịch cabin”.

Vương Lao Lạp kể, đôi mắt của cô ấy như sáng bừng lên, con đường sau này của cô ấy dường như đã được hoạch định rõ ràng, mỗi bước đều có cột mốc, mỗi bước đều có phương hướng.

Cô ấy nhất thời hưng phấn quá mua về một quyển sách cổ chẳng liên quan gì đến cuộc sống của cô ấy và một bản dập tranh, cái nào cái nấy cong queo như đồ đồng nát, sau đó đổi được vài tệ cùng Diệp Tử Lộ đi mua kem giảm giá ở cổng siêu thị.

Vương Lao Lạp bắt đầu một cuộc sống thực sự, từ một kẻ thích gây sự, hận thù cả nhân loại nay đã trở thành một người có mục tiêu, cuộc sống mỗi ngày đều như một trò chơi mà cô ấy cần thăng cấp, khiến cho người ta vừa vất vả vừa vui vẻ. Diệp Tử Lộ biết, cô bé Tiểu Hoa như bông bồ công anh bay đi khắp nơi, cuối cùng cũng đã có vị trí ở thành phố rộng lớn đến mức xô bồ này, đã tìm được lối đi cũng như một chỗ đứng nhỏ bé cho chính mình.

Đôi khi, tạo chỗ đứng cho mình không nhất quyết phải có tiền, có quyền, có nhiều người ủng hộ, chỉ cần đôi chân ta có thể đứng vững mà thôi.

Sau này nếu có người sỉ nhục lòng tự tôn của cô ấy, hạ thấp giá trị bản thân cô ấy, cô ấy sẽ không cần phải tức giận đến nỗi không có chỗ xả, phải lôi dao ra mài lúc nửa đêm nữa. Vương Lao Lạp có thể quang minh chính đại ngẩng cao đầu, nói với họ rằng: “Không cùng suy nghĩ ắt sẽ có cái nhìn khác nhau, cảnh giới tinh thần của chúng ta rõ ràng không cùng một đẳng cấp”.

Sau này con cô ấy có thể tự hào nói với bà bè rằng: “Mẹ của mình là một phiên dịch cabin cực kì lợi hại, thuộc thành phần trí thức cao cấp, mẹ mình có thể kiếm rất nhiều tiền, mua cho mình rất nhiều quần áo đẹp, có thể cho mình một cuộc sống đầy đủ, cho mình đi học ở trường danh tiếng”.

Lúc đó, cô gái vừa có những bước tiến đầu tiên - Vương Lao Lạp có chút phấn khích, sau đó mới nhớ ra chuyện chính: “À, đúng rồi, tao bảo, Diệp tử này, bên đó cũng ổn nhưng vẫn đề duy nhất cách chỗ bọn mình quá xa, từ nhà bọn mình qua đó phải bắt hai chuyến xe bus, chứ không thể ngày nào cũng đi taxi được, nên tao nghĩ... chắc mấy hôm nữa, tao sẽ chuyển nhà”.

Diệp Tử Lộ ngớ người, cô bỗng nhớ ra, nếu mình ra ngoại thành làm việc, chỉ có cuối tuần mới về nhà thì thuê căn nhà này làm gì nữa, cô cũng định về nhà mẹ ở.

Hai người bọn họ, từ hai cô gái xa lạ tình cờ gặp nhau, đã trở thành những người bạn cùng nhà, cùng nhau chung sống nhưng không hề quấy nhiễu nhau, sau đó cùng nhau cố gắng, cùng nhau trải qua vô vàn những chuyện đen đủi, trở thành những người bạn tốt cùng khóc cùng cười, duyên phận thật kì diệu... nhưng giờ lại sắp phải xa nhau.

Diệp Tử vừa mừng cho Vương Lao Lạp, vừa buồn vì không nỡ xa nhau, hơn cả là lo lắng cho con đường phía trước của bạn cô.

Nhìn lại hơn hai mươi năm cuộc đời của mình, hình như trước giờ cô chưa từng thành công, cô đã không còn nhớ cảm giác thành công như thế nào nữa rồi. Chuyện sắp nói, ban đầu khiến cô vui đến nỗi không nhớ họ mình là gì, nhưng vui vẻ qua đi, cô lại bắt đầu lo lắng, như thế trong bóng tối, có một cặp mắt đang nhìn cô chăm chăm, đợi nhìn thấy cô đắc ý vênh váo, sau đó cho cô ăn một tát, khiến cô biết mình đang ở đâu.

Việc này nhất định sẽ thất bại, trong lòng Diệp Tử Lộ thấp thoáng có dự cảm bi quan này, cô không thể tin nổi vận may của mình, cô mang tâm trạng hoang mang leo lên giường, ôm gối xoay người, thuận miệng nói với Nhan Kha trên tủ đầu giường: “Gấu Kha, tôi có chuyện muốn nói...”.

Nhan Kha không lên tiếng.

“Gấu Kha, tôi...” - Diệp Tử Lộ im bật, vì cô nhìn thất đôi mắt vô hồn của con gấu bông, thế là cô thở dài - Nhan Kha không ở đây.

Năm nay mùa hè đến muộn, thời tiết nóng dần lên, thời gian Nhan Kha quay trở về thân xác của mình nhiều gấp đôi, Diệp Tử Lộ cũng quen dần với việc Nhan Kha năm lần bảy lượt tự nhiên mất tích.

Cô tiện tay cầm con gấu bông trên tủ đầu giường lên, nhìn đôi mắt vô hồn kia, cô thuận tay lấy bút mực đen bên cạnh lên, mở một nụ cười mờ ám, cô định vẽ một vòng tròn quanh đôi mắt lác của con gấu bông, cho nó trở thành một con gấu trúc!

Thế là cô hí hửng ngồi vẽ được một nửa. Cánh tay vẽ do bị đè lên khiến Diệp Tử Lộ bất chợt run tay một cái, cây bút rơi từ trên giường xuống đất, tim cô cũng đập liên hồi theo âm thanh đến bất chợt ấy. Trong phút chốc, cô có một cảm giác kì lạ như thế... Nhan Kha sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

Nụ cười mờ ám trên khuôn mặt Diệp Tử Lộ bỗng cứng lại, cô bắt đầu hoang mang.

Giống như khi cô còn bé, rời khỏi vòng tay của người lớn, một mình đứng giữa biển người, không biết phải xoay sở ra sao. Giống như hồi tiểu học phải học bơi, sau khi học xong động tác cơ bản và cách lấy hơi, ngày

đầu tiên cô giáo lấy cái phao bơi trên lưng cô đi, ném cô xuống nước một mình.

Cô sắp phải xa Vương Lao Lạp rồi, hiện giờ, Nhan Kha cũng sắp đi.

Diệp Tử Lộ giật mình, cô nhận ra chỉ còn lại mình cô đơn độc nơi đây.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Nhan Kha vẫn chưa quay trở lại, một tuần nữa là Vương Lao Lạp chuyển đi, đến cuối tuần, Diệp Tử Lộ trả lại nhà cho chủ nhà, sắp xếp lại hành lý của mình rồi chuẩn bị bắt đầu cuộc hành trình mà cô luôn lo sợ bất an.

Trước khi lên tàu, mẹ dặn dò cô rất kĩ càng, cô hứa với mẹ sau khi sang bên kia, cô nhất định sẽ gọi điện thoại báo ngay. Cùng lúc đó, một người đàn ông đã hôn mê hơn nửa năm mở mắt như một kỉ tích trước ánh mắt mong đợi căng thẳng của người thân và bạn bè.

Chương 13: Lột xác

Tuy cuộc sống ăn không ngồi rồi trước kia của Diệp Tử Lộ lúc nào cũng tràn ngập niềm vui nhưng phần lớn chỉ là những niềm vui cô tự tưởng tượng ra.

Tính cô vốn không tò mò, nên cho dù vẫn còn trẻ nhưng lại rất thích an phận ngồi một chỗ. Giới hạn cho sự tò mò của cô với những thứ mới mẻ chỉ bó hẹp trong phạm vi ra siêu thị mua vị sữa chua mới trở xuống mà thôi chứ cô không hứng thú với việc tìm hiểu kĩ hơn. Thậm chí cô cũng chẳng

chạy theo những sản phẩm công nghệ đời mới như bạn bè, điện thoại với máy tính toàn dùng hỏng rồi mới thay.

Đã năm sáu năm nay Diệp Tử Lộ chẳng thay đổi kiểu tóc, cô cũng chẳng thích du lịch, nên không thể cảm nhận được “cảm giác mới lạ và thoải mái khi đặt chân đến một vùng đất mới” trong truyền thuyết. Từ trước đến nay “vùng đất mới” chưa bao giờ là thứ đem tới cho cô cảm giác thỏa mái, mà ngược lại khiến cô khó chịu, khiến cô mất đi cảm giác an toàn.

Vậy nên mỗi lần bước chân vào môi trường mới, Diệp Tử Lộ đều rất khổ sở, cho dù là việc mua sắm đồ dùng hằng ngày, thích ứng với môi trường xung quanh hay việc nhớ đường đều có thể khiến cô như muốn nổ tung. Xét về lý trí, Diệp Tử Lộ biết, cơ hội công tác lần này rất có lợi cho sự nghiệp sau này của cô, ngoài việc vất vả ra thì chẳng có gì không tốt cả, nhưng điều đó cũng chẳng khiến cô bớt buồn hơn là bao.

Khi tàu hỏa bắt đầu chầm chậm lăn bánh, Diệp Tử Lộ cảm thấy mình như một con ốc sên bị mất vỏ, vừa buồn, vừa lo lắng.

Tuy tàu hỏa đã đi êm rồi, nhưng cô vẫn hơi chóng mặt khi đọc sách, xung quanh toàn là người lạ, cô không thích bắt chuyện với người lạ, thế nên chỉ dựa vào lưng ghế ngủ một giấc, nhưng vừa nhắm mắt, Diệp Tử Lộ lại nghĩ đến muôn vàn nỗi khó khăn khi đến chỗ làm mới. Cô lại lo lắng, cảm thấy dạ dày bắt đầu tiết axit, đến ngủ cũng chẳng ngủ được, thế là đành phải ngồi ngây ra.

Tâm trạng tồi tệ ấy tiếp tục kéo dài đến khi người bên ấy sắp xếp chỗ ở cho cô. Một căn phòng cũ, chưa nối mạng internet, bụi phủ dày đặc, Diệp Tử Lộ mất cả một buổi chiều quét dọn, chẳng có đồ đạc gì, cô phải mua mới lại hết. Hóa ra những đồ đạc nhỏ bé vật vãnh trong nhà mà xưa nay cô chẳng quan tâm, giờ đây không có chúng, cô mới nhận ra khó sống nhường nào.

Nếu như nói sự khủng hoảng mà môi trường mới đem tới cho cô chưa là gì thì có lẽ công việc mới khiến cô thực sự khổ sở.

Công ty này mới thành lập cuối năm ngoái, đến quy mô ban đầu còn quá bé, nhân viên phối hợp vẫn chưa nhịp nhàng thậm chí sau khi cô đến, rất nhiều máy móc mới dần dần được lắp đặt. Diệp Tử Lộ cứ nghĩ rằng mình là nhân viên mới, đến đây rồi sẽ được kiến tập rồi sau đó mới quản lý theo đúng tuần tự, nào ngờ mới đến, chưa biết gì đã có một đống việc đã đổ lên đầu cô.

Cô phải xử lý rất nhiều việc không theo quy tắc, tiếp xúc với những người khác nhau, đặc biệt là đồng giấy tờ hành chính cần phê duyệt, cô hoàn toàn mờ mịt về mấy chuyện này, đến quy trình xin con dấu còn chưa hiểu rõ, chỉ có thể ngày ngày chạy đến cơ quan này cơ quan nọ để tìm người hỏi.

Lực bất tòng tâm, cô hoàn toàn chẳng trông cậy được gì ở người khác, còn người ta thì toàn trông cậy ở cô.

Cô là người được tổng công ty điều tới, không dựa vào cô thì dựa vào ai đây?

Ở đây, Diệp Tử Lộ không có bạn thân, vì cô có chức vụ cao nên những người khác ai ai cũng giữ khoảng cách với cô, dù có túi thân uất ức đến cỡ nào cũng phải chịu đựng một mình. Tuy đã tốt nghiệp được 4 năm nhưng ngoài chút kinh nghiệm đấu tranh ở cơ quan tích lũy được ra, Diệp Tử Lộ vẫn chưa chịu quá nhiều thử thách ngoài xã hội, bốn chữ “sứt đầu mẻ trán” đã không đủ để miêu tả trạng thái cuộc sống trong mắt cô nữa rồi.

Diệp Tử Lộ vốn định sau khi mọi việc đi vào ổn định thì mỗi cuối tuần sẽ về nhà một lần, nhưng vì quá bận rộn nên cứ lần lữa mãi, đến khi cô về

nhà lần đầu thì đã là một tháng sau rồi.

Một tháng vừa qua, Diệp Tử Lộ gầy đi mất ba bốn cân, người cô vốn đã chẳng có mấy thịt rồi, giờ trông càng như cái xác khô di động. Mỗi lần soi gương, Diệp Tử Lộ lại cảm thấy mình hoàn toàn có thể trà trộn vào đội quân đầu lâu của các pháp sư linh hồn, có khi lại được làm đội trưởng cũng nên.

Giờ đây, cuối cùng Diệp Tử Lộ đã nhất thời quên đi đám mây u ám mang tên bệnh lề mề đang bao phủ trên đỉnh đầu cô. Cô bắt buộc phải tích cực, phải chủ động vì cô phải phụ trách rất nhiều việc. Con người luôn phải đối mặt với ít nhiều trách nhiệm, không thể trốn tránh.

Nhưng cho dù lý lẽ rõ ràng như thế, lời tuyên bố danh thép như thế, vào một buổi tối, khi cô mệt mỏi về nhà, bật đèn lên thì nhận ra đèn đã cháy, khi ấy cảm giác bất lực như con sóng nhấn chìm Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ quờ quạng tay chân, nhìn bóng đèn cứ chập chờn mãi mà không sáng nổi, cô cũng chẳng biết sửa, chỉ có thể mặc quần áo, đi đến một cái siêu thị nhỏ ở cổng tiểu khu mua một cái đèn bàn hạ giá về. Cô xách đèn bàn về, một thân một mình vật vờ thê thảm trên con đường nhỏ hẹp, trong bóng tối bao trùm vì đèn đường hỏng, đã thế còn bất cẩn giảm phải vào đuôi con mèo hoang.

Con mèo gào lên thảm thiết, không chút nể nang giơ móng vuốt ra cào cô một cái, may mà quần cô dày nên con mèo không cào vào da thịt.

Diệp Tử Lộ giật mình nhảy về phía sau, ngã cả vào thùng rác, cô và con mèo hoang trợn mắt nhìn nhau trừng trừng một lúc, sau đó cô bỗng đứng giữa đường khóc âm lên.

Con mèo hoang đang nhún chân chuẩn bị chiến đấu đến cùng với cô nhưng không ngờ kẻ địch lại tung chiêu bất ngờ như thế, tiếng gào khóc đình tai nhức óc của cô khiến con mèo dựng ngược cả lông lên, nó kêu “meo meo” một tiếng rồi nhảy lên nóc nhà, bỏ đi đầu không ngoảnh lại.

Diệp Tử Lộ chán nản đến mức này rồi, xấu hổ cũng mặc kệ, cô không quan tâm trên đường có người không mà cứ thế đứng ngay đầu phố khóc lóc thảm thiết. Đến khi cạn nước mắt cô mới thút thít bước những bước nặng nhọc, trở về ngôi nhà mà cô chẳng có chút cảm giác thân thuộc và an toàn nào, làm bạn với con đường tăm tối phía trước.

Diệp Tử Lộ lấy giấy vệ sinh lau mặt, lau hết nước mắt nước mũi, nằm ngửa trên chiếc giường đơn vừa lạnh vừa cứng, nhìn căn phòng chật hẹp và xa lạ, lao tâm khổ tứ, cố tìm ra lý do để cô thành công.

Đáng tiếc, không có.

Diệp Tử Lộ như thế đã nhìn thấy hình ảnh mình chán chường trở về hai năm sau, thất bại ra sao, một lần nữa trở thành một con sâu bọ khiến mọi người hy vọng rồi lại thất vọng, đi trên con đường thênh thang của một phụ nữ trung niên tầm thường.

Đến tận 3 giờ đêm hôm ấy, Diệp Tử Lộ vẫn chưa ngủ được, càng muốn ngủ lại càng tỉnh, ván giường cộm đến mức xoay người cũng khó, cuối cùng cô ý thức được mình không thể tiếp tục thế này, cô cố gắng thả lỏng tinh thần nhất có thể. Cô bắt đầu áp dụng cách cũ, lấy những nhân vật tài giỏi trong phim ảnh, tiểu thuyết làm hình mẫu, tưởng tượng mình là một đấu sĩ trong trận đấu bò tốt, như thế chẳng có việc gì là mình không làm được.

Thế nhưng bây giờ, chiêu đó cũng thất bại rồi.

Sự thành công mang tính chất giai đoạn trong cuộc chiến chống lại bệnh lề mề đã để lại cho cô một di chứng nhỏ, ví dụ như vạch rõ ranh giới với sự ảo tưởng.

Cô không thể tiếp tục tự thôi miên mình rằng cô ở cùng một đất nước với những anh hùng bảo vệ trái đất, cái gì cũng có hai mặt của nó, khi cô không tiếp tục lún sâu vào ảo tưởng nữa thì cũng là lúc cô không được nổi ảo tưởng ấy an ủi.

Ngày hôm sau, vì Diệp Tử Lộ thức trắng đêm nên cô phải lo lắng dùng kem che khuyết điểm, bôi trắng phớt như geisha Nhật Bản để che đi quầng thâm dưới mắt, lo lắng run rẩy đến cơ quan. Nhớ khi xưa, Diệp Tử Lộ từng lấy câu danh ngôn “ba mươi năm đầu ngủ không chịu dậy thì ba mươi năm sau ngủ không ngon” để từ bỏ thói quen ngủ suốt ngày của cô. Thật không ngờ cũng có ngày cô phải mất ngủ vì áp lực công việc.

Ở công ty, đã vô số lần cô muốn trốn về nhà, nói với sếp rằng cô không đảm đương nổi vị trí này, chỉ cần một cái ồ thoải mái, cả đời ăn không ngồi rồi cũng được. Nhưng từ trước đến nay Diệp Tử Lộ chỉ có ý muốn ăn không ngồi rồi chứ không có cái phúc phận ấy. Cô nhu nhược đến nỗi muốn bỏ chạy thế nhưng vì sợ mất mặt nên không dám.

Diệp Tử Lộ cũng đã từng muốn tìm một người để than vãn, nhưng bạn bè của cô, hoặc là siêu nhân như Hồ Thiên, hoặc là hiếu thắng như Vương Lao Lạp, cho nên cô không thể chia sẻ với ai được.

Thậm chí Diệp Tử Lộ cũng không thể gọi điện kể khổ với mẹ được, mối quan hệ giữa mẹ và cô đã thay đổi từ lâu rồi, hiện giờ vì lý do sức khỏe, mẹ cô không được tức giận, cũng không được lo lắng. Từ một đứa sâu bọ chỉ gọi điện về nhà xin tiền giờ cô đã trở thành người phải chăm sóc mẹ.

Có lẽ ai khi còn trẻ cũng phải trải qua giai đoạn này, chẳng chắc chắn được điều gì, mỗi ngày đều hoài nghi chính mình, tất cả mọi nỗ lực đều không thấy thành quả, không biết rồi con đường sau này sẽ đi về đâu, mệt mỏi đến nỗi lo lắng, không muốn nán lại một nơi nào đó dù chỉ một giây. Cô không biết rồi cô sẽ trở thành một người ra sao trong tương lai, lo lắng chẳng muốn làm việc gì, nhưng chẳng còn cách nào khác, cô chỉ có thể tiếp tục chịu đựng mà thôi.

Nhưng “trải nghiệm” nhờ ta chịu đựng mà có được, tất cả những gì ta trải qua, thực ra chính là những nỗi khó khăn mà người ta phải chịu đựng chồng chất lên mà thành thôi. Chỉ có chịu đựng mới có thể trưởng thành, trở thành một người mình đồng da sắt, mới có thể nhận ra những nhọc nhằn đó sau này đáng quý biết chừng nào.

Đối với Diệp Tử Lộ, hai tháng đầu là khó khăn nhất, khi giai đoạn đen tối qua đi, cuối cùng cô cũng bắt đầu xử lý được một số công việc, cả căn phòng nơi cô sinh sống cũng bắt đầu mang những dấu ấn riêng của cô, dần dần trở thành “ngôi nhà” – nơi cô cảm thấy thoải mái và tự do.

Đúng lúc ấy, Diệp Tử Lộ nhận được tin nhắn từ một số máy lạ.

“Này củi mục! Tôi là Nhan Kha đây, Hồ Hán Tam^[1] tôi quay trở lại rồi đây!”

[1] Hồ Hán Tam là một nhân vật kinh điển trong bộ phim “Sao đỏ lấp lánh” của Trung Quốc, lời thoại kinh điển trong phim của ông là: “Hồ Hán Tam tôi trở lại rồi đây!”.

Những ngày tháng vừa qua của Nhan Kha không vui tươi như tin nhắn kia của anh, anh vẫn phải sống trong cảnh khổ sở không thể tự chăm sóc cho mình.

Trải qua những tháng này khổ sở này, anh quyết tâm sau khi sức khỏe hồi phục sẽ chăm chỉ tập thể dục, sau này anh sẽ quý trọng mỗi ngày, nhất định phải đặt sức khỏe lên hàng đầu. Anh không muốn đợi đến lúc về già lại phải nằm trên giường bệnh, trải qua nỗi đau khổ này thêm một lần nữa.

Quá trình hồi phục thực sự vô cùng tàn ác, chỉ có thể dùng từ “vô cùng tàn ác” để miêu tả.

Nhan Kha băn khoăn, cái đồ như Diệp Tử Lộ ấy à, đại não khiếm khuyết, tiểu não phát triển không bình thường, ngộ nhỡ sau này mình liệt giường không làm gì được thật thì chẳng lẽ mong đợi cô ta chăm sóc? Anh vừa nghĩ tới điều này đã thấy tương lai mù mịt, sống không bằng chết. Một lúc sau, anh cảm thấy mình thật hèn hạ. Tương lai tăm tối và số phận hẩm hiu ấy không khiến anh từ bỏ ý muốn được ở bên cô nhóc ấy.

Đúng, Nhan Kha cứ như thể tẩu hỏa nhập ma, nỗi đau khổ khi phục hồi sức khỏe không thể tả nổi, mỗi lần cảm thấy không thể chịu nổi nữa, anh lại nhớ đến hình ảnh Diệp Tử Lộ ngồi trên giường khóc lúc nửa đêm. Cứ mỗi lần nghĩ đến, anh lại bắt đầu cảm thấy khó chịu. Đôi khi anh tự hỏi chính mình, tại sao lại như vậy?

Diệp Tử Lộ chẳng phải đại mỹ nhân khiến người ta nhìn mà mắt sáng lên, mặt mũi cũng chẳng xinh đẹp lắm, người thì thẳng đuột như cái bàn giặt quần áo, lại cộng thêm quả tính cách đáng xem thường, nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng thấy có điểm gì hấp dẫn. Nhan Kha không thể hiểu nổi tại sao mình lại thích cô, cuối cùng đành rút ra một kết luận – Tuy anh đã từng tiếp xúc với rất nhiều cô gái, nhưng tiếp xúc lâu dài thì chỉ có một người, không phải ai cũng trải qua những tháng ngày dựa vào nhau mà sống với anh, anh cảm thấy chắc mình sẽ chẳng bao giờ quan tâm, thật lòng với ai như thế, như thế... chỉ có thể là cô thôi.

Hằng ngày Nhan Kha phải hồi phục sức khỏe, phải ở bên bố mẹ, còn phải theo dõi thị trường, lập kế hoạch cho sự nghiệp của mình... cộng với việc sau khi được phép dùng điện thoại, anh gọi ngay cho Diệp Tử Lộ. Nhưng ai ngờ cuối cùng anh không tìm thấy Diệp Tử Lộ.

Nhưng Nhan Kha không bỏ cuộc, anh đành gọi điện tới nhà mẹ cô, giả vờ là bạn hồi đại học của Diệp Tử Lộ, lúc ấy anh mới biết cô bị điều đến làm việc ở ngoại thành, đến nơi khác phá hoại rồi. Có số mới của Diệp Tử Lộ, anh đã nhắn cho cô một tin nhắn có giọng điệu thân mật và nhẹ nhàng.

Nhờ có quãng thời gian thích ứng lại với cuộc sống này, Nhan Kha biết rằng, quan hệ giữa anh và Diệp Tử Lộ rất gần mà cũng rất xa. Anh đã từng sống trên đầu giường của một cô gái lâu như vậy, nên cũng biết được tất cả những việc riêng tư của cô, gây lộn với cô, chẳng có gì là không kể cho nhau được nhưng xét cho cùng, thứ thân thiết với cô là con gấu của cô, chứ cô không hề quen một người tên là “Nhan Kha”.

Việc này tất nhiên rất bất bình thường, Diệp Tử Lộ có thể sống cùng một con gấu của cô chứ không thể sống cùng một người khác, nếu hai người gặp nhau lúc này nhất định sẽ cực kỳ ngại ngùng.

Nhan Kha thấy trước mắt đây là thời cơ tốt nhất. Diệp Tử Lộ không thể quay lại, anh cũng không xuống giường được, hai người không thể gặp nhau.

Nhan Kha hay nhắn tin, gọi điện cho cô. Giống như hồi xưa, trêu đùa cô thoải mái, như thể anh chỉ là một con gấu bông biết dùng điện thoại, khi có nhiều thời gian hơn. Nhan Kha kể cho cô một vài chuyện của mình, ví dụ như kêu ca ở bệnh viện khó chịu, kể đôi điều về bố mẹ và bạn bè anh, giúp cô dần quen và chấp nhận một sự thật từ trong tiềm thức rằng anh là người.

Có lúc điều trị quá vất vả, Nhan Kha cũng không trụ nổi mà trở nên yếu đuối, muốn tìm chút an ủi.

Vào một ngày trời âm u, anh mệt mỏi từ tận trong xương cốt, mồ hôi đầm đìa nằm trên giường chịu đựng sự đau đớn khi phải căng các bắp thịt, anh muốn gào ầm lên, nhưng không thể, mẹ anh đang lau nước mắt đứng cạnh, chỉ cần anh lộ ra một tia đau đớn nào thì rất có thể bà sẽ lại nước mắt đầm đìa.

Nhan Kha không thể chịu đựng nổi, gân xanh nổi cuồn cuộn trên cánh tay cầm điện thoại. Trong lúc ý thức dần mê man, mồ hôi như tắm, anh nhắn tin cho Diệp Tử Lộ: “Tôi sắp tu thành tiên rồi”.

Ngay sau đó Diệp Tử Lộ nhắn lại: “Chẳng trách bên chỗ tôi sấm chớp ùng đoàng, hóa ra là giúp anh vượt qua kiếp nạn”.

Nhan Kha vất vả xoay cái cổ cứng đờ của mình, cảm thấy gối đã ướt đầm rồi, thế nhưng anh vô thức nở một nụ cười: “Chiến hữu, chúng ta sắp tiên phạm cách biệt rồi, cô có cảm tưởng gì không?”.

Diệp Tử Lộ nói: “Thiện tai thiện tai, thế là trong tam giới đã bớt đi một mối họa lớn, nghe được tin vui này, tại hạ vui mừng khôn xiết, nên ăn mừng khắp nơi, cần phải đi báo cho bà con gần xa biết ngay”.

Trước ánh mắt khó hiểu của hộ lý, Nhan Kha cười phá lên như điên như dại.

Đến khi liên lạc với Nhan Kha, Diệp Tử Lộ mới nhận ra mình có thể tìm người để xả nỗi vất vả và khổ sở của mình trong quãng thời gian này, thế nhưng cô cũng kinh ngạc nhận ra, cho đến hiện tại, cô chẳng thể kể lể gì. Không phải không có gì để kể với Nhan Kha mà là cô không thể kể nỗi uất ức và khổ sở với anh.

Ngày xưa, cuộc sống khắc nghiệt đã tách cô ra khỏi những người xung quanh, khiến cô hằng ngày đau khổ soi gương nói “Tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt, tôi vẫn còn trẻ, có thể cho tôi thêm thời gian không”, cô vừa nghĩ vậy, vừa cảm thấy xấu hổ, các cụ ngày xưa mười hai tuổi đã làm tể tướng, cô sắp ba mươi đến nơi rồi mà vẫn chưa muốn trưởng thành.

Giờ phải trải qua sự hành hạ dai dẳng này, cuối cùng cô cũng lột xác để tự lập.

Đến ngày hôm nay, Diệp Tử Lộ nhận ra, mình có thể đứng vững chấp nhận mọi phong ba bão táp trên thế gian này, cô đã không còn nũng nịu như ngày nào nữa.

“Chấp nhận những thứ đáng chấp nhận, quyết định những việc đáng quyết định, thân nhiên gánh vác hậu quả” – việc mà “người lớn” cần làm, nói phức tạp cũng được, mà nói đơn giản thì thực chất chỉ cần làm được ba việc này thôi.

Cứ thế, trong lúc chính mình cũng không để ý, cô đã trưởng thành rồi.

Năm nay cô rất bận rộn, đến tận kỳ nghỉ Tết mới tạm thở phào nhẹ nhõm. Mùa đông ở miền Bắc lạnh và khô, sương gió lạnh thấu xương, nhưng không lạnh lòng mà như mang theo hương vị Tết ấm áp và tươi mới.

Khi Diệp Tử Lộ bước ra khỏi nhà ga, gió lạnh tạt vào mặt nhưng cô lại không cảm thấy lạnh, cô đã đi xa hơn nửa năm, mà đây lại là một kỳ nghỉ khá dài. Lúc cô kéo hành lý ra khỏi ga, Nhan Kha bỗng gọi điện tới.

Nhan Kha tìm cô chẳng việc gì, hầu như là rảnh rồi muốn buôn chuyện với cô, lúc Diệp Tử Lộ bước qua cổng, vừa xuất trình vé tàu vừa thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, lần trước anh bảo với tôi là nhà anh ở đâu ấy nhỉ?”.

Đúng lúc đó Nhan Kha đang chống gậy đi trong phòng khách, vất vả luyện tập đi lại, nghe vậy thì nói: “Tiểu khu 3, đường Hoa Viên... cô hỏi làm gì?”.

Diệp Tử Lộ: “Kỳ nghỉ Tết này tôi về nhà, hai ngày nữa qua thăm anh”.

Nhan Kha sửng người.

Nhan Kha quay đầu liền nhìn thấy bộ dạng mình trong gương. Ngoại hình của người bệnh lâu ngày đương nhiên là không ổn, trông anh mệt mỏi, gầy như que tăm, mặt mày xanh lét... lại còn đang què. Điều quan trọng là, trong phòng khách nhà anh có treo một bức ảnh ngày xưa, hình ảnh người đàn ông anh tuần phong độ đó không khác gì đang chiêm bĩm anh, luôn nhắc nhở anh rằng, từ một thanh niên đẹp trai, tài năng, giờ anh đã trở thành một con sâu đáng thương đến đi lại còn chẳng vững.

“Đừng đến!” – Nhan Kha buột miệng từ chối Diệp Tử Lộ, rồi anh chợt nhận ra giọng mình hơi quá, sợ Diệp Tử Lộ không vui nên anh nói chậm chậm: “Cô...cô... cô cứ từ từ đã, đợi một thời gian nữa tôi đến tìm cô được không?”.

Nói xong anh lại hối hận, nhớ Diệp Tử Lộ lại nghĩ ngợi lung tung.

May mà Diệp Tử Lộ vốn vô tư, nghe vậy cô không suy nghĩ gì mà chỉ tò mò hỏi: “Hả, tại sao, anh bị làm sao à?”.

“Lấy đâu ra mà nhiều tại sao thế” – Nhan Kha úp úp mở mở nói – “Cô nói xem, một cô gái trẻ như cô, ngay đầu năm mới đến nhà tôi, nhờ bố mẹ tôi hiếu nhăm thì sao?”.

Nói xong, Nhan Kha cúi mình một cái thật mạnh, anh thấy mình luyên thuyên thuyên, nói gì sai nấy, nhầm lẫn hết cả, những lời lúc này nói cứ mập mà mập mờ, nhờ người ta nhạy cảm một tí lại tưởng anh trêu ghẹo gì.

Thế nhưng may mắn là Diệp Tử Lộ không hề nhạy cảm, hoặc là cô cũng có nhạy cảm nhưng quan hệ giữa cô và Nhan Kha khiến cô nhạy cảm không nổi. Diệp Tử Lộ nghe xong cười lớn: “Ha ha ha ha, anh nghĩ xa xôi quá”.

Nhan Kha nhất thời chua xót, càu nhàu nói: “Tôi...tôi thực sự...không nói đùa với cô đâu, cô không cần đến đâu”.

Diệp Tử Lộ: “Kỳ lạ thật, hôm qua anh chẳng nũng nịu kêu tôi đến thăm anh còn gì? Lần này lại đổi ý, thiếu gia à, anh còn hay thay đổi hơn cả phụ nữ đấy?”.

Nhan Kha bỗng không biết nói gì: “Tôi...tôi đâu có...”.

Diệp Tử Lộ: “Gì cơ?”.

Nhan Kha ấp a ắp úng không nói được nửa lời, giờ thì anh đã biết thế nào là “đỏ mặt tía tai”, trong lúc lao tâm khổ tứ kiểm soát, anh không cẩn thận ngã xuống cầu thang. Diệp Tử Lộ chỉ nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, chưa kịp hỏi thì đã nghe một tiếng tiếng kêu đầy bi thảm.

Cuộc gọi lần này vừa có chút ngọt ngào, vừa kết thúc trong sự lộn xộn, nghĩ kĩ lại, dường như còn có chút ân hận.

Diệp Tử Lộ cũng không phải đến nhà họ Nhan nữa. Ngày hôm sau, cô mang theo hoa quả và hoa tươi đi thẳng đến bệnh viện, gặp mặt chàng trai băng bó đầy người. Tranh thủ lúc người thân, bạn bè anh không ở đây, cô tha hồ chế giễu anh một cách tàn bạo vô nhân đạo.

Từ một con gấu bông chân tay ngắn cũn, anh đã trở thành một chàng cao, giàu, đẹp trai, chân dài, khác xưa một trời một vực. Trên đường đến, trong lòng Diệp Tử Lộ có chút sợ hãi, sợ không biết phải đối mặt thế nào với Gấu Kha khi anh đã trở thành người, nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp ấy thì nỗi lo lắng tan biến sạch.

Nhan Kha hung dữ trợn mắt nhìn cô: “Nhìn cái gì mà nhìn, cười cái gì mà cười! Dám đem ông đây ra làm trò đùa à?”.

Diệp Tử Lộ ngoảnh mặt làm ngơ, cô tự nhiên để giỏ hoa quả lên đầu giường, khom lưng soi anh thật kỹ, bình phẩm từ đầu đến chân: “Này, trông anh khỏe hơn lần trước tôi đến thăm rồi đấy”.

Nhan Kha nhú mày: “Cái gì? Lần trước còn thê thảm hơn à?”.

Diệp Tử Lộ: “Chứ còn sao, lần trước là cái xác nằm liệt giường, lần này đã tiến hóa thành bộ xác ướp đầu tiên của Trung Quốc”.

Nhan Kha cứng họng, cả đời anh chưa từng bị người khác chế giễu đến thế này. Nhan Kha cả đời trọng thể diện, chỉ có anh đi chế giễu người khác chứ nào đến lượt người khác xem anh là trò cười?

Con nhóc gầy trơ xương trước mặt vẫn cứ lôi bộ dạng thê thảm của anh ra cười cợt.

Một lúc sau, Nhan Kha mới từ từ thở ra, run rẩy chỉ tay vào cửa phòng bệnh: “Cô, đằng sau quay, bước đều bước, cút ngay!”.

Diệp Tử Lộ nghe xong, cười như được mùa, nhìn phản ứng của anh là cô lại thấy buồn cười, thế nên cô hí hửng ngồi xuống, cuối cùng hỏi thăm một câu thông thường: “Này, nói thật, đã nửa năm rồi, anh thế nào rồi?”.

Nhan Kha dựa vào đầu giường, khó chịu nói: “Chẳng ra làm sao cả, hiện giờ tôi vẫn là một sinh vật không tự đi lại được, không biết lúc nào mới hồi phục, cũng chẳng biết có bị di chứng gì không, còn bên công ty nữa... chưa đến công ty hơn một năm rồi, có thể phải gây dựng lại từ đầu”.

Nhan Kha nói xong, tự nhiên cảm giác mệt mỏi dâng lên, anh không bức tức nữa mà thay vào đó là vẻ mặt nặng trĩu. Có lẽ Diệp Tử Lộ là người duy nhất anh có thể nói những lời này, bố mẹ anh nghe được chắc chắn sẽ lại khóc... Đến cả bạn bè nhân viên nữa, bọn họ đều tin tưởng anh, nhưng khi anh bất lực nằm trên giường thì họ còn có thể tin tưởng ai?

Cả Diệp Tử Lộ cũng vậy, cô đã chứng kiến cả bộ dạng khi không phải là người của anh nhưng anh không muốn mất mặt hết lần này đến lần kia trước mặt cô, lần này cũng thế.

Diệp Tử Lộ nghĩ ngợi một lúc rồi nở nụ cười gian xảo: “Thiếu hiệp sao vậy, cảm giác luyện lại võ công sau khi bị phế chẳng phải rất hay sao?”.

Nhan Kha tròn mắt: “Cô thử xem có hay không?”.

Diệp Tử Lộ thông thả duỗi tấm lưng, tấm lưng gầy gò chứa đựng biết bao phong ba bão táp trong năm vừa qua.

Sau đó, cô nở một nụ cười thâm sâu: “Tôi á? Tôi suýt thì kinh mạch đứt đoạn đấy”.

Nhan Kha nhất thời sững người.

Diệp Tử Lộ lấy quạt trong giỏ ra bóc: “Anh vẫn đang tu, cảnh giới còn, kiếm còn trong tay, kiếm pháp cũng còn, hiện giờ anh may mắn thế này, cả

người nguyên vẹn, không cụt tay mà chân cũng chẳng ngắn đi, anh còn sợ gì nữa?”.

Cô nói xong thì giơ tay ra như muốn đưa quýt cho Nhan Kha ăn.

Cô cười tí mắt, trong đôi mắt vừa to vừa đen láy ấy như có một làn nước trong lành và thuần khiết, rất hợp với quầng mắt đen sì. Nhan Kha nhìn cô không chớp mắt, anh ngơ ngẩn, đang định tiếp tời thì Diệp Tử Lộ cười “hi hi” rồi nhét quýt vào miệng mình.

Tất cả cảm xúc tan vỡ như bong bóng, cô vẫn là một con nhóc xấu xa.

Nhan Kha bình tĩnh lại, chán nản trừng mắt với cô: “Cô nhanh biến đi cho tôi còn sống thêm được hai năm nữa”.

Diệp Tử Lộ không hề tức giận, cô ăn hết cả quả quýt rồi lấy một cái túi gấm nhỏ trong mũ ra, ném về phía Nhan Kha: “Được, tôi đi đây, cho anh cái này”.

Nhan Kha mở ra, thấy bên trong là một cái cúc áo bình an nho nhỏ làm bằng đá màu đỏ đậm, trong veo, vừa dày vừa nặng, sờ vào rất mát tay.

Nhan Kha nhẹ giọng hỏi: “Đây là cái gì?”.

Diệp Tử Lộ: “Mã não đấy, loại đá may mắn của cung Thiên Yết trong tháng này là mã não”.

Nhan Kha chưa kịp nghĩ đã quen miệng chỉ trích cô: “Bao lâu không gặp, trải qua biết bao hoạn nạn mà IQ của cô đã quay trở về mức dưới đáy rồi à? Thấp đến nỗi sắp đội cả đất lên đầu rồi? Chẳng khôn lên chút nào, sao cô vẫn còn đi tin mấy cái mê tín này?”.

Diệp Tử Lộ đứng dậy cầm túi xách lên, quay đầu cười giấu cợt anh: “Thôi bớt ảo tưởng đi, ai rảnh mà đi tra xem đá may mắn của anh là đá gì, trên anh tí thôi”.

Nhan Kha cười khố: “Đây là mã nào thật à?”.

Diệp Tử Lộ quay lưng vẫy vẫy tay: “Đừng có mơ, đương nhiên là không rồi, ai lại đi mua cho anh đồ đắt tiền thế?”.

Nhan Kha không phải Lương Kiêu, không biết gì về bảo thạch, đồ cổ, chẳng biết phân biệt ngọc với đá, thạch anh với pha lê, anh cũng không biết thứ đồ này rốt cuộc có phải mã nào hay không, nhưng điều này không ngăn anh bắt đầu thích mã nào trong phút chốc.

Chớp mắt, một năm đã lại trôi qua, những tháng ngày phong phú và vui vẻ đã trôi đi theo dòng nước, dường như điều này đã chứng minh rằng từ một khía cạnh nào đó, “phong phú” và “vui vẻ” có một quan hệ cộng sinh nhất định.

“Ô, Tiểu Diệp tan làm rồi à?” – Bác gác cổng nâng bình trà lên, tươi cười chào hỏi Diệp Tử Lộ - “Hôm nay là ngày cuối cùng đi làm của năm cũ phải không? Nhanh qua đây, cháu có đồ chuyển phát nhanh này”.

Diệp Tử Lộ reo lên, đeo túi xách lên vai, lao vào phòng trực, tiện thể nịnh nọt: “Chúc bác Tổng năm mới vui vẻ ạ! Bác tốt thế này, sau này cháu mà bị điều về chỗ cũ làm việc ngoài bác ra cháu chẳng nhớ ai nữa!”.

Bác Tổng lấy sổ đăng ký đưa cho cô rồi “hừm” một tiếng: “Thôi đi, nhớ đưa muối nhà bác chứ gì”.

Diệp Tử Lộ ngại ngùng cười hì hì.

Bác Tổng lục ngăn kéo, lấy ra một hộp dưa muối tự làm, sau đó đưa cho Diệp Tử Lộ cùng với bọc hàng của cô, ôn tồn nói: “Đây là dưa muối, đừng có lấy ăn thay cơm đấy nhé, cái đồ chết vì tham ăn này”.

Cái đồ tham ăn Diệp Tử Lộ vừa nhận vừa cười hí hửng, cô xách hộp hàng chuyển phát nhanh to đùng, sung sướng hít một hơi: “Sống đến hôm nay là đáng rồi, một ngày mà được những hai bữa rồi”.

Bác Tổng tò mò không hiểu thứ quý giá gì mà lại được xếp ngang hàng với dưa muối bác tự làm, thế là bác e dè hỏi: “Cháu lại mua cái gì thế, hộp gì mà to thế này?”.

“Máy bay” – Diệp Tử Lộ vất vả ôm cái hộp lên, đứng nghiêm chỉnh lại – “Người khác không chơi nữa nên bán lại giá rẻ cho cháu”.

Bác Tổng mắt tròn mắt dẹt hỏi: “Cái gì... đồ chơi gì cơ?”

“Đây là Comanche” – Diệp Tử Lộ mặc kệ bác nghe có hiểu không, dương dương tự đắc khoe khoang – “Máy bay trinh sát tấn công loại nhẹ, có hai cánh quạt trên cùng một trục, chắc chắn, còn bay được trong phòng nữa, trông cũng đẹp, cháu mua về xem thử ấy mà”.

Nhìn con bé gầy đét ôm cái hộp không tương ứng với vóc dáng tí nào, bác Tổng phàn nàn: “Hồi trước cháu chơi cái đồ chơi... cái xe gì gì đó? Ày, giờ lại máy bay à? Con bé này được đấy, giờ có bay lên trời cũng không rơi được rồi nhỉ?”.

Diệp Tử Lộ đắc ý vênh váo: “Nhân viên kỹ thuật thế hệ mới đang được ra đời trước mặt bác đây!”.

“Ra đời cái gì cơ chứ?” – Bác Tổng trừng mắt – “Xem cháu tán hươu tán vượn kìa! Lớn đùng thế này rồi mà còn chơi đồ chơi điện tử, còn chưa có

người yêu nữa chứ, cháu ấy à...”.

Diệp Tử Lộ không lãng phí sức lực giải thích cho bác sự khác nhau giữa mô hình và đồ chơi điện tử nữa, cô kiêu ngạo nói: “Được rồi được rồi, xem ra không ở nơi này lâu được nữa rồi”.

Bác Tống dồn khí xuống đan điền: “Trả lại dưa muối cho tôi ngay!”.

Diệp Tử Lộ lập tức nở một nụ cười nịnh nọt, nhét vội hộp dưa muối vào túi của mình và khiến bác gác cổng không kịp nhìn.

“Thôi mà bác, cháu ở đây chưa đến hai năm, cho đến giờ thời hạn cũng sắp hết rồi, sang năm mới cùng lắm cháu chỉ được ở lại hai tháng, sắp phải trả phòng cuốn xéo rồi” – Diệp Tử Lộ nói – “Với cả sức khỏe mẹ cháu không tốt, cháu lại là con một nên phải quay về thôi”.

Bác Tống giống như vô vàn các bác trung niên khác, luôn rất nhiệt tình giới thiệu công việc cho người khác, hằng năm công lao rất lớn. Thế nhưng nghe Diệp Tử Lộ nói vậy, ông không nói được gì nữa, cứ nghĩ đến việc cô bé vui tươi này sắp phải chuyển công tác, trong lòng lại rất khó chịu.

“Con gái ngoan quá” – Bác Tống cũng thường nói với người khác như vậy – “Nhìn thấy nó lúc nào cũng vui vẻ, mình cũng vui theo, ôi, sao con trai bác lại cưới vợ sớm thế nhỉ?”.

Thật nhanh, Diệp Tử Lộ đã làm việc ở công ty này hơn hai năm, ban đầu còn rối tinh rối mù, dần dần có đã tìm được lối đi và giải quyết được công việc nơi đây, thậm chí cho đến ngày hôm nay, sau khi cô đã vượt qua bao phong ba bão táp, cảm giác đã thậm buồn xuôi gió.

Diệp Tử Lộ rảnh rồi không có việc gì lại tìm về ngành ngày xưa, nhớ hồi đại học ngoại ngữ không chăm chỉ, lại nhớ đến nỗi nhục không biết làm sao

khi bóng đèn cháy, vì vậy, cô đã phát hiện một sở thích mới của mình – đồ điện tử gia đình. Đáng tiếc chỗ này hơi tồi tàn, mấy đồ gia dụng hầu như toàn là chấp vá bằng đồ mua từ chợ đồ cũ về, không đủ để cô “chơi”. Có một lần, Diệp Tử Lộ thấy trên quảng trường có mấy cô cậu thanh niên tụ tập lại một chỗ chơi xe mô hình, nhìn lại, cô nhận ra mình có yêu thích đặc biệt với máy móc, thế rồi không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô dần đam mê.

Từ đó, cô đã bước một chân vào giới đam mê mô hình, gần như trở thành một chuyên gia.

Tại đây, Diệp Tử Lộ đã tìm ra niềm vui của cuộc sống, đồng thời nhận ra những mô hình rắc rối và tốn tiền ấy cuối cùng đã chữa khỏi bệnh mất ngủ của cô một cách thần kì.

Con người cần có niềm vui và sở thích, Diệp Tử Lộ đã mất nửa năm khổ sở để chứng minh một điều – không thể tìm được niềm vui bằng cách lên mạng, vào Weibo hay đọc tiểu thuyết, cái đó gọi là “giết thời gian”, chứ không xứng đáng được gọi là “sở thích”.

Về chuyện “đọc sách”, có người thực sự thích đọc, thế nhưng đối với Diệp Tử Lộ, cô nhận ra thực ra mình không thực sự thích đọc những thứ liên quan đến văn chương. Cô không có khả năng cảm thụ cái thứ gọi là vẻ đẹp trong câu chữ cho lắm, đọc cái gì cũng chỉ đọc lướt qua, chỉ để biết tác giả đang kể chuyện gì mà thôi. Cô không thể đọc nổi những thứ mà nhiều người khác khen ngợi, đối với Diệp Tử Lộ, nhiều khi đọc xong một câu chuyện nhưng cô cũng không cảm thấy xúc động gì mấy. Cô tính hay xốc nổi, cùng lắm chỉ chìm đắm trong niềm vui nỗi buồn của chính mình thôi.

Chỉ có những thứ này mới phù hợp với những thứ cô mơ mộng đến, mới có thể hấp dẫn tâm hồn tưởng như đã tê liệt của cô.

Hiện giờ, Diệp Tử Lộ mới tìm được niềm vui thực sự, và cũng chỉ chú tâm tới nó. Hiện giờ cô hầu như không lên mạng trừ những diễn đàn về mô hình.

Thế nhưng sở thích này cũng chẳng khiến cô bỏ bê công việc, chơi mô hình rất tốn kém, thế nên cô phải kiếm được tiền, có nhiều chuyện không khó như cô từng tưởng tượng, chỉ cần có lòng, một ngày không được, một tháng không được, lẽ nào một năm không đủ để xoay chuyển tình thế sao? Cơ đại suy thoái do khủng hoảng kinh tế còn có thể vượt qua được, từng kiên trì, từng đau khổ, rồi sẽ có một ngày, cuộc sống cũng sẽ tốt đẹp thôi.

Sau khi Diệp Tử Lộ thất nghiệp, trải qua một vài biến cố, sau hai năm gần ngủ, cuối cùng cô cũng thay da đổi thịt.

Diệp Tử Lộ vừa đi vừa ôm cái máy bay to đùng, tâm trạng vô cùng vui vẻ. Nghỉ tết rồi, tối nay cô có thể về nhà đón Tết với mẹ.

Lúc ấy, một chiếc ô tô đỗ bên đường chậm chậm đi theo cô, bấm còi.

Diệp Tử Lộ quay đầu lại nhìn, không quen, cô còn tưởng rằng mình đang chặn đường người ta, thế là đi sát về phía lề đường.

Sau đó, chỉ thấy cửa kính ô tô hạ xuống, một người đàn ông trẻ tuổi nhìn cô rồi nở một nụ cười: “Ê, Diệp Tử! Không nhận ra tôi à?”

Giọng nói của người này nghe rất quen thuộc, ngữ điệu cũng quen, trên cổ có đeo một viên đá màu đỏ trông quen quen. Diệp Tử Lộ chớp chớp mắt, sẫm soi mãi, cuối cùng qua vẻ ngoài hào nhoáng bảnh bao nhưng mặt người dạ thú kia, cô cũng tìm ra chút manh mối. Đó chính là người quán băng đầy đầu như một anh Ấn Độ, khổ sở ngồi trên giường bệnh... Nhan Kha!

Diệp Tử Lộ không thể tin nổi, cô hỏi thử: “Anh là gấu... Nhan Kha?”

Nhan Kha xuống xe, Diệp Tử Lộ ngược lên nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô gặp Nhan Kha khi anh ở tình trạng bình thường, vẻ mặt cô kinh ngạc như đang nhìn thấy loài động vật quý hiếm nào vậy, cho dù hai hôm trước hai người vừa nói chuyện điện thoại với nhau.

Khi đó Nhan Kha tuyên bố với cô rằng anh đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, hoàn toàn thay da đổi thịt và dùng những từ đẹp đẽ nhất mà anh có thể nghĩ ra để nói về mình, thề son sắt hẹn gặp Diệp Tử Lộ đón Tết, đồng thời cam kết sẽ làm cô phải bất ngờ, anh sẽ xây dựng một hình tượng mới khác hoàn toàn với những gì cô ấn tượng.

Anh thực sự đã làm được.

Còn Diệp Tử Lộ thì tròn mắt trước một anh chàng siêu đẹp trai từ trên trời rơi xuống: “Sao anh lại... ôi, không thể ngờ được, anh lại...”.

Nhan Kha tự đắc như một con công đực đang xòe cánh khoe cái đuôi rực rỡ đợi Diệp Tử Lộ khen.

Diệp Tử Lộ: “...là người mà trông như chó ấy!”

Mặt Nhan Kha méo xệch, cuối cùng anh cũng được một lần nữa đối diện với cái mồm độc địa của Diệp Tử Lộ. Anh im lặng khoác tay lên vai Diệp Tử Lộ, ý vốc dáng cao to ghì mạnh lên vai cô, sau đó xách cô lên xe.

Diệp Tử Lộ vội vàng chống cự: “Ấy ấy, cẩn thận chút cẩn thận chút, máy bay của tôi! Đừng làm vỡ máy bay của tôi!”.

“Máy bay? Tôi còn có xe tăng nữa đấy” – Nhan Kha nghiêng răng.

Trên ghế lái phụ, Diệp Tử Lộ đáng thương vịn chặt vào ghế, cảm thấy cực kỳ không an toàn. Nhan Kha bây giờ to thế này, cô không thể nào dùng ngón tay búng anh một cái như xưa nữa, không thể xách đi xách lại, không thể lột quần áo bắt nạt anh, thậm chí còn không thể chế giễu anh một cách trắng trợn như khi anh băng bó đầy người được.

Nhan Kha mở cờ trong lòng khi thấy cô nhìn anh chăm chăm, anh ra vẻ độ lượng như một đấng quân vương, lái xe được một đoạn dài mới quay sang nhìn cô: “Sao, tự cảm thấy hồ thẹn khi nhìn thấy tôi tỏa sáng như này đúng không? Sáng nay tôi vừa nhận một cuộc phỏng vấn, chủ đề là ‘Tinh thần đón nhận thách thức của doanh nghiệp’, đợi khi nào tạp chí xuất bản tôi sẽ tặng cô một cuốn, có kèm chữ ký”.

Diệp Tử Lộ: “Ồ...”

Nhan Kha lườm cô một cái.

Diệp Tử Lộ ôm chặt mô hình máy bay trước ngực, tấm tắc cảm thán: “Người ta nói cái gì mà ‘Ba mươi năm trước nước chảy về phía đông, ba mươi năm sau nước chảy về phía tây’...”

Câu nói ấy khiến mặt mày Nhan Kha rạng rỡ hẳn lên, sự lạ lẫm và khoảng cách mà anh nghĩ không hề xuất hiện, không biết là do quãng thời gian khắc cốt ghi tâm mà họ ở bên nhau hay vì lý do khác, Nhan Kha bỗng thấy có chút cảm động, anh lấy giọng, nổi xúc động nhất thời dâng lên trong anh.

Nhưng khi nụ cười và vẻ dịu dàng trên khuôn mặt chưa kịp tan biến, Nhan Kha đã nghe thấy Diệp Tử Lộ tiếp tục nói: “Cái gì mà ‘tiểu nhân đắc chí’ ấy nhờ...”.

Chương 14: Rơi

Diệp Tử Lộ vốn định hôm nay sẽ đi tàu về, nào ngờ Nhan Kha lại đến.

Nhan Kha đến lần này khiến cô càng nhàn, có thể yên tâm trả vé tàu, tiện đường quá giang cho nhanh. Thậm chí hai người còn rảnh rang thêm một buổi chiều nữa, thế là cùng nhau ngồi trong nhà Diệp Tử Lộ ráp mô hình máy bay cô mua lại của người ta theo sách hướng dẫn.

Diệp Tử Lộ cứ nghĩ Nhan Kha lặn lội đường xa đến đây có chuyện gì, nào ngờ anh ngồi lì ở đây cả buổi, như thế đến đây chỉ để đón cô về vậy.

Tâm trạng cô bỗng có chút thay đổi, cô vừa cảm động, vừa nhận ra có gì đó... nhưng mỗi lần cô tự đa tình nghĩ Nhan Kha có ý gì với cô thì sự cay nghiệt và xấu xa của tên đó lại đập tan nỗi lo lắng của cô.

Lúc sắp đi, cuối cùng Diệp Tử Lộ không nhịn được hỏi anh: “Thế không biết ông lớn đến đây có việc gì?”.

Nhan Kha: “...”.

Anh bị hỏi trúng tim đen, thực ra anh đến để đón Diệp Tử Lộ, nhưng nói thẳng ra thế thì hơi mất mặt, anh có là gì của người ta đâu, lại nóng lòng đến đây... đúng là hơi vô duyên.

Cuối cùng, Nhan Kha bịa ra một lý do cực kỳ vớ vẩn: “Tôi... tôi đến du lịch.”

Diệp Tử Lộ đắm chiêu nhìn anh.

Nhan Kha: “Cô đừng hiểu lầm, tôi tham quan vùng ngoại ô một chút, tiện đường qua đón cô, chứ không phải...”

“Chứ không phải tán cô” – Nhan Kha không dám nói ra mấy từ này, anh quá căng thẳng, chỉ sợ nói những từ này ra thì anh sẽ bị gán ngay tội danh “não tàn”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Không kể đưa đón, trong đợt nghỉ Tết, Nhan Kha cũng đến nhà cô mấy lần, rủ cô đi chơi, tuy không bày tỏ gì nhưng đến cả mẹ của Diệp Tử Lộ cũng còn cảm nhận được sự nhiệt tình bất thường của nam đồng chí độc thân này. Về sau chỉ cần điện thoại của Diệp Tử Lộ kêu là thái hậu nhà cô lại cúi đầu suy ngẫm, sau đó giả vờ băng quơ: “Có phải cái cậu đón con về không?”.

Câu hỏi này khiến Diệp Tử Lộ ý thức được những điểm không ổn trong quan hệ giữa cô và Nhan Kha.

Tạm coi duyên phận giữa cô và Nhan Kha vô cùng kỳ diệu, nghĩ lại cũng thấy buồn cười. Trước kia khi Nhan Kha là một con gấu, hai người ở cùng một phòng rất thoải mái, nhưng hiện giờ không giống thế, Nhan Kha đã trở thành người, lại còn là một người đàn ông.

Nhìn vẻ mặt của cô, mẹ Diệp Tử Lộ đã đoán ra được điều gì đó, một trăm linh tám câu hỏi mẹ vợ chuẩn bị biết bao năm qua đã có dịp để tung ra, bà dồn khí xuống đan điền, chuẩn bị chất vấn. Diệp Tử Lộ sợ chạy mất dép, ép Nhan Kha đang đợi dưới nhà phải đi xa một chút để tránh nơi đây thị phi này.

“Giờ này năm ngoái anh nói gì với tôi?” – Diệp Tử Lộ lao vào hỏi – “Anh nói anh là một nam thanh niên, bây giờ lại ngày Tết nào cũng đến nhà tôi, mẹ tôi nhìn thấy sẽ nghĩ sao?”.

Nhan Kha định tỏ vẻ vô tội, cây ngay không sợ chết đứng nhưng đáng tiếc anh lại không hề vô tội.

Diệp Tử Lộ: “Vì mấy năm nay tôi toàn ở ngoại thành, không có người yêu, mẹ tôi vốn đã mài dao xoèn xoẹt, cuối năm sắp xếp cho tôi mấy cuộc xem mặt, anh còn đến...”.

“Cái gì? Cô sắp đi xem mặt?” – Nghe xong, Nhan Kha không thể bình tĩnh nổi, anh nắm chặt cánh tay cô rồi chỉ vào mũi mình – “Một người vừa cao, vừa đẹp trai, vừa giỏi giang như tôi lượn lờ bên cạnh cô cả ngày mà cô không rung động, lại còn định đi xem mặt á? Cô mù à?”.

“...” – Diệp Tử Lộ nhìn chăm chăm, không khách khí vùng tay ra – “Đừng có làm loạn lên nữa”.

Qua vẻ điềm tĩnh của cô, cuối cùng Nhan Kha cũng rút ra được một kết luận, anh phải chủ động hơn nữa.

Nhưng đáng tiếc anh hoàn toàn không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, sau hơn một tuần suy nghĩ, cuối cùng Nhan Kha không nhận nổi nữa, vứt bỏ thể diện mời Lương Kiêu đến làm quân sư cho mình.

“Tôi cảm thấy mình chẳng là gì đối với cô ấy” – Nhan Kha buồn phiền nói, anh biết lý do Diệp Tử Lộ không coi anh ra gì. Trong quãng thời gian ở trong thân xác con gấu bông, hai người họ quá gần gũi, nên cho dù hiện giờ anh đã hồi phục, trở thành một người đàn ông to cao thì Nhan Kha nghi ngờ, trong lòng Diệp Tử Lộ, anh vẫn chỉ là một con gấu ba tấc không đi nổi mà thôi.

Nhưng anh không tiện nói lý do này cho Lương Kiều nghe mà chỉ tỏ vẻ đau khổ buồn bã, đợi nghe cao kiến của Lương Kiều.

Ở phương diện này, Lương Kiều đương nhiên có cao kiến, anh ấy nói trúng tim đen Nhan Kha: “Là do cậu quá quan tâm đến cái nhìn của người khác về mình à?”.

“Chúng ta phân tích vụ này chút nhé” – Lương Kiều xoa xoa tay, nói hùng hồn như một chuyên gia – “Ai cũng biết chế độ hôn nhân hiện giờ là một sự bóc lột đối với những cô gái của công việc, một cô gái không coi việc làm chủ gia đình là một nghề nghiệp thì muốn cưới cậu làm gì? Cho dù là vì vật chất hay vì tình cảm, mình phải khiến người ta cảm nhận được thành ý của mình, đúng không?”.

Nhan Kha giả lả cười châm chọc: “Không ngờ cậu lại là bạn tâm giao của phụ nữ đấy”.

“Ôi, biết người biết ta thôi” – Lương Kiều xua tay – “Đây chính là vấn đề của cậu đấy, cậu mà cứ tiếp tục chua ngoa như thế thì chỉ có hai trường hợp xảy ra, một là ế đến già, hai là gặp một cô không yêu cậu mà chỉ yêu nhân dân tệ trong ví cậu nên giả vờ yêu cậu mà thôi”.

Nhan Kha xuống nước, anh buộc phải chấp nhận bị tên kia sỉ nhục rồi hỏi: “Thế tôi phải làm gì để thể hiện thành ý?”.

Lương Kiều nói: “Người ta có câu ‘Đường xa mới biết ngựa hay, ngày dài mới biết lòng người’, nhưng nếu cậu định theo đuổi cô ấy theo cách đấy thì chỉ có khi người ta bế cháu rồi mà cậu vẫn chưa cưới người ta được. Cậu phải lẳng mạn, lẳng mạn, hiểu không?”.

Cứ như vậy, vào một đêm yên tĩnh, hai anh chàng đẹp trai Nhan Kha và Lương Kiêu đến dưới nhà Diệp Tử Lộ làm gì đó mờ ám, mỗi người vác một cái túi to, bên trong có đầy nến, Nhan Kha còn mang theo một bó hoa.

Sau tai nạn, thể chất Nhan Kha có chút thay đổi, anh bị dị ứng phấn hoa, nước mắt cứ chảy ra, cả mặt đầm đìa nước mắt, thế là anh cứ khóc khóc mếu mếu gầm lên bên tai Lương Kiêu: “Mẹ nó chứ cậu không cầm hộ tôi một lúc được à?”.

Lương Kiêu: “Kêu cái gì? Thành ý! Tránh ra, tôi còn phải thắp nến cho cậu nữa”.

Nói xong, anh ấy ngồi xuống bên đường, nhìn xung quanh thấy không có ai đi qua mới khom lưng xuống lấy một viên phấn từ trong túi ra, dùng phấn vẽ lên mặt đường một quả tim méo mó.

Nhan Kha nhìn những nét vẽ sơ sài ấy một cách khó tin: “Lại còn vẽ nháp nữa à?”.

Lương Kiêu trừng mắt nhìn anh: “Tôi làm mấy cái này vì ai?”.

Nhan Kha chạy một vòng quanh anh ấy, nước mắt đầm đìa nhận xét: “Mất mặt quá, thật mất mặt quá, làm xong chắc cả đời tôi không ngóc đầu dậy nổi mất”.

Đợi lúc Diệp Tử Lộ đêm hôm đi làm về, Lương Kiêu nhìn được từ xa, anh ấy đẩy Nhan Kha một cái: “Đến rồi, trốn đi”.

Nhan Kha đang định hắt xì, bị Lương Kiêu nhanh tay nhanh mắt bịt miệng lại, nhịn sống dở chết dở, khổ không nói nên lời. Nhìn Diệp Tử Lộ lên nhà, dưới sự chỉ huy của Lương Kiêu, hai người nhanh chóng lôi nến từ trong túi ra xếp thành hình trái tim vẽ bằng phấn khi nãy và thắp nến lên.

Lương Kiều: “Ê!”.

Nhan Kha hắt xì một cái thật to, hít mấy giọt nước mũi vào, lấy giọng rồi miễn cưỡng gọi: “Diệp Tử...”.

Lương Kiều huých vào vai anh: “Gọi thế ai nghe thấy? Nói to lên, chưa ăn cơm à?”.

Nhan Kha hít nhẹ một hơi: “Diệp...”.

Lương Kiều cảm thấy vô cùng khổ sở: “Này, cậu hết pin rồi à?”.

Không biết tại Nhan Kha xấu hổ hay cả giận mà khuôn mặt trắng ngần năm không đổi giờ đỏ ửng lên, anh tức giận lườm Lương Kiều một cái rồi nhìn bó hoa trong tay với ánh mắt thâm thù, xù gai lên như con cá nóc, cả người đang căng phồng lên. Vất vả lắm anh mới có dũng khí gạt hết xấu hổ, chưa kịp mở miệng thì ông trời không cho anh thỏa ước nguyện, không hiểu tại sao một trận gió thổi ào đến làm nến vừa thắp xong đã tắt phụt, chỉ còn lại hai người đàn ông đứng ngơ ngác nhìn nhau.

Một con chó hoang nhìn thấy cảnh tượng này từ xa liền sủa một tiếng, như thể nó đang tỏ vẻ khinh bỉ. Nhan Kha: “Hắt... hắt xì!”.

Vài phút sau, Diệp Tử Lộ nghe thấy tiếng gõ cửa, mẹ cô đã đi du lịch cùng hội hữu trí nên chỉ có mình cô ở nhà. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Tử Lộ run rẩy mở hé cửa trong ra, nhìn ra ngoài bằng ô cửa sổ chống trộm.

Kết quả là cô nhìn thấy khuôn mặt sầm xì của Nhan Kha, anh còn mang theo một túi nến và hoa.

Lúc này Diệp Tử Lộ mới mở cửa, trước ánh mắt kinh ngạc của cô, Nhan Kha nhét vào tay cô hoa và túi nến, thở phà phò chất vấn cô: “Cô điếc à?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Trải qua chuyện này, Nhan Kha cảm thấy Diệp tử Lộ không những không thay đổi cái nhìn về anh mà còn tưởng anh có vấn đề về thần kinh, thế nên anh kiên quyết làm phiền cố vấn tình yêu của mình.

Tên nào tàn Lương Kiều không thể chấp nhận được, Lương Kiều đuổi theo nói với anh: “Không có dịp gì tặng hoa cũng được, có cô thích lãng mạn, có cô tương đối thực tế một chút, cứ coi cô ấy thuộc tuýp thực tế đi”.

Nhan Kha vốn định đuổi anh ấy đi nhưng sau khi nghe xong bỗng cảm thấy cũng có lý: “Ý của cậu là, tôi nên mua tặng cô ấy thứ gì đó thực tế một chút?”.

“Hả?” – Lương Kiều không tin nổi hiểu biết của anh chỉ dừng lại ở mức ấy – “Mua á? Cậu nói lại xem, mua cho người ta á? Thế thành ý của cậu đâu? Cậu phải tự làm mới có thành ý, hiểu không?”.

Nhan Kha: “Làm gì?”.

Lương Kiều nhẫn nại giảng giải: “Làm cái gì mà cậu biết làm”.

Thế là một lần nữa Nhan Kha nghe lời chỉ giáo. Ngày hôm sau, anh tự tay làm một “Bữa cơm tình yêu” – hay còn gọi là cơm hộp – đánh trống khua chiêng mang đến công ty Diệp Tử Lộ, hộp cơm còn được bọc trong một cái túi gấm in hoa, trông vô cùng tình cảm.

Các cô gái trong công ty Diệp Tử Lộ ai ai cũng bất ngờ, lại cộng thêm ngoại hình của Nhan Kha nữa. Đợi đến khi anh đi, mọi người bắt đầu xúm

vào bày tỏ sự ngưỡng mộ đi kèm với đổ kị.

Ai mà chẳng thích hư vinh, đâu phải ai cũng được trai đẹp ân cần chạy đến, Diệp Tử Lộ bưng hộp cơm đựng trong túi giấu lên, phần nào cảm nhận được thành ý của Nhan Kha, đồng thời công nhận, anh cũng là một người đáng tin cậy.

Nhưng khi Diệp Tử Lộ mở túi ra và nhìn thấy nội dung bên trong thì không còn ai ngưỡng mộ nữa, ai ai cũng phải giật mình với đồng hồ đen sì bên trong.

Diệp Tử Lộ biết cách giải quyết thông minh nhất là chạy thẳng vào nhà vệ sinh, giặt nước cái đồng thuốc độc này đi ngay, nhưng lại nghĩ đến cảnh Nhan Kha vất vả, mồ hôi đầm đìa trong nhà bếp, cô không biết phải làm sao. Cô lại nghĩ đến cảnh chú gấu nhỏ nhảy lên nhảy xuống dọn phòng cho cô khi xưa, niềm xúc động bỗng dâng trào, thế là cô ăn một ít.

Kết quả là, tối ngày hôm ấy cô phải vào bệnh viện truyền nước vì bị viêm dạ dày cấp tính.

Biết tin, Nhan Kha lập tức gác hết công việc lại, lao đến bệnh viện, Diệp Tử Lộ vốn vừa gầy vừa nhỏ, nay nằm trên giường bệnh nhìn càng nhỏ bé. Anh nhìn mà càng lo âu, cơn nóng giận ập đến, anh vừa sờ trán cô xem nhiệt độ thế nào, vừa chanh chua quát: “Cô có vấn đề về trí tuệ à, không thể tự sống một mình được à? Lớn thế này rồi mà để thành ra thế này? Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Diệp Tử Lộ im lặng một lúc lâu, khuôn mặt trắng bợt còn hơn cả chăn trong bệnh viện thò ra khỏi chăn, đôi mắt căm thù nhìn kẻ đầu têu vô tội, cô nghiêng răng nói từng chữ: “Ngộ, độc, bữa, cơm, tình, yêu”.

Thế nên mới nói tuy Diệp Tử Lộ đã cảm nhận được tín hiệu muốn tìm bạn đời của chàng thiếu gia này, nhưng từ đó cô cũng rút ra được một kết luận hết sức đau đớn: Cái thứ viễn vông như tình yêu... không bằng một hộp thuốc tiêu chảy.

“Anh có biết tại sao anh ế đến già không?” – mắt Diệp Tử Lộ trợn ngược lên như người chết – “Giờ thì tôi biết rồi”.

Nhan Kha không biết phải giấu mặt đi đâu, anh sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa với Lương Kiều.

Vẻ mặt như đi đòi nợ của anh khiến Diệp Tử Lộ vô cùng khoái chí.

Sau đó, cô mở hộp cháo Nhan Kha để lại trong phòng bệnh, xác nhận đó là túi nilong ngoài hàng, sau khi chắc chắn đó là đồ anh mua cô mới ăn vài miếng.

Hai người họ đã cùng chứng kiến bộ dạng gấu thảm hại của anh, tình cảm sâu đậm và phức tạp ấy không thể đếm bằng việc lãng mạn hay không, cũng không phải không thể tiến thêm một bước nữa, chỉ có điều...

Cứ nhớ lại tính cách biến thái kinh niên của Nhan Kha là Diệp Tử Lộ lại thở dài trong lòng, cô cảm thấy thôi thì vì cuộc sống gia đình và tình bạn hài hòa sau này, vẫn phải xem xét lại.

Tranh thủ lúc mẹ chưa đi du lịch về, sau khi xuất viện, Diệp Tử Lộ tổng vệ sinh nhà một lượt. Trong lúc dọn rác cô tìm thấy một quyển sách cô từng đọc mấy năm trước, cô tiện tay cầm lên đọc hai trang, vốn định đem bán đồng nát nhưng sau khi đọc, cô lại tìm thấy một bản kết hoạch gạch xóa lung tung.

Diệp Tử Lộ bắt đầu tò mò và muốn xem kĩ hơn, cô đọc lại một lượt, sau đó thở dài rồi nhét lại vào quyển sách.

Đã mấy năm trôi qua, sau khi đã thay da đổi thịt, cô lại cảm thấy như đã là chuyện từ lâu lắm rồi, thậm chí còn cảm thấy đặc ý trong lòng, giống như trong những bộ phim điện ảnh, khi cô còn non trẻ, đã phải trải qua một cuộc chiến đầy khó khăn và nỗi lo âu mà không ai hay.

Cho đến ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng trải qua biết bao thăng trầm và rồi tìm được cho mình sự thanh thản và phương hướng. Đây thực sự là một thành tựu lớn lao, cô đã chiến thắng chính mình trong một trận chiến không có súng đạn.

Trên thế giới này có hàng tỉ người nhưng mấy ai có được thành tựu ấy?

Diệp Tử Lộ gần như không còn nhớ mình đã đấu tranh thế nào trong quãng thời gian ấy, nhưng điều này không ngăn cản cô tự trao cho mình một cái huy chương to thật to. Hiện giờ, cô đã có nguồn sức mạnh cho riêng mình, có sự nghiệp, cô cảm thấy mình như một viên ngọc được mài giũa từ đậu phụ, trở thành một người có kinh nghiệm.

Sự tự ti thâm căn cố đế giờ đã không còn trong cuộc đời cô nữa.

Hiện giờ, khi cô đang đứng ở thời hiện tại, nhìn lại cuộc sống của mình khi còn hơn hai mươi tuổi, cô có thể khách quan đánh giá rằng cô không phải là một người thất bại. Hồi mười tám tuổi, cô là một người nổi bật về sách vở, nhưng chính thất bại trong kỳ thi đại học đã đem tới bước ngoặt cuộc đời cho cô.

Bước ngoặt ấy đã từng khiến cô nghĩ rằng mình sẽ trở thành một người thất bại, nhưng giờ đây, khi nhìn lại, Diệp Tử Lộ đã có thể mỉm cười với

quãng thời gian ấy. Sau cơn mưa trời sẽ sáng, cô đã vượt qua thung lũng, cả cuộc đời tươi đẹp đang đợi cô phía trước.

Thế nhưng...

Trên đời này có rất nhiều “thế nhưng”, nó có thể khiến một cuộc đời tù đọng nở hoa một cách thần kỳ, nhưng cũng có thể khiến một người đang công thành danh toại bị đẩy xuống vực sâu, mãi mãi không thể trèo lên nổi.

Trên đời này có mấy ai từng trải qua những hi vọng ái ố vô lý đến mức người khác chưa từng tưởng tượng đến, trải qua những cơn đau giằng xé lẫn những niềm vui tột cùng tưởng chừng chỉ có trong truyện, có mấy ai từng sống không bằng chết, có mấy ai từng sống gần hết một thế kỷ, đã trải qua từng câu từng chữ trong sách lịch sử cận đại, sống đến ngày hôm nay, vẫn cảm thấy mỗi ngày mình đều được chứng kiến những cảnh dở khóc dở cười.

Bên cạnh đó, những cô gái ngây thơ luôn không hiểu rằng, những điều từng khiến cô thức trắng cả đêm, khóc lên khóc xuống, những điều cô tự coi là “trải nghiệm” ấy, thực ra chẳng là gì, chỉ là những chuyện cón con mà thôi. Trừ những đứa trẻ chưa biết sầu muộn thì ai mà chưa từng vài lần khóc giữa đêm thanh cảnh vắng chứ?

Khi Diệp Tử Lộ mới nhận được quyết định chuyển công tác năm ấy, cô đã từng không dám tin những điều tốt đẹp, thành công sẽ xuất hiện trong cuộc đời cô, giống như hiện tại cô đã bình thản tin tưởng, khi những điều không hay đến phá rối cuộc sống của mình, cô vẫn tự nhủ: Ôi dào, con người này, may mắn lắm rồi.

Sau kỳ nghỉ Tết, Diệp Tử Lộ đã kết thúc thời gian làm việc ở ngoại thành nhưng trong quá trình điều chuyển công tác phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Bên tổng công ty cần phải phân cho cô một vị trí nào đó nhưng vẫn

chưa chính thức phê duyệt nên Diệp Tử Lộ đành quay về cơ quan ở ngoại thành, hoàn thành những việc cuối cùng và bàn giao lại công việc.

Mỗi thứ ở công ty con này đều là tâm huyết của cô, dù biết rằng mình nhất định sẽ phải quay về tổng công ty nhưng cô cũng rất lưu luyến nơi đây.

Cho đến bây giờ, Diệp Tử Lộ chẳng còn áp lực gì nữa, cô cảm thấy mình đã trải qua quãng thời gian khó khăn này thì đi đâu làm cũng được. Đúng lúc Nhan Kha gửi cho cô thư mời cô đến bữa tiệc sinh nhật anh vào cuối tháng này thì cô cũng nhận chức vụ mới ở tổng công ty.

Từ chức quản lý công ty con, cô trở thành chuyên viên của tổng công ty.

Vì vậy, sếp đích thân gọi điện thoại nói chuyện với cô, tỉ mỉ phân tích đường lối phát triển điểm mạnh, điểm yếu của tổng công ty, cuối cùng đi đến một kết luận hết sức nhảm nhí: Diệp Tử Lộ là nhân viên cấp thường.

Diệp Tử Lộ đờ người, cô không để tâm lắm đến thị trường việc làm năm nay, nhưng cô có phải là ứng viên đi xin việc đâu, thị trường không khả quan thì liên quan gì đến cô? Năm ấy khi cô ra ngoại thành làm việc, rõ ràng sếp đã nói bóng gió rằng khi cô trở về sẽ được làm quản lý bậc trung. Cô tin tưởng, vất vả khổ sở, trong suốt gần hai năm ấy cô chấp nhận cực khổ, công ty con có được thành công như hôm nay không phải do cô lao lực cống hiến thì cũng là nhờ sự kiên trì của cô, tại sao bây giờ khi chuyển về tổng công ty, dù không được xem như công thần thì ít ra cũng đừng đối xử với cô như một sinh viên mới ra trường, phân cô làm chuyên viên chứ?

Thế có khổ nạn không?

Nhưng Diệp Tử Lộ đã làm việc ở ngoại thành lâu như vậy, cũng dần dần biết cách đối nhân xử thế, khi đó cô cũng không phản ứng gì, sau khi trở về tổng công ty, cô giữ bức xúc trong lòng, định xem xem tại sao lại thế.

Chưa đến hai ngày cô đã hiểu tại sao. Bên tổng công ty tự nhiên xuất hiện một quản lý cao cấp được chuyển đến từ văn phòng đại diện bên Hongkong, không biết gia thế của người này thế nào, bản lĩnh cũng chưa bộc lộ rõ, chỉ biết rằng anh ta rất giỏi đấu đá trong văn phòng. Việc đầu tiên chị ta làm sau khi lên chức là cho người thân cận của chị ta đến làm, lấp đầy những chức vụ còn trống.

Diệp Tử Lộ hiểu rồi, cô đã trở thành bia đỡ đạn như thế đấy.

Cô vốn định nhẫn nhục chịu đựng, vốn cảm thấy mình không còn nóng tính nữa nhưng sau khi nghe được tin này, cô suýt chút nữa thì vác can xăng đến, lên tầng đốt mấy con trâu bò làm ruồi muỗi bị vạ lây kia thành chim quay hết.

Mỗi ngày đi làm Diệp Tử Lộ đều cảm nhận được mọi người đang nói xấu sau lưng mình, đương nhiên cô không có lỗi trong việc này, mọi người chỉ coi cô là một tên hề vô dụng, thật đáng thương.

Thương thì thương nhưng đương nhiên cũng có chút buồn cười.

Điều ức chế nhất là, như thế vì muốn bồi thường cho cô, sếp tăng lương cho cô thêm hai trăm tệ.

Suýt nữa thì Diệp Tử Lộ phì cười, hai trăm tệ ấy à, ôi mẹ ơi, nhiều ghê cơ, rõ ràng là muốn cô phải giật gấu vá vai, sợ thật đấy.

Một tuần liền, Diệp Tử Lộ nóng máu đến nổi miệng loét cả ra, đến uống nước thôi mà cũng đau, cái răng khôn mới nhú của cô cũng tranh thủ làm loạn khiến má phải của cô sưng lên, đến nỗi Diệp Tử Lộ muốn mở miệng ra cũng khó, ngày ngày ăn cháo, phấn trang điểm cũng chẳng che nổi sắc mặt xanh xao của cô.

Quá nóng giận, cô quyết định, trời tính không bằng người tính, cô phải đập nát cái công ty rách nát này: Cô phải xào tên sếp rác rưởi kia.

Chương 15: Thung lũng

Lúc mới ra ngoại thành làm việc, Diệp Tử Lộ từng bị ít nhất ba bốn công ty môi giới việc làm gọi điện tới, hồi đó Diệp Tử Lộ tính tình hòa nhã nên toàn từ chối khéo, người ta vừa gọi điện vừa nhắn tin, nói ngon nói ngọt xin cô có thời gian thì nhất định phải suy nghĩ về chức vụ họ sẽ dành cho cô, tâng bốc như thể cô là “nữ cường nhân” toàn năng, ai ai cũng phải đợi chờ cô hợp tác với mình.

Thế nên tuy khi ấy cô đã rất cáu nhưng vẫn không thấy áp lực lắm vì cô cảm thấy mình được thể hiện năng lực của mình. Địa bàn nơi đó không phát triển lắm nên các công ty khác phải tranh giành hợp tác với công ty cô. Ngày cô quyết định thôi việc, cô ngồi máy tính soạn một tờ đơn xin từ chức có hàm ý chế giễu, sau đó bắt đầu “hạ cố” đi tìm mấy công ty môi giới việc làm này.

Thái độ của nhân viên các công ty này vẫn tốt như xưa, tuy nghe giọng có vẻ không nhận ra cô nhưng vẫn nhiệt tình hỏi thăm mục đích cũng như tình trạng hiện giờ của cô.

Khi người ta biết hiện giờ chức vụ của cô là “chuyên viên”, đầu bên kia lập tức im lặng.

Lúc đó Diệp Tử Lộ cảm thấy, chắc cả đời cô cũng không quên được sự im lặng trong hai giây khiến cô vô cùng bối rối, vô cùng run rẩy ấy. Sau đó, đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói ấm áp nhưng cũng đầy áy náy: “Chuyện là thế này, cô Diệp à, bên chúng tôi cũng có vài vị trí nhưng hiện giờ khó mà đáp ứng được những điều kiện của cô, chúng tôi cần chút thời gian để giúp cô tìm xem, chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau được không ạ?”.

Người ta đã nói thế thì rõ ràng rồi còn gì, Diệp Tử Lộ biết, họ có ý từ chối.

Cô nghĩ người cúp điện thoại, bên tai vẫn còn vang vọng câu nói của công ty môi giới việc làm: “Hy vọng sau này có thể hợp tác với cô”, cô cảm thấy mình thật nhục nhã, coi như cùng đường rồi.

Giậu đổ bìm leo, đó là quy luật ngầm ở khắp nơi.

Diệp Tử Lộ đã từng cho rằng mình cũng khá ổn, khá giỏi giang, nhưng rồi “âm” một cái, hóa ra “giậu” được đắp bằng cát, chỉ cần thủy triều lên là sẽ đổ, rồi trở thành một đồng hoang tàn bị sóng cuốn đi, tan biến trong chớp mắt.

Năm Đồng Trị thứ ba, Tăng Quốc Phiên từng căn dặn con mình: “Khi chuẩn bị bắt tay vào làm, phải học theo Tam giới, không được kiêu ngạo, lười biếng, dối trá, phải nhớ rõ điều này”.

Chưa ai từng dạy Diệp Tử Lộ đạo lý này, mấy năm trước cô chìm đắm trong chữ “lười biếng”, leo lên khỏi một cái hố rồi lại bị sụp hố lần nữa, còn mấy năm nay, cô lại chìm đắm trong chữ “kiêu ngạo”.

Sống trên cõi đời này, hết loạn trong rồi đến giặc ngoài, từng bước khiến người ta sợ hãi, cô vẫn quá non nớt.

Diệp Tử Lộ hừng hực muốn từ chức, lúc ấy cô như một quả bóng bay, chỉ cần một cái kim đâm vào là hết sạch hơi. Cô chỉ có thể ngồi nhà nguyên rủa cái công ty lặt lọng này rồi sẽ phá sản. Chẳng còn cách nào khác, cô không muốn thất nghiệp, thất nghiệp thì sẽ mất đi nguồn thu nhập là một phần, hơn nữa rất dễ nản lòng khi đi xin việc mới.

Cô cứ nghĩ trải qua một cuộc bể dâu rồi, thay da đổi thịt rồi là coi như đã tu được thành tiên, nào ngờ chớp mắt một cái, hóa ra vẫn chỉ là một giấc mộng.

Diệp Tử Lộ cũng không rõ cuộc sống của cô hiện giờ và cách đây hai năm có gì khác nhau nữa.

Thế là, tất cả ý chí mạnh mẽ của cô đã bị cuốn trôi theo dòng nước thủy triều, ra đi không một lời. Thậm chí có một buổi sáng, khi cô mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy thì nhận ra bên khoe mắt có nếp nhăn, không hiểu là do mới tỉnh dậy hay là do chuyển sang mùa khô.

Cô soi gương, nhìn khuôn mặt chưa rửa và mái tóc rối bù, cô kinh ngạc nhận ra mình vẫn trở thành một nhân vật nhỏ bé không có một chút thành tựu nào.

Năm nay Diệp Tử Lộ hơn hai mươi sáu tuổi, thực ra đã sang năm mới rồi nhưng chưa đến sinh nhật cô nên cô nhất quyết không chịu thừa nhận rằng mình đã hai mươi bảy tuổi.

Trên áp phích quảng cáo dán trước cửa hiệu sách có ghi một câu “Nếu ví thời gian từ khi con người sinh ra cho đến khi chết đi là một ngày dài hai

mười tư tiếng, thì thanh niên hai mươi tư tuổi tương đương với lúc 7 giờ 12 phút, là lúc chuẩn bị ra ngoài, còn người bốn mấy tuổi cũng chỉ tầm một giờ chiều mà thôi”.

Nếu tính như thế, hai mươi bảy tuổi thì cũng chỉ mới có 8 giờ hơn, có khi còn chưa ra khỏi tàu điện ngầm, vẫn còn lơ lơ buồn ngủ trong tiếng tàu chạy rầm rầm, vẫn còn cả một tương lai và tuổi thanh xuân phía trước.

Thế nhưng đối với Diệp Tử Lộ, mọi chuyện lại không như vậy.

Đối với mỗi người, lần đầu tiên họ thực sự cảm nhận được chất lượng quá trình lột xác của mình còn phải phụ thuộc vào tuổi tác. Đối với người lần đầu tiên nhận ra vết nhăn chẳng chịt bên khóe mắt, còn vội vàng nói với người khác rằng mình cần dưỡng ẩm nhiều hơn, mọi chuyện không như vậy.

Vì có thể thời thanh xuân nông cuồng đã trôi theo dòng nước rồi, khiến người ta không kịp níu kéo, đến một độ tuổi nhất định nhưng lại chưa có những thứ cần có, chỉ có bàn tay trắng thì liệu tâm trạng làm sao thanh thản cho được?

Đối với chuyện này, Diệp Tử Lộ chẳng còn cách nào khác. Lúc mới đầu, đương nhiên cô không cam tâm, vẫn tìm việc khắp nơi, nhưng tình hình thị trường năm nay thực sự như ván đã đóng thuyền, cho dù cô may mắn được nhận đi chẳng nữa, làm việc cật lực thì sau một tháng vẫn chẳng thu lại được gì.

Trong thời gian một tháng, Diệp Tử Lộ đã quen việc mỗi sáng thức dậy kiểm tra hòm thư, khi nhìn thấy hàng loạt những bức thư từ chối, cuối cùng cô không thể bình tĩnh được nữa. Công sức bỏ ra vẫn không được đáp lại, nhưng sự đau đớn khi không còn lối thoát lần này với lần khi cô bị chuyển

công tác không giống nhau, cô cảm thấy giá trị của bản thân đã bị gạt phăng đi.

Từ việc ngày nào cũng bận rộn tìm việc, cô đã trở lại tình cảnh ăn không ngồi rồi, nhưng vẫn cảm thấy mình rất bận, rất mệt, rất buồn chán.

Bỗng một ngày, khi mẹ cô thấy đồng quần áo cô để trong nhà vệ sinh bốc mùi, không chịu được mà đi giặt cho cô, Diệp Tử Lộ bàng hoàng nhận ra cảnh tượng này thật quen thuộc.

Một người bạn cũ quen thuộc – Bệnh lễ mễ yêu quý của cô.

Bất chợt, Diệp Tử Lộ toát mồ hôi lạnh.

Còn gì đáng sợ hơn việc nữ chính đã thập tử nhất sinh đánh bại con quái thú, sau những ngày yên bình, bất chợt mở cửa ra lại thấy con quái thú đáng lẽ phải chết từ lâu rồi lại đang vẫy tay chào hỏi cô, thế có khiến người ta sờn gai ốc không cơ chứ?

Thế đấy, quá khứ cũng khiến người ta bất ngờ như vậy, cho dù trên cùng một cơ thể, cho dù đã là chuyện của hai năm trước.

Có thể thấy chẳng có thứ gì mới mẻ trên đời này cả.

Trong hai năm, Diệp Tử Lộ đã diễn tả thành công quá trình trở thành một người theo chủ nghĩa hoàn hảo điển hình.

Ban đầu, cô chưa xây dựng được sự tự tin, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, cẩn thận dè dặt, cho rằng mình phải học tất cả mọi thứ, mình chẳng biết gì cả, ngày nào cũng chăm chỉ quan sát cách người khác làm việc.

Bước hai, dựa vào tinh thần nghị lực từ bên trong, cô kiên trì nỗ lực không mệt mỏi, những khó khăn lần lượt bị cô đánh bại, cuối cùng sự nỗ lực ấy cũng được đáp lại, cô bắt đầu đạt được những thành công nhất định, mỗi thành công là bằng chứng cho mọi người và quan trọng hơn là cô thấy rằng mình có năng lực. Dựa vào những bằng chứng ấy, cuối cùng cô cũng xây dựng được sự tự tin.

Bước ba, tự tin khiến cô dương dương tự đắc, khiến sắc mặt cô tốt ngay cả khi không trang điểm, khiến cô nhìn thấy một tương lai rực rỡ phía trước. Nhưng lòng tham của con người vô đáy, con gái mua đồ trang điểm chỉ có thể mua loại giống hồi trước hoặc loại tốt hơn, trừ phi kinh tế khó khăn chứ chẳng ai lại đi hạ thấp tiêu chuẩn. Sự tự tin cũng thế, cô bắt đầu cần những “bằng chứng” rõ ràng hơn, nhiều hơn để chứng minh rằng cô rất mạnh mẽ.

Bước bốn, sự tự tin ấy ngày càng tăng lên, trở thành một thứ khác từ lúc nào không hay, cô nâng mình lên một đẳng cấp cao nhưng không có thực, xung quanh toàn là bong bóng. Sự đánh giá của cô về chính mình lên đến đỉnh điểm, cô bắt đầu không thể dung thứ dù chỉ một vết nhơ trên người mình, quên rằng mình đã từng là ai, hoặc đặt cho quá khứ kém cỏi của mình một cái tên đẹp đẽ - “Thời gian chờ đợi cơ hội”.

Bước cuối cùng, một ngày nào đó khi bão táp đến, cuộc sống biến động, khi gặp một thử thách “to lớn”, cô cảm thấy toàn bộ những gì thuộc về cô đều bị phủ định, tan vỡ như bong bóng, sự tự tin tan biến, chỉ còn lại những tư tưởng của chủ nghĩa hoàn mỹ đánh lại cô khi cô mềm yếu nhất, giãy xéo tự tôn trong cô.

Từ đó, lại tạo thành một vòng tuần hoàn mới.

Tương lai quan trọng hơn quá khứ nhiều.

Khi Nhan Kha rảo bước vào quán bar thì bị một âm thanh khó chịu dội vào tai, anh nhú mày, gạt những con ma men trước mặt ra rồi tìm khắp nơi, cuối cùng nhìn thấy Diệp Tử Lộ ở một góc tối tăm.

Trước mặt Diệp Tử Lộ là mấy cốc bia, cô chẳng biết nặng nhẹ, nốc luôn một cốc trong số đó.

Đến xả bồn cầu còn chẳng nhanh như thế, Nhan Kha nhú mày chạy vội đến, giật lấy cốc của cô, hét ầm lên trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc: “Lớn đầu rồi mà còn bày đặt chán đời như trẻ con thế? Cô thừa cơm à?”.

Cả người Diệp Tử Lộ toàn hơi rượu, tâm trạng suy sụp đến nỗi người khác phải giật mình, mặt tái xanh lại như ma, cô cúi đầu, trợn mắt, mặt mũi phờ phạc, không nói gì.

Nhan Kha chỉ có thể ngồi xuống cạnh cô, cúi người nâng mặt Diệp Tử Lộ lên, nhìn kỹ một lượt rồi ân cần hỏi: “Thất tình à?”.

Dường như lúc này Diệp Tử Lộ mới bình tĩnh lại, cô tức giận hất tay anh ra: “Cút”.

Bỗng Nhan Kha đờ người, nghe lời thả Diệp Tử Lộ ra: “À, thế thì tôi hiểu rồi, không phải thất tình thì chắc chắn là thất nghiệp rồi, nói đi, có chuyện gì”.

Bị anh nói trúng tim đen, lần này, Diệp Tử Lộ im lặng hồi lâu, đến khi Nhan Kha tưởng cô đã ngủ rồi thì Diệp Tử Lộ bỗng phát rồ lên.

Diệp Tử Lộ ném bộp cốc bia xuống đất, gào ầm lên như kẻ điên: “Dựa vào cái gì? Khi tôi đi, cái công ty tôi đến với danh nghĩa mở rộng thị trường ấy chỉ có một cái bàn! Suốt một năm trời, tôi từng bước từng bước cho nó đi vào hoạt động, nằm ở một cái thành phố bé tẹo chẳng hiểu xếp hạng ba

hay hạng bốn, thế mà lượng sản xuất tháng này đã có thể xếp thứ ba toàn tập đoàn, tôi có lỗi gì với công ty chứ? Là công ty có lỗi với tôi! Công ty có khác gì lũ mài dao giết lừa không?”.

Nghe xong, Nhan Kha đã hiểu chuyện gì, anh lạnh lùng hỏi lại: “Thế cô là lừa à?”.

Diệp Tử Lộ không ngờ đến nông nổi này mà cái tên xấu xa kia chẳng nói được câu nào để nghe để an ủi cô, vành mắt cô đỏ lên, nhìn anh với ánh mắt căm thù.

Nhan Kha độ mắt với cô một lúc, cuối cùng chấp nhận chịu thua, anh xoa đầu cô, cười khổ nói: “Được rồi được rồi, ngoan nào, chúng ta về thôi...”.

Quả nhiên trên thế gian này chẳng ai hiểu được cô, chẳng ai có thể yêu thương cô, chẳng ai quan tâm đến cảm xúc của cô. Trong men rượu, lời nịnh nọt miễn cưỡng và chẳng tâm lý cho lắm của Nhan Kha khiến Diệp Tử Lộ tức lộn ruột.

Cô cảm thấy vô cùng tủi thân: “Anh cũng là con rùa rụt cổ!”.

Rùa rụt cổ Nhan Kha chịu mệt, chịu bị mắng, lời kẻ điên vì rượu Diệp Tử Lộ ra khỏi quán bar tạp nham, vừa mở cửa ra Diệp Tử Lộ đã hất mạnh tay anh ra, chạy đến bên vệ đường nôn thốc nôn tháo.

Nhan Kha hít một hơi, anh lấy từ cốp xe ra một chai nước khoáng, vỗ lưng cô: “Buồn nôn hả? Khó chịu hả? Đáng đời!”.

Giáo huấn xong, anh đưa nước cho cô: “Này, uống đi nhanh lên”.

Người say rượu sợ nhất là nôn mửa, nôn xong cả người như bị liệt, Nhan Kha vất vả mãi mới lôi Diệp Tử Lộ sống dở chết dở lên được xe mình. Anh vừa nghiêng người cài dây an toàn cho Diệp Tử Lộ, vừa trách mắng: “Tôi nhận ra cô ấy à, đúng là giỏi bốc phét. Năm ngoái lúc cô đến bệnh viện treu tôi cô nói gì? Hả? Cô bảo ‘Kiếm vẫn còn, cảnh giới còn, kiếm pháp vẫn còn, còn gì phải sợ nữa?’, lúc cô nói tôi thì hay lắm, giờ đến lượt cô thì lại chẳng làm được?”.

Diệp Tử Lộ đau khổ ôm bụng, co quắp lại thành vòng tròn, cãi lại: “Hồi đấy là tôi an ủi anh, được rồi được rồi, anh là người tốt bụng lắm cơ mà, đừng có mà mượn gió bẻ măng trả thù tôi nữa đi”.

Nhan Kha lườm cô một cái, nửa cười nửa không nói: “Được rồi, tôi lấy đức báo đức, ví dụ như tôi sẽ đưa ra một biện pháp giải quyết vấn đề thực tế được không?”.

Diệp Tử Lộ lẩm bẩm vài ba tiếng, rõ ràng là cô không hề để tâm đến lời của anh.

Lòng bàn tay Nhan Kha đổ chút mồ hôi, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, bình tĩnh đến mức có chút thờ ơ: “Theo tôi, cô đừng làm ở cái công ty rách đây nữa, đến chỗ tôi đi”.

Lần này Diệp Tử Lộ thực sự sững người, mãi lúc sau cô mới lấy lại được giọng mình, run rẩy hỏi: “Gì cơ?”.

Nhan Kha không thèm nhìn cô, giấu đầu hở đuôi nói: “Tôi có thể xem xét giao cho cô chức vụ quản lý, mỗi năm du lịch một lần, hơn nữa môi trường làm việc ở bên chúng tôi rất tốt. Tôi biết cô không có kinh nghiệm ở vị trí tương đương, thế nhưng... dù chưa có kinh nghiệm nhưng sẽ có người hướng dẫn cho cô quen dần”.

Diệp Tử Lộ mãi không trả lời.

Một lần nữa Nhan Kha không thể kiên nhẫn nổi: “Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy!”.

Diệp Tử Lộ ngập ngừng: “Không phải anh chê tôi xấu sao?”.

Nhan Kha vội vàng: “Tôi đùa thôi cô không hiểu à? Lớn thế này rồi mà không biết đùa à!”.

Diệp Tử Lộ: “Thế không phải anh chê tôi...”.

Chẳng hiểu những câu nói đùa đó đang dày vò ai nữa, giờ nhìn lại, chắc chắn không phải là Diệp Tử Lộ rồi: “Lắm lời, thế cô có đến không?”.

Diệp Tử Lộ im lặng hồi lâu, cuối cùng thở thê: “Để tôi... để tôi suy nghĩ đã”.

Mẹ Diệp Tử Lộ hay dậy từ sáng sớm, ngày nào cũng thế, chưa đến 6 giờ đã ra ngoài vận động nhẹ nhàng, sau đó đi mua đồ ăn sáng về, Diệp Tử Lộ nghe thấy tiếng đóng cửa là biết mẹ cô đã ra ngoài, lúc này cô mới ra khỏi phòng, lên vào nhà vệ sinh, sửa sang lại dung nhan như chết trôi vì say.

Rửa mặt, súc miệng xong, cô trang điểm cấp tốc, soi gương thì thấy quầng mắt lớn đen sì và sắc mặt xám xịt đã được che đi, bao bọc bên ngoài bộ dạng bê tha là một vẻ ngoài đầy phấn chấn, sau đó cô giả vờ bình tĩnh đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Bỗng chốc, Diệp tử Lộ cảm thấy mình như một hộp quà bên ngoài vàng ngọc, bên trong giẻ rách, bề ngoài ăn vận đẹp đẽ, bên trong thì nát bươm, không mở ra thì không biết, chứ mở ra cái là sợ chết khiếp.

Khi mẹ cô xách quấy và sữa đậu nành về, Diệp Tử Lộ đang ngồi ngây ra trên ghế sofa, vừa nghe thấy tiếng mở cửa cô liền nở một nụ cười tươi tắn theo phản xạ, hờ đúng tám cái răng không thiếu một cái, y như đệ nhất phu nhân trả lời phỏng vấn.

... Đáng tiếc, mẹ cô chẳng thèm nhìn.

Trong nhà, phòng của Diệp Tử Lộ lộn xộn y như thế giới nội tâm của cô nên cô chẳng muốn nán lại thêm một phút nào nữa. Ăn xong, cô giả bộ khoác áo, cầm túi, ra vẻ đang vội vàng đi làm, lúc ấy mẹ cô bỗng lên tiếng.

“Đợi đã” – mẹ Diệp Tử Lộ vừa chậm chậm uống nốt sữa đậu nành, vừa chậm chậm nói – “Con đi đâu?”.

Diệp Tử Lộ giật mình, cứng họng nói: “Con á? Con đi làm mà”.

“Đi làm?” – Mẹ kéo dài giọng, nghi ngờ nhìn cô – “Đi làm cái gì? Hôm nay là chủ nhật mà”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cô khựng lại trong vài giây, nhưng đáng tiếc trong cái đầu đang say của cô chẳng có gì ngoài một cái não lộn, lơ lơ một lúc lâu cô mới dứt khoát quay đầu lại: “Con... À, con tăng ca”.

Mẹ Diệp đặt cái bát không xuống, hất cằm về phía cái ghế nhỏ trước mặt bà như một nữ hoàng: “Qua đây, ngồi xuống cho tôi”.

Diệp Tử Lộ không dám nói gì, chán nản ném túi sang một bên, cúi đầu khom lưng ngồi xuống.

“Mày ấy à, từ bé đã chẳng lành lợi gì rồi” – Mẹ thở dài, nhưng giọng nói không hề chùng xuống, rồi bà lại thấy đứa con gái bảo bối của mình cố trợn mắt lên – “Trợn cái gì mà trợn, không phục chứ gì. Nói dối còn chẳng biết đường mà nói dối, thế không phải dốt thì là gì? Tăng ca á, có ca đâu mà đòi tăng? Tưởng mẹ không biết à, không có việc gì làm nên cả ngày mẹ soi Weibo của mày đấy”.

Diệp Tử Lộ lập tức hỏi lại: “Sao mẹ biết?”.

Mẹ Diệp: “Mẹ để ý rồi, từ sáng đến tối mày đăng cả tỉ dòng trạng thái, người khác còn chưa kịp bình luận, thế nên hai hôm trước mẹ đã theo dõi mày rồi”.

Diệp Tử Lộ ngay lập tức bị sét đánh cháy đen thui như chim quay, trợn mắt há mồm không nói nên lời, cô hoàn toàn không ngờ suốt bấy lâu nay mình bị nữ hoàng theo dõi... Điều quan trọng hơn là, về sau người ta cũng chẳng muốn xem nữa!

“Công việc có vấn đề gì? Còn không định nói cho mẹ biết à?” – Mẹ Diệp hỏi.

Diệp Tử Lộ vẫn rối bời, chưa kịp phản ứng.

Mẹ Diệp “hừm” một tiếng, tiếp tục phán như thầy bói: “Mẹ thấy mày viết trên Weibo nào là một mực muốn từ chức này, rồi thím Tường Lâm này, sáng ngày kêu ca, chằm than vất hơn cả ăn cơm, ai khiến mày oan ức?”.

“Mẹ” – Diệp Tử Lộ bỗng ngắt lời mẹ - “Sáng nay ra ngoài mẹ bị chồn vàng nhập à?”.

Mẹ cô cầm đũa đánh vào đầu cô một cái.

“Lắm mồm thế này bảo sao già rồi mà chưa ai thèm lấy” – Mẹ Diệp chẳng mấy khi dành thời gian để tâm sự với con, thế mà mới nói được vài câu đã rồi lên vì đứa con gái hư này rồi, mãi một lúc sau bà mới bình tĩnh lại và hỏi – “Nếu con từ chức rồi thì đã tìm được công việc tốt hơn chưa?”.

Diệp Tử Lộ do dự một lúc, lại nhớ đến lời hứa suông của Nhan Kha tối hôm qua, thế cũng coi như là một công việc tốt rồi, thế nên cô gật đầu.

“Thế có vấn đề gì?”

Diệp Tử Lộ đành phải nói thật: “Có vẻ không đúng với chuyên ngành của con”.

“Bây giờ mới biết là mày có ‘chuyên ngành’ đấy” – Sắc mặt mẹ cô cuối cùng cũng tươi hơn một chút, bà nghĩ một lúc rồi thở dài – “Hồi mày còn bé, ngày nào cũng thế, tan học về từ lúc vào nhà đến lúc đi ngủ, kể cả thức đêm cũng nói chuyện với mẹ, kể cho mẹ hết chuyện tám đời tổ tông nhà từng bạn trong lớp, sao bây giờ có chuyện gì lại giấu trong lòng mà không kể hả?”.

Diệp Tử Lộ cúi đầu nghich ngón tay, rầu rĩ nói: “Có gì mà kể ạ?”.

Mẹ Diệp không nói gì, đợi cô kể hết mọi chuyện. Bà luôn cảm thấy con gái mình hơi ngây thơ, chẳng giấu được điều gì, tính thẳng ruột ngựa, giờ giữ trong lòng lâu thế này là cũng siêu rồi, tí nữa thế nào cũng phun ra hết.

Nhưng đợi mãi Diệp Tử Lộ vẫn chẳng nói gì mà chỉ vân vê móng tay.

Có gì mà kể ạ? Diệp Tử Lộ bình tĩnh lại, nhìn kỹ lại chính mình, cô nhận ra mình lại một lần nữa lúng túng trước ánh mắt của người khác và đồng thời cũng đánh mất khả năng tự đánh giá mình. Đường như trái tim cô quá

yếu đuối, vừa lo lắng khôn nguôi, vừa không thể quyết tâm thay đổi điều gì, cô đang lơ lửng trong không trung, như những phi hành gia mất đi trọng lượng, dù có dùng hết sức cũng không thể chạm chân xuống mặt đất.

Điều này tạo nên một vòng tuần hoàn khép kín, cô vội vàng thoát khỏi trạng thái này, nhưng lại không tìm thấy lối ra, từ đó lại càng lo lắng bất an, như thể bị nhốt trong lồng. Nhưng không phải vậy, Diệp Tử Lộ vẫn nhận biết được trạng thái tâm lý của mình, khi rơi vào trạng thái ấy, kinh nghiệm của cô sẽ nói với cô rằng, phải thả nhiên, phải để hai chân tiếp xúc với mặt đất mới có thể tìm lại sức mạnh của chính mình.

Diệp Tử Lộ cố gắng loại bỏ những tạp âm trong lòng mình, không biết bao lâu sau cô mới nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa”.

Mẹ Diệp “hừm” một tiếng, tự nhủ bao năm nay không để ý, giờ nó lớn rồi, giờ biết giấu trong lòng rồi, chỉ kể những điều vui vẻ chứ không kể chuyện buồn.

Sau đó, Diệp Tử Lộ miễn cưỡng nở một nụ cười: “Con đã hai mươi sáu, sắp hai mươi bảy tuổi, gần ba mươi đến nơi rồi, thôi mà mẹ, con có còn là đứa bé buộc tóc hai bên ngày nào mẹ cũng phải kiểm tra bài tập, liên lạc với cô giáo nữa đâu?”.

Mẹ Diệp nhìn cô: “Không nói thật à?”.

Diệp Tử Lộ trợn mắt: “Có tra tấn cũng nhất quyết không chịu khuất phục!”.

Mẹ Diệp lạnh lùng nói: “Ồi chao, chiến sĩ cơ à”.

Diệp Tử Lộ đứng dậy: “Không nói chuyện với mẹ nữa, con đi ra ngoài đây”.

Mẹ Diệp hỏi: “Đi làm gì?”.

Diệp Tử Lộ ném lại một câu: “Đi dạo phố!”.

Nói xong, cô đóng “sầm” cửa rồi đi ra ngoài.

Thực ra Diệp Tử Lộ không biết mình muốn đi đâu, cô rời khỏi nhà, chỉ thần thờ đi trên đường, thành phố vào ngày cuối tuần cũng không đông đúc như cô tưởng, bước chân của mọi người hình như chậm hơn mọi khi, cứ thế đi khắp nơi, Diệp Tử Lộ cảm thấy thành phố đã sinh ra và nuôi dưỡng cô dường như đã trở nên xa lạ.

Mới có hai năm không gặp, mà thế giới này thay đổi nhanh quá.

“Không hiểu những người bình thường hay đi lại vội vàng trong lòng nghĩ gì nhỉ?” – Diệp Tử Lộ thầm đoán – “Liệu bọn họ có giống mình, không có cảm giác an toàn, trẻ người non dạ, xem ra người nào người nấy đều tự cho mình là người thành phố lớn, mình giỏi giang lắm, vinh quang, thời thượng, liệu thực ra trong lòng họ có đang thầm gào thét rằng mình sống hèn mọn như một con chó không?”.

Bất giác, Diệp Tử Lộ đi đến mái trường năm ấy của cô, trường cấp ba Tín Đức. Đã mười năm rồi, chẳng còn thấy những vết tích ngày xưa trên hàng rào trường và khu giảng dạy nữa, bác bảo vệ cổng cũng đã được thay. Đang là cuối tuần nên trong trường thật đều hiu, chỉ có mấy nam sinh đang chơi bóng rổ trên sân vận động, trên khán đài có vài người đang cầm chai nước khoáng cổ vũ.

Diệp Tử Lộ dừng chân trước hàng rào trường, chăm chú nhìn khuôn mặt vừa ngây ngô, vừa trẻ hơn cả mình của những đứa trẻ ấy.

Sau đó, Diệp Tử Lộ nhớ lại hồi mình lớn bằng bọn chúng, hoặc ít tuổi hơn một chút, cô đã từng ấp ủ hoài bão lớn lao chừng nào.

Khi đó không chỉ mình cô mà mỗi bạn trong lớp đều ấp ủ hoài bão lớn lao, bọn họ khinh bỉ những kẻ tầm thường, hiểu lơ mơ về thế giới của người trưởng thành, nhưng lại vô cùng tự kiêu vì tưởng rằng mình biết tất cả. Họ ước mơ được tung hoành khắp nơi, không biết trời cao đất dày nên không hề sợ sệt, họ không ngần ngại nhắc lại lời của vĩ nhân, tuyên bố mình cũng “Kế tục tinh thần hiếu học của các thánh nhân”.

Một nửa số nam sinh ban tự nhiên đều muốn trở thành Bill Gates thứ hai hoặc Stephen Hawking thứ hai, hoặc không thì... cũng muốn sau này mình kiếm được thật nhiều tiền, cưới vợ thật đẹp.

Diệp Tử Lộ bỗng đưa tay ra nắm lấy hàng rào sắt lạnh lẽo, bước về phía trước, nhìn thật kỹ bên trong trường.

Dường như cô đã hiểu được điều gì đang giày vò cô: những gì nhà trường cho bọn họ mãi mãi là môi trường giáo dục chính thống, tuổi thơ thậm chí cả tuổi trẻ của bọn họ đều nhìn theo bóng lưng của những vĩ nhân trong và ngoài nước tự cổ chí kim. Những câu chuyện khích lệ bọn họ ấy thực ra như một loại ma túy tinh thần, mười mấy năm sau, thậm chí khiến họ ảo tưởng rằng mình là một trong số những người giỏi giang ấy.

Nhưng thời gian dài và không gian vô tận đã khiến những người này trở nên hiếm có, còn những thanh niên ôm ấp nhiều hoài bão lớn lao, ước mơ xa xôi ấy sau khi trưởng thành lại là những người bình thường, và khi nhớ lại, họ nhận ra rằng cho dù đã từng có người dạy họ cách để làm một người bình thường thì khi ấy có mấy ai chịu nghe?

Ba chữ “người bình thường”, nghe thì thấp kém biết bao, đáng thương biết bao, những tâm hồn non trẻ sao có thể chấp nhận cuộc sống của mình

chỉ có hai màu trắng đen chứ?

Bọn họ đều giống Diệp Tử Lộ, vừa đau khổ không chịu chấp nhận hiện thực “mình còn trẻ thế này, sao có thể đi làm một người bình thường chứ?”, vừa không chịu lớn để bảo vệ sự kiêu hãnh của mình, khi ấy... họ sẽ không phải làm người bình thường nữa phải không?

Khi những cô cậu thanh niên ấy không có gì trong tay, thì họ còn có thể miễn cưỡng bình tâm lại, nhưng nếu không may bọn họ đạt được những thành tựu nhỏ một cách nhanh chóng thì họ sẽ một lần nữa lâng lâng, một lần nữa quay trở về thời thiếu niên ngông cuồng đầy tự kiêu, sau đó chỉ cần gặp một chút khó khăn thôi, họ sẽ càng lún sâu hơn nữa.

Đại loại... giống như căn bệnh lẽ mề tái phát, Diệp Tử Lộ bất chợt nghĩ vậy.

Bệnh lẽ mề không giống bệnh phù chân tuy rất khó chữa trị nhưng một khi đã chữa khỏi thì sẽ không tái phát nữa. Còn bệnh lẽ mề lại giống như hồ lô dưới mặt nước, bên cạnh ý thức của mình như hình với bóng, đi theo suốt đời, biến thể theo thời gian và cũng có thể tái phát.

Bỗng Diệp Tử Lộ nhớ đến một câu tự trào: Mèo không sửa được thói cào tường, chó không sửa được thói ăn phân.

Không biết bao lâu sau, Diệp Tử Lộ rời khỏi trường như người mất hồn, tiếp tục đi bộ dọc theo thành phố đầy xi măng cốt thép. Các cửa hàng đều đã mở cửa, đều đang bật nhạc, nào là nhạc sàn, nhạc cổ điển, nhạc thị trường, nhạc nhẹ... hòa vào với nhau, khiến người ta không biết đang nghe nhạc của nhà nào, cũng không biết nên dừng chân nơi đâu.

Diệp Tử Lộ đi đến chân một cây cầu qua đường, nhìn thấy một cụ già mù lòa, áo quần rách rưới, đeo kính đen, mắt kính và cái gọng kính xiêu

xiêu vẹo vẹo dính lại bằng keo dán.

Trước mặt ông lão mù là hai cái ca tráng men, một cái đựng nước, một cái để xin tiền, dưới chân ông còn có một cái loa nhỏ, trong tay ông là một cái micro bọc bằng giấy vụn, ông đang hát rong. Ông hát một lúc rồi bỏ micro xuống, uống hớp nước, nhưng vẫn không quên lắc đầu và khẽ hát theo điệu nhạc, trông vô cùng say sưa, đây là hình mẫu cho một tâm hồn say mê công việc.

Âm thanh phát ra từ cái micro chất lượng kém vang lên khắp phố, át đi tất cả những âm thanh dù thanh cao dù dung tục xung quanh. Không biết có phải vì vậy không mà Diệp Tử Lộ cứ thế đứng ngẩn ngơ ở đó mãi.

Sau đó cô ngồi phệt xuống, dựa vào âm thanh rung động phát ra bên cạnh, cô nhận ra sau tiếng nhạc đệm là một bản tình ca chứa đựng nỗi sầu bi ai.

Ông lão mù hát thêm ba bốn bài nữa rồi bỗng nhiên ngừng hát, cầm cái ca tráng men giơ lên trước mũi Diệp Tử Lộ: “Người qua đường thì không nói làm gì, cô ngồi đây cả ngày rồi, nghe người ta hát bao lâu mà không cho nổi được một xu à?”.

Diệp Tử Lộ lấy ít tiền lẻ từ trong túi ra, lúc định đặt xuống thì cảm thấy có gì đó sai sai: “Ông không mù à?”.

Ông lão cúi đầu, kéo kính đen xuống, ông nhìn qua kính thì thấy Diệp Tử Lộ đang tròn mắt: “Tôi nói tôi mù bao giờ? Không mù thì không được đeo kính đen à?”.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cô thò tay vào túi mò mẫm, lôi một tệ ra đặt vào ca, bỗng nhiên lúc đó, không biết cô bị cái gì ám mà bỗng có một ý nghĩ kỳ quặc, cô lại lấy thêm mười tệ nữa rồi nói với ông lão: “Cái... ông cho cháu mượn cái micro để hát mấy bài nhé?”.

Ông lão hát rong ngẩn người, có lẽ là vì chưa có khách hàng kỳ lạ nào từng yêu cầu ông làm thế này. Ông ngây ra, cảm thấy thế này cũng may, còn được ngồi uống nước một lúc, thế là ông đưa micro cho cô: “Đương nhiên rồi, tôi không cần hát mà vẫn kiếm được tiền, cô hát đi, hát gì nào để tôi đệm nhạc cho”.

Diệp Tử Lộ lấy giọng rồi nhắm mắt lại, tự nhiên cô thích cảm giác không nhìn thấy gì cả, chỉ dùng đôi tai để lắng nghe.

Khi còn bé, bọn họ đều từng được nghe những câu danh ngôn khiến người ta hùng hực nhiệt huyết, ví dụ như “Biển rộng sóng xô, thử sức anh hùng”. Đến ngày hôm nay, biển vẫn rộng, sóng vẫn xô, thậm chí thỉnh thoảng còn có bão, hoặc có những khi sóng thần ập đến như những câu hát ương ca, những “anh hùng” năm ấy lại như những ngôi nhà đã đổ sập trước cơn bão. Chớp mắt một cái mà mấy năm đã trôi qua, thả lỏng một cái là sẽ bị nổi buồn phiền vì những điều nhỏ nhặt nhấn chìm.

Đứng tại một nơi, cho dù không có tiếng động gì nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng người nói lao xao. Dù trong đời thực hay trên mạng, đều có thể mắt thấy tai nghe vô vàn tin tức, đôi khi cho dù Diệp Tử Lộ biết những thứ đó chẳng hề liên quan đến mình nhưng vẫn cứ tò mò muốn nghe, muốn nhìn, muốn quan tâm, khi tinh thần cô suy sụp, cứ mười phút là cô phải lên Weibo một lần, phải xem từng dòng trạng thái một, từng cái ảnh một dù việc đó rất nhàm chán... như thế mình đang đi vào thế giới của người khác vậy.

Không hiểu ông hát rong nghĩ gì mà lại đệm nhạc cho cô bài “Cho chúng ta khua mái chèo”, tai Diệp Tử Lộ chỉ nghe thấy tiếng nhạc đệm rè rè phát ra từ cái loa chất lượng kém, cô nhắm mắt lại nên chẳng nhìn thấy mọi người đang đi đi lại lại trước mặt. Chỉ lúc này, cô mới có ảo giác rằng mình là người duy nhất trên thế giới này.

Tuy lúc đầu cô không hát được nhưng được nhạc dẫn lối, cô hát theo nhạc, những chỗ quên lời thì ư ư theo nhạc mấy câu, lúc nào nhớ lời thì lại hát tiếp. Khi ấy, cô tự hỏi lòng mình, tại sao lại như thế này? Tại sao mỗi khi gặp khó khăn cô lại muốn trốn chạy vào “thế giới của người khác”?

Khi hát đến đoạn về con thuyền nhỏ, cô bỗng cảm thấy mình cũng giống như một con thuyền nhỏ, một cánh bèo trôi, không có chỗ dựa, lênh đênh khi mưa gió đến, bị dòng đời, bị người khác xô đẩy vừa bất lực, vừa đáng thương, đáng khinh giữa cuộc đời, nhưng lại không cam tâm khi phải đi trên con đường bình thường như bao người khác.

Ông lão hát rong bỗng nhận ra mình đã buồn bán lỗ vốn, lúc cô gái đó mới hát được mấy câu đầu, xung quanh còn có năm sáu người, sau đó bất ngờ chuyển sang phong cách death metal, gân cổ gào thét, hát sai nhịp loạn cả lên, biểu cảm vô cùng kích động.

Ông lão lùi lại một chút, ông hơi nghi ngờ không biết cái đứa này vừa trốn khỏi viện tâm thần nào ra.

Hát xong, Diệp Tử Lộ gần như không hề xấu hổ mà còn giơ tay lên vẫy vẫy: “Cao nguyên Thanh Tạng, hãy cho em đến cao nguyên Thanh Tạng!”.

Ông lão giật micro lại: “Lại còn cao nguyên Thanh Tạng nữa, cô đi mà gào khóc với cảnh sát ấy, đưa đây cho tôi, không cho cô hát nữa”.

Đôi tay như móng gà của Diệp Tử Lộ bỗng tràn đầy sức mạnh, cô giật lại micro: “Làm gì thế, mười tệ mà cho cháu hát có một bài? Quán karaoke còn chẳng đắt bằng ông, quán bên kia đường có một tệ một bài có cả chữ chạy bên dưới, cháu còn chín bài nữa cơ mà, nhanh cho cháu về cao nguyên Thanh Tạng!”.

Ông lão: “...”.

Vương Lao Lạp chỉ tình cờ đi qua, nhưng tiếng gào thét âm ỉ bên đường đã đập vào tai cô ấy, đang định than phiền trường hợp gây ô nhiễm tiếng ồn nghiêm trọng như này mà cảnh sát không xử lý thì cô ấy bỗng nhận ra... kẻ điên đang nhảy loạn xạ kia trông quen quen, nhưng cô gái kia nhắm mắt nên cô ấy không chắc chắn lắm.

Vương Lao Lạp đứng một bên quan sát hồi lâu, đến đoạn kết thúc cao nguyên Thanh Tạng, cuối cùng cô ấy cũng có cơ hội, thấp giọng nói: “Cô là... Diệp Tử Lộ phải không?”.

Vương Lao Lạp đã trở thành một đại mỹ nữ đoan trang, hiện đại, nhìn cô ấy thì sẽ hiểu ngay thế nào là “thay da đổi thịt”. Cô ấy đã tìm được nơi thuộc về mình, không biết nơi đó đã rèn giữa Vương Lao Lạp bao lâu mà giờ đây cả người cô ấy toát lên một khí chất như một nữ hoàng.

Từ xưa đến nay, lúc nào nữ hoàng cũng được mọi người ào ào theo đuổi, giờ tên đại gia phố núi mặt mo kia không còn vo ve quanh cô ấy nữa. Khi cùng cô ấy đến một tiệm áo cưới, Diệp Tử Lộ mới biết cô ấy sắp kết hôn.

Vương Lao Lạp duỗi tay, đứng trên bục, ngẩng mặt lên, để nhà thiết kế mập mập, hói đầu chỉnh sửa váy cho cô ấy, cô ấy nâng cằm lên một chút, đường con tinh tế làm tôn lên dáng vẻ xinh đẹp. Sau khi nghe xong tình hình hiện giờ của Diệp Tử Lộ, Vương Lao Lạp tổng kết đơn giản: “À tao hiểu rồi, sắp bọn mày là tên khốn”.

Một cô gái dịu dàng bỗng thốt ra những lời không nho nhã cho lắm khiến nhà thiết kế không cẩn thận chọc nhầm kim vào tay.

Vương Lao Lạp “hừm” một tiếng, hạ mi mắt xuống: “Hạ xuống cấp thường á? Vớ vẩn, nhân viên hạng thường chuyên bị hành, hành nhiều là chẳng khác còn gì? Mà mày không làm ở đây nhưng biên chế vẫn ở tổng bộ, cách đây hai năm khi mày đi, biên chế đáng lẽ nên chuyển thành cấp quản lý rồi, làm gì có chuyện bây giờ về mất ghế? Tao bảo này Diệp Tử, sếp của mày là cái loại chẳng ra gì, miệng nam mô bụng một bồ dao găm, lại còn sợ cấp dưới vượt mày, mày điều hành của một công ty hoạt động, đây là năng lực cơ bản của quản lý cấp cao rồi, ông ấy sợ nếu mày được thăng chức thì sẽ cạnh tranh với ông ấy nên lão muốn bóp mày từ trứng nước”.

Diệp Tử Lộ chán nản ngồi xuống chiếc ghế sofa nhỏ bên cạnh, lười nhác hỏi: “Thế phải làm sao? Tao làm sao mà rán Tổng Thành Lương lên như mày hồi đó được, băm vằm ra rồi đổ dầu lên...”.

Nhà thiết kế hói đầu đứng thẳng lên, sợ giật bắn cả người, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa trên cái đầu bóng loáng, trợn mắt cứng họng nhìn Diệp Tử Lộ, vẻ mặt như thể đang do dự không biết có nên báo cảnh sát không.

Diệp Tử Lộ vội xua tay: “Không không không, anh hiểu lầm rồi, anh đừng lo, ý bọn tôi là xúc xích, thịt lợn chứ không phải thịt người”.

Nhà thiết kế hói đầu nhìn cô chăm chăm, run rẩy tìm thuốc trợ tim uống.

Vương Lao Lạp mặc kệ, cô ấy nâng váy ngắm nghía mình trước gương, thờ ơ nói: “Mày không chịu nổi thì chuyển công ty khác đi, có làm sao? Chỗ này không hợp thì chuyển chỗ khác”.

Diệp Tử Lộ thở dài: “Đâu có dễ dàng thế, đợt trước tao cũng tìm được vài chỗ, năm nay thị trường việc làm ảm đạm lắm, nhà tuyển dụng toàn cho tao mấy chân nhân viên cấp thấp thôi, nói chung... Ôi, hiện thực tàn khốc quá! À, đúng rồi, nhưng cũng có một chỗ, bạn tao rủ tao đến công ty anh ta làm, đồng ý cho tao làm nhân viên loại ưu, lương cao, lại còn được đi du lịch”.

Vương Lao Lạp chớp chớp mắt, nói trúng tim đen: “Bạn á? Đàn ông à?”.

Diệp Tử Lộ ho khan một tiếng, cảm thấy lời Vương Lao Lạp cứ có ẩn ý gì đó.

Quả nhiên, ngay lập tức, Vương Lao Lạp quả quyết nói: “Thế là anh ấy muốn tán mày rồi. Bao nhiêu tuổi, đẹp trai không? Làm nghề gì?”.

Diệp Tử Lộ toát cả mồ hôi, vội vàng đáp: “Là một công ty quảng cáo nhỏ, tên là ‘Tân Phong’ gì đó...”.

Vương Lao Lạp đứng hình, bỗng cô ấy quay phắt đầu lại, cổ họng “ừng ực” và nói: “Bạn mày không phải họ Nhan, tên là Nhan Kha chứ?”.

Mắt Diệp Tử Lộ chớp chớp: “Ừ... mày cũng quen à?”.

Vương Lao Lạp mặc kệ đang mặc váy cưới, cô ấy xốc váy lên, hùng hực khí thế lao đến trước mặt Diệp Tử Lộ: “Có phải anh chàng doanh nhân trẻ trung, tài giỏi cách đây hai năm suýt nữa thành người thực vật, sau này tình lại lật ngược tình thế không? Năm trước còn được lên trang bìa tạp chí gì đó, tao xem rồi, trên ảnh đẹp trai kinh khủng. Diệp Tử, tao phải nói với mày cái này, mày không thiệt được đâu, nếu người theo đuổi mày là một thằng ngu như Tống Thành Lương thì tên đó lợi dụng mày, muốn tán mày, còn nếu là một anh chàng đẹp như hoa như Nhan Kha thì lại là mày được lợi, coi như mày tán anh ấy!”.

Hai năm không gặp, lời lẽ của Vương Lao Lạp ngày càng sắc sảo, sắc như con dao chém một phát khiến Diệp Tử Lộ ngây người.

Diệp Tử Lộ không biết nói cái gì, chỉ cười trừ rồi nói: “... Mà đang khen tao đúng không? Cảm ơn nha”.

Nói xong, Diệp Tử Lộ mở quyển catalogue đặt trên đùi, mười ngón tay đan vào nhau, cô cúi thấp đầu, như thể đang thận trọng suy nghĩ điều gì đó, sau đó cô nói: “Nhưng thực ra tao không muốn đến đây làm lắm”.

Vương Lao Lạp ngẩn người: “Sao, anh chàng đẹp trai có nổi niềm gì khó nói à?”.

“Không không không, không phải thế” – Diệp Tử Lộ xua tay, sau đó nhú mày nói – “Đẹp trai lắm sao? Cũng bình thường mà?”.

Lần này lông mày Vương Lao Lạp xếch lên, cô ấy cảm thấy rõ ràng gu thẩm mỹ của mình đang bị đá kích: “Diệp Tử, nói thật đi, không phải là mày thích con gái đấy chứ?”.

Diệp Tử Lộ xua tay: “Năm xưa mày nho nhả hiền thực biết bao nhiêu, sao bây giờ học ai nói năng khó nghe thế? Ôi, tao không có ý đó”.

Có những điều, cô không thể giải thích rõ ràng ngay, nổi uất ức và lo lắng khiến cô rối bời, cô vội vã muốn tìm một nơi để xả.

Không biết bao lâu sau, cô mới thấp giọng nói: “... Tiểu Hoa, mày hiểu không? Giấc mơ thực sự của tao là được làm một người có ích”.

Vương Lao Lạp vốn đang mặc kệ, ngồi lăm bằm nói xấu sau lưng cô, giờ bỗng ngớ người ra, cúi đầu xuống, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Diệp Tử

Lộ. Ánh đèn phả lên khuôn mặt Diệp Tử Lộ, cô trông vẫn như một thiếu nữ, ánh mắt trong veo, thậm chí còn có chút ngây thơ, dường như còn chứa đựng những điều chưa dám nói. Dưới cái nhìn của Vương Lao Lạp, có thể thấy đôi mắt ấy bắt đầu kiên định và bình tĩnh hơn.

Diệp Tử Lộ: “Muốn làm nữ giám đốc gì đó ư, tao nghĩ cả đời tao cũng không có cửa, nhưng tao có thể nỗ lực hướng tới mục tiêu đó, trở thành một người giỏi giang hơn, tao hy vọng cho dù mình làm gì, đều có thể khiến mình và người khác cảm thấy Diệp Tử Lộ thật lợi hại. Tao hy vọng rồi sẽ có một ngày, chẳng nổi khó khăn nào trên đời này có thể khiến tao lay động, tao sẽ có một sức mạnh vô địch... chứ không phải dựa vào người khác để có một chức vụ ổn định, lương cao. Thế thì đâu còn ý nghĩa nữa, đúng không?”.

Vương Lao Lạp nhất thời câm nín, nhà thiết kế hói đầu đứng bên cạnh vừa xách vạt váy Vương Lao Lạp, tay kia kéo chiếc khăn voan đội đầu trên giá xuống, nghe những lời này, bất chợt cũng có một cảm giác gì đó, tay chân cứng ngắc, vừa lén lau nước mắt.

Diệp Tử Lộ nói tiếp: “Hồi xưa tao có hỏi bố tao một câu, một người ‘có thể bình tâm, có thể chấp nhận cô đơn’ với người ‘không có chí tiến thủ, tình nguyện làm một người bình thường’ thì có gì khác nhau? Bố tao bảo, ‘Con cảm thấy không có lỗi với chính mình, là người thứ nhất; con cảm thấy có lỗi với chính mình, là người thứ hai’. Khi ấy tao không hiểu, giờ tao hiểu rồi”.

Mãi một lúc sau Vương Lao Lạp mới nói: “Đó là ước mơ của mày à?”.

Diệp Tử Lộ kiên định gật đầu: “Ừ”.

Vương Lao Lạp nghĩ ngợi một lúc rồi thở dài: “Thế mày không thích anh chàng đẹp trai ấy một chút nào à?”.

Nhà thiết kế đứng cạnh nghe lỏm bỗng sững người, tay run rẩy, cả khăn voan lẫn cái giá đều đổ ụp xuống, rơi loảng xoảng.

Diệp Tử Lộ ghen hòng khi nhìn thấy cảnh hỗn loạn, cô ngập ngừng nói: “Hình như cũng hơi thích”.

Khi hai người cùng bước ra khỏi tiệm áo cưới, bỗng nhiên, nhà thiết kế hói đầu vừa được một phen bất ngờ khi nãy gọi bọn họ. Diệp Tử Lộ quay đầu lại, chỉ thấy nhà thiết kế mặt mũi bầm dập đang hài hước vung vẩy tấm khăn voan, gào khản cổ gọi hai người.

Nhà thiết kế lớn giọng tuyên bố: “Ước mơ của tôi là trở thành nhà thiết kế váy cưới hàng đầu thế giới, đưa váy cưới và người mẫu của tôi lên sàn diễn tuần lễ thời trang Milan!”.

Đúng lúc ấy những người đi đường nghe thấy, ai ai cũng trộm cười, nhà thiết kế hói đầu với bề ngoài đồng bóng ấy tự nhiên ưỡn thẳng ngực lên, mặc kệ ánh mắt tò mò và khinh thường của mọi người xung quanh. Sau đó, không biết ai là người đầu tiên vỗ tay, khiến mọi người xung quanh lập tức hò reo vỗ tay cổ vũ. Nhà thiết kế hói đầu đứng thẳng lưng, ánh mắt như tỏa ra vầng hào quang, như thể đang đứng giữa bục diễn của tuần lễ thời trang.

Vương Lao Lạp cười, đi đến một chiếc taxi đang dừng, mở cửa xe ra rồi quay đầu lại nhìn Diệp Tử Lộ.

“Đúng rồi, tao chưa kể với mày đúng không?” – Vương Lao Lạp nói – “Tao mới thi đỗ chứng chỉ phiên dịch cao cấp, gần đây cũng có thầy cô đưa tao đi phiên dịch, nếu dịch tốt thì sẽ đào tạo tao dịch cabin, nhớ lại... hai năm trước tao chỉ là một đứa ngoại tình tốt nghiệp cao đẳng, đi làm tạp vụ”.

Nói xong, Vương Lao Lạp nắm chặt lấy tay Diệp Tử Lộ: “Diệp Tử, thực ra tao thấy giờ đây cả hai chúng ta đều đã có sức mạnh vô địch rồi”.

Chương 16: Thời thế thay đổi

Diệp Tử Lộ vốn nghĩ rằng dù sao cũng mất một công đi, thôi thì cứ tiện đường qua công ty Nhan Kha, nói rõ dự định của mình với anh, kết quả cô chưa kịp vào bên trong đã thấy Nhan Kha đang được rào trước đón sau trước cổng công ty quảng cáo.

Nhan Kha đeo kính đen, trưng ra bộ mặt xấu xa, ngạo mạn, người trợ lý đằng sau không hiểu là do chân ngắn hay do cố tình đi bước ngắn, chạy bước nhỏ theo đằng sau báo cáo gì đó. Còn có một chàng trai trẻ trông như thái giám trong cung, chạy vượt lên phía trước mở cửa xe cho thái hậu và lão phật gia, đang định lên lái xe thì bị Nhan Kha khoát tay không cho.

Từ khi bị tai nạn, anh không dám ngồi xe do người khác lái nữa.

Diệp Tử Lộ dừng bước, nhỏ giọng căn nhắc: “Lắm người nịnh hót thế”.

Sau đó cô quyết định không làm phiền anh nữa, đợi hôm khác rồi gặp, thế là cô âm thầm quay người rời đi.

Nhưng cô không muốn làm phiền không có nghĩa là Nhan Kha không nhìn thấy cô, cách tận một con đường, không ngờ mắt anh lại cú vọ đến thế, Diệp Tử Lộ vừa bước qua đèn đỏ thì đã bị Nhan Kha đuổi theo phía sau tóm được, cô giật bản mình, buột miệng nói: “Đồ quý, làm cái gì thế hả?”.

“Có mà cô định làm gì ấy” – Nhan Kha nhăn nhó đẩy kính lên đầu – “Sao nhìn thấy tôi lại quay người bỏ đi?”.

“Anh đang bận còn gì, tôi cũng định về nhà...”

Cô chưa kịp nói hết câu thì đã bị Nhan Kha kéo đi, lại còn bị lôi sang tận bên kia đường, chưa kịp thương lượng gì Nhan Kha đã quyết lộ trình luôn: “Thế được, để tôi đưa về. Đứng đây đợi chút”.

Diệp Tử Lộ giơ tay muốn gọi anh nhưng Nhan Kha đã đi xa rồi. Lần đầu tiên cô biết rằng, hóa ra anh là một người hay nôn nóng.

Cuối cùng, Diệp Tử Lộ vẫn phải lên xe Nhan Kha.

Nhan Kha vừa xoay vô lăng lái xe, vừa nói xa nói gần: “Tôi cứ tưởng cô đến công ty trước để xem xét môi trường làm việc, nếu cô không vội về nhà thì tôi đã giới thiệu trợ lý của tôi cho cô rồi, tí nữa mọi người cùng đi ăn”.

Nhan Kha tỏ vẻ thờ ơ, nhưng thực ra trong lòng anh lại vô cùng căng thẳng, tối qua sau khi anh nhất thời xúc động mời Diệp Tử Lộ đến làm việc, không một phút giây nào anh không suy nghĩ về việc này, anh vừa nghĩ cách giúp cô hòa nhập với công ty, vừa lo lắng nếu cô từ chối thì phải làm sao.

Bên cạnh nỗi lo lắng, Nhan Kha cũng hơi buồn. Bao năm nay, toàn là con gái vây quanh anh, theo đuổi anh, từ bao giờ người lao tâm khổ tứ nghĩ cách theo đuổi người khác lại là anh?

“Hèn thật” – Nhan Kha thầm mắng mình – “Mày mà cứ tiếp tục thế này thì địa vị sẽ ở đâu? Tự trọng ở đâu?”.

Diệp Tử Lộ ngập ngừng: “Tôi... hôm nay tôi tới thực ra muốn nói với anh một chuyện”.

“Ừ” – Nhan Kha buộc mình phải bình tĩnh, dù anh không biết tại sao mình lại phải lo lắng, trừ khi đầu Diệp Tử Lộ là cái bô, chứ không thì chắc chắn cô biết mình nên đi đâu để có tiền đồ vẻ vang hơn, xán lạn hơn. Nhan Kha đã chuẩn bị sẵn tinh thần nên có chút tự tin thái quá – “Thế cô định lúc nào bắt đầu đi làm?”.

Diệp Tử Lộ âm thầm nuốt lại những lời cô định nói, trong lúc im lặng, cô chuẩn bị sẵn phải nói gì để không khiến Nhan Kha tức giận.

Nhan Kha đợi mãi mà vẫn chưa có được đáp án, tranh thủ lúc đợi đèn đỏ, anh quay sang nhìn cô, cau mày lại, anh bỗng có dự cảm không lành: “Không phải... đợi đã, cô định bảo tôi là cô không muốn đến à?”.

Diệp Tử Lộ nói lí nhí: “Ừ”.

Câu trả lời này của Diệp Tử Lộ dường như đã tạo ra một kỷ băng hà tiếp theo, Nhan Kha bất chợt không nói câu nào. Diệp Tử Lộ quay sang nhìn trộm Nhan Kha nhưng cô không nhận ra được điều gì, đoán ý qua lời nói và sắc mặt, đây là kỹ năng cô mãi mãi không học nổi.

Ngay sau đó, đèn đỏ hết, Nhan Kha đạp chân ga, tăng tốc độ khiến Diệp Tử Lộ có cảm giác như cả người mình bị dính chặt vào lưng ghế, sau đó xe tấp vào lề đường, xe dừng đột ngột y như lúc xuất phát, không chút nhẹ nhàng.

Sau đó Nhan Kha quay sang, lạnh lùng nhìn Diệp Tử Lộ: “Cô nói gì? Nói lại lần nữa xem”.

Diệp Tử Lộ run rẩy, hạ tông giọng thấp hết mức có thể: “Tôi... tôi muốn...”.

Nhan Kha ngắt lời cô: “Vì tôi à? Vì tôi khiến cô có cảm giác như đang đi cửa sau, rất mất mặt đúng không?”.

Diệp Tử Lộ vội nói: “Không phải không phải, thật đấy...”.

Đây là lần đầu tiên Nhan Kha chủ động mời mọc, cũng là lần đầu anh bị người khác từ chối thẳng thừng, thế là anh nổi giận bùng bùng. Từ trước đến nay anh luôn tự cao tự đại, lòng tự trọng cao ngất ngưỡng.

Lần này, Nhan Kha hoàn toàn không muốn nghe Diệp Tử Lộ giải thích, anh không còn đủ bình tĩnh mà phân rõ trắng đen, thế là buột miệng nói: “Hay là cô nhận ra điều gì rồi nên định trốn tôi!”.

Diệp Tử Lộ cảm thấy vô cùng khó hiểu: “Tôi trốn anh làm gì? Anh nghe tôi nói xong đã!”.

Nhan Kha quay đầu nhìn cô gào lên: “Bây giờ tôi chẳng quan tâm nguyên nhân là gì!”.

Diệp Tử Lộ suýt nữa thì ngất người.

Nhan Kha không nhận ra tim cô đang đập thành thịch, anh không nhịn được mà tiếp tục gào lên: “Cô không đến, vậy sau này chúng ta phải làm sao?”.

Diệp Tử Lộ ngơ ngác hỏi: “Sao cơ?”.

Nhan Kha á khẩu.

Anh rất khó chịu khi nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của Diệp Tử Lộ, dường như để khiến cô cũng phải khó chịu giống mình, Nhan Kha bất ngờ giữa lấy cổ Diệp Tử Lộ, kéo gáy cô lại gần như kéo một chú mèo, vụng về ép lên môi cô một nụ hôn đầy thù hận như kẻ mất trí.

Diệp Tử Lộ kinh ngạc, đến khi Nhan Kha gần như hết hơi mới lúng túng buông cô ra, biểu cảm của cô vẫn như thể vừa bị sét đánh.

Nhan Kha căng thẳng đến nỗi mặt tái mét, anh nhìn sâu vào mắt cô, hai người nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng lý trí Diệp Tử Lộ cũng quay trở lại. Cô gào lên.

Diệp Tử Lộ: “Tên khốn, anh làm trò gì thế hả? Nước bọt dính hết vào mặt tôi rồi!”.

Sự bịn rịn và quyến luyến của Nhan Kha hoàn toàn vỡ vụn, anh như sụp đổ: “Tôi đang tỏ tình, em nghiêm túc một chút được không?”.

Diệp Tử Lộ gần như hoảng loạn, không suy nghĩ gì mà la lớn lên: “Có ai dùng nước bọt để tỏ tình không?”.

Một phút sau, Diệp Tử Lộ bị đuổi xuống xe.

Cô không hề chửi rủa anh, chẳng qua vì chưa hoàn hồn cũng như hoàn toàn không dám tin, trên đời này lại có người đàn ông như thế, chỉ là tỏ tình thất bại thôi mà lập tức trở mặt, mất hết cả phong độ.

Đến khi Nhan Kha nổ máy ô tô, Diệp Tử Lộ mới bình tĩnh lại: “Anh... Anh... chẳng ai như anh cả!”.

Nhan Kha kéo kính cửa sổ ô tô xuống, tức giận nói: “Tôi thực sự không muốn nhìn thấy em nữa!”.

Nói xong, quả nhiên nói được làm được, anh lái xe đi ngay trước mặt Diệp Tử Lộ, bỏ rơi cô một mình bên lề đường thật. Diệp Tử Lộ không tin nổi, chạy theo được vài bước, cô không để ý đường chỗ này gập ghềnh như bề mặt mặt trăng, chân cô lão đảo, cộng thêm đôi giày cao gót khiến cô ngã treo chân.

Diệp Tử Lộ kêu “ai da” rồi miễn cưỡng dựa vào một cái cây, ngẩng đầu lên thấy xe Nhan Kha lao đi cho cô hít bụi. Cô chỉ muốn cởi giày cao gót ra, đập anh một trận.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Cô cảm thấy nỗi băn khoăn của mình là bình thường, làm sao cô sống nổi cùng một người đàn ông lớn đầu rồi mà như trẻ con, lại còn hay ảo tưởng nữa? Có khi ngày nào cũng phải xảy ra chiến tranh thế giới, lại còn bị bỏ rơi bên đường nữa ấy?

Diệp Tử Lộ tức giận đứng thẳng lên, tập tễnh đi ra chỗ bắt taxi đợi, cúi đầu mở phần mềm gọi taxi ra, định về nhà rồi tính sau nhưng đợi mãi mà chẳng có ai trả lời, lúc cô nhìn thấy biển tàu điện ngầm ở gần đó, đang chuẩn bị tinh thần đi tàu về thì nghe thấy một tiếng phanh xa.

Một chiếc xe việt dã quen thuộc dừng lại trước mặt cô, cái tên khi này bảo không muốn nhìn thấy cô nữa giờ lại chường mặt ra, trông như con mèo cụ khó tính, hất cằm với cô: “Lên xe”.

Diệp Tử Lộ vốn muốn tỏ vẻ mình có tinh thần quật cường “Thà chết đứng còn hơn sống quỳ”, nhưng cô quá đau chân, mà taxi thì chơi trò mất tích tập thể nên cô chỉ lên tinh thần được một phút. Cô cúi giận kéo cửa xe, vừa vào xe ngồi vừa thở phì phì.

Nhan Kha đưa cô về nhà, người này mặc kệ người kia. Đến dưới nhà Diệp Tử Lộ, Nhan Kha mới tìm một chỗ đỗ xe, quay lại nhìn Diệp Tử Lộ. Diệp Tử Lộ không nói không rằng đẩy cửa ra, quay người xuống xe. Không ngờ chưa đi nổi một bước, cái chân bị treo đã khiến cô ngã.

Nhan Kha chỉ thấy bóng dáng cô lướt qua rồi chẳng thấy Diệp Tử Lộ đâu nữa, anh vội vàng thò nửa đầu ra ngoài.

Diệp Tử Lộ một tay ôm mắt cá chân, mặt nhăn nhó, đau điếng người, nhưng trong lúc trăm ngàn nỗi lo vẫn không quên giơ ngón giữa ra, luận tội Nhan Kha: “Tên cặn bã”.

Nhan Kha chống nạnh, im lặng nhìn cô một lúc, sau đó thở dài một cái, cuối cùng anh cũng thỏa hiệp, anh cúi xuống, cầm tay Diệp Tử Lộ đặt lên vai mình: “Được rồi, đình chiến thôi, lên đây, tôi công em”.

Diệp Tử Lộ chần chừ một lúc.

Quả nhiên sự nhẫn nại của Nhan Kha chẳng giữ được bao lâu, chớp mắt một cái đã không kiên nhẫn được nữa: “Nhanh lên, kì kèo cái gì, tôi cảnh cáo em Diệp Tử Lộ, đừng có được thể mà nhờn nhèo”.

Diệp Tử Lộ cấu vào bờ vai gầy trơ xương của anh, châm chọc mỉa mai: “Không phải chứ, tôi có phải con bé ở quê mới lên không biết gì đâu? Không phải sợ làm hỏng con BMW phiên bản giới hạn của ngài thôi sao?”.

Nhan Kha cúi đầu lườm cô: “Em có thôi đi không, thế rốt cuộc có lên không?”.

Diệp Tử Lộ không nói gì mà hậm hực leo lên tấm lưng gầy gò của anh.

Lưng của Nhan Kha không thoải mái chút nào, sau tai nạn anh đã yếu đi nhiều, anh chưa thể khỏe như xưa. Lưng bị khom thế này, lại còn cộng thêm Diệp Tử Lộ nữa nên cả lưng lẫn bả vai bỗng nhói lên.

Mãi mà Diệp Tử Lộ vẫn chưa tìm được tư thế thoải mái hơn một chút, chỉ có thể khổ sở vòng tay qua vai của Nhan Kha, đến khi không chịu được nữa, cô lấy ngón tay chọc chọc vào xương trên lưng anh chế giễu: “Ấy, tôi bảo, Nhan thiếu gia, tôn gia tuổi con lạc đà à?”.

Nhan Kha khổ sở cộng cô đi. Tuy Diệp Tử Lộ gầy gò nhưng dù sao cô ấy cũng là người lớn, cũng phải nặng bốn mươi, năm mươi cân, đã thế cô còn chẳng hiền lành gì cho cam, cứ làm loạn trên lưng anh, gân xanh bỗng nổi lên trên trán anh: “Im miệng, còn nói nữa là tôi ném em xuống đấy, bà béo”.

“Anh sẽ trở thành kẻ thù chung của phụ nữ đấy” – Diệp Tử Lộ vẫn rất tự tin trước mặt anh, không mảy may để ý anh đang mỉa mai cân nặng của mình nên cũng khá bình tĩnh.

Nhan Kha khổ sở “hừm” một tiếng, hít một hơi đầy lồng ngực, thì Diệp Tử Lộ đã lại nói tiếp: “Không đúng, anh đã thế sẵn rồi”.

Nhan Kha xoay người, làm động tác như sắp ném cô xuống, Diệp Tử Lộ bỗng gào ầm lên, ôm chặt lấy cổ của anh. Cánh tay của cô rất nhỏ, xương khớp gồ lên rất khó chịu, nhưng chẳng mấy khi Nhan Kha được trải qua cảm giác chết đuối vớ được cọc. Anh nở một nụ cười vụn người mê tuy có chút biến thái, sau đó khẽ ngâm nga bài Quốc tế ca, đặc ý tiếp tục đi.

Diệp Tử Lộ xị mặt ra được một lúc, theo từng nhịp bước chòng chành, cô chợt nhớ đến câu “Con ngựa gầy guộc đi trong gió thu”, thế là không nhịn nổi bật cười thành tiếng sau lưng chú ngựa gầy.

Con ngựa này không chỉ gầy, mà còn có tính khí như con lừa, động một tí là đòi đá hậu..., nhưng lại đáng tin cậy một cách bất ngờ.

Trông rõ là yếu, nhưng sau khi gầy cả hai chân sau vẫn có dũng khí và sức mạnh để đứng dậy.

Nhan Kha công cô rời khỏi bóng cây, ánh nắng trở nên sáng chói hơn, chiếu lên người cô. Tiết trời đầu xuân ấm áp pha chút se se lạnh, ánh nắng không hề gay gắt mà chỉ khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Cảm giác ấy khiến cô nhớ lại rất nhiều năm trước, khi cô vẫn còn vô lo vô nghĩ, vào buổi chập tối ôm cặp sách trốn học đi về nhà. Đó là một ngày vô cùng ấm áp, trời không lạnh cũng chẳng nóng, cực kỳ nhàn nhã, khi ấy cô không phải suy nghĩ về tương lai, cũng không phải tìm cho mình lối đi, chỉ cần mua ít đồ ăn vặt vỉa hè, vừa đi vừa ăn là cô đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Tất cả niềm vui vẻ ấy đều vô cùng nhỏ bé, không có thăng trầm, không phải mệt mỏi.

Dường như chỉ cần tiếp tục tiến về phía trước thì những điều ta mong đợi sẽ đến.

Hơi thở phả lên phần xương nhô lên của Nhan Kha, bỗng Diệp Tử Lộ nói: “Ê, làm lạnh nhé?”.

Nhan Kha “hừm” một tiếng, một lúc sau, anh như con mèo cúi bản, nhăn nhó quay đầu lại nhìn cô: “Thế là xong à? Thế còn lời tỏ tình của anh thì sao?”.

Diệp Tử Lộ nhìn anh, chậm chậm nở một nụ cười.

Về công ty, đứng trước cửa văn phòng cô đã vào vô số lần, Diệp Tử Lộ hít một hơi thật sâu, đối diện với ổ khóa quẹt thẻ lạnh băng, cô tự nhủ: “Mình đang trong quá trình hồi phục, mới chỉ bị ngã cầu thang có một lần thôi, mình vẫn chưa thua”.

Chuẩn bị tâm lý xong, Diệp Tử Lộ ngẩng đầu ưỡn ngực đẩy cửa đi vào, như một nữ chiến sĩ chuẩn bị lâm trận. Có người ngẩng đầu nhìn cô, có người cười thảo mai với cô một cái coi như chào hỏi, Diệp Tử Lộ cười lại với từng người một. Khi đó, cô lấy hết dũng khí, thản nhiên chấp nhận những ánh mắt sắc như dao ấy, đi về chỗ ngồi của mình, lật tấm biển “Chuyên viên hành chính” ra, nghiêm chỉnh đặt lên bàn.

Đây mới là điểm bắt đầu của cô, tuyệt đối không phải là điểm kết thúc.

Khi có người đi qua liếc trộm cô, Diệp Tử Lộ toàn giả vờ không nhìn thấy, cô cúi đầu mở từng tập tài liệu ra theo đúng tuần tự, bắt đầu một ngày bận rộn của mình dẫu vào đây.

Thế nhưng đáng tiếc, sự thật luôn trái với mong muốn.

Tên giám đốc lật lọng của Diệp Tử Lộ hình như không ngờ được Diệp Tử Lộ lại không từ chức. Anh ta nghĩ, cô gái có chút tài hoa lại rất trẻ này không hề cậy tài mà khinh người.

Cô đã chịu nhục ở lại làm việc, thường có hai lý do cho việc này, hoặc là cô thực sự không tìm được việc làm, hoặc là cô đang nhẫn nhịn để lật ngược tình thế. Cô trẻ trung, ngoại hình ổn, làm được việc, cũng có học vấn, không giống một người không thể tìm được việc làm, lần này cô chấp nhận chịu thiệt thì nhất định là lòng dạ không đơn giản, chắc chắn có mưu đồ.

Giám đốc bộ phận của Diệp Tử Lộ là một tay rất giỏi đấu đá trong văn phòng. Trong xã hội luôn có một vài kẻ, không thèm quan tâm đến thành tích của công ty, cũng chẳng quan tâm đến sự trưởng thành của mọi người, mà chuyện đâm đá người khác, một khi không vui lòng với chuyện gì đó, cho dù là mấy chuyện nhỏ nhặt hoặc ngẫu nhiên thì vẫn cho rằng có người đang hãm hại mình, có người gây khó dễ.

Vì vậy, anh ta luôn sẵn sàng chiến đấu, cả ngày chỉ dán mắt vào quyền lực trong tay mình, như thể đang chơi cờ vây với những đối thủ giả tưởng của anh ta, anh ta sắp xếp cả bộ phận hành chính toàn là bạn bè họ hàng của anh ta, đâu đâu cũng thấy ngọt ngào.

Cứ thế, Diệp Tử Lộ và sự ngấm ngầm chịu đựng của cô trở thành cái kim trong mắt giám đốc.

Trong bộ phận hành chính, dưới giám đốc có ba quản lý, mỗi quản lý phụ trách từng mảng và chuyên viên khác nhau, Diệp Tử Lộ đã trở thành cái gai trong mắt giám đốc, những tháng ngày của cô chắc chắn không dễ thở.

Ngày thứ hai đến công ty, giám đốc có một cuộc họp nhỏ với ba quản lý, nội dung cuộc họp là sắp xếp công việc trong thời gian tới, điểm chỉ tiết những công việc mà bộ phận phải phụ trách. Đầu tiên là ngang nhiên công bố một cách qua loa rằng mọi người tiếp tục phụ trách những công việc liên quan đến công việc trước đây, như thể quên hẳn sự tồn tại của Diệp Tử Lộ, đã vậy còn tiếp tục nhấn mạnh, “Gần đây bộ phận mình có sự thay đổi lớn về nhân viên, mọi người phải tập trung, không nên bị ảnh hưởng bởi việc này, cần làm gì thì cứ làm”.

Quản lý đều là những người thân cận của giám đốc nên nghe một cái là hiểu ý ngay. Ngày hôm sau, tất cả bọn họ đều lờ Diệp Tử Lộ đi, không

phân công việc gì cho cô mà chỉ bảo cô đi làm mấy việc tạp vụ như photo văn bản và pha trà.

Cứ thế, có người còn tưởng Diệp Tử Lộ là thực tập sinh.

Một hôm khi cô tan làm vào lúc chập tối, một nhân viên mới không hiểu chuyện đi tới, vì mới đến nên chưa quen biết mọi người, chỉ biết nhìn biển tên trên bàn để xem chức vụ, cậu ta đi tới gõ gõ lên bàn Diệp Tử Lộ.

Cậu nhìn biển tên Diệp Tử Lộ, lời nói có chút lạnh nhạt: “Tiểu Diệp phải không? Phiếu xin con dấu của phòng mình hết rồi, phiền em đi photo cho anh mấy bản với”.

Diệp Tử Lộ không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ là chưa kịp nói câu nào thì lão Tôn đã phải lên tiếng khi thấy điều bất bình.

Lão Tôn sắp sửa về hưu, ông là một trong những viên lão làng của công ty. Ông đã lớn tuổi, thỉnh thoảng hay cậy mình nhiều tuổi mà lên mặt một chút nhưng quản lý trong công ty đều giữ thể diện cho ông, các đồng nghiệp trẻ cũng chẳng dám đắc tội với ông. Lão Tôn đứng bên cạnh ho hắng một cái: “Người ta trước kia là chủ nhiệm văn phòng công ty, là tiền bối của cậu chứ có phải nha hoàn của cậu đâu! Ăn nói cái kiểu gì đấy?”.

Chàng trai trẻ bị giáo huấn một hồi nên ngây người ra, Diệp Tử Lộ vội vàng giải vây: “Không sao không sao, đây vốn là việc của chị mà, chị phải làm, chị đi photo ngay đây”.

Cậu ta tìm được đường lui, lúc lão Tôn không để ý thì trợn mắt lên thái độ, sau đó cười đùa cợt nhả nói với Diệp Tử Lộ: “Cảm ơn ạ, ‘tiền bối’ Diệp”.

Nói xong, cậu ta phất tay ngoảnh mặt, nghênh ngang bước đi.

Các công ty bình thường và cơ quan đơn vị không giống nhau, vì lý do điều chuyển công tác nên các mối quan hệ của những người đi trước rất phức tạp, bạn mãi mãi không thể biết mình có thể gặp những đồng nghiệp cực phẩm đến mức nào, ý mạnh hiếp yếu là chuyện quá bình thường, Diệp Tử Lộ còn từng cãi nhau giật tóc đồng nghiệp trong văn phòng nên chút xung đột nhỏ này là có cái gì.

Còn lão Tôn, ông lê đôi chân không còn nhanh nhẹ nữa, chầm chậm đến ngồi cạnh Diệp Tử Lộ, ông vẫn còn rất bất bình: “Bọn trẻ bây giờ là mất dạy thế đấy, chẳng biết tôn trọng người khác gì cả, em cũng đừng chiều bọn nó, đây là thói xấu, phải trị!”.

Diệp Tử Lộ không nói gì mà chỉ cười trừ, cảm thấy sự bất bình này không đơn giản chút nào.

Quả nhiên, lúc sau, lão Tôn hạ giọng: “Tiểu Diệp à, Tôn ca có việc này, muốn phiền em chút được không”.

Diệp Tử Lộ đã đoán trước được phần nào, cô lập tức trả lời: “Có chuyện phiền phức gì vậy, anh nói đi”.

Lão Tôn vân vân tay: “Em xem, bây giờ tổng giác đốc yêu cầu bọn anh phải thu thập thông tin về tình hình kinh doanh của các công ty con, làm thành báo cáo tháng. Tôn ca đã bao giờ xuống đấy đâu, tình hình công ty các thứ anh chẳng biết gì. Em giỏi, còn từng làm ở công ty con, biết hết các góc ngách, nên anh nghĩ, có thể nhờ em...”

Quả nhiên, tự nhiên niềm nở, không gian thì cũng tặc. Hiện giờ giám đốc đang làm khó cô, chèn ép cô, là sẽ có ngay lưng người như lão Tôn thừa nước đục thả câu, lợi dụng giờ trò chuyện của người ta cho cô rồi cướp công.

Diệp Tử Lộ cười thầm, không bộc lộ ra ngoài. Làm việc hai năm ở ngoại thành, cô đã học được cách đối nhân xử thế, vì vậy cô đồng ý qua loa.

Trái lại, lão Tôn cũng hơi ngại, với lương tâm có hạn của mình, ông ta nghĩ một lúc, cảm thấy hình như mình hơi ỷ lớn bắt nạt bé, thế là liền đứng dậy, về chỗ ngồi của mình lấy một cái túi nhỏ cho Diệp Tử Lộ.

Nhìn bao bì thì chắc bên trong là lá trà. Bao bì tinh xảo, còn mở một lỗ be bé, có thể ngửi được hương trà thơm ngào ngạt, đặc biệt ở góc bao còn in tên khu du lịch, đủ biết giá trị không hề ít.

Lão Tôn tự cười mỉa mình: “Thực làm phiền em quá. Em xem, đây vốn là công việc của anh mà bây giờ lại đẩy cho em làm, thật ngại quá, ngại quá... Đây là trà chị dâu em đi Ngũ Di Sơn mua về đây, thơm lắm, cho em một túi, em thử uống xem, nếu em thích thì lần sau anh lại cho thêm”.

Diệp Tử Lộ vội nhận lấy, tỏ vẻ “vui mừng khôn xiết” đúng chuẩn, giọng lanh lảnh nói: “Cảm ơn Tôn ca”.

Lão Tôn ngẩng đầu nhìn quanh, thấy xung quanh không có ai mới nhỏ giọng nói với Diệp Tử Lộ: “Năm sau anh nghỉ hưu rồi, thời gian này có việc gì, mọi người đều biết hết. Bọn anh biết có người đối xử không công bằng với em, nhưng trong xã hội này không phải ai cũng tốt, cũng phải có kẻ xấu, kẻ tiểu nhân, đúng không? Vài người bộ phận mình nghĩ em nên từ chức, chứ ở lại là phải chịu uất ức lắm đấy, nhưng anh không nghĩ vậy”.

Quan hệ giữa Diệp Tử Lộ và đồng nghiệp cũng tạm tạm, mấy năm nay cô cũng dần biết nói chuyện với người khác, nên cũng hiểu rằng không nên nhiều lời. Những lời nói bất ngờ của lão Tôn khiến tim Diệp Tử Lộ đập nhanh, sau đó một lúc cô mới thận trọng hỏi: “Thế anh... anh cho rằng em nên ở lại sao?”.

Lão Tôn nói ẩn ý: “Châu chấu sau thu, dù có cố nhảy rồi cũng có ngày chết thẳng cẳng, em tin không?”.

Diệp Tử Lộ giật mình, ông già hồ đồ lão Tôn, bao năm nay ăn không ngồi rồi, chẳng có đóng góp gì, nhưng vẫn biết nhiều chuyện, biết lợi dụng mối quan hệ để kiếm thông tin. Nhìn vẻ mặt của lão Tôn thì hình như ông ấy đã biết được chuyện gì rồi.

Biết mình hơi nhiều lời, ngay sau đó, lão Tôn lại bắt đầu thuyết giáo qua loa: “Đi hay ở, đối với em chỉ là sự lựa chọn không mấy quan trọng mà thôi. Con người ấy mà, lúc tiền đồ rộng mở đường khoe khoang, lúc rơi xuống vực đường gục ngã, chẳng mấy thanh niên làm được điều này nhưng em thì làm được. Chỉ cần em giữ thái độ bình tĩnh này thì dù em quyết định thế nào thì sau này chẳng bị sai đi đâu nữa, em tin không?”.

Diệp Tử Lộ rất hồ thẹn với lời nhận xét này, nhưng lại không tiện nói gì thêm, thế là cô chỉ âm ừ biết thế, tiện thể nói đùa: “Xin nhận lời chúc của anh, vì mấy câu này, em sẽ mời anh bữa cơm”.

Lão Tôn cười: “Đừng, lời cảm ơn với bữa cơm này cứ để đấy đã, đợi em thăng quan tiến chức thì nhớ đến anh là được rồi”. Việc làm báo cáo tháng chẳng đơn giản chút nào, bảo sao lão Tôn cứ cố đùn đẩy. Diệp Tử Lộ ở công ty hơn một năm nay, cứ mỗi lần người phụ trách báo cáo hàng tháng của tổng bộ gọi điện thoại đến hỏi các số liệu là cô lại phải gồng mình lên giúp đám người chẳng biết gì ấy.

Đầu tiên, ban quản trị công ty cần dùng mấy thứ này, phải tinh mắt mới tìm ra được những điểm quan trọng, số liệu thu thập được nhất định phải có logic, còn phải sắp xếp dữ liệu, như vậy báo cáo mới có giá trị.

Cô mở ra xem hình thức cũng như những điểm quan trọng trong báo cáo tháng trước, quả nhiên chẳng ra làm sao, thế là cô bắt tay vào sửa.

Do công ty có quy mô lớn, sản xuất nhiều nên mỗi bản báo cáo hàng tháng được đóng như một quyển sách nhỏ, nội dung rối rắm, sắp xếp lại rất khó, lúc này đã là giữa tháng nên không thể lâu la được nữa. Để sửa lại hình thức bản báo cáo tháng, Diệp Tử Lộ phải tăng ca ba ngày liên tiếp.

Bộ phận hành chính thường nhà hạ, nên ngày nào cũng chỉ có mình cô còn lại trong văn phòng tối om, mọi người ai cũng biết chuyện này.

Có những người thấy mình bận mà người khác rảnh thì rất khó chịu, đồng thời, cũng có những người thấy mình rảnh mà người khác lại bận bịu thì rất không vừa mắt. Ví dụ cho về thứ hai chính là quản lý Lý của Diệp Tử Lộ.

Vị trí này là vị trí cướp từ tay Diệp Tử Lộ, quản lý Lý biết thừa điều đó nên bề ngoài thì tỏ ra rộng lượng, nhưng thỉnh thoảng cứ để ý xem cô đang làm gì, đặc biệt là những lúc cô bận rộn, Diệp Tử Lộ bận bịu một cái là huyết áp của quản lý Lý lại tăng, cả ngày cảm thấy không yên tâm.

Cuối cùng, ngày thứ ba khi Diệp Tử Lộ tan làm, quản lý Lý đứng ngồi không yên, cứ đi phía sau Diệp Tử Lộ, một tay chống xuống lưng ghế của Diệp Tử Lộ, nghển cổ về phía trước tỏ vẻ thân mật rồi nhìn trộm màn hình máy tính của cô.

Chẳng có gì đáng ghét hơn hành vi này, bàn tay đang kéo bảng biểu xuống bỗng dừng lại.

“Sao chị lại đi làm cái này?” – Quản lý Lý đẩy kính lên, ra vẻ nhẹ nhàng ôn hòa hỏi cô.

Diệp Tử Lộ cố không nhú mào, nhẹ giọng nói: “Tôn ca đạo này hơi bận, chị giúp anh ấy chút”.

“Ày, ôi dào, lão Tôn thật là, sao lại đẩy việc này cho người khác được?”
– Quản lý Lý ra vẻ cảm thán một câu, giơ tay vỗ vỗ nhẹ vào lưng ghế Diệp Tử Lộ hai phát, mùi nước hoa nồng nặc trộn lẫn với mùi hôi nách xộc thẳng vào mũi, Diệp Tử Lộ không chịu nổi, quay đầu hắt xì một cái.

Quản lý Lý như giấu dao trong nụ cười của mình, nói xa nói gần: “Chị ấy, khéo quá, không phải việc của mình thì việc gì chị phải đồng ý... Ôi, lại còn chăm chỉ tăng ca nữa, thanh niên cái công ty này như bọn em phải học tập chị thôi, ai ai cũng chỉ thích rảnh rang, chứ người chăm chỉ, không cầu danh lợi ít lắm”.

Bàn tay cô để dưới bàn nắm chặt thành nắm đấm, may mà quản lý Lý đã đốt sạch sự tự tin và IQ chẳng được bao nhiêu của mình, cảm thấy cũng tạm tạm rồi, thỏa mãn cầm túi lên, xách đi.

Diệp Tử Lộ vẫn ngồi đó, thở chậm chậm, thả lỏng nắm đấm ướt mồ hôi của mình, mặt vô cảm nhìn vào màn hình máy tính.

Lúc này, cô nghe thấy một tiếng than văn be bé, Diệp Tử Lộ ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là Tiểu Ninh trong bộ phận cô, Tiểu Ninh nhìn theo bóng lưng của quản lý Lý, khinh bỉ chun mũi lại, gần như nói thầm: “Đồ ngu”.

Diệp Tử Lộ không ngờ một cô gái xinh đẹp như vậy lại nói bậy ở chốn công sở, cô ngăn người.

Tiểu Ninh quay mặt sang, trước ánh mắt của Diệp Tử Lộ, cô ấy nhỏ giọng nói: “Em đã liên lạc với nhà máy để tu sửa tổng bộ tháng sau rồi, còn phải nhờ bạn em nhờ vả các mối quan hệ nữa, khó khăn lắm mới mặc cả được giá rẻ, thế mà bà ta gặt phắt đi, chị bảo thế không ngu thì gì? Cả ngày

chỉ chăm chăm nhìn nọt, là phụ nữ mà cả ngày chỉ lo trang điểm mặt hoa da phấn để che đi cái lốt chó, chỉ có cú lưng chào sếp là giỏi? Cái đồ không biết xấu hổ”.

Nhìn Tiểu Ninh nói năng không biết kiêng kị, Diệp Tử Lộ lại nhớ lại mình của hai năm trước, vừa quen thuộc vừa thân thiết, cô không nhịn được bật cười “hì hì” thành tiếng.

“Cười cái gì?” – Tiểu Ninh cúi kính thu dọn đồ đạc đứng lên, đi đến bên cạnh Diệp Tử Lộ, nhìn qua công việc cô đang làm rồi gõ một cái vào người Diệp Tử Lộ - “Chị ngây thơ quá, bọn họ chèn ép chị như thế, chị còn làm họ bọn họ làm gì? Một tháng chị được bao nhiêu, có đủ tiền gọi xe đi về mấy hôm tăng ca không?”.

Nói xong, cứ như người bị chèn ép là mình, Tiểu Ninh hận thù sục sôi gõ giày cao gót lộp cộp rời đi.

Diệp Tử Lộ ngẩng đầu nhìn đồng sơn móng tay và tạp chí thời trang đầy trên bàn làm việc của Tiểu Ninh, bất chợt nhớ đến một câu mà mình từng nói hai năm trước: “Cho dù mày bị đối xử bất công thế nào, cho dù người ta khiến mày phải khổ sở và mệt mỏi chừng nào, thời gian mày lãng phí vì chuyện đó là mạng sống của mày đấy”.

Nhưng “mình của hai năm trước” đã hận đời mà ra đi rồi, không còn đủ kiên nhẫn nghe những lời độc thoại nội tâm “ngây thơ” như thế nữa.

Diệp Tử Lộ lắc đầu rồi lại cúi đầu đánh dấu vào mục “Chi phí tổng cục quản lý” trong bản báo cáo tháng. Đúng lúc đó, hình như cô đã hiểu ra một việc, sự kiêu ngạo vô căn cứ đến từ quá khứ ấy, cùng với nỗi lo lắng vô định đến từ tương lai, thực ra đều sinh ra từ một nội tâm yếu mềm, dễ bị những tác nhân bên ngoài cấu xé, chúng khiến cô luôn xem nhẹ một giây cô nắm giữ trong tay.

Chỉ có một giây... ngắn như vậy, nhưng lại là thứ chân chính, tinh khiết duy nhất trên thế này mà cô nắm giữ.

Nó trôi qua rất nhanh nhưng cũng ảnh hưởng rất lớn trong việc quyết định cô là người như thế nào.

Cứ như thế, hơn nửa năm lại trôi qua trong tình trạng hỗn loạn.

Trời rét đậm, tuyết rơi đầy ngoài cửa sổ. Diệp Tử Lộ đang đối chiếu một bảng biểu, Tiểu Ninh đi đôi giày cao gót cao như cà kheo chạy như bay đến chỗ ngồi của Diệp Tử Lộ, kéo một cái ghế ra, ngồi tót xuống, mang theo một luồng gió lạnh.

Tiểu Ninh thở hổn hển chọc một ngón tay lên người cô: “Nước... cho, cho em cốc nước”.

Diệp Tử Lộ vội vàng lôi từ ngăn kéo ra một lon nước ngọt, bật lên rồi đưa cho cô ấy, không hiểu Tiểu Ninh sao lại khát như sa mạc Sahara, tu một phát hết nửa lon. Tu xong mới đập mạnh vào ngực, như vừa chết đi sống lại, run rẩy nói: “Em... em tỉnh lại rồi”.

Sau đó, cô ấy nhìn xung quanh, kéo tay áo của Diệp Tử Lộ, thấp giọng nói: “Em vừa mới đi đưa nước cho sếp lớn, chị không thấy chứ sếp mặt đen lại xong nhe răng ra, em sợ chết khiếp”.

“Sếp lớn” được nói đến là giám đốc điều hành kiêm tổng giám đốc, là một người có hành tung bí ẩn. Đây không phải là công ty duy nhất của ông, bình thường không lộ mặt bao giờ, mọi khi nửa năm không thèm đến công ty. Nhưng chẳng hiểu nửa năm nay thế nào, hình như đang rà soát lại một lượt hay sao mà mấy lần đến giám sát, thậm chí đột trước còn điều một tổ

chuyên viên từ nơi khác đến, đợi đến cuối năm sẽ tiến hành thẩm tra nội bộ toàn công ty.

Tiểu Ninh bị sếp lớn dọa cho sợ đến nổi nhe nanh múa vuốt, trông hết như một con mèo xù lông, Diệp Tử Lộ không nhịn được cười phá lên.

Tiểu Ninh còn trẻ, nhưng lại tưởng rằng mình sành sỏi hiểu đời lắm, lập tức véo mạnh vào lưng cô: “Còn cười nữa! Chị đúng là khoan dung thật đấy Diệp Tử à. Chị không biết à, lần này giám đốc bộ phận ta xem ra khó thoát rồi”.

Diệp Tử Lộ mở cờ trong bụng nhưng vẫn tỏ vẻ lơ ngơ không biết gì: “Hả? Thì sao?”.

Tiểu Ninh lại lén lút nhìn xung quanh, cúi người xuống ghé sát vào tai Diệp Tử Lộ thì thầm: “Chị chưa nghe nói à? Ông ấy gặp rắc rối lớn rồi, toàn tham nhũng với ăn hối lộ, biến thủ công quỹ nữa, tội danh dài hàng cột. Chị biết cái vụ đấu thầu lắp đặt thiết bị cho tổng bộ mùa thu vừa rồi do em rể ông ấy mang về không? Lần đó số tiền ông ấy ăn lên tới từng này số này”.

Tiểu Ninh nói rồi giơ tay ra hiệu số “8”.

Diệp Tử Lộ cũng hùa theo không khí thần bí mà cô ấy tạo nên, cố ý nín thở, hỏi tiếp: “Lấy tám nghìn à?”.

Tiểu Ninh cứng họng, đột nhiên bị sặc chính nước bọt của mình, ho sù sụ rồi run rẩy chỉ vào Diệp Tử Lộ, mãi không nói nên lời.

“Chị... cái đồ nghèo kiết xác này, chỗ đấy đủ ăn bữa cơm à?” – Cô ấy muốn hét lên – “Tám trăm nghìn! Gấp một trăm lần tám nghìn!”.

“Cái gì?” – Diệp Tử Lộ hỏi – “Thật hay giả thế? Sửa tổng cục mà tốn nhiều tiền thế á?”.

“Suyt!” – Tiểu Ninh kéo mạnh áo của Diệp Tử Lộ, giật giật vài phát - “Trời đất ơi, chị nói bé thôi. Chính vì lấy quá nhiều, tham quá đáng, chứ không thì làm sao cái kim trong bọc lại bị người ta phát hiện? Chị xem, dù cuộc họp năm nay sôi nổi thế, cũng chẳng biết ai đã thần thông quảng đại báo cáo”.

Nói xong, cô gái truyền bá tin tức đã hài lòng, quay người đứng lên, lấy lại âm lượng bình thường, giấu đầu hở đuôi: “À đúng rồi, tài liệu cuộc họp thường niên năm nay em đã hiệu đính rồi, gửi vào hòm thư của chị rồi đấy, chị kiểm tra lại nhé, bây giờ sắp lớn quái vật lắm, bọn mình tuyệt đối tuyệt đối không được để xảy ra sai sót gì”.

Diệp Tử Lộ cười híp mắt gật đầu, mở tài liệu cho cuộc họp thường niên ra. Chỉ mình cô biết, trong báo cáo tháng gửi tập đoàn lúc trước, “Chi phí tổng bộ quản lý” lại được nhét vào mục “Khác”, vì theo thỏa thuận ngầm, mục chi phí quản lý của cơ quan hành chính có hạn nên khi Diệp Tử Lộ chỉnh sửa hình thức báo cáo từ đầu, cô đặc biệt bỏ “Chi phí quản lý” từ mục “Khác” ra. Cứ thế, chi phí được giữ kín, tổng giá thành và con số chi tiết không khớp nhau, người phụ trách nội bộ của tập đoàn đương nhiên sẽ gọi điện đến hỏi về việc này, lão Tôn là người phụ trách báo cáo tháng trên danh nghĩa đương nhiên sẽ không bỏ qua điểm sơ hở này của giám đốc.

Năm nay công ty của họ xảy ra rất nhiều chuyện, Diệp Tử Lộ dùng chân nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra cuộc họp thường niên năm nay sẽ ra sao. Đến cuộc họp, quả nhiên không khí u ám như đám tang.

Tất cả mọi người ngồi nghiêm chỉnh, không dám ngẩng đầu.

Sếp lớn đọc thông báo sa thải xong, mặt lạnh như băng ngẩng đầu lên: “Việc sa thải giám đốc bộ phận hành chính sẽ được tiến hành như vậy, bộ phận pháp chế có trách nhiệm phải truy cứu đến cùng. Hy vọng sau này mọi người có thể lấy đó làm gương. Bây giờ chúng ta tiếp tục tổng kết cuối năm, mời giám đốc các bộ phận báo cáo”.

Thư ký cẩn thận đến gần, lấy hết dũng khí tỏ ra nghiêm túc, ghé vào tai sếp lớn hỏi nhỏ: “Lý tổng, bộ phận hành chính ai báo cáo ạ?”.

Sếp lớn im lặng một lúc, sau đó lấy một bản báo cáo tổng kết công việc cuối năm của bộ phận hành chính trên bàn ra, lật xem hai trang rồi bất chợt nổi giận, đập mạnh đóng giấy trên bàn: “Tôi không hiểu cả ngày các vị làm gì? Tôi cho các vị lương để cho các vị tranh quyền đoạt vị với nhau trong văn phòng cả ngày, để các vị chia bè chia phái tham ô công quỹ à? Một giám đốc bậc trung, lại đi làm không ít chuyện tồi tệ, cả một bộ phận mà không kiểm nổi một người báo cáo tổng kết cuối năm!”.

Tất cả mọi người câm như hến vì bị mắng, sếp lớn lạnh lùng hỏi: “Ai làm tập tài liệu này?”.

Tim Diệp Tử Lộ đập thình thịch, không hiểu sao mình lại thành cái bao cát xả giận của sếp, tuy thấy tên giám đốc kia gặp hạn cô rất vui nhưng không có nghĩa là cô muốn bị giận cá chém thớt.

Thế nhưng mọi việc đã đến nước này, không ai có thể cứu cô, mọi người đều phải lo việc của mình, mọi người chỉ muốn xem chuyện hay, chứ đừng nói gì đến việc giờ đầu chịu báng thay người khác.

Quả nhiên, sau khi sếp la mắng xong, ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ biết mình trốn không nổi nữa rồi, đành cứng đầu đứng lên: “Em... là em ạ”.

Sếp lớn nhìn cô với ánh mắt sắc như dao, y như đang chất vấn tội phạm: “Số liệu hằng năm, dự kiến thời gian tới và đề án kinh doanh mới nhất, cô dựa vào đâu mà có những thứ này?”.

Diệp Tử Lộ nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: “Là... dựa vào báo cáo tháng ạ”.

Sếp lớn nhìn cô rồi quay đầu nói với thư ký: “Đi lấy báo cáo tháng cho tôi”.

Thư ký nhìn Diệp Tử Lộ với ánh mắt đồng cảm rồi quay đầu đi, không khí càng thêm căng thẳng, mọi người ai nấy đều im như thóc, Diệp Tử Lộ là người duy nhất đang đứng. Trong đám đông im lặng ấy, Diệp Tử Lộ có cảm giác như mình đang bị áp giải bên riều giữa đám đông, bất giác, cô nghi ngờ những mảnh khóc nhỏ cô dùng trong bản báo cáo tháng sẽ bị sếp phát hiện.

Thế rồi sau đó, cô lại cảm thấy mình không sai, tất cả những con số đều đã được điều tra, cô chỉ chuyển qua lại một chút, làm lộ rõ mục quản lý giá thành được giấu đi mà thôi. Diệp Tử Lộ không lười biếng trong công việc của mình một phút nào, cũng không có tư tưởng lệch lạc nào cả, nếu công ty cố tình vạch lá tìm sâu để bởi móc sai sót của cô thì cô sẽ phải nghi ngờ, quyết định ở lại công ty của mình lúc đầu có thực sự là quyết định đúng đắn không.

Thư ký chạy đi, một lúc sau, mang một bản báo cáo tháng dày cộp về, cô thả lỏng tay, tất cả báo cáo tháng được bày ra trên bàn của sếp lớn. Diệp Tử Lộ thấy lão Tôn tự nhiên lắc lư một cái, ngẩng đầu nhìn cô như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại cúi đầu, trốn ánh mắt của cô.

Sếp lớn vớ bữa lấy một bản, xem hai trang, không thèm ngẩng đầu lên hỏi cô: “Đều do một mình cô làm à?”.

Diệp Tử Lộ: “Dạ”.

Sếp lớn ngạo mạn hất cằm với cô, tuyên bố một quyết định khiến mọi người bất ngờ rơi cả cằm: “VẬY ĐƯỢC, CÔ, ĐẠI DIỆN BỘ PHẬN MÌNH BÁO CÁO CUỐI NĂM, KHÔNG CẦN DỰA VÀO NHỮNG SỐ LIỆU TRONG BÁO CÁO MÀ DỰA VÀO NHỮNG GÌ MÌNH TỰ VIẾT RA”.

Diệp Tử Lộ bỗng nhìn quản lý Lý, sếp lớn cho cô báo cáo, có nghĩa là cô sẽ thay vị trí giám đốc, tất cả quản lý bậc trung đều bị cô nhảy lên đầu.

Quả nhiên, sắc mặt quản lý Lý còn đặc sắc hơn cả Diệp Tử Lộ.

Diệp Tử Lộ do dự một lúc: “Nhưng... nhưng em chưa chuẩn bị powerpoint...”.

Sếp lớn nhú mày: “Không có powerpoint thì cô không nói được à? Dựng bảng trắng lên, đưa cho cô ấy một cái bút dạ”.

Sếp đã nói đến thế rồi thì có lẽ không còn cách nào từ chối, Diệp Tử Lộ lo lắng nhận lấy bút, đứng gần bảng trắng. Cô nhìn cả hội trường, mọi người cũng đang nhìn cô, Diệp Tử Lộ hít một hơi thật sâu, báo cáo xong chắc cô khó mà làm việc chung với quản lý Lý được nữa, cô sẽ chuẩn bị năm sau nghỉ việc.

Thế nhưng bất chợt, cảnh tượng khổ sở khi làm việc ở công ty con, cảnh tượng bị người khác lật đổ, bị đem ra làm trò cười, nhưng cô vẫn kiên cường chiến đấu đều hiện ra trong đầu Diệp Tử Lộ.

“Đây là nơi mình đã từng chiến đấu” – Bất chợt, Diệp Tử Lộ nghĩ một cách đầy bí ẩn.

Ở nơi đây, cô đã từng liều, từng chịu đựng, từng dũng cảm, từng tự trách mình, lên voi xuống chó, đã trưởng thành hơn rất nhiều, ở nơi đây cô học được cách đối diện và kiên trì. Từ một con nhóc ngu ngốc chưa trưởng thành giờ trở thành một người thế này, cho dù thế nào, cho dù phải ra đi, Diệp Tử Lộ cũng không muốn ra đi trong tâm trạng buồn bã.

Cô đứng trên bục, ánh mắt đã bình tĩnh hơn, cầm cây bút trên tay, nói đồng thanh: “Cảm ơn các vị, hôm nay tôi sẽ giới thiệu từ đặc điểm của các công ty con...”.

Chương 17: Thời khắc đẹp nhất của chúng ta

Mùng ba Tết, Nhan Kha cùng Diệp Tử Lộ sánh bước trên con đường phủ đầy tuyết, đang giữa kỳ nghỉ Tết, tuy được nghỉ nhưng đường phố trông còn vắng vẻ hơn cả ngày thường, rất nhiều cửa hàng nhỏ trên phố đều đóng cửa, xe cộ cũng vắng tanh.

Đang đi, Nhan Kha bỗng nói băng quơ: “Sao hôm nay bỗng nhiên em lại nhớ đến mà tìm tôi đi chơi Tết cùng? Lễ nào thành ý suốt hơn nửa năm nay của tôi đã khiến em cảm động rồi sao?”.

Diệp Tử Lộ trả lời thành thật: “Xin lỗi, tôi chỉ nhớ rằng mình đã khổ sở vì tội lỗi anh gây ra thôi”.

Dù trời rất lạnh nhưng Nhan Kha vẫn cảm thấy vui vẻ, chẳng mấy khi anh không so đo với cô, anh nói ngọt: “Lúc nào em cũng làm tôi mất hứng, ngộ nhỡ có một ngày tôi không còn nhiệt tình nữa, mất đi một anh chàng đẹp trai chất lượng cao như tôi có em có tiếc không?”.

Diệp Tử Lộ nói: “Anh đã gây ra tổn thất nghiêm trọng đến sức khỏe của tôi, tôi làm anh mất hứng chút thì có làm sao?”.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến bãi đỗ xe, Nhan Kha giúp cô bỏ mấy túi đồ mới mua xuống ghế sau, anh nheo mắt nhìn sắc mặt cô hỏi: “Thế em gọi tôi đến làm gì? Lại thất nghiệp à? Tôi thấy tâm trạng em lần này cũng vui vẻ chứ không kích động như lần trước, lẽ nào đã lại quen thất bại rồi à? Lại chẳng biết phân biệt phải trái như xưa rồi?”.

Diệp Tử Lộ chẳng có phản ứng gì với những lời coi thường của anh, cô nghe Nhan Kha trách mắng, khóe miệng bỗng nhếch lên, khó mà nhịn cười, cô ngắt lời anh: “Tôi được thăng chức giám đốc rồi”.

Lệnh thăng chức được công bố ngay ở buổi họp. Sau khi cô báo cáo tổng kết năm xong, sếp lớn đã ký ngay quyết định bổ nhiệm trước mặt mọi người và bảo cô chuyển tất cả đồ đạc của mình vào văn phòng mới sau khi cuộc họp kết thúc. Đúng rồi, thậm chí cô còn có văn phòng riêng.

Gỗ mục mà vẫn nở ra hoa, cá ươn mà vẫn có thể lật mình, nghịch cảnh có là gì đâu?

Bất chợt, nơi từng khiến cô cảm thấy tất cả mọi nỗ lực của mình chỉ là vô ích, từng khiến cô cảm thấy mình là một con ngu, nơi cô cam tâm làm việc không cần sự đền đáp, hóa ra... hoàn toàn không hề vô dụng.

Trải nghiệm, đặc biệt là những trải nghiệm gian nan, đối với một người mà nói, là một thứ tài sản. Đôi khi trông có vẻ như nó chẳng có tác dụng gì,

chỉ khiến người khác cảm thấy khó chịu, kiên trì mãi mà vẫn không thấy hy vọng, kết quả nào, thế nhưng không có nghĩa nó là thứ bỏ đi.

Kết quả của sự nỗ lực ấy có thể rất lâu mới xuất hiện, nhưng nó đến vào những lúc bất ngờ nhất, và có tác dụng lớn đến nỗi người ta không thể tưởng tượng được.

Nhưng hầu hết mọi người trên trái đất này đều quá thông minh, đều rất háms lợi và cũng quá nuông chiều bản thân.

Khi Diệp Tử Lộ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được nhàn hạ, vượt qua những nỗi lo lắng về cơm áo gạo tiền, về tương lai trước mắt; khi cô đứng trên cương vị một người ngoài cuộc để nhìn nhận việc này, cô nhận ra, cô xứng đáng với tất cả những điều này. Nếu lần sau lại vấp phải khó khăn như vậy, Diệp Tử Lộ cảm thấy mình có thể sẽ còn bình tĩnh hơn bây giờ. Trải qua biết bao thăng trầm, từ giờ cô sẽ không còn bất ngờ hay trách móc gì nữa.

Người trẻ tuổi có quyền được hoảng hốt lo sợ, được bối rối âu lo, vì thời gian và trải nghiệm sẽ chữa lành tất cả.

Có thể mãi đến khi già rồi có thể họ mới biết rằng, nếu cuộc đời này không có những thăng trầm ấy thì có nghĩa ta đang thất bại, chưa được xem là đã cố gắng đến cùng.

Có lẽ cô không quá thông minh, không thể trở thành Albert Einstein hay Stephen Hawking, có thể không tài hoa kiệt xuất, không thể trở thành nhân vật quan trọng trong một xã hội nào đó, có thể không có sức hút quá lớn lao, dám vượt qua khủng hoảng kinh tế để lập nghiệp, thậm chí cô không thể trở thành một người giàu có xuất chúng, có khi cả đời này chỉ là một nhân viên công sở, mức lương chỉ bằng trung bình cộng thu nhập người

dân thành phố mà thôi nhưng mức lương ấy đủ để cô có cảm giác an toàn và thoải mái.

Nhưng cô đã học được một điều quan trọng nhất – Cách để xuất sắc trong mức bình thường và cách để quay về sự bình thường khi đã xuất sắc.

Cho đến ngày hôm nay, cuối cùng Diệp Tử Lộ cũng hiểu câu trả lời của bố cô khi cô hỏi rằng sự khác nhau giữa “chấp nhận cô đơn” và “không có chí tiến thủ” khi cô lần đầu thất nghiệp.

“Chấp nhận cô đơn” và “Không có chí tiến thủ” khác nhau chỗ nào?

“Nỗ lực làm tốt từng việc nhỏ” và “Cả ngày vô công rồi nghề” có gì khác nhau?

Đáp án phụ thuộc vào việc bạn coi chính mình là gì – Nếu coi mình là cục xà phòng thì bạn rồi cũng tan biến một cách vô ích trong nước, còn nếu coi mình là sắt, bạn sẽ được rèn trong sương gió để trở thành một lưỡi dao.

Nhan Kha đột nhiên được nghe tin mừng, anh vô cùng bất ngờ, nhưng thái độ điềm đạm của Diệp Tử Lộ còn khiến anh kinh ngạc hơn. Một cô gái từng nhảy dựng lên vì những việc nhỏ nhặt, không ngờ giờ đây lại bình tĩnh một cách bất ngờ như vậy.

Anh ngậy người, soi cô từ đầu đến chân với ánh mắt nghi ngờ hồi lâu: “Vượt cấp luôn á?”.

Diệp Tử Lộ đắc ý bắt hai tay sau lưng, đứng trước mặt anh: “Sau này gọi tôi là Giám đốc Diệp đi, à Diệp tổng cũng được”.

Nhan Kha đang định nói thì Diệp Tử Lộ giơ tay ngăn anh nói: “Không, đợi đã, anh đừng nói gì cả”.

Nhan Kha trợn mắt, líu lười hỏi: “Tại sao?”.

Diệp Tử Lộ “hừm một tiếng: “Chỉ cần anh mở mồm là thế nào cũng chẳng phải lời hay ho gì, hôm nay đừng làm tôi cụt hứng, cho tôi vui một lúc đi”.

Nhan Kha cười: “Tôi là người thúc giục em khi em gặp khó khăn, nhắc nhở em khi em gặp thuận lợi, sự thật mất lòng”.

Diệp Tử Lộ mặc kệ anh, cô giữ dáng vẻ vênh váo tự đắc, hệt như tên tiểu nhân đắc chí, quay người mở cửa xe.

Nhan Kha đang đứng phía sau bỗng gọi cô: “Ê”.

Diệp Tử Lộ quay đầu lại: “Sao?”.

Sau đó một con gấu to bỗng từ đâu xuất hiện, đột ngột bị người ta nhét vào lòng cô. Con gấu bông cao đến một mét hai, một mét ba, trông rất lớn, vòng tay Diệp Tử Lộ ôm không xuể, tầm nhìn hoàn toàn bị chắn.

Diệp Tử Lộ vừa bất ngờ vừa vui, gào ầm lên: “A! Anh của gấu Kha này!”.

Nhan Kha giơ tay vò đầu cô: “Biến”.

Vành tai anh đỏ lên vì anh cảm thấy thật ngu ngốc khi tặng cô món quà này.

Diệp Tử Lộ vội chạy theo anh lên xe, cô ôm chú gấu ngồi ghế sau: “Tuần sau anh có đi dự đám cưới Vương Tiểu Hoa không?”.

Nhan Kha nhìn cô qua gương chiếu hậu, lười biếng nói: “Chắc không đâu”.

Diệp Tử Lộ: “Sao không đi? Anh còn từng ngồi trong túi cô ấy rồi đấy thôi”.

“Tôi có quen cô ấy đâu” – Nhan Kha miễn cưỡng nói, sau đó còn nói thêm một câu đầy ẩn ý – “Nếu đi cùng em... tôi cũng có danh phận nào đâu”.

Diệp Tử Lộ nghệt mặt, cuối cùng nhận ra hình như mình bắt đầu nghĩ sang chuyện khác rồi, việc này cũng có liên quan đến Nhan Kha – gọi tắt là, việc chung thân đại sự.

Không biết chuyện chung thân đại sự của cô sẽ đi về đâu, chứ ngày trọng đại của Vương Lao Lạp đã gần kề rồi.

Diệp Tử Lộ được mời gia nhập dàn phù dâu, sáng sớm đã phải đến nhà cô dâu chuẩn bị trang điểm, đợi chú rể đến.

Tóc Vương Lao Lạp được vấn cao, lộ ra cái cổ thanh thoát, cô ấy mặc áo cưới, đứng trước gương đeo dây chuyền, khiến Diệp Tử Lộ bỗng cảm thấy Vương Lao Lạp như một con thiên nga có bộ lông trắng, tất cả lũ gia cầm từng chế nhạo cô ấy là con vịt xấu xí giờ đây sẽ phải run rẩy trước mặt cô ấy.

Lần này, Diệp Tử Lộ suýt không nhận ra Vương Lao Lạp. Đại mỹ nữ này vốn rất thích trang điểm, nhưng trước kia, Diệp Tử Lộ luôn cảm thấy kiểu “trang điểm” của Vương Lao Lạp trông vẫn có nét gì đó quê quê, cùng một bộ quần áo nhưng thần thái toát ra từ Hồ Thiên khác hẳn Vương Lao Lạp.

Người ta thường nói “Người đẹp vì lụa”, cứ trang điểm vào là khí chất sẽ lộ ra hết. Nhưng giờ đây khi nhìn Vương Lao Lạp, Diệp Tử Lộ mới biết, cái “khí chất” viễn vông trong truyền thuyết ấy thực sự tồn tại, nhưng không phụ thuộc vào tướng mạo hay trang phục.

Ai biết được rằng, phiên dịch viên ưu tú vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ này, khi xưa đến hộ khẩu, visa là gì còn chẳng biết, yêu thầm một anh chàng đẹp trai, giàu có trong vô vọng, là một cô gái quê vừa hay lo âu vừa điên cuồng? Diệp Tử Lộ vốn muốn buôn một chút với cô ấy để hỏi về chú rể nhưng đến lúc này cô bỗng không muốn hỏi nữa.

Vương Lao Lạp xứng đáng được yêu thương nhất trên thế gian này, cho dù người cô ấy chọn là ai, thì người đàn ông ấy nhất định đã đánh bại biết bao người, và vô cùng yêu cô ấy.

Diệp Tử Lộ bận giúp Vương Lao Lạp đeo dây chuyền, đến khi hôn lễ chính thức bắt đầu, cô mới hít thật sâu, nhìn người chủ trì đứng trên bục nhận lấy micro, chủ trì một hôn lễ vừa truyền thống, vừa hiện đại.

[Down.load tại fan.page.ngon.tinh.mien.phi.](http://fan.page.ngon.tinh.mien.phi)

Người chủ trì cao giọng nói: “Giờ đây, tôi trịnh trọng tuyên bố, anh Thôi anh tuần tiêu sái và cô Vương xinh đẹp động lòng người mãi mãi bên nhau, trăm năm hạnh phúc! Tôi nghĩ... à, chú rể có lời muốn nói, chú rể muốn nói gì?”.

Chú rể không quá cao to đẹp trai nhưng cũng nho nhã lịch thiệp, trông rất dễ nhìn. Không hiểu do uống nhiều rượu hay sao sao mà mặt hơi đỏ, anh ấy bước hai bước về phía trước, cầm lấy micro, cúi đầu chào quan khách bên dưới.

Chú rể nói: “Tôi muốn cảm ơn mọi người, cảm ơn bố mẹ Tiểu Hoa, cảm ơn tất cả bạn bè đã đến chúc phúc cho chúng tôi ngày hôm nay. Bao năm nay, Tiểu Hoa đã rất vất vả...”.

Nói đến đây, giọng anh ấy dường như nghẹn lại, ánh mắt dịu dàng như không thể kìm nén được nữa, những giọt lệ ấm nóng của Vương Lao Lạp rơi xuống, anh ấy nói thêm: “Thực sự, không dễ dàng gì, gặp được cô ấy là niềm hạnh phúc của tôi, cưới được cô ấy là ước mơ của tôi, xin cảm ơn”.

Nói xong, anh ấy lại cúi chào thêm lần nữa, cái cúi chào như mang theo niềm cảm kích đầy chân thành.

Bên dưới, hội trường vang lên tiếng huýt sáo và hò hét từng bừng, sau đó là một tràng vỗ tay rầm rầm.

Giờ phút này, Diệp Tử Lộ bỗng nhiên khóc theo Vương Lao Lạp, hai người cùng đi được đến ngày hôm nay, và giờ đây cuối cùng cũng thể nói rằng: Những kẻ địch nhìn có vẻ đáng sợ, tưởng chừng mình sẽ không bao giờ có thể đánh lại, ví dụ như bệnh tật nghịch cảnh, những tai họa giáng xuống bất ngờ, cuối cùng cũng sẽ bị những thứ vững chắc hơn trong cuộc sống đánh bại. Đó chính là ước mơ, dũng khí dám đương đầu và trách nhiệm dám gánh vác. Đó là nguồn năng lượng cần thiết đưa ta đến bến bờ hạnh phúc.

Không khí của buổi hôn lễ được đẩy lên cao trào khi cô dâu tung hoa cưới, Vương Lao Lạp lau nước mắt, ra ký hiệu với Diệp Tử Lộ để chỉ cho cô chỗ đứng để bắt được hoa.

Một tốp nam thanh nữ tú độc thân xô xô đẩy đẩy cười vang, người chủ trì bên cạnh còn cao giọng hô lên: “Giành lấy nào! Giành lấy nào! Ai bắt được, người đó sẽ gặp may, phần quà sẽ là một người yêu thật lòng!”.

Vương Lao Lạp quay đầu lại, ra hiệu với Diệp Tử Lộ, cuối cùng xác định vị trí của cô. Hai người hợp đồng tác chiến, rõ ràng đã luyện với nhau biết bao lần nên đã hiểu ý nhau rồi, Vương Lao Lạp ngắm chuẩn vị trí của Diệp Tử Lộ, ném chuẩn xác đến chỗ của cô.

Diệp Tử Lộ tính toán một chút, lát nữa thậm chí chỉ cần đứng yên một chỗ, giơ tay ra bắt là xong.

Nhưng ai ngờ, thế nào cũng có chuyện xảy ra, rõ ràng Diệp Tử Lộ đã tóm được chân bó hoa rồi, nhưng một bàn tay bất ngờ xuất hiện, thô lỗ ấn đầu cô xuống, cướp bó hoa giữa ban ngày ban mặt.

Diệp Tử Lộ: “...”.

Tóc cô rối tung, phần nộ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy tên vô lại Nhan Kha.

Diệp Tử Lộ: “Sao anh bảo không đến?”.

Nhan Kha hệt như con công đực, lắc đầu xòe đuôi làm mặt quỷ với cô, trước sự hò hét của đám đông, anh quay đầu hét lên với người chủ trì đang đứng trên sân khấu: “Anh phải giữ lời khi này đấy nhé!”.

Hét xong, Nhan Kha quay sang Diệp Tử Lộ đang nhú mào, trước toàn thể quan khách, anh quỳ xuống, để bó hoa cô dâu khi này ra phía sau rồi lấy con gấu bông nhỏ anh từng nhập vào ra, đưa lên trước mặt Diệp Tử Lộ, trên cổ con gấu có treo một chiếc nhẫn.

“Này” – anh cười híp mắt rồi nói – “Anh đến đổi quà”.

Hết

Table of Contents

- [Chương 1: Cô gái à, em là ai?](#)
- [Chương 2: Gấu thành tinh rồi](#)
- [Chương 3: Kẻ tầm thường hay có chí lớn](#)
- [Chương 4: Sông có khúc, người có lúc](#)
- [Chương 5: Chàng trai trong bệnh viện](#)
- [Chương 6: Bất ngờ nối tiếp bất ngờ](#)
- [Chương 7: Sự bóc lột tàn khốc](#)
- [Chương 8: Thoát chết trong gang tấc](#)
- [Chương 9: Ung thư tinh thần](#)
- [Chương 10: Sau khi biệt ly](#)
- [Chương 11: Tạm biệt](#)
- [Chương 12: Thời cơ đã đến](#)
- [Chương 13: Lột xác](#)
- [Chương 14: Rơi](#)
- [Chương 15: Thung lũng](#)
- [Chương 16: Thời thế thay đổi](#)
- [Chương 17: Thời khắc đẹp nhất của chúng ta](#)